1916

தாயுமானவ சுவாமிகள்

திருப்பாடற்றிரட்டு

உ

கடவுள் துணை.

தாயுமான சுவாமிகள்

திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு.

இஃது, யாழ்ப்பாணம் மேலைப்புலோலி

நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

பரிசோதித்த பிரதிக்கிணங்க

சென்னை சூளை:

பி. வே. நமசிவாய முதலியாரவர்களது

நிரஞ்சனவிலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1916.

சிவமயம்.

யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி,

மகாவித்வான்

ஸ்ரீமந். நா. கதிரைவேற்பிள்ளை அவர்களால்

இயற்றப்பட்ட

தாயுமான சுவாமிகள்

சரித்திரச்சுருக்கம்.

வணக்கம்.

வாயுமா னவமலமு மறுபிறப்புந் துறவறத்தான் மாறவீசி,
யாயும்வே தாகமத்தி னருள்வலியிற் சிவஞான வாழிமூழ்கிப்,
பாயுமால் விடைப்பரம * னிருவியலும் பார்த்துணர்ந்து பதத்தி
னென்றுந், தாயுமா னவன்றனிரு சரணமலர் சிரமதனிற் றரி
த்து வாழ்வாம்.

புராதனமெய்ச் சிவஞான போதமெனுஞ் சித்தாந்தப் பொருளி யாவுந், தராசுமுனை யாநிறுவிச் சாயாமலநுபவத்திற்

---

* இரு இயல் ஆவன:—தடத்த லக்கணம், சொரூப விலக்கணம் என்பனவாம். இவை முறையே பொதுவியல்பு, சிறப்பியல்பு எனவுங் கூறப்படும்.

றமிழைப் பாடிப், பராவசிய மயமாகிப் பரஞானத் தனிமைெ
றிப் பரிமேலேறி, நிராமய தேயத்தேகி நிறைதாயு மானவனை
நினைந்து வெல்வாம்:

உலகின்கணின்று ஒன்றோ டொன்று முரணி யிகலு
உம் பலவேறு வகைப்பட்ட சமயங்கள் போலாது, சமயாதீத
மாய் முடிந்த நிலையதாகி விளங்கும் **அத்துவைத சைவசித்**
தாந்தத்தை நிலைநாட்டிய தந்தையானவரும், பதிபசுபாசம்
என்னும் முப்பொருளினியல்புகளையெல்லாம் உலகமுணர்ந்து
ய்வான் பெறவைத்தருளிய தாயுமானவரும், எம்மவர்க்குச் சரு
மானவருமாகிய **ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகளது** திருப்பாடல்கள்கார
ணமாக, அவர் ஒருசமயத்தையுஞ்சாராத போதநிலையர் என
ஓர் சாராரும், தமது விவர்த்தவாதக் கொள்கையை யுடையார்
என ஏகான்மவாதிகளாகிய **மாயாவாதி**களும் மயங்குவாராயி
னர். இருவர் மாறுகோள் ஒரு தலைதணிதல் எம்மவர்க் கிலக்க
ணமா விருத்தலான், அவர் தங்கூற்றுக்களையெல்லாம் அடிக
ளது சரிதவாயிலாகவும், திருப்பாசுரவாயிலாகவும் நடுவுநிலை
யோடாராய்ந்து நிச்சயித்துண்மை காட்டுவான் எழுந்த
தென்க.

வேதங்களாற்பூசிக்கப்பட்டதும், சுத்தாத்துவித சைவசித்
தாந்தம் என்னும் அரசுவீற்றிருப்பதும், புகழாற் றிக்கெங்கும்
போயதுமாகிய திருத்தலம் சோழநாட்டின் றென்கோடிக்கணு
ள்ள **ஸ்ரீவேதாரணிய** புரியேயாம். ஆங்கு இன்றைக்குச் சுமா
230- வருடங்களுக்கு முன்னர், வேளாள வருணத்திலே, உ

...லித் துண்டோர் வகையினருள்தோன்றிய **கேடிலியப்ப**
பிள்ளை என்பார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் கல்வி கேள்வி
களின் முதிர்ந்து, குருலிங்க சங்கமபக்தியிற்சிறந்து, தம்பெயர்க்
கேற்பக் கேடிலராய், அவ்வூர்ச் சிவதலவிசாரணைக் கர்த்தரா
யிருந்தார். அதுகாலைத் திரிசிரபுரத்திலே செங்கோனடாத்தி
யரசுபுரிந்த **ஸ்ரீமாந் முத்துவிசய ரகுநாத சொக்கலிங்கநாயு
கர்** என்னும் வேந்தரேறு* பிள்ளை அவர்களது நற்குண நற்
செய்கைகளையும், கல்வி கேள்வி யறிவின்பெருமையையுங் கே
ள்வியுற்று வரவழைத்து, சிறந்த சம்பிரதி உத்தியோகத் தமர்
த்தினர்.

பிள்ளையவர்கள் அரசனது வேண்டுகோட்படி உத்தியோ
கமேற்று, அதற்குரிய கடமைகளைக் குறைவறப் புரிந்துவந்த
னர். அங்ஙனம் நிகழுநாளிலே தமக்கு ஒரேபேறுவாய்த்த **சை
...தம்பாப்பிள்ளை** என்னும் அருமைக்குமாரனைச் சந்ததியி
ன்றியிருந்த தந்தையனார்க்கு முன்னரே சுவீகாரமாகக் கொ
டுத்து விட்டமையால், தமக்குச்சந்ததியுண்டாகத் திருவருள்

---

* பிள்ளை என்பது வேளாளர்க்குரிய காரணவாக்கப் பெயரு
ளொன்று. இறைவனிடத் திருநாழி நெற்பெற்ற காமாட்சியம்
மையார், அதனை விருத்திசெய்தற்குரியார் இவரேயெனத் திரு
வுளங்கொண்டு "பிள்ளையே!" என்றழைத்தமையால் வந்ததெ
னக் காரணங்கொள்க. அது "உள்ளங் குழைந்தா யுழவாற்
பெருக்க விதை-பிள்ளையெனக் கூயுதவப் பேணுங்கை" எனத்
திருக்கை வழக்கங் கூறியதனாலும் பெறுதும்.

செய்யுமாறு * தக்கிண கைலாயத்துள் ஒன்ருய வத்திரிசி மலைக்கணெழுந்தருளியிராநின்ற தாயுமானேசுரரைத் திரிலங்கடோறும் தந்தேவி சகிதமாகச்சென்று ஒருமையுற்ற மெய்யன்புடன் றரிசித்தும், நித்திய நைமித்தி காதிகள்செய்து விரதமநுட்டித்தும், தானஞ்செய்தும் வருவாராயினர். அக்காலே, பரதகண்டத்துள்ளாரது தவமெலாந் திரண்டோர் வடிவெடுத்து வந்தாற்போலவும், மன்பதைகளின் மலவிருதுமிக்க இம்மண்ணுலகிற்ரோன்றுவான் விமலன் விடுத்தருள்வோர் சித்தாந்தஞானசூரியன் மானவும் மகவொன் றவதரித்தது. அப்போழ் தத்துத் தந்தையார் அகமிகமகிழ்ந்து செய் வேண்டியன வெல்லாஞ்செய்து, தாயுமானேசுரர்க்குக் காணிக்கைமுதலியனவுஞ் செலுத்தி, சாதகருமமுஞ் செய்வித்து சோதிடத்தில் வல்லார், "சுபவோரையிலே ஐந்துகோளுமாகத் தோன்றியதனுல் இவர் தேவாம்சமாக அவதரித்தார் என்றும், அனைத்துலகையுமாளவல்ல நரேந்திரனுகிலவவர் என்றுங் கூறக்கேட்ட இருமுதுகுரவர் மகிழ்ச்சியையென்னென்பேம். தாயுமானேசுரர் அருளாலுதித்தமையால் அப்பிள்ளைக்கு அக்கடவுளின்பெயரையே நாமகரணஞ்செய்தனர். அப்பால், **தாயுமானசுவாமிகள்** வடமொழி தென்மொழிக்க

---

* திரிசிராமலை தக்கிண கைலாயத்துள் ஒன்றென்பதை செவ்வந்திபுராணம், தக்கிண கைலாசபுராணம் என்டவற்றுள் காண்க. திரிசிர புரம், திரிசிராப்பள்ளி எனவும்பெயர். இக்காலத்துத் திருச்சினுப்பள்ளி என வழங்கப்படுகின்றது.

இதற்கு மேற்கோளாக அவரையே யிக்காலத்து ம
நிலங்குறக் கண்டேன். அவரது வடிவத்தை உற்றுநோ
க்கினேன்.

அகவடி யுகிர்விரல் புறவடி கரடே
கழலே கணைக்கால் முழந்தாள் குறங்கே
கடிதங் கொப்பூழ் வயிறுதின் வரையே
விடையே மயிரி னொழுக்கே முலையுகிர்
விரலே முன்கை யங்கை தோளிணை
கழுத்தே முகனை செவ்வாய் மூக்குக்
கண்ணே காது புருவ நுதலெனு
மாறைந் துறுப்புட னிரண்டிம் பாதம்.

என்று சங்கப்பாட்டியலிற் கூறப்பட்டபடி, அவரது முப்ப
திரண்டு உறுப்புக்களும் ஆண்டன்மையோடு தெய்வத்தன்
சிறந்து, சாமுத்திரிகா லக்கணங்கள் நிரம்பப்பெற்று விளங்
கின்றன.

அவர் இன்னுஞ்சிறிது காலத்தின் உலகமெலாந் தன்சொ
ல் கேட்ப ஆணைசெலுத்தும் மகைஸ்வரிய மகோன்னத
மகா மண்டலாதிபதியாகிப் புகழ்சிறவலொருதலை. திருப்பே
அவரது காற்சுவட்டிற்பிரகாசிக்கும் பதுமரேகைபோல் எ
க்கு மிருப்பதை யிக்ஞான்றுங் கண்டுகேட்டிலேன். அவர
நெடுஞ்சரங்கள் கணைக்காலின்கீழ்த் தூங்குவது தானுங்க
ணவிரோ? என்றுகூறினன். அது தொடங்கி நாயகன் அவ
த்து மிக்கபிரீதியும் அச்சமுமுடையனாயினன். இருவினை

[illegible]

[illegible]

தரிசிப்பான் சென்றனர். அத்தன்மையுற்ற தாயுமானார் அவரைக்கண்ட மாத்திரையே, தலைவனைக் கண்டுழித் தத்துவமிழக்கும் உழுவலன்புடைப் பதிவிரதைபோலப் பரவசப்பட்டு, சாதகங்கண்ட ஊழிபோன்று தம்மனம் அவர்பாற் படியப்பட்டாராய், அடியுறவணங்கி, "எம்பெருமான்! தந்திருக்கரத்திலுள்ள புத்தகம் யாதோ" வென்றனர். குருசுவாமிகள் யாதொன்றுமுரையாராய் நகினர். பின்னரும் பன்முறை வினவி நிழல்போல் தொடர்ந்தனர் அங்கிடங்கடோறும் சுற்றித்திரிந்து, ஊரடங்கிய யாமம்பதினொன்று நடுநிசையாவிலே தாயுமானவர் சந்நிதிசென்று * பதுமாசனத் திட்டார்ந்த மௌனகுருசாமியார் இவர் பக்குவங்கண்டு "சிவஞானசித்தி" என்றனர். தாயுமானார் அக மிகமகிழ்ந்து, அந்நாளிலே வாதவூரனை ஞானாம்பலத்தானேகந் தொலைத்துச் சாதங்காட்டிப் பாதமலர்த்தந்த பரமபதி, இந்நாளிலெளியேனையும் ஞானசித்தியான் ஞானபத்தியளித்தாட்கொள வெழுந்தருளினேனென்று துதித்து "அருட்கடலே. !

---

* பதுமாசனமாவது யோகாசனத்தொன்று. அஃதாவது இடப்பக்கத் தொடையின்மேல் வலக்காலினையும், வலப்பக்கத் தொடையின்மேல் இடக்காலினையும் மாறவைத்து, இருகைப் பெருவிரலையு மிருகால்களாலும் மாறிப்பற்றி யிருத்தல். அதனை "[illegible]" என்றுங் [illegible] செய்யுளானதிக.

1-சிவம் யாது?

2-ஞானம் என்பதென்னை?

3-சித்தி எது? "என்று வினவ, ஆசாரியசுவாமிகள் அவ ரை நோக்கி, அன்புடையாய்!

1-சிவம் என்பது பதி.

2-ஞானம் என்பது (அந்தப்பதியை உள்ளவாறறியும்) அறிவு.

3-சித்தி ஆவது அவ்வறிவை வருவிப்பது "என்றார் தாயு மானவர்கேட்டுத்" தவராச!

1. அப்பதிப்பொருள் ஊர்குணம் குறிசெயல் பெயர் முத லியன இல்லாதது; சொல்லளவைக்கும் பொருள் அளவை கட்கு எட்டாதது; என்று வேதாகமங்கள் முழங்கவும், தேவ ரீர் அவையிற்றிற்கு முரணாகச் சிவம் என்றல் பொருந்துமோ?

2. சிவமெனவே, அசிவம், (அமங்கலம்) சிவா (சிவம்) (மங்கலம்) என்பனவும் பெறப்படலால் அப்பொரு ளெவை?

3. அப்பொருள்கள் சிவத்திற்குப்பேதமோ, அபேதமோ, பேதாபேதமோ?

4. வியாபகமோ? வியாப்பியமோ? விகாரியோ? அவி காரியோ? நிராரியோ? சுதபோதமோ? இவை அல்லாதனவோ?

5. "உண்மையாய் இன்மையாய் இருப்பதைப் பதி" என்றன்றே அருளிய தன்மையாயின், சிவம் (மங்கலமுடை யது) எனக்கூறல் எவ்விடயோ? என்னே? அமங்கல மங்க லாமங்கலமும் அவனே யாதலால்.

6. மெய்ப்பொருளன்றி யிரண்டாவதுபொருள் இல்லை யென்று வேதங் கூறவும், சிவஞானம் என்பதற்குப் பொருள் சிவனையறியும் அறிவு எனின், சிவன் ஞேயப்பொருளாகவும் ஞானங் காட்சிப்பொருளாகவும் முடிதலால், ஞாதுரு (அறிப வன்) ஞானம் (அறிவு) என்பன வெவை?

7. அந்த ஞாதுரு பரிபூரணனாய சிவனுக்கு வேறாய் நின்று அறிவனோ? ஒன்றாய் நின்றறிவனோ? வேறும் ஒன்றுமாய் நின் றறிவனோ?

8. சிவன் அறிவுப்பொருளேல், அறிபொருளெல்லாம் அவ னாயும், அறிவனையும், விளங்கப்பண்ணுவனாயும், அறிவாறு க்கு வேறாகியும், கண்டப்படுமொழியும் விளங்குவன்மை

யால், அளவும் சடத்துவம், அழிவு, விகாரம், பேதம், கண்டப் பகுவை முதலிய தன்மையனாய், சித்து, சத்து, நிர்விகாரம், அச்சேதியம், அகண்ட முதலியவற்றை யிழக்குமன்றோ ?

9. அறியப்படுதல் கருவி கூடியவிடத்தோ? கழன்ற விடத்தோ? கூடிய விடத்தாயின் கருவிகள் எல்லாம் பசுபாச ஞானங்களாகலின் அதனாலாகக் காணவறியப்படானனே? கழன்றவிடத்தாயின் அறிதலெவ்வண்?

10. சிவம் அறியப்படுதல் ஐயக் காட்சி யானோ? திரிபு காட்சியானோ? மானதக் காட்சியானோ? சையோகம், சையுக்த சமவாயம், சையுக்த சமவேத சமவாயம், சமவேத சமவாயம், விசேடண விசேஷ்யபாவம் என்னும் வகைத்தாய வாயிற்காட்சி யானோ? தன் வேதனைக்காட்சியானோ? நிருவிகற்பக் காட்சி யானோ? சுவார்த்தாநுமானத்தினாலா? பரார்த்தாநுமானத்தி னாலா? பக்கம், விபக்கம், சபக்க விபக்கம், ஒப்பு, பாரிசேடம் உகைக காரணங்களானேயோ?

11. ஞானம் அறிவானுக்கு இயற்கையா? செயற்கையா? இயற்கை யெனிற் சித்தித்தல் வேண்டா; செயற்கையெனிற் சித்திக்கமாட்டா. அஞ்ஞானமு மன்றேயன்றோ ?

12. [illegible] ?

[illegible]

[illegible]

* [illegible]

[illegible]

[illegible]

தறிந்த தன் பொன்னடிக்கே" ஏழிசையா யிசைப்பயனா யின் னமுதா யென்னுடைய தோழனுமாய்" "பண்ணிறை யம் பழத் தினு மின்சுவை-யென்னிறுதி யெனக்கே கனிதரும்-உவளி னின்று முன்றுவிடில் விட்டிடும்" எனவரூஉம் தேவார அருட் பாக்களையும், "நின்றனைக் கருவி யிருள்கடிந் துள்ளத் தெழு கின்ற ஞாயிறேபோன்று நின்ற நின்றனுவாய்த்தேய்ந்தொ ன்றும்" ஆதியந்தமு மில்லாவரும் பெருஞ்சோதியை" என வரூஉந் திருவாசகத் திருவருட் பாக்களையும், "உற்றவர் பெற் றவ ரற்றவர் முற்றும்-அற்றவர்க் கற்றவ னவ்வவர்க்கு" என வரூஉம் இருபாவிருபதின் செய்யுளையும்,

குமர குருபர குணதர நிசிசரர்
திமிர தினகர சரவண பவகிரி
குமரி சுதபதி யுரைசெய் சரப்பதி முன்வாரும்...
அமர புவிதரு புனிதரும் வழிபட
மழலை மொழிகொடு தெளிதர வொளிதிகழ்
அறிவையறிவது பொருளென அருளிய பெருமாளே.

என்ற திருப்புகழின் திருப்பாவையும் 'எல்லையற்றதைக் கூற அரிதென்னை காட்டுவனவென்ப. அப்பரத்தயன்றோ தாயுமான சுவாமிகளும் தாம் அருளிச்செய்த நூலினுள்ளும்,

"இருக்கவுய்த் திருமுறை யென்ற திருப்பாட்டின்
பெருக்கையைக் கண்டுணர்ந்து பேச்சுமறந் திருக்கலாமோ,"

என்பது முதலாக அவற்றையெல்லா மெடுத்தாண்டு மன்ப ருப் பக்கத்தாரைத் தம்வயப்படுத்தினர். நிற்க, இவ்வுபதேச த்தாலே வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தமே உண்மை நிலையென்றும், சிவபெருமானே பரமபதியென்றும், அவருடன் இரண்டறக் கலத்தலே அத்துவிதமுத்தியென்றும் உணர்ந்து உலகாசையைத் துறந்து முமூட்சுத்துவ முற்றார். **மௌன தேசிகர்**, "நீ இன்னுஞ் சிறிதுகாலமிருந்து இல்லற நடாத்திப் புத்திரனை யீன்றாற்றி, பின்னர் யாம்வந்து நிட்டை கூட்டி யுபாயமளிப்பேம்" என்றனர். ஆசாரியர் பிரிவையாற்று மல் தாயுமானார் வருந்த "சும்மா இரு" என்று அகன்றனர். இவற்றைச், சுவாமிகளது திருப்பாடலில் **மௌனகுரு வணக்கத்துள்,**

சிந்தையற நில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
சின்மயா னந்த வெள்ளந்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
செய்சித்ர மிகநன் றுகாண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழ்கவரு
ளிய * நந்தி மரபு வாழ்க

---

* நந்தி மரபு ஆவது-தக்ஷிணாமூர்த்தி சிவஞான போதத் தைத் திருநந்திதேவர்க்கு உபதேசிக்க, அவர் சனற்குமாரமுனி வர்க்கும், அவர் சத்தியஞான தரிசனிகளுக்கும் அவர் பரஞ் சோதி முனிவர்க்கும், அவர் மெய்கண்ட தேவர்க்கும், அவர் அருணந்தி சிவாசாரியார் முதலாயினோர்க்கும், அவர் மறைஞான சம்பந்த ராயனார்க்கும், அவர் உமாபதி சிவாசாரியார்க்கும், அவர் அருணமச்சிவாயர்க்கும் உபதேசித்த வான்முறைவழியாம்.

[illegible]
பண்ணிடுவ[illegible]
வந்த குருவே [illegible]
[illegible] குருவே
மந்திர குருவே யோக தந்திர குருவே மூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே. என்றதனாலும்

"வேதாந்த சித்தாந்த சமரச[illegible]"

'சமயாடைச்சாமல் வேதாந்தசித்தாந்த [illegible]
[illegible]
[illegible]' என்றதனாலும்,

* "[illegible]
[illegible]
கான்குலா தனமு மொர்க்கிட

0 [illegible] விசேடப்படும்" என்றதனா
லும் அறிக.

---

* [illegible]

() [illegible]

இப்பால் ஆசாரியர் சேது தரிசனஞ்செய்து, குமரிமூழ்கிப் பொதியமலை போய் அகத்திய பகவானை யடைந்தருள்பெற்று சிட்டையில் அமர்ந்தனர். அன்றேற் றாயுமான சுவாமிகள் உபதேச மொழிகளையெல்லாஞ் சிந்தித்து அவற்றின்படி யொழுகலாய் விரத்திதோன்ற, இவ்வுலகத்தொழிலை மறந்திருந்தார். சொக்கநாயக அரசன் அவரது தன்மைகளையெல்லாம் கேள்வி வாயிலா லறிந்தும், அற்புதத் தன்மையான பலசெய்கைகள் அவரிடத்து நிகழ்ந்தவை நேரிற்கண்டும், அச்சமும் அதிசயமும் அன்பும் உற்று, அவரை அழைத்து உயர்ந்த ஆசனத்திலெழுந்தருளச்செய்து, சுவாமி! தேவரீரது மகிமைகளை அறியாமையால் என் உத்தியோகத்தில் அமர்த்தினேன். இனிமேல் தேவரீருக்கு யானே குற்றேவல்செய்யப் பணித்தருள வேண்டுமென்றிரந்து, அவர்க்கிலக்கு முட்டிருவண்ணம் ஒழுகினன். சுவாமிகள் * சரியையிற் சரியை சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என்பவற்றை யெல்லாம் அநுட்டித்தற்கு கிரியாபாத சோபானமுற்றார்.

---

* சரியையிற் சரியையாவது திருக்கோயில் அலகிடல், மெழுக்குச் சாத்துதல், நந்தவனம் வைப்பித்தல், தலதீர்த்த யாத்திரை செய்தல்முதலியன. சரியையிற்கிரியையாவது இடபாரூட, கல்யாணசுந்தரர், பிக்ஷாடனர், உமாமகேசர் முதலிய இருபத்தைந்து மூர்த்திகள், விநாயகர், கந்தர்முதலிய ஆவரண மூர்த்திகள் என்பவற்றுள் ஒன்றை வழிபடுதல், சரியையில் யோகமாவது நெஞ்சின்கண் சிகண்ட ருத்திர மூர்த்தியைத் தியானித்தல், சரியையில் ஞானமாவது அத்தியான பாவனையின் உதவிப்பிறக்கும் மெய்யநுபவ வுணர்வு நிகழ்தலாம்.

அக்காலத்துப் [illegible] [illegible]. [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] தன் உடல். [illegible]
[illegible] பெருந்துறையை
[illegible] டைத்தருளவேண்டும்" என்று இரந்தனர். [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] இராமநாதபுரத்திற்கு எழுந்தருளினர். [illegible]
[illegible] சிவநெறிப்பிரகாசமும், [illegible]
[illegible]
[illegible] விளக்கும்படி திருவருள் செய்தருள வேண்டு
மென்று பிரார்த்தித்தனர். அவர்க்கு [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]. இவ்வகை [illegible]
[illegible].
[illegible]
[illegible]. அந்நூலை [illegible]
[illegible]
[illegible]

ஸந்தம் என்றுமொழிந்தும், பேரறிவாகிய சங்கரனையும் அதற்குத்
தரிய சித்தாந்த ஞானம் முதலாகிய, அநுபூதி என்றுஞ் சொல்
லப் பெறுவதானவுடைமை என்றும், விடயமுதற் சேர்வனவற்றைத்
திரசன்மங்களாம் அதுவே என்றும் சொல்லியும், எல்லாப்பொ
ருளிலிடத்தும் நிறைந்து நின்ற அப்பெரும்பொருளைப் பற்றும்
வியாபகத்துவம் என்னுங் குணத்தையும், வினைக்கட்டறுத்து
பாசப்பிணையை வெறுத்து, அன்பினை பெருக்கு ஞானம் இல
ன்பி உலோபமியத்தில் என்னும் [illegible] முதலியவற்று
டன் தத்துவகூட்டங்களுடன் [illegible] விளக்கும்
சிவஞானம் என்னும் பயிரையும், [illegible] வெளிப்
பட்டு, அத்துவிதப் பெரும்பயனை விளைத்துண்டபின் கவலையை
நீக்குதற்கேதுவாய சைந்திக சைவசித்தாந்தம் என்னும் வெ
ற்றிக்கொடியும், [illegible] நாத
மென்னும் முரசும், பிருதிவிமுதல் [illegible] அசாங்குமர் என்
னுங் கருவிகளைவிளக்கும் உலகமெங்கணுமுள்ள [illegible]
களுக்கு அறிவித்தல் என்னும் [illegible]
டன், எவற்றையும் ஒருங்கே [illegible] அறியும் பேரறிவு
என்னும் ஒரு பெருஞ்சுடர்முடியும், [illegible]
பிறவி வாதனையைப் போக்கி [illegible]
ன்ப [illegible] அந்தக்கரணம் என்னும் வெண்கொற்றக்
குடையும், சமாதி என்னுஞ் சிங்காதனமும் உடையராய், எம்
பத்தி [illegible] அன்பர் என்னும் [illegible] சேனைகளுக் தம்

[illegible] ல்லை,* தன்மாசராய் விளங்கினார் என்க.

[illegible] திரு [illegible] அத்தி [illegible] இராம [illegible] அரு [illegible] என்பர் இருத [illegible] பட்டது. [illegible] பின்னே அவர்கள். [illegible] ஞானபோதினியில் [illegible] வெளிப்படுத்தினர். ஆங்குப் பரக்கக் கண்டுகொள்க.

சரித்திரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

---

* [illegible] ஞானாட்டையை, அதனை [illegible] உருவமாய்த் [illegible] சிவஞானபோதச் சூத்திரத்தானறிக.

வெள்ள மருவு விரிசடையான் வேதனைத் தான்வழிபட்டே, யுள்ள மருவத் திருமூல னூரலின் மருவி யொருமையுற்ற லருளுக் கருணை வெள்ள மாரிபொழிந்தே மறைமுகைகட்ப், பகீலை மூலவ னருண் முகிலாய்ப் பெய்தான் கருணைத் தமிழ் மழையே. (௧)

திருமூலன் மாயினெழுங் குருமணி திருவருளோத் திட்டி வாரி, யருளூறு மாணிக்க வதங்குதிச் சாரலெல்லாமுருக்கி நாலு, மருளோடு மிருளோட மறைக்காட்டி னெழுந்தாயுமா னேறன் ஞானப், பொருளாருஞ் சித்தாந்தத் தமிழ் மழையை யுழையுமுயப் பொழிந்தான்மாதோ. (௨)

சிராப்பளிமா மலைமேவுஞ் செல்வத்திப் பெருமானருள் செய்ய வாங்கிப், பராபரமு மெக்காளுற் பைங்கிளியும் பலடாவும் பாடிப் பாடித், தாரதலமா னூடர்க்கெல்லாந் தன்னெழுதாத் தந்தருளுந் தாயுமானே, சாராய மறு மருள்பெரிய சவிதையிறுற் பொறுந்தே விரிந்துளர்ப்பாம். (௩)

துன்னேயத் தனுமாய்க் குருவாய்த் தோன்றி மலர்ப்பின்னே முனைவன் மெய்யருளான், மன்னுயிர்த்தெய்வத் தமனைருளுதிய மதிப்பிலே ஞெய்திட தருமோ, தென்னையிலே பிதாண்பை திருக்கும் பிறக்குமா வெடுத்தனன் வேதின், தென்மைதாழ் திட்டிருமைராலை மெய்ப்பிரான புகழுரைத் திட ற்கே. (௪)

சரவணச் சடையா னிருமவன் வாத வீட்கை சம்பந்தோ கோன், சிவக்கருணைத் திருவருள்வாரித் திருவுரைத் தாட்டு டுத் தெய்வ, வாமுச் சுவைத் தாயுமானவந்த வருந்தமிழ்ப் பெருமையென்னனவோ. பாரிளர்ப்பங்கொ லெடுத்தமை விடம் பருவ விளிவிளிப்பார். (௫)

சிவமயம்.

நூலினுட்பிரிவு.

யாதினும்வல்லவொரு சித்தாகியின்பமா
யென்றைக்குமுள்ளதெதுமேற்
கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளதெதுவது
கருத்திற்கிசைந்ததுவே
கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
கருதியஞ் சலிசெய்குவாம்.

இந்நூலாசிரியர் மேலே [௨-வது பாட்டில்] "பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என வியந்து வாழ்த்துச் சொல்லிய சிவத்தின் வியாபகமுதலியவற்றைத் தொகுத்து "முடிந்தது முடித்தல்" என்னும் உத்தியால் கூறலான் எடுத்துக்கொண்டது இச்செய்யுளின் கருத்தாம்.

அங்கு இங்கு எனாதபடி என்பது:— அண்டபிண்டங்களாகிய சேய்மைக்கணுள்ளதெனவும், அன்றிப் பூமி பாதலங்களென்னும் அண்மைக்கணுள்ளதெனவும் சுட்டியுரைக்கப் படாமை.

இனைப்பற்றி உலகு எனவுங்கூட்டி அகத்திற்கு இடைவெளியின்றி யுள்ளதெனவு முரைக்க.

'என்னாத' என்பது 'எனாத' எனத் தொக்குநின்றது.

எங்கும் ப்ரகாசமாய் என்பது:— மேல், கீழ், நடுப்புறம், வி, பக்கங்க ளனைத்திலும் பரந்து நிற்கும் பேரொளியாகி,

ஆனந்த பூர்த்தியாகி என்பது:— அவ்வாறே யகண்ட பூரணானந்தமாகி.

ஆனந்த பூர்த்தி — வடசொற் புணர்ச்சியாதலின் இயல்பாயது.

அருளொடு நிறைந்தது எது என்பது:— தனது திருமேனியாகிய பேரருளொடு விபுவாயுள்ளது எப்பொருள்?

ஒடு உருபு "கட்டிய விரண்டாக்கை ஞானருளோ டெழுந்தது" என்றாற்போல ஒற்றுமைப் பொருட்கண் வந்தது.

அருள் ஆவது - அதன் ஞானசத்தி; நிறைவு ஆவது - உதியாமல் முக்காலத்தினும் உள்ளதாகி, ஓங்கிப்போமல், குறையாமல், இடைபடாமல், அசைவின்றிப் பரந்திருக்குந்தன்மை. இதனைப் பூரணமென்றும் விபுவென்றும் கூறுவர். இந்நூலாசிரியர் பிறவிடத்திலே "அண்டபிண்டந் தடங்கவொரு நிறைவாகி யானந்தமானபரமே" என்றும், "பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தமே" என்றும் பலவிடங்களினும் கூறியவாறுணர்க.

அன்றியும், அக்குவி பெருகிய அர்ச்சைக்கண்ணும், இக்குவிலர்ப்பனைத் தொடாவிய இச்சைக் கண்ணும் எனவும் ஒன்றும். அருள்சத்தி உண்மைக்கண்ணுமெனக் கூட்டியுரைக்க. எனவே, அண்டத்தவ பிண்டத்தவமுதலிய அனைத்திடமு மாமென்பது பெற்றாம். அவையாவன: பிருதிவியண்டம் - மூல

லோகமுதல் சிவலோக மனைத்து முலோகமும், மேலண்ட கடாகமும் பிரமாண்டமும், மேல் அப்பு தேயு வாயு ஆகாயங் களாகிய அண்டங்களும், இவைக்குமேற் பிரகிருதியண்டமும், மேல் அராகம் வித்தை கலை நியதி காலங்களாகிய அண்டங்க ளும், மேல் அசுத்தமாயையும், அதன்மேல் சுத்தமாயையிற் சுத்தவித்தை மாகேச்சுரம் சாதாக்கியங்களும், அவைக்குமேல் பாவித்த பாகதங்களும், எண்பத்தொராயிரம்யோசனை கன முள்ள பூமியும், கனிட்டபாதலமும், கீழே ஆடகேசுரர்க்குப் புவனமாகிய ஏழுபாதலங்களும், கூர்மாண்டமென்றும் உருத் திரபுவனமுமாய் அண்டகடாகமுட்பட்ட புவனமும், இன்ன அண்டங்க ளனைத்திற்கும் ஆதாரபூதமாய்ச் சிவசத்தியான ஆதாரசத்திக்கும் அப்பாலும் சிவத்தின் பூரண அளவு எல்லைப் படாததாதலால்,

"ஆதியுமந்தமுமில்லாவரும்பெருஞ்சோதி"

எனவும்,

"அப்பாலைக்கப்பாலைப்பாடுதுங்காண்"

எனவும் பெரியருரைத்தவாற்றா னுணர்க.

அங்குள்ளது எனின் இங்கில்லதெனவும், இங்குள்ளது எனின் அங்கில்லதெனவும், அங்கிங்குள்ளது எனின் எங்கு மில்லதெனவும், எங்குமுள்ளது எனின் எற்றைக்குஞ் சாட்சியாயிரு க்கிறதெனவும் ஐயப்பொருட்கு இடமாகாமே "அங்கிங்கெனாத

டை யென்னும்பிரகாசமாய் அனந்தசத்தியாகி" என வருமாற்றுங் கூறினர்.

அனாதி முத்த சித்துருவாகியபதிக்கு அருளே திருமேனி என்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்திரம்-௧. பா-௪௭.)

"உருவருள்குணங்களோடுமுணர்வருளுருவிற்றோன்றுங்
கருமமுமருளரன்றன் கரசரணாதிசாங்கந்
தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி
யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்கினனமலன்றானே."

மற்றும் வருவனவற்றுங் காண்க.

தன் அருள் வெளிக்கதே என்பது:— அவ்வனந் தனது அருளாகிய வெளியினிடத்தே,

கடவுளின் பொதுக்குணங்களெட்டில் ஒன்றாகிய **பேரருளுடைமை** யெனும் பெயரைக்கொண்டு "அருள்வெளி" என்றனர். இதேபரவெளி. சிதாகாசமென்பதும் சிதம்பரமென்பதும் அதற்கே பெயராம். இதினின்றும் **அண்டவெளி** தோன்றி, யதினின்றும் **மனவெளி** தோன்றித் தோற்றமுறையானே யொடுங்கும். மனவெளியென்பது மனம் விரிந்த இடம். அண்டவெளியென்பது ஒவ்வோரண்டத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் வெளி. பரவெளியென்பது எல்லாவற்றையுந் தன்னுளடக்கியிருக்கும் வெளியாம்.

அகிலாண்டகோடியெல்லாந் தந்தம்பதத்த என்பது:— அனந்தகோடி அண்டபுவனங்கள் முதலும் பரிணமித்துத் தோ குமாறு,

இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த் தழைத்த தெது? என்பது:—அருளைக்கருதி இச்சையைவைத்து உயிர்கட்குள் உணர்வாகி விரிந்துள்ளது எப்பொருள்?

அருள்வெளி என்பது தனது சத்திரூபமாம்; ஆகவே தனது சங்கற்பமாத்திரத்தாலே எல்லாவுலகங்களும் தோன்றி விரிந்து அடங்குமென்பதாயிற்று. தனது அருள் ஆதியிலொன்றாயிருந்து, பின்னர் இச்சை ஞானம் கிரியைகளாகி, முன்னரிய மலத்தான் கட்டப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்தற்பொருட்டு வைத்தகிருபையை "இச்சை வைத்து" என்றும், தனது ஞானசத்தியால் அவர்களது அறிவைவிளக்கி அறிதலை "உயிர்க்குயிராய்" என்றும், கிரியாசத்தியால் அவர்களுக்குத் தநுகரணபுவனபோகங்களைத் தருதலை "தழைத்தது" என்றும் கூறினர்.

ஆன்மாவும் இச்சை ஞானக் கிரியைகளை உடையதாயினும் அவற்றை ஆணவமாகிய மலம் மறைத்து நிற்கும். மெய்ப்பொருளின் சத்திகள் மூன்றும் மறைக்கப்படாமல், தாம் தமக்குள் நின்றுமையாக ஆன்மாவுக்குள் அவ்வனவையும் பொருந்தியே க்கொளிர்ந்து, அதற்கும் சீர்க்கப்படாமல், தன்னொராது பதி க்குயிராக நிற்பது இறைவன் அவ்விரண்டிற்கும் வேற்றுமை எனக்காண்க.

ஞான சத்தியின்றி யாண்டும் பிறிதோரிடமின்று தலின் "அருள்வெளிக்குளே" என்று சேர்த்துப்பொருளிற் கூறினார்.

"இச்சையைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது" என்றதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-க. பா-சுரு.)

"ஒன்றதா யிச்சா ஞானக் கிரியையென் றொருமூன் றாகி
நின்றிடுஞ் சத்தி யிச்சை யுயிர்க்கருணை யாகும்
என்றலோ ஞான சத்தி யானையக் கறிவ றுதன்
அன்றருட் கிரியை தன்னா லாக்குவ னகிலமெல்லாம்."

தன் சத்தியின்கண் ஐந்தொழில்களும் நிகழுமென்பதற்கு உதாரணம்:—

(திருவிளையாடற்புராணம், பாயிரம்.)

"பூவண்ணம் பூவின் மணம்போலமெய்ப்போத வின்ப
மாவண்ண மெய்கொண்டவன் றன்வலியாணை தாங்கி
மூவண்ணறன் சந்நிதியிற் றொழில்செய்ய வாதி
மேவண்ண லன்னான் விளையாட்டின் வினையைவெல்வாம்."

மன வாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது? என்பது:— மனத்தான் இத்தன்மைத்தென நினைத்தற்கும், வாக்கால் இன்னதென வுரைத்தற்கும் இயையாவண்ணம் அந்தமாய் நின்றது எப்பொருள்?

இனம் சேர்க்கை சாயத்தாலும் பற்றற் கையாதெனவும் உரைக்க. இதனுல் நிர்குணமெனும் தத்துவ மூன்றிற்கும் மேலாய் நிலைபெற்றுள்ளது அப்பொருள் என்றதாம்.

இந்திரியாணங்களினும் அப்பொருள் தங்கியிருந்தும் அப்படி தங்கியிருப்பதை யுணராமை விருப்பதற்கேயிர, தன்னை விசேஷித்தால் தட்டுப்படாமலும் கூடவிருக்கின்றதினால்.

உள்ளேநின்று சங்கற்பவிகற்பங்களைச்செய்வதால் மனம் என்றும், இந்திரியங்களைப்புறத்தே விடயங்களிற் செலுத்துவதால் அசலம் என்றும் கூறப்பட்ட மனம் பிரகிருதியில் தோற்றம். சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்றும் நான்குவாக்குகளும் விந்துவில் தோற்றம். இவையெல்லாம் பசுபாச ஞானங்களின் வழிப்பட்டு இயங்கிப்பின்பு பதிஞானம் மேற்பட்டெழும் எழுச்சியின்கண் கீழ்ப்பட்டடங்குபாதலால், அவற்றில் "தட்டாமல் நின்றதென்று" என்றார். இந்த நின்மலதுரியம். இந்நிலையின்கண் மனச்செயலும் வாக்கின்காரியங்களும் இல்லையாய் நிற்க, மேல் அவற்றோடு சிறிதுந் தாக்கற்றதாய்ச் சிவம் அதீதமாகி நிற்கும் என்பதாம்.

வாக்கு நான்கனுள் சூக்குமை விந்துவினுள்ளே அரும்பும், பைசந்தி இதயத்துள் மயின்முட்டையுட் சலம்போன்ற மலரும், மத்திமை கண்டத்துள் சவிகற்பமா யுணரத்தக்க ஒலியாய்க்காய்க்கும்; வைகரிவாயினின்றும் செவியிற்கேட்கப்படுவதாய்ப் பொருள்தரு மொலியாய்க்கனிந்து வெளிப்படும்; இவை வாக்கின் உற்பத்தியாம்.

மனவாக்கு முதலியவற்றிற் கட்டாதது என்றதற்கு உதாரணம்:—

[திருவிளையாடற் புராணம்-நான்மாடக் கூடலான படலம்.]

“பூதங்க ளல்ல பொறியல்ல வேறு
புலனல்ல வுள்ள மதியின்
பேதங்க ளல்ல விவையன்றி நின்ற
வெளியென்ப கூடன் மறுகில்
பாதங்க ணோவ வளையிற் றுநிதி
பகர்வாரை யாயு மவரே.”

மற்றும் வருவனவற்றுட் காண்க.

மன வாக்கினில் கட்டாம னின்றதற்கு மற்றொரு பிரகாரமாக வுரைப்பினுமாம், அஃதாவது:—மனம்-மானதக்காட்சியும், வாக்கு-(வேதமுதலிய வாக்காகிய) நூல்களும், இவைமுதலிய அளவைகளானும் பற்றப்படாதது என்பதாம். வாக்கிலும் என உம்மை விரிக்க.

“ஆசிலாசார தபோதன ரின்புறு
வாசகாதீத மனோலய பஞ்சரன்.”

என்றதனாலுமுணர்க.

சமய கோடிகளெலாம் தம் தெய்வம் எம் தெய்வம் என்று எங்கும் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவும் நின்றது எது?

என்பது:—பல்வேறு சமயங்களெல்லாரும் தமது தமது தெய்வமென்றும், எமது எமது தெய்வமென்றும் முறையிட்டு, அவ்வெவ் விடங்களிலும் ஒருவரையொருவர் விடாதுபற்றி எதிர்த்து வாதித்திடுமாறும், அவ்வச் சமயங்கடோறும் அவரவர்கடவுளராய் வீற்றிருப்பது எப்பொருள்?

எல்லா மென்பதில் உம்மை தொக்கது.

'வழுக்கிடமும்' என்றதால் அனைவரும் சிந்திக்கவும் வாழ்த்தவும் வணங்கவும் நின்றது என வுணர்க.

பல்வேறு சமயங்களாவன :— உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம், இவை புறச்சமயம், சைவம், பாசுபதம் வாமம், வைரவம், மாவிரதம், காளாமுகம், இவை உட்சமயம்; இன்னும் காலவைவாதமுதலிய பலவுமாம்.

இச்சமயங்கள் பலவாறு வாதிக்குந் தொடர்பனைத்தும் எண்ணிச் சொல்லப்புகின் வரையறைப் படாமையின் அவற்றுட் சில சிலவே சுருக்கியெடுத்துக் காட்டுதும்.

உலகாயதன் பிரபஞ்சத்துக்குத் தோற்றமு மொடுக்கமுமின்றி அநாதியே தோன்றியழியு மெனவும், வேறொருகர்த்தா அதனையுண்டாக்கிக் காரியப்படுத்த வேண்டியதில்லை எனவும் வாதிக்க, சித்தாந்தி அவைகளை மறுத்துரைப்பது.

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் ஆகிய பஞ்சகந்தச்சார்பால் எல்லாந் தோற்றமென வாதிக்க, பிறனொருவன் கருத்தாவன்றி ஒன்று நிகழாது என மறுப்பது.

காலவாதி காலமே கர்த்தா என்று வாதிக்க அதனை, மற்றொருவன் மறுப்பது.

நையாயிக வைசேடிகர் பரமாணுவிலே பரிணமித்த பிரபஞ்சம் அழிந்த பரமாணுவான பின்னும் ஆத்மாவின்கண் மத்தாக் கூடப் பிரபஞ்சமாகத் தோன்றி நின்று அழிந்திடும் என்றுவாதிக்க அக்கன்மமும் அணுவும் அசேதனமாதலால் முறையறிந்து தாமாகவே தோன்றவியாது அவ்வணுருபமும் பிரளயத்திலே அழியும் என்றும், இப்பிரபஞ்சத்திற்கு உபாதான காரணம் மாயையே என்றும் வாதிக்க மற்றொருவன் மறுத்துத் தனது கொள்கையை நிறுத்துவது இங்ஙனம் பலவாறு வாதிக்கப்படுவனவும் மறுக்கப்படுவனவுமாம் இவைமுதலியன சமயகோடிகளின் வழக்குகள்.

சைவத்திற்குத் தாண்டவ பூஷணமென்னும் மூர்த்தியாயும், பாசுபதத்திற்குத் திருநீறுஞ் சடைமுடியுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், மாவிரதத்திற்கு என்புமாலை தரித்த மூர்த்தியாயும், காளாமுகத்திற்குப் படிகமும் புத்திரதீபகமணியுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், வாமத்திற்கு அக்கினியும் உபவீதமுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், வைரவத்திற்குத் தமருகமும் சிலம்புந்தரித்த மூர்த்தியாயும், பாஞ்சராத்திரத்திற்குச் சங்கமுதலிய ஐம்படைதரித்த

மூர்த்தியையும், சாக்ஷாத்திருக்கும் சத்திமூர்த்தியையும், இவ்வாறும் பௌத்தாதிகளுக்குப் போதரன் முதலிய மூர்த்திகளையும், விர்ர்திருந்து, அவரவர் விளைக்க வடிவெங்கு நின்று வண்ணியாங் செய்தவித்தும் தொந்தத்தில் முத்தி பரமன் அருளியம் விளக்குவது இங்கே அவ்வச்சமயங்களிலும் சென்றது என்பது அங்ஙனம் தமிழ்வேதமாகிய தேவாரத் திருவருட்பாவும் " நின்ற சமயங்களி னவ்வவர்க்கப்பொருள்கள்-வேரென்றிவாற,, என முழங்குதலாங் காண்க.

எங்கணும் பெருவழக்காய் யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளது எது?

என்பது :— இவ்வாறு யாண்டும் 'அநாதி பெருமையாயுள்ள பூர்ணாகி, எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லதாய், ஒப்பற்ற சித்துருவாகி, பேரின்பவடிவாகி, எக்காலத்தும் நித்தியமாயிருக்கின்றது எப்பொருள்.?

ஓரிடத்தும் ஒருகாலத்தும் ஒருவாறும் ஒருவாறுறும் அவரவர் கொள்கைகளும், உற்தேசம், இலக்கணம், சொற்கே இவைமுதலியவற்றுல் வாதிக்கப்பட்டும், அநாதிக்கப்பட்டும், தோல்வி வெற்றிகளுண்டாயத்திதல் ஒழிவு பெறாதல் அறுவையாதல் பற்றிப் 'பெருவழக்கு' எனப்பட்டது. ஒரு பொருள்பேல் இருவர் மாறுகொண்டு செல்லும்வழக்குப்போலாது, இது அவரவரும் அங்கங்கு அவ்வக்காலத்துக் தத்தம்பலவேறு கொள்கைகளை மேற்கொண்டுசெல்வதாம்.

[illegible] தொழிற்கு வல்லது என்பது — சிருட்டி—படைத்தல், திதி-காத்தல், சங்காரம்-துடைத்தல், திரோப வம்-மறைத்தல், அநுக்கிரகம்-அருள்செய்தல் என்னும் ஐந் தொழிற்கும் வல்லமையுள்ளவர். எல்லைப்பட்ட தொழில்க ளை [illegible].

[illegible] காரணம் என்பவற்றும் [illegible] உயிர்கட்குத் தநுகரண புவ ன போகங்களைத் தருவது படைப்பாம்.

தநு—எண்பத்து நான்குலட்ச யோனியாம்.

கரணம்—[illegible].

விடயாதிகளை அறியுந்தன்மை [illegible]மாம்.

[illegible] போகங்களை [illegible] முன்காலமாக, அவ ற்றை விளைவிக்கத்தக்கதாயும் உயிர்கட்கு இச்சையாதி மூன்றையும் எழுப்புவதாயும் தன்னையும் விடயத்தையும் வேற்றுமை மதிப்பிக்காமல் மயங்கச்செய்வதாயும் இருக்கி ன்றது [illegible].

[illegible] இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் சத்தி நிபா தமும் [illegible] முத்தியிற் சேர்ப்பது [illegible]மாம்.

[illegible] பொருந்தி நடத்தும் புவனங்கள் இரு [illegible].

போகங்களாவன-சிவிகை குடை தேர் யானை குதிரைக ளும், அறுசுவை மாதர் கீதம் முதலியனவுமாம்.

இவைகளுக்குச் சிரத்தையுங் கரணத்துவமும் யான் என் றும், புனபோகங்களை எனது என்றும் உயிர்கள் கருதக்கா திகளை யநுபவிக்கச்செய்தல் காத்தலாம்.

உயிர்களால் காணப்பட்டவற்றை ஒழிக்கல் அடைத்தலாம்.

இவற்றைப் பலனாளுமன்றும் வெளிக்காமல் குறிப்பித்தல் திரோபவித்தலாம்,

பின்னர்ச்சத்தியமும் அசத்தியமுமாகிய பொருள்களைப்ப குத்துத் தெரிவிப்பது அநுக்கிரகித்தலாம்.

இங்ஙனம் எண்பத்து நான்கிலக்ஷபேதமான உடல்களினிட த்தே பரமாத்மா ஐந்தொழில்கள்செய்வது ஆவியென்றும், அத்தாவரவுடலில் அவத்தைக் கருவிகளில் ஐந்தொழில்கள் செய் வது குற்றம் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

காரண பஞ்சகிருத்யம் குருமுகமாக வழிபட்டுக் கேட்டுச்சிந் தித்துத் தெளிந்து நிட்டைகூடி அநுபவிக்குவதாகலான், அம்முறையை அவ்வாறு உணர்ந்து கொள்ளத்தக்கது. இவ் வண்ணம் வல்லவல்ல சத்தும், சித்தும், இன்பமும் தானே யாம்.

இங்ஙனம் சத்து, சித்து ஆனந்தமாகிய தனக்குச்சச்சிதான ந்தனெனப் பெயராம்.

என்றைக்குமுள்ளது, எனவே அப்பொரு ளில்லாத நிலையில்லை யென்றாயிற்று.

மேல் கங்குல் பகல் அற நின்ற எல்லை உளதாளது? என்பது, சத்திநிபாதத்தின் கண் இரவும் பகலும் இல்லையாக நின்றதொருநிலைக்களத்தே தானேயாயுள்ளது எப்பொருள்?

மேல், என்பது வினை ஒப்பு மலபரிபாகத்துக்கு மேற்பட்ட இடம். அதுவே சத்திநிபாதமாம்.

ஆன்மா, பயனின் முயற்சிகளையும் தேகபோகப் பற்றுக்களையும் முற்றத் துறந்து பிறிதொருபயனையுங் கருதாமல், தத்துவங்களைச் சடமென்றறிந்து எழுந்து, சத்தும் அசத்தும் பகுத்துணர் சத்தாயது ஆன்மா வென்றும், அவ்வாறு காட்டியது அருளென்றும் உள்ளுணர்ந்து, அவ்வருளைப் பற்றுதலாலும், நிட்டையிற் பெயராது நிற்றலாலும், முறையே மாயை கன்மங்களுக் கிடமாகிய சகலாவத்தையையும் ஆணவத்துக் கிடமாகிய கேவலாவத்தையையும் நீங்கின இடமாகிய சுத்த நிலையின்கண் போதஞ் சிறிதுந் தோன்றாமனிற்க, பலகோடி சூரியர் ஓரிடத் தொருங்கு தோன்றினாற்போல நீக்கமற நிறைபேரொளியாய்ச் சடசித்துக்களின் உள்ளும் புறம்புமாகிப் பூரண சிவநிட்கள சொரூபமாக எங்கெங்கும் பரந்து விளங்கும். இச்சுத்தநிலையே இராப்பகலற்ற இடமெ

ஞ் [illegible] சிறப்புநிலைப்பற்றிட [illegible], இன்னும் பல பாகுகளும் பெரியோர் கூறுவர்.

இவ்வியற்கைக்கண் [illegible] திருவருட்பிர கருணையும், மெய்த்தவமும் [illegible] போதத்தின் [illegible] முத்தாண்மைக்கட் இவைப்புமென [illegible] கூறுவர்.

இவ்வியல்பே [illegible] கருணை சன்மார்க்க நெறியாம். [illegible] கட்டறுத்த [illegible] பாச [illegible] ஒருமையாம் இய ல்பு.

இதுவே ஞானவரம்பும், மௌனநிலையும், போச வநுபூதி [illegible] (கூர்மை)

(கொன்றைவேந்தன்.)

"மோனமென்பது ஞானவரம்பு"

கந்தரநுபூதி.

"[illegible]
வேணசா முருகா நிலைதல் பருளா
[illegible]
போசவநுபூதி [illegible]"

மற்றும் பலவாறும் காண்க.

தனக்கு வழிந்த தலைவரை உற்றுநோக்காமல் ஏற்றுமைக்கெதிரிலே. அதனை மாதவரா? சொன்னதைக் கேட்டுக்கொண்டு மதியுடையுள்ள இனி சக்கரவர்த்தியை மன்னிக்க ஜாசைக் கூடி வேதனையின் தேக்கி முத்துக்கொண்டு கோக்கி விருத்தமன், தனதேதாக் கவலையை யுற்றான். ஒரு காலிற் கண்டுகொண்டுள்ளதை குறித்தொளிக்க பெருதிமாறாடு மனைவிக் குழந்தைக்கு தநுழா, அக்கோபிக்க "அருக்கவே" என்று அதனையுணர்ந்தான் அரசர்க்கரெனப் புதியவர்கள் அக்காசிராஜத்தையுறுத்தக்க வாழ்வை" என்று வருந்தி வழிப்பிரிந்து தாம் மனக் குறிகோளைப்பற்றி யழித்தொண்டு, இடைக்காலன்னியவர்கள் நேடரித்த பலசாலி அதற் மைந்தெதிரின் மாவைப் பிடித்து அரிந்திட்டது சென்று அரசரினைக்கொண் மைந்தனை அன்னோடு கொள்ளக்கிடாக்கினை கோக்கிக்கொண்டு வீரத்து அக்கினைவரைந்து, மந்திரத்தினை ஓதவிய புரவலனைக் கண்டு, உறைந்தேறி, அவன் தனைப்பெற்று அவன் அரசியனைத்தின்று நீடு வாழும் பெருமூச்செறி அக்காலையக்குக்கை, கொடுமையினைக்காண காணியை நோக்குவோகான். இதற்குடல்லாளுமியைக்கு மனோதுமுவெற்றுண்டாகின்றதுன். அதன் பெருமையைக் கருதி அக்கொடுமையையும் வருந்தியும் செய்யாது.

இக்குறள் பத்துப் பெரியோர் கோவிற்குறைவிய திருப்பதிகளொடு மெய்த்திக்காய் அந்தாகங்களின்

திருவெல்லையைமுன்னர் வணங்குமியல்பை அடியார் புராணந்தோறும் புராணகர்த்தர்கூறியிருப்பது ஆம் முறைபிறழ்வின்றி முத்தியெனெல்லைக்கும் முத்திப்பதிக்கும் அனுக்கமான அநுசந்தான முள்ளதால், "எல்லையுளது" என அக்குறிப்புண்மை புலப்படுத்துவான் நூலாசிரியரும் போற்றினர்போலும்.

"அது கருத்துக்கு இசைந்தது" என்பது:—அவ்வாறாய மெய்ப்பொருளுணர்ச்சியே பதிவர்க்கம் பசுவர்க்கங்களின் கருத்தெவற்றிற்கும் ஒப்பாமுடிந்தது.

"அதுவே கண்டன எலாம்" என்பது:— அம்மெய்ப்பொருளே தூல சூக்குமங்களாற் காணப்பட்ட பூத பௌதிகங்களாகிய விடயபதார்த்தங்களனைத்தும் ஆதலால்,

இஃது அசுத்த நிலையிற்காணப்படுவதாகிய ஞேயமாம். ஆகவே சுத்தநிலையிற்காணப்படும் ஞேயமும் ஒன்றுண்டென்பதாயிற்று. இச்சுத்தநிலை மேற்கூறிய திருவருளையே கண்ணாகக்கொண்டு யாண்டுங் காணப்பட்டவனைத்தும் சிவமேயாகவும், பிறிதொன்றின்றாகவும் காண்பதாம்.

உதாரணம்.—

'நவிலுங்கால்மேல்கீழ் நடுபக்கமெங்கும்
சிவமொழிய வேறில்லை தேர்."

என்பதனையும்,

“பார்ப்பனவெல்லாம் பரமாயறிதல்
லிப்படிப்பேரறி வுடையோர் திறனே.”

என்பதனானும்,

சிவஞானசித்தியார், சூத் - அ. பா - ௩0.

“அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளினா லறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ளோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாகிற்
பிரியாத சிவன்றானே பிரிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெலாந் தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே.”

மற்றும் வருவனவற்றானுங் காண்க.

“மோனவுருவெளியது ஆகவும் கருதி அஞ்சலி செய்குவாம்” என்பது:—அம்மெய்ப்பொருளை மௌனரூபமான வெளியீடாகவும் தியானித்துக் கைகூப்பி வணக்குதல் செய்வாம். எ-று.

“வெளியது” என்பதில் “அது” பகுதிப்பொருள் விகுதி. “வெளியதாகவும்” என்றதால் எங்கும்பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி யருளொடுநிறைந்ததாகவும், இச்சைசமயத்துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததாகவும், தட்டாமணின்றதாகவும், வழங்கிடவுநின்றதாகவும், என்றைக்கும் உள்ளதாகவும், எல்லையுள்ளதாகவும்,

அதுவே கண்டனவெல்லாமாகவும், தனித்தனிச்சுருதி அஞ்சலிசெய்குவாம். அன்றியும் கடையிற் கூறியவா றனைவருஞ் சுருதியஞ்சலிசெய்குவாரெனவுமுரைக்க.

இவ்வாறு கூறியவாற்றான் ஆகாரங்களைக்கடக்கும் அதீதமாகிய நிராகாரப்பரமகுருவை (தக்ஷிணாமூர்த்தியை) அஞ்சலிசெய்தமை கண்டுகொள்க.

அதுவன்றி இந்நூலாசிரியர் தாம்சொல்லப்புகுந்த சுருதிகுரு அநுபவங்களையும் அவற்றின் பயனையும் அருட்சார்பாய்நின்று ஒருவாற்றானுணர்த்துமதாகிய இந்நூல் இனிது முடிதற்பொருட்டு "ஆகார புவனம் சிதம்பரரகசியம்" என்னுந்தொடர்நிலைக்கண் "என்றுணைமுன்காட்டி" சௌபானபக்ஷங்காட்டி "மந்திரஞ் சிக்ஷைசோதிடாதி மற்றங்கநூல்வணங்கமௌனமோலியயர்வறச்சென்னியில்வைத்து ராஜாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிகசைவமழகிதந்தோ!" இதுவன்றித் "தாயகம் வேறில்லையிக்கோ" "அருளைக்காட்டத்தக நெறியிந்நெறியேதான் சன்மார்க்கம்" என்றும், சின்மயானந்தகுரு என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "சித்தாந்த முத்திமுதலே" என்றும், இன்னும் பலவிடங்களினும் பரிச்சேதஞ்செய்தபடி இவ்வாசிரியர்க்கு வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தமே சிறப்புடைத் தாதலால் அஃதொன்றே உடன்பாடென்பது பெறப்படுகின்றது. உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார், சூத் - அ. பா - கரு - கசு.

“வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்கள்
ஆதிநூ லநாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா
நீதியினா லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு [தத்
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூற்
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந் தமாகும்.”

“சித்தாந்தத்தே சிவன்றன் றிருக்கடைக்கண் சேர்த்திச்
செனனமொன்றி லேசீவன் முத்த ராக
வைத்தாண்டு மலங்கழுவி ஞான வாரி
மடுத்தானந் தம்பொழிந்து வரும்பிறப்பை யறுத்து
முத்தாந்தப் பாதமலர்க் கீழ் வைப்ப னென்று
மொழிந்திடவு முலகரெல்லா மூர்க்கராகிப்
பித்தாந்தப் பெரும்பிதற்றுப் பிதற்றிப் பாவப்
பெருங்குழியில் வீழ்ந்திடுவ ரிதுவென்னபிராந்தி.”

“மௌன உருவொள்” என்பதிற் * குடிலை ஆகிய மூலமநு † வினின்றாட் சிவசத்தியின் திருநோக்கத்தால் வெளிவந்தருளிய மூகத்தடையுள் என்பதும் அமைந்திடத்தலின், தொல்லோர்வழக்கின்படி தா

* பிரணவம். † மந்திரம்.

மும் மெய்ப்பொருளை அம்முதற்கடவுளாகவுங்கருதி அஞ்சலிசெய்தனர் என உரைத்தலுமமையும்.

யோகிகள் மூலமந்திரத்தை மௌனாக்கரமென்றும ஊமையெழுத்தென்றுங் கூறுவர். உதாரணம்:—

திருமந்திரம்.

"ஊமையெழுத்தொடு பேசுமெழுத்துறி
லாமையகத்தினி லஞ்சுமடக்கிடி
மோமயமுற்றது வுள்ளொளிபெற்றது
நாமயமற்றது நாமறியோமே."

முதற்கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையார் மூலாதாரத்தி னின்றும் வெளிவந்தருளிய வரலாற்றை விநாயகபுரா ணத்திற் கண்டுகொள்க.

அன்றியும், இந்நூலாசிரியர்மேலே "மௌனகுரு வணக்கம்" என்னுந் தொடர்நிலைக்கண் "மூலமாயா யில்வரு மௌனகுருவே" என்று தம்முடைய ஆசிரியனை வழிபடுகின்றாராகலின், அத்தன்மையவாகிய மாயகந்த சிவமே நம்மையாட்கொள்ளுமாற் திருவுளங்கொண்டு மேற்கூறிய திருமூலநாயனார்பாலிற் றூதுவாய்வகையெழு ந்தருளிவந்து தமக்குப் பக்குவகாலத் தெய்வத்த ன்மையையுட்கொண்டு, அவனைச் சுப்பிரமணியருதல் செய்தபடி என்பதுங் காண்க.

இன்னைக் குறிப்பாற் பொருளுணர்த்தலவது ஒன் றுறையணியாம்.

திருமூலநாயனார் ஸ்ரீகயிலாயத்திலே ஸ்ரீநந்திதேவரது அருள்பெற்ற அணிமாவாதி அட்டசித்திகளினும் வல்ல சிவயோகியார். அகத்திய முனிவர்பாலுள்ள நட்பினால் அவருடன் சிலநாள் வசிக்கவேண்டிக் கயிலையினின்றுங் காசி சிதம்பரமுதலிய அங்கங்குள்ள தலங்களைத் தரிசித்துவந்து, திருவாவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைப்பணிந்து, அத்தலத்தின்கண் வசிக்க விரும்பிக் காவிரிக்கரைச்சார்பிலுள்ளவனத்தில்வரும் போது, அங்கு தம்மை மேய்த்திருந்து அந்நாளிற் காலஞ்செய்துவிட்ட மூலன் என்னும் பெயருள்ள ஓரிடையனைச்சூழ்ந்து கதறிக்கொண்டிருந்த பசுமந்தைகளைக்கண்டிரங்கி, அவற்றின் றுயர்நீக்கற்பொருட்டுத் தமதுயாக்கையை ஓரிடத்திற் சேமித்துவைத்து, அவனுடலிற்பிரவேசித்துப் பசுக்களையன்றுமுழுதும் மேய்த்து, பின்பு அதனதனிடங்களில் அவற்றைப் போக்கி, கணவனிறந்தது தெரியாதிடையர்மனைவியர் தம்மைத்தடுக்கவும் மறுத்துவிட்டு, தாம் சேமித்துவைத்தவிடத்திற்போய்ப் பார்க்க, தமதுடல் அங்கில்லாமைகண்டு அது பரமசிவத்தின் அருளென்றுணர்ந்து, தாம் பிரவேசித்த யாக்கையொடு சென்று, ஆவடுதுறைக்கண் பரமசிவத்தைத் தரிசித்து கோயிலின்மேற்பாலுள்ள அரசமரத்தினிழற்க ணமர்ந்து, ஆகமங்கள்கூறுகின்ற சரியையாதி நான்குபாதங்களையும் ஆண்டிற்கொரு பாசுரமாக மூவாயிரந் திருமந்தி

உ-வது பாடல்.

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
　முறவனந்தம்வினையினா
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
　தோவனந்தம்பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
　றெய்வமுமனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனான்ஞான
　சித்தியா லுணர்ந்து
காரனந்தங்கோடி வருஷித்ததெனவன்பர்
　கண்ணும்விண்ணுங்கக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
　கடவுளைத்துரியவடிவைப்
பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
　பெரியமௌனத்தின்வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
　பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (உ)

“ஊரா அனந்த (பேதம்)” என்பது:—ஊர் = ஜீவா அளவில்லையாகிய பேதங்கள்.

பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்களிலும்சேய்மை, அணிமை கடிவிற் பல வேறுவகையாய் அளவில்லனவாய் உள்ள ஊர்களாம்.

"பெற்ற பேரோ அனந்த பேதம்" என்பது:—ஆவை கொண்டுள்ளபேர்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்.

மேற்கூறிய வூர்கள் பலவுற்றுள்ளுந் தோன்றுந் தேகிகளையும் பேர்களோ அளவில்லன வாகிய பேதங்களெனினுமமையும்.

"சுற்றும் உறவோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—தேகிகளைச் சூழ்கின்ற உறவாதிகளோ அளவில்லன வாகிய பேதங்கள்.

உறவினராவோர் ஒருவரையொருவர்சூழ்ந்துநத்தியிருப்பதால் 'சுற்றமுறவு' எனப்பட்டனர்.

'சுற்றும் உறவு' என்றதால் அளவில்லனவாகிய பகையும் நொதுமலும் கூட்டியுரைத்துக் கொள்க. உறவாதிகளாவன: மனைவி, மக்கள், தாய், தந்தையர் முதலிய பலர்.

"வினையினால் உடலோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—வினைகள் காரணமாகத்தோற்றும் உடல்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்.

'வினை' நல்வினை தீவினையென விருவகையாம் வினையின்றித் தேகமெடுப்பதில்லையாதலால் 'வினையினால் உடல்' என்றனர்.

உள்ளம் முதலியவற்றின் விகாரமே யிருவினைக்குங் காரணம். அவ்வினைகளே பிறப்பிறப்பிற்குக்காரணம்.

இவைமேல் நடுகீழ் ஆகிய மூவுலகத்திலும் தோற்றிக் கெடுவனவாம். இது எண்பத்து நான்கிலக்க யோனி பேதமென வரையறுக்கப்பட்டதேனும், ஒவ்வொரு பேதத்திலும் எண்ணிறந்த உடல்கள் தோன்றி அழி வனவாதலால் 'உடல் அனந்தம்' என்னப்பட்டது. இது எண்பத்துநான்கிலக்கயோனிபேதமென்பதற்கு உதாரணம்:—

சிவஞானசித்தியார்.

"அண்டசஞ் சுவேதசங்க ளுற்பிச்சஞ் சராயுசத் தோ, டெண்டரு நாலெண் பத்து நான்குநூ றாயிர த்தா, லுண்டுபல்யோனியெல்லா மொழித்துமானுட த்துதித்தல், கண்டிடிற்கடலைக்கையா னீந்தினன்காரி யங்காண்."

"செயும் வினைபோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—அவ்வுடல்களோடு கூடியவுயிர்கள் செயுஞ் செய்கைகளோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்.

ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல், ஓம்பல், பயிறல், பயிற்றல், பொருந்தல், பொருத்தல், ஈட்டல் உழுதல், உழுவித்தல், காத்தல், அழித்தல், விரும்பல், வெறுத்தல், எதிர்த்தல், நன்குதல் முதலிய பலவேறுவகைப்படுவனவாம். மனையிலய பாருடனவும் செயவினைகளளவுபடாமையின் அனந்தமாயின.

“கருத்தோ அனந்த (பேதம்)” என்பது:—தேகின் பலவாறாகும் எண்ணங்களோ அளவில்லனவாகிய பேதங்கள்.

அவற்றை விண்டு விரிக்கிற்பெருகும் தேவாரத்திருவருட்பாக்களிற் பாட்டைக் கண்டுகொள்க.

“உண்பது நாழி யுடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பதுகோடி நினைந் தெண்ணுவன.”

என்னும் ஔவையார் வாக்காலும்,

“ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல.”

என்னும் திருக்குறளுக்குப் பரிமேலழகர் இயற்றிய வுரையாலுங் கண்டுகொள்க.

செயுஞ் செய்கைகள் தேகாதியவயவங்களாலாம், கருத்தெண்ணங்கள் மனாதியந்தக் கரணங்களாலாம்.

இவ்வினைகளுங் கருத்துகளும் யோக முயற்சியை யடையுங் கருத்தையு நோக்குங்கால் பயனில்லனவாய்க் கழியும்.

“பெற்றபேர் சீரோ அனந்தம் (பேதம்)” என்பது:—மேற்கூறிய ஊர்முதலியவற்றைத் தந்தம் வினைக்கீடாய்ப் பெற்றவர்களது செல்வமுதலியவையோ அளவில்லனவாகிய பேதங்களாம்.

செல்வ முதலியவற்றின் எதிராகிய வறுமைமுதலியபேதங்களுங் கொள்க.

“சொர்க்கமோ நரகமுமோ அனந்த பேதம்” என்பது:—(தேகிகள் அவ்வவ் வந்தத்திலடையும்) முத்திபதங்களும் நரகங்களும் தனித்தனி அளவில் லனவாகியபேதங்கள்.

சொர்க்கநரகங்கள் புண்ணியமிகுதியானும் பாவமி குதியானும் அடையப்பட்டவையாம். ஆகவே, ந வாகியகன்மபூமி அவ்விரண்டினையும் சமமாக அ விக்கும் இடமென்பதுகாண்க.

சொர்க்கங்களாவன:—இந்திரன் முதலிய இமை வர்பதங்களாம்.

நரகங்களாவன:—கனிட்ட பாதலங்கட்கும், அ ரகண்டம் சர்ப்பகண்டம் இராக்கதகண்டம் இவை ஒவ்வொன்றும் மும்மூன்றாயுள்ள எழுபாதலங்கட் கும் கீழே அடுக்காயுள்ள இரௌரவம், கும்பிபாகம் அபிசிகர்முதலிய அநேகபேதங்களாம்.

செய்கையுங் கருத்து மளவில்லனவாதலின் அவ றாலடையும் பலனாகிய சொர்க்கநரகமு மளவில்லன வாம்.

“நற்றெய்வமுமோ அனந்த (பேதம்)” என் பது:—(அவரவர்களும்பூசித்துப்போற்றி அங்கங்கு வழிபாடுசெய்யும்) நன்மையுள்ளதெய்வங்களோ அ வில்லனவாகிய பேதங்கள்.

தம்மை வழிபடுகின்றோர்க்கு இயன்ற வாற்றாற்பேற் றையளிக்கின்ற உண்மை நோக்கி 'நற்றெய்வம்' என் றார்.

பரமார்த்தமாய தெய்வம் ஒன்றேயாயினும் தேகி கள்பல்வேறுவகை யாகியும், அவர்கள் மனோவாக்குக் காயங்களால் அர்ச்சிக்குங்கர்மம் அளவிலாப் பேதங் களையுடையனவாகியு மிருக்கையால், அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சடங்குகளைப் புஷ்டிபித்தப்பகவான் திரு விளையாடலாக அனந்தகருமகாண்டங்களை நியமித்து அனந்தவுருவங்களைக் கொண்டிருத்தலால் 'தெய்வமு மனந்தம்' என்றார்.

"நிகழ்கின்ற சமயமுமோ அனந்த (பேதம்)" என்பது:—(முடிவுபெறாமல் அங்கங்கும்) விளங்கா நின்றசமயங்களுமோ அளவில்லனவாகிய பேதங்க ளாம்.

அவ்வச் சமயங்களும் வாதிக்கப்பட்டு ஒழிவுப டாமல்அனந்தமான அளவைகளைக்கொண்டு நிற்கின் றன: ஆதலால், "நிகழ்கின்ற சமயமும்" என்றார். உதாரணம்:—

அவிரோத உந்தியார்.

"ஒன்றேயொன்றெவ்வா மதங்களெனொன்றொன் றிறைற்
பொன்றாவதில்லையே யுந்தீபற
பொய்யென்பதெத்தனைதா முந்தீபற"

மூர்வர்த்திற் சம்பந்த ளுறுமையுடி வீற்றி...
உதாரணம்:—
திருமந்திரத் திருவருட்பா,

“ ஒன்றது பேரூர் வழியா றதற்குள
என்றது போல விருமுச் சமயமு
நன்றிது தீதிது வென் றுரையாளர்கள்
குன்று குரைத்தெழு நாயையொத் தாரே.”

என்பதனானும்,

“ முதலொன் றாகி மூவருடன் வாகும்
திகழுறுகொம்பு செவிதுதிக்கைவாய்
மதியுடன் கண் வகைவகை யார்த்திடு
மதுகூறு மொக்கு மாறுசமயமே.”

என்பதனானுமறிக. இவை அகச்சமயமெனக்கொள...
பிற்காலத்தில் இச்சமயங்களினின்றும் பல்வேறாய...
யைப்புறச்சமயங்கள், அகப்புறச் சமயங்கள் புறப்பு...
ச்சமயங்கள் முதலிய வுற்பத்தியாகிய பொய்ந்நெறி...
னின் றமையான சமயங்க ளுண்டாகியிருத்தலான் சம...
முமனந்தம்' என்றார்.
தெய்வ பேதமும் சமய பேதமும் இத்தின முன்...
றுரைக்கப்பட்டன.
“ அதனால் ” என்பது:—(இங்ஙனம் மேற்போந்...
வை முதலியவைகளின் ஒவ்வொன்றின் பேதங்க...
எண்ணில் அடங்காதனவா யிருக்கும்) சொன்ன...
யினாலே,

“ஞான சித்தத்தியால் உணர்ந்து ” என்பது:—
[illegible]

[illegible]

[illegible] என்றது,

[illegible] அருள் [illegible] உணர்த்த உணரு [illegible]
[illegible]
[illegible] கூறப்பட்டது.
[illegible]
[illegible] இவ்வாறு [illegible]
[illegible]:—

(அபிராத [illegible].)

“ [illegible]
[illegible]
[illegible] ரன் றுந்திபற. ”

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-அ: பா-உஅ.)

“ சூரியகாந்த தக்கல்லி னிடத்தே செய்ய
சுடர்தோன்றி யிடச்சோதி தோன்று மாபோல்
ஆரியனு மாசானவந் தருளாற் றோன்ற
வடிஞான மான்மாவிற் றோன்றுந் தோன்றத்
தூரியனுஞ் சிவந்தோன்றுந் தானுந்தோன்றுந்
தொல்லுலக மெல்லாந்தன் னுள்ளே தோன்றும்
சேரியனைப் பரியனுமா யுயிர்க்குயிரா யெங்கும்
நின்றநிலை யெல்லாமு நிகழ்ந்து தோன்றும். ”

“கார் அனந்தம் கோடி வருடித்தது என” என்பது:—அளவில்லன வாகிய மேகசாலங்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து ஏககாலத்தில் இடையறாமற் பொழிந்தலை போலு மென்னும்படி.

“ அன்பர் கண்ணும் விண்ணும் தேக்க” என்பது:—அன்பர்கள் கண்களும் அவை நாடும் ஞானாகாயமுந் தேங்குமாறு,

“ கருதரிய ஆனந்த மழை பொழியும் முகிலே” என்பது:—நினைத்தற் கியையாத ஆனந்தப்பெரு மழையைவிடாது பொழியாநின்ற நிலைமைத்தாய முகிலே,

“அன்பர் கண்ணும் விண்ணுந் தேக்கப்” பொழியு மானந்தமழையை யேனையோர் மனத்தினு லெண்ணமதித்தலு மரிதாகலான் “கருதரிய” என்றார்.

சர்வத்நம் முதலிய எழுமேகங்களும் மணிமுதலி யவற்றி ஆனந்த மழையைப் பொழியமாட்டாவாக லானும், இதுஅவைபோலாது கருணைமழையைப் பொழிவதாகலானும், இம்மழை பொழியக்கண்ட அன்பர்க்கு ஒரு நினைவுமுண்டாய்ச் சலியாதாகலா னும், கருதரிய ஆனந்தம்" என்றார்.

இவ்வாறு வருவது அற்புத உருவக அணியாம்.

கைம்மாறு எதிர் பாராது நீரைச்சொரிந்து உலகு யிரைக்காக்கும் மேகம்போல அருண்மழையைப்பொ ழிந்து ஆன்மகோடிகளையீடேற்றலால் "முகிலே" என் றார்.

"நம் கடவுளை" என்பது:—நமது கடவுளை,

"கடவுள்" என்பது எல்லாவற்றையுங்கடந்துள்ள தாகலாற் காரணக்குறியாயிற்று.

எல்லாவற்றையும் கடந்துள்ளதாவது பூதமுதலிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் பிரகிருதியிலொ டுங்க, புருடதத்துவ முதலியன மாயையிலொடுங்க, சுத்தவித்தை முதலியன விந்துவிலொடுங்க, சத்தி சிவங்களின் கூறாகிய அபரவிந்து அபரநாதங்கள் சுத் தமாயையிலொடுங்க, இவையெல்லாங்கடந்து நின் றது சுத்தசிவம் ஆதலால் கடவுள் என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

(சிவஞான சித்தியார் சூத்திரம்-௨ பா-௭௨.)

"மொய்தரு பூத மாதி மோகினி யாதி மாயை
மெய்தரு சமய மெல்லாம் புகுந்தின் றிடும்பு மன்று
மெய்தரு சைவ மாதி யிருமூன் றாம் வித்தை யாதி
மெய்யாகத் தையங்களையுமென் றமின்றெம்மிறைக்கே"

நேயத்தழுந்தின ஜீவன் முத்தரானதம்மைப்போல வச்சிவசந்நிதி யறுசந்தான முடையோரையுமுள்ளிட்டுக்கொண்டு "நமது கடவுள்" என்று சுதந்தரித்துக் கூறினர். அங்ஙனங்கூறின் சங்கற்பவிகற்பங்கள் தோன்றா வென்னும் போதம் சிறிதுமில்லாராகலால், உடைமையை இடைப்பொருளாக "நமது" எனவுபசரித்தனர். அன்றி மலபரிபாகத்தின்மேல் ஞானம் பிரகாசித்துச் சதாசாரியன் அருளால் நிட்டை கைகூடிச் சிவன்முத்தராய் விகற்பமின்றி ஒடுங்கியொன்னும் ஒப்பக்கண்டு, மெய்ப்பொருளின் வியாபகத்தில் வியாப்தமாகப்பொருந்தி அதனை நீங்காமலுடைந்தையாய் அதனையே கொண்டிருக்கை அவர்க்கியற்பாகலால், அவ்வாறு கூறலுங்கூடும் எனக்கோடலு மொன்று உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-அ. பா-௨௧)

"மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகுசத் திநிபாத
மெய்தனில் ஞானக்கினால் தோர்குருவி னருளாற்
புக்கொழுட்டுச் சேர்நிட்டை புரிந்தொ ளொர்கள்
பூதலத்திற் புகழ்சிவன் முத்த ராகித்

தக்கபிரி யாப்பிரிய மின்றி யோட்டாத்
தமனியத்திற சமபுந்தி பண்ணிச்சங் கரனே
டொக்கவறைந் திவனவனா யவனிவனா யிடாதே
யடக்கையாய்ச் சிவன்றோற்றமொன் றும்பேரனென்பர்

"துரிய வடிவை" என்பது:—துரியஞான சொரூபத்தை,

எல்லாவற்றையும் தன்னியல்பானேயறிந்து ஆன்மாக்களை அறிவிக்குமபடித் துரியஞானமாம், துரியம் மேலான ஞானமாம், நின்மலாவத்தையில் தற்சொரூப தரிசனத்தோன்றுவது துரியம், அவ்வறிவே வடிவமா யிருத்தலாம் இவ்வாறு தோற்றுவித்தருளிய காதலின் "துரியவடிவு" என்றார். உதாரணம்:—

(திருமந்திரத் திருவருட்பா.)

"அறிவறி வென்ற வறிவு நனவா
மறிவறி யாமை யடையக் கனவா
மறிவறி வவ்வறி யாமை சுழுத்தி
யறிவறி வாகு மான துரியமே"

என்பதனாலும்,

"சிவமா யவமான மும்மலந் தீரப்
பவமான மும்பாசைப் பற்றறப் பற்றத்
தவமான சந்திய ஞானர் தத்தந்
நவமார் துரியத் சொரூபமு மாமே."

என்பதனாலும்.

“பரம நாதவன் பரமொன்று மாகித்
திரமுற வெண்ணறுரு சேர்ந்தொழிவற்று
நிரவு சொரூபத்து நின்றுந் தொகுப
பரிய துரியத் தணைந்தா நின்றனனே”

என்பதனுலுங்காண்க.

“பேர் அனந்தப்பேசி மறை அனந்தஞ்சொலும்” என்பது:—அளவில்லனவாகிய அபிதானங்களை யெடுத்து அளவில்லவாகிய வேதாகமங்கள் ஏத்தாநின்ற.

பேரனந்தமாவன:—நிர்க்குணம், நிராமயம், நிரஞ்சனம், நிராலம்பம், நிர்விடயம், நிட்களம், அசங்கம், நிர்வசனம், நிர்த்தொந்தம், நித்தம், முத்தம், தற்பரம், விசுவாதீதம், பரிபூரணம், சயம்பு, சிவம், பதி, பரம், அபரம், பராபரம், அந்நியம், அநந்நியம், தற்பதம், பரபதம், அநுபூதி, பரமாகாயம், அற்புதம், நிரதிசயம், தேசோமயம், சின்மயம், சிற்பரம், ஆதி, அநாதி, ஏகம், அநேகம், அகண்டம், பரஞ்சோதி, மாயாதீதம், சுகாதீதம், வன்னிபிரதா, சத்தியன், அரு, உரு, புருடன், மெய், சத்து, பரமான்மா, பரதத்துவன், பரப்பிரமம், யாகமுதல்வன், மும்பண்டலேசன் முதலியபலவும். பலவேறு சமயிகள் கூறுவனவும், அன்பர்கள் துதிப்பனவும் ஆம்.

மறையனந்தமாவன:—நான்கு வேதங்கள், அவற்றின் சாகைகள், இருபத்தெட்டு மூல ஆகமங்கள், இவற்றின் பிரிவுகள், உபாகமங்கள், இவற்றின் பகுதி

சிருதிகள் முதலியவையாம். தாரகம் காயத்திரி முத லியவை பகுதிகளும்; அங்கம், சீக்ஷை முதலியனவிரு திகளும் ஆம்.

"மறை அனந்தம்" என்பதற்கு உதாரணம்:—

"இன்னவை யிரண்டு மிவனருள் வலியா
லின்றநான் மறையைய நான்கும்
பின்னிவ னருளா லளவில வான
பிரணவ மாதிமந் திரமும்
அன்னவா றன தாரகத் தகார
மாதியக் கரங்களு முதித்த
சொன்னவக் கரத்திற் சிவாகம நாலிச்
சுரவர னடுமுகத் துதித்த."

பேதிகள் பக்குவத்திற்கேற்ப கடவுளிலே பலவா கவேதங்கள் சொல்லியிருத்தலின் "மறையனந்தமா கச் சொலும்" எனப் பொருள்கொண்டு மொன்று உதாரணம்:—

(அஞ்ஞவதைப்பரணி.)

"பலபலவாய்ச் சொல்லுநெறி யெல்லாஞ் சொல்லப்
பட்டதொருபொருளினையாம் பணிதல் செய்வாம்"

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"சுருதிகள் சொல்பல் சமயத் துறுவுமப்
பரசிவ பந்தமென் றுந்தீபற
பகர்காமம் வேறுவே றுந்தீபற."

மற்றும் வருவனவற்றுற் காண்க.

"பெரிய மௌனத்தின் வைப்பை" என்பது:— பெருமைத்தாய மௌனசொரூபத்தை,

பண்டை யோருகத்தின்கண், சனகாதி நான்கு பிரம விருடிகளும் பரமசிவத்தைப் பிரார்த்தித்து "எங்களறிவு அமைந்தடங்கும் வகைமையை அடியேங்கட்குணர்த்தியருளுதி" என விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதனைத் திருவுள்ளத்தடைத்து, கல்லாலின் மூலத்கண் வீற்றிருந்து, வேதாந்தத் தெளிவாகிய ஆகமத்தியம்பும் திரிபதார்த்தவியல்புகளையு முபதேசித்தருளலும், அதனைக்கேட்டுணர்ந்த பின்னரும் "அறிவமைந்தடங்குதற்கு இன்றியமையாக் கருவியாகிய ஞானபோதகத்தையும் போதித்தருளல் வேண்டும்" என்ன, பரமகுரவன் புன்முறுவலரும்பி அதற்கு யாதும் எதிர்கூறானாகி, "அது வாயாற்புகல்வதன்று. இவ்வண்ணமிருக்கையே அதன் நிலையாகும்" என்று அவர்கட்கு உணர்த்துவானாகித் தனது திருமார்பின்கண் ஒரு கையைச் சேர்த்து ஒருகையில் ஞானமுத்திரையைக் காட்டி, யோகியர்போலவிருந்தபடி அவரும் அவ்வாறுணர்ந்து அறிவொடுக்கம் பெற்றாரென்ப. இங்ஙனமாகிய மோனத்தினிலையுந் தன்மையாகலானும், அதுவே பரமுத்தியாகிய வைப்பாகலானும், "பெரியமௌனத்தின் வைப்பு" என்றார்.

மௌனநிலையிலிருப்போர் அடையும்விசேடத்தை வெளியுமாம். உதாரணம்:—

(தாயுமான வள்ளலார்.)

"தானே சிவமான சத்தியநா றானந்த
மோனநிலை சொல்காழி முன்றுறேனே."

என்பதானும்,

"மாயைமையுங் கற்றுத்தற் போதமற்று
மவுனநிலை யுற்றோர்கள் பெற்ற பேறே."

என்பதானுமறிக.

"பேசரும் அனந்த பதம் (அனந்த) ஞானம் (அனந்த) ஆனந்தம் ஆம்" என்பது:—பேசற்கரிய அந்தமில்லாததான பதமும், அந்தமில்லாததான ஞானமும், அந்தமில்லாததான ஆனந்தமுமே தனது மெய்யாகின்ற,

முடிவில்லாதனவாகிய பதத்தையும், ஞானத்தையும், ஆனந்தத்தையும் மனதிற்கொள்ளவே வெகு அருமை அவற்றை வாக்கினால்வசனிக்கல் அதினுமருமையாதலால் "பேசரும்" என்றார்.

அனந்தபதமாவது:—முடிவில்லாநித்தியமுத்திபதம். அது கேவலசகலங்கள் நீங்கி, அருளைத் தரிசித்து, காண்பானுங்காட்சியுமா யறிஞாயங்க ளறசதந்தாந் தவமும்விட்டு, தற்போதமுமடங்கி, ஆனந்தாநுபவம் பெற்று, ஒன்றுந்தானுகாமல் ஒன்றாயிருந்தசிவத்தில்

இரண்டறக்கலந்து, போதவாசனையுமொழிந்த அ தீதமாகியநிலையாம், ஆகலின் "பேசருமனந்தபதம்" என்றார். இந்நிலையே சிவயோக சிவபோகங்களாம். அனந்தஞானமாவது:—முற்றுமுணர்தலாம்.

அனந்த ஆனந்தமாவது: வரம்பிலின்ப முடைமை யாகியபரமசுகமாம். அவைமுறையே வேதாகமங்களை யருளிச்செய்தமையையும், திவ்யாகமத்தின் வழியே செல்வார்க்கு வினைகளையொழித்து அநுக்கிரகிக்கின் றமையும் ஆமெனக் காண்க.

இனம்பற்றித் தன்வயத்தனாதல்முதலிய ஏனைய ஆறுகுணங்களையும் கூட்டியுரைக்க.

அவையாவன:—

"தன்வ யத்தவன் றூய வுடம்பினன்
றூனி யற்கை யுணர்வின னாகுதல்
பன்னு முற்று முணர்த லியல்பினன்
பாச நீங்குதல் பேரரு ளாகுதல்
மன்னு மீறில வாற்ற லுடைமையும்
வரம்பி லின்பமு மாகிய வெண்குணம்."

என்பனவாம்.

"பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்" என்பது:—பரமகர்த்தாவை வணங்குவாம். எ-று.

இப்பொருளினும் உயர்வும் ஒப்புமுள்ளது பிறிதொன்றின்மையாக, இஃதே எல்லாவற்றிற்கும் பெரியதாகலான், "பெரியபொருள்" என்றார். பராதி

பண்டப்பரப்பு அனைத்தும், அவற்றுட் சராசரமனைத்தும் விரிக்கின் பசுபாசங்களுளடங்கும். இவ்விரண்டும் பதியிலடங்கும். அடங்கவும் தான் சுதந்தரனாய் அவைகட்கெல்லா மாதாரமாகி அவற்றொடு தாக்கற்று நிற்பதாகலான் எல்லாவற்றிற்கும் பெரியபொருளாம். உதாரணம்:—

(அவிரோதவுந்தியார்.)

“ பல்லோர் துணிவும் பராதிமூன் றுந்தேர்த
வல்லாரல்லே நில்லென் றுமுந்தீபற
வவ்வவர் கொள்கை வேறுந்தீபற.”

ஊ: முதற்சமயம் ஈறாயுள்ள விடயங்கள் தனித்தனி அனந்தம் என்னும் பேதங்களாயுள்ளன. அவற்றின் தோற்றக்கேடுகளைச் “சிற்சத்தியா னுணர்ந்து” “அனந்தப் பழமொழியுமாகினும்” “நம்கடவுளும்” “துரிய வடிவும்” “பெரிய மௌனவைப்பும்” “அனந்தபதமும்” அனந்தஞானமும் அனந்தானந்தமும் ஆகிய “பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்” என முடிக்க.

இது சிவத்தைப் பணிந்தது.

‘கருத்தோ அனந்தம்’ என்பதிலுள்ள ‘ஓகாரத்தையும்’ ‘நற்றெய்வமும் அனந்தபேதம்’ என்பதிலுள்ள ‘பேதம்’ என்னும் சொல்லையும் எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

‘தெய்வமும்’ ‘சமயமும்’ என்பவற்றுள்ள உம்மைகள் சிறப்பும்மை, மற்றவை எண்ணும்மைகள்.

(அவிரோத வுந்தியார்.)

" பாச்சுநோய்க் கன்றே மருந்திரு வடியின்ப
நோய்க்குமோர் பக்குவத் துந்தீபற
தேசிக னுச்சிவ முந்தீபற.

(வள்ளலார்.)

"குருவுருவங் கொண்டிக் குவலயத்தாட் கொண்டப்
பருவரன் நீக்கும் பரன்."

(திருவாசகம்.)

" அருபரத் தொருவ னவனியில் வந்து
குருபர னாகி யருளிய பெருமையைச்
சிறுமையென் றிகழாதே."

எனவரும். மற்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.
இவ்வாறு அத்துவிதப்படுமென்றே வீடு. உதாரணம்:—

(திருவாய்மொழி.)

" நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய்
நல்லிந் திரிய மெல்லாமீர்த்
தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா
ழுலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து
சென்றாங் கின்ப துன்பங்கள்
செற்றுக் களைந்து பசையற்றா
லன்றே யப்போ தேவீ
டதுவே வீடு வீடாமே.

என்பதனானும்,

(சிவானந்தமாலை)

"சித்தையுடற் கட்டறுத்து மெய்யருளாய் மெய்மொழிக்குந்
தத்துவமற் றேவலுமஞ் சார்வகற்றிச்—சுத்தத்
தனியனித் தானும்போய்த் தற்பரமாய் விட்டாற்
செனியானிருசத்தியம்."

எனபதனுலும்;

(அவிரோதவுந்தியார்.)

"அந்தப் பயத்தோ டிரண்டற் றயிக்கம்
வந்தருள் விட்டையே யுந்தீபற
அத்துவித வீடென் றுந்தீபற."

என்பதனு லுமுணர்க.

'விடு' என்பதற்குப் பொருள்—விடுதலை. விடுதலை யாவது பந்தக்கமாதலின பந்தமொன்று உண்டெ னைபதூஉம், அது உண்டாகவே பந்தத்தினைகெட்டுப் பட்டுருத்த அதினின்றும் விடப்படுவான் உண்டென் பதூஉம், பந்தச்சடமாகையினாலும், பந்தமுடையோன் சுதந்தரனன்மையினாலும், உயிர்களுக்குப்பந்தத்தை நீக்கி முத்திகொடுப்பான் ஒரு சுதந்தரகர்த்தா உண் டென்பதூஉம் சர்வசம்மதமாம். உதாரணம்:—

(சிதம்பரசுவாமிகள்.)

"விடென் றுறைதரு சொற்குப் பொருளோடுவிடு தலாதலினால், விர்குண் டோனுங் கட்டமாக விள க்குத் திடமாகப், பிறிது கட்டுந் தானும் விட்டுப் பெ றாத் திருச்சடமாம், பிணிபட் டோனசு தந்தர னுமிப்

[illegible]

திசயங்கள்:—

(சிவநெறிப்பிரகாசம்.)

“[illegible]”

அன்றியும்,

“[illegible]”

முதலியவாம்

[illegible] வுணர்க,

“[illegible]” என்பது—[illegible]

பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு உபாதான காரணங்கள் மூன் றாகிய சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி என மூன்றும் அவற்றுட் சுத்தமாயையிலே [illegible] பராசத்தி அதனை அதிட்டித்து [illegible] அதிற்றோ ன்றிய [illegible] திருமேனியாய் [illegible] புத்திமுத்திகளைக் கொடுத்தலால், "மோசப்பிரதாய" என்னும் [illegible] திருமேனியாக [illegible] [illegible] அத்திருமேனியுள் [illegible] போ தரும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார். சூ - ௧ பா - ருக)

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]."

என்பதனாலும்,

"[illegible]
[illegible]"

என்பதனாலும் [illegible].

[illegible] தெளிவாயே [illegible] மொழிதுமாம்.

உதாரணம்:—

(பட்டினத்தார் சுவாமிகள்.)

"[illegible]
[illegible]
[illegible]."

என்பதனாலும்,

(திருவுந்தியார்.)

"சொல்லும் பொருளுமே தொல்லை தனையுமாய்
அல்லவு மானவனென் றுந்தீபற
யம்பிகை பாகனென் றுந்தீபற."

என்பதனானு முணர்க.

சிலபிரதிகளிற் "சொற்பிரகாசத் தனியை (சுயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஒன்றை)" யென்றிருக்கின்றன. இது பின்வருவனவற்றாற் கூறியது கூறலாயினும் குறைத் துக்குடன்படுமாகலாற் பிரயோகமாம்.

"அருமறைகண் முரசறைய" என்பது:—அருமையாகிய வேதங்கள் பலவுமற்புமாறு முழங்காநிற்ப.

அருட்சத்தியே உயிர்க்கு உணர்வாகிப் பேரின்பத்தையடைவிக்கின்றது என வேதாகமங்கள் ஐயமற வுணர்த்துகின்றன என்பதற்கு "மறைகண் முரசறைய" என்றார்.

வேதத்துட்பொருள் யாவருக்கு மெளிதல்லாதலால் "அருமறை" என்றார். சகல இரகசியங்கட்கும் உறைவிடம் வேதங்களாதலினாலும், அவற்றின்பொருள் புதைபொருளாயிருத்தலினாலும் வேதங்கள் "மறை" எனும்பெயர்பெற்றன. முரசறைதல்—வெளிப்படுத்தல்.

"அறிவினுக்கு அறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதியை" என்பது:—சிற்றறிவாகியவுயிர்க்குள் அறிவாகிப் பேரின்பப் பெருக்கே தனது மயமான ஆதிசத்தியை.

உயிரானது உடலுக்கும் அந்தக்கரணங்கட்கும் அன்னியமானதென்றாய், பாசவுணர்வொழிந்தது ம்

தவிடம் பசுவுணர்வென்றும், பசுவுணர்வொழிந்து நின் றவிடம் பதியுணர்வென்றும், தனது ஞானக்கிரியைகள் மலமறைக்கப்பட்டு அவத்தைப்படுமென்றும், தன் னைக் கர்த்தர் சத்திதானேயான அருள் காரணமாகக் கருவிமுதலியவற்றாலுணர்த்துமென்றும், பக்குவச் செயல்கட்கு வியாபகமான அறிவையுதவி, முத்தி யில் ஆனந்தம் பெறுமென்று முணர்த்துதலை "அறிவிலுக்கறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதி" என்ற னர். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - ரு. பா - அ.)

"தெரித்துக்கொண் டரோவென் றாகச்
சென்றுறைந்து புலனும் பற்றி
புரிந்திடு முணர்வி னோடு
போகமுங் கொடுத்தி யோனி
திரித்திடு மதுவுஞ் செய்து
செறிதிசண் டிரிகட் டெல்லாம்
விரித்திடு மறிவுங் காட்டி
வீட்டையு மளிப்பன் மேலோன்."

எனவும்,

(கந்தபுராணம்.)

"அருளினீர்மையா லைந்தொழில்புரிபவன்" எனவும்

(சௌந்தரியலகரி.)

"சிவமெனும்பொருளு மாதி சத்தியொடு
சேரி னைந்தொழிலும் வல்லதாம்."

னைவுங் கூறியவாற்றால், பஞ்ச கிருத்தியத்தையுஞ் ஆதிசத்தியின் சேர்க்கையால் நடாத்துவனென்பதூஉ மென் றா. இவ்வாறு கூறுதலாற் சத்தியுஞ் சிவமும் ஒன்று தல் பற்றி என்க. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சு-உ பா-எஎ.)

"சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ்
சத்திதான் சிவத்தை யீன்று
முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங்
குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரி யாகும்
பான்மொழி கன்னி யாகுந்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித்
தன்மைதான் றெரியு மன்றே."

"அறிவினுக்கறிவாகி" என்பதற்குதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"அறிவுக் கறிவா யறிவிப்பா னில்லேற்
கறிவுருவு கொண்டறுகு வான்."

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருமையாலுலகுவேருணர்வினுக்குணர்வதாய்
பெருமையாலெனைத்துமாய்ப்பிரிவருப்பெற்றியான்"

என்பனவற்றாற் காண்க.

ஈச்சுரனுக்குரியகல்யாணகுணங்களில் 'பேரின்பம்' (அளவில்லாப் பேரின்பம்) ஒன்றுதலால் "ஆனந்தமயம்" என்றார். உதாரணம்:—

(வள்ளலார்.)

"இன்ப மயமாகி விளங்கும் விரோதமற்ற
சுகப்பெறும் பேருந் தரும்"

(திருமந்திரம்.)

"இன்பமு மின்பக் கலவியு மாய்நிற்கும்"

என்பனவற்றாற் காண்க.

"ஆதியை" என்பவற்றிற்கும் மூலகாரணமாகிய முதற்பொருளை (பரமசிவத்தை) யெனினுமாம்.

உதாரணம்:—

(திருமூலர்.)

"அருளும் வகைசெய் பரதிப் பிரானுமே"

என்பதனாலும்,

"பரமவன் பல்லுயிர்க் காதியு மாமே"

என்பதனாலு மறிக.

"அநாதி ஏகத்துவ சொரூபத்தை" என்பது:— ஆதியந்தமில்லாததாய சிவமேதானாகியும், தானே சிவமாகியும் ஒன்றாயுள்ள உண்மைவடிவம்.

சத்தி சிவத்தின் வேற்றுமையின்றி ஏகத்துவமென்பதாம் சத்தியுஞ் சிவமும் இரண்டெனின், சிக்கலுற்று பிறப்பித்தனப் பொருள்பட்டு, சருமவியாபகம் பின்னப்படியாமைவல், ஆதியனும் கிரணமும்போல், தன்னிலபேதித்ததும் புறப்போகின் ஞானாதிகைவதுமாகிய இருதன்மையையுடைய சோதிவாய் சைதன்யமென்னும் புறப்பொருளை நோக்கு சிவமிற்சத்தியெனவும்,

அதனை நோக்காது அறிவுமாத்திரையாய் நிற்குமிடத்தில் சிவமெனவும், வேதாகமங்களுணர்ந்தோர்முன் "அநாதிபேதகம்" என்றும், அனலின் தன்மைபோன்று சுடுதல் அடுதல்முதலிய தொழிலால் வேறுவகையா மாறுபோல, சிவசக்தி ஒன்றே காரியவேறுபாட்டால் சிற்சக்தி, பராசக்தி, இச்சாசக்தி, ஞானசக்தி, கிரியாசக்தி என்றைவகையாயும், நிவிர்த்திமுதலிய ஐவகையாயும், இன்னும்பலவேறுவகையாயும்நிற்குமாதலால், "தத்துவசொரூபம்" என்றுங்கூறினர் அவ்வச்சத்திகளோடுபுணர்ந்த சிவமும் அச்சத்திகட்கு இடமானவிந்துவும் பலவேறுவகையான விர்த்திப்பட்டு அவ்வப்பெயர் பெறுமென்றுணர்க. உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார்.)

"மருவிடு மறைமுதற் சிந்தாறு பன்னிரண்டே."

(கந்தபுராணம்.)

"இத்திறந்தா லவசபதா யிறுமுத லைவெயினை
மத்தனாறு திருவடிக்கி முடங்கிய பரிசினோன்."

எனவும்,

"அன்னை முமேகன்றுறாமனைப் பருக்குணர்த் திறத்தாம்"

(பிரமகீதை.)

"ஒருத்தனே பனிரசி யாகிய
வொருவனாய வெருமிர்தில் றான்."

எனவும்,

(தத்துவராயர்)

"தலைவர்க தத்துவனு மெய்மையே
யின்று சார்ந்தனரே."

'போதமே
தத்துவரூ பம்மிதனைச் சங்கையற்ற மானவகை
புத்தியிடை நன்றாய்ப் புதை.'

எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

.மதசம்மதம்பெறுச் சாலம்பாகிதமான சாகலதம் புட்கலம் நிராலம்பம் ஆலம்பம் சாந்தபதம் வியோமமிலையை" என்பது:—பற்பலசமயங்களினும் பலவேறு பொருண்மைபடக் கூறுங்கொள்கைகளில் அவ்வவ்வாற்றானின்றும், அவைக்கதீதமுமாகின்ற சாலம்பாகிதமும் சாகலதமும் புட்கலமும் நிராலம்பமும் ஆலம்பமுமான சாந்தபதமென்னும் பரவெளியை,

"மதசம்மதம்பெறு" என்பதற்குதாரணம்:—

(பட்டினத்துச்சுவாமிகள்.)

"அன்றென்று மாமென்று மாறு சமயங்க
ளொன்றோடொன் றெவ்வா றுரைத்தாலும்."

என்றும்,

(பிரமகீதை.)

"வேதாகமபுராணமிருதிகள் வேறுமார்க்க
சோதனையாமவைகட்கமொன்றோ டொன்றொவ்வாதாகும்"

என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சாலம்பம்-ஆதாரத்தோடுகூடியது. சாலம்பமாகிய தம் தாமென்றும் பிடிப்பில்லாதது எல்லாவற்றிற்கும் தானே ஆதாரமாயிருத்தலன்றி, தனக்குத் தன்னினும் வேறு ஆதாரமின்றி யுள்ளது. உதாரணம் —

(சிவஞானசித்தியார்)

"நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாகியே"
என்பதனானும்.

"ஆதரவின்றிச் சற்றுமனைத்திற்கா தார மானாய்"
என்பதனானுங் கண்டுகொள்க.

சாசுவதம்-முதலு முடிவு மில்லாதது.

(பிரமகீதை.)

"எப்பொருள் களுக்குந் தோற்றமு நிலையு
மிறுதியு மிதனைக் கேயாகி
யொப்பிட வொன்று மின்றியே யென்று
முள்ளதா யுரையுணர் விறந்த."

என்பதாலும்,

(சிவஞானசித்தியார்.)

"அந்தமொ டாதி யில்லா னளப்பில னாத னேலே"
என்பதனுலு மறிக.

புட்கலம்-நிறைவு. உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"ஒருவர் பாலினும் பிறந்திடா னருவுரு வருவா
யிருமைய யாயுறை பூரணனி யாவர்க்கு மீசன்."

(வள்ளலார்.)

"போக்கொடு வரவுமில்லாப்
பூரணப் பொருளாந் தெய்வம்."

—ற்றாம் வருவனவற்றாற் காண்க.

நிறைவைப்பம் - தன்னினும் பிறிதொன் றியற்கையா னே விளைவது. உதாரணம்:—

(பிரமகீதை.)

"ஒழிந்தவொரு பொருளின்றியுள்ள தெல்லாமதனின்முன்
அத்தப்பொருள் மேலும் வாக்காவ பொருடாளுமன்..."

(கந்தபுராணம்.)

"மூல காரண மில்லதோர் பராபர முதல்வன்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

ஆலம்பம் எல்லாவற்றிற்கும் தானே ஆதாரமாயிருப்பது. உதாரணம்:—

(திருவாசகம்.)

"ஒன்றாநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
யாருன்னை யறியகிற் பாரே."

(தேவாரம்.)

"தக்காரிலர் தானன் றிமேலொன் றில்லாத்தத்துவனை"

என்பனவற்றாற் காண்க.

சாக்ஷி பதவியோகிலே - அகங்காராதிக ளில்லாத தானமாகிய ஆதாரம். உதாரணம்:—

(அருணகிரிநாதர்.)

"இராப்பக லற்ற விடத்தே யிருக்கை
யெளிதல்லவே."

(தலமான்மியம்.)

"மங்கல்செய் மலம்புலன்கள் மாள வோட்டி
மன்னுயிரை யாட்கொள்ளும் விருது கட்டித்
தங்கமமை தனித்திடமே தந்து வெங்கட்
டுரைமகன்றன் றிருவடியைத் துணைக்கொள்வாமே"

(ஞானவாசிட்டம்.)

"திடவிசும்பன் றாயிருந்தும் விசும்பான
நிலையதுவாம்."

என்பனவற்றா லறிக.

யோகமாவது அகத்தொழின்மாத்திரையானே ஈச்சுரன் அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. அது இந்திரியங்களையொடுக்கி மனத்தை விடயங்களின் வழிசெல்லவொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பில்நிறுத்தி, உச்சுவாசம் நிச்சுவாசமென்னும் இரேசக பூரகவாயுவைத் தடுத்து, நடுநாடியாகிய சுழுமுனை மார்க்கத்திலே பிராணவாயுவை நிறுத்தி, மூலாதார முதலிய ஆறாதாரங்களின் அந்தர்மாதிருகாக்கிரமத்தை யறிந்து, அவ்வவ்வாதாரங்களின் தேவதைகளை யுபாசித்து, அவர்களனுக்கிரகத்தால் அவ்வாதாரங்களிலே தோமுகமான பதுமங்களைப்பேதித்து அவற்றின் மேல் பிரமரந்திரவளவும் அசபையுடன் சென்றணைந்து, அங்கு அதோமுகமாகவிருக்கும் சகஸ்திரதள தாமரைமுகையை ஈசுரனருளால் அங்குதிக்குஞ்சிவார்க்கனிலே மலரச்செய்து, அந்தத் தாமரைப்புட்ப

தின் கேசாக்கிரத்திலே உள்ள சந்திரமண்டலத்தைத் தஞ்சனஞ்செய் நவிறுமேல் மூலாக்கினியை அக்கினி பிஜாட்சர உச்சாரணைத்திறமேல் எழுப்பி, நாடிசக்கரக்கிரமப்பேதித்து, அவ்வக்கினியினாலே சந்திரமண்டலத்தையிளகப்பண்ணி அந்தவமிர்தத்தைச் சர்வநாடிவழியாயொழுகத்து, உடல்முற்றும் நிறையச்செய்து, அதிலுண்டாகும் சுகோதயத்தில் அந்தமயமான ஞானமிர்தாவத்தையையடைந்துநின்று, சோமசூரியாக்கினிப் பிரகாசநிகளாகிய பிரத்தியேகப் பிரகாசங்களெல்லாம் சூரியோதயத்தில் நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்களடங்குவதுபோலத் தன்னிடத்தடங்கப் பரவொளிநடுவிற் சர்வதோமுகமாய்ப் பெருஞ்சோதியான சிவத்தைச் சத்தியோடு நேர்நோக்கிச் சுயம் பிரகாசமாயதனுளழுந்தி யிருப்பதனாலும், சாந்தியோகத்திற்குக் காரணமாதலாலும், யோகியர் புக்கழுந்துவதுபரவெளிச் சோதியுள்ளாதலாலும் 'சாந்தபதவியோமமிலே'' என்னப்பட்டது. உதாரணம்:—

“ காலை சேர்பெற வோட்டியே கனலினை மூட்டிப்
பால மார்பமன் வீட்டியே தன்னுறு படிவத்
தேனு மன்பினின் மஞ்சன மாட்டியே யிறைக்குச்
சீல மாமலர் சூட்டியுட் பூசனை செய்தான் ”

“ காலமூ வாயிரங் கழிந்த பின்முறை
மாலுறு மருத்தெனு மாலைத் தூண்டியே

நாலியல் கணமின்ன முகிற்கு முட்டிறு
மேலுற மயிர்த்தின மிசைதன் மேவினும்."

இடத்தின்பொருளை விடமாக வுரைத்தனர்.

"நித்தம்நின்மலசித்தம் விட்டபந்தப் பொருளை" என்பது:—நித்தக்வரும் இயற்கையிலே அசுத்திமை யில்லாததும் பிரபஞ்சவாசனைத் தொடர்ந்துள்ள பாச மப்பொருளை,

விடயங்களை ஒவ்வொன்றாய் விசாரித்து விய அவை துன்பத் தன்மையனவென்று அநுபவத்தாற் கண்டு ஒழிவுபெறலும், ஆன்மாத் தனதுநிலைமையையுமுணரப்பெறும். பெருநித்தமாயுள்ள சிதம்பரநிலையை யுணரக்கிடைத்தற்குத் திருவருள் முன்னிற்பதாகலின் இறைமெய்ப்பொருளின் குணமென்றும், சாதனைமுறையைப்பற்றி நித்தத்துவமும் சிவம் மலத்தால் மறைக்கப்படாத இயல்புடைமைத்தாகலால் அதன் குணமாகிய சத்தியும் அவ்வியல்பாகலாலின் மலரகிதமும்; ஆன்மாக்கட்குச் சுகதுக்கங்களைப் பக்குவத்தில் இல்லையாகப் பண்ணிப் புலங்கொளுத்த வீட்டின்கண் வைப்பதற்குச் சத்திகருவியாய் முன்னிற்றலால் "நித்திய பந்தப்பொருளுமாம்" என்பதற்கு உதாரணம்:—

(கந்தபுராணம்.)

"நித்தனு முயிர்க்கு நீங்கா நிருத்தனு மனைனா
யென்னும்."

(வள்ளலார்.)

"பராபரமாய் சித்தாய்ப் பரிபூரணமாய்."

என்பதனும்.

(திருவாசகர் திருவருட்பா.)

"நித்த நிர்மல நிர்விகற்ப வரிய நிர்மல
நின்னருள் வெள்ளம்"

(கந்தபுராணம்.)

"நிர்க்குணத் தனை நிமல னன்னவன்"

என்பதனும்,

(வள்ளலார்.)

"உலக மேலையுங் கடந்தவ னடிகளே யுவப்பாம்"
"உலகப் பற்றை பொறித்த நிபுணன்"

என்பதனும் மறிக.

"நிர்விடய சுத்தமான நிர்விகாரத்தை" என்பது:— விடயப் பற்றுக்கொன்றுமில்லாததாய்ச் சுத்தமாக யாதொன்றின் வயமுந்தானெய்தாமல் யாவுந்தன் வயத்தனவா யுள்ளதை,

பஞ்சவடிவாகிய கேவலாவத்தையும், விகற்பவடிவாகிய சகலாவத்தையுமே விடயமாகும். அவையில்லாததாகிய நிர்விடயம் சுத்தாவத்தையாம். இதில் நிலைத்த திருவருளை யடைவர்க்கு தாரகமாதலால் நிர்விடயமும், சுத்தமும் நிர்விகாரமுமாம் என்பது காண்க. நிர்விடயம்-அபரிச்சின்னம். சுத்தம் தான் பூரணனாக

விருந்து பிறிதொன்றானு மறியொண்ணாமை. நிர்வி
காரம்-விகாரங்களையடையாதது உதாரணம்:—

"விடயப் பேதை விலக்கியவிபுதன்"

(தேவிகாலோத்தரம்.)

"பொருவிலா நித்தசுத்தப் பொருளினை
யடைவரன்றே."

(கந்தபுராணம்)

"சுத்தனா முணர்நற் றன்னார் சோதியு
மியாண்டு மேவும்."

(வள்ளலார்.)

"அறிவுக் கறிவா யவிகாரி யாகி
நிறைதல் பதிநிச் சயம்."

"அவிகாரி யீசனருளைப் பெற்று
லவிகாரி யாவையன்றி யச்சோ."

என்பனவற்றா லறிக.

"தடத்தமாய் நின்ற வொளிர் நிரஞ்சனப்பிரமமத்
தை" என்பது:—இஃதெனவும் அஃதெனவும் இஃ
தன்றெனவும் அஃதன்றெனவும் பிருதிவி முதலிய
கருவிகளாயும் அவை யல்லாததுமாகி நின்று
விளங்காநின்ற நிரஞ்சனமாகிய பிரமமத்தை.

தனக்கு வேண்டுதலும் வேண்டாமையுமாகிய பற்
றொருசிறிதுமின்றித் திருவருட்போத ஞானவுலகி
ட்டினை யுய்ப்பதாம். தோற்றக்கேடில்லாத அருட்ச
த்தியே யாதலின், "நிரஞ்சனப்பிரமமும்" ஆமாற

காண்க. நடத்தம்-பொதுவாயிருக்கை. நிரஞ்சனம் பற்றில்லாதது. நிராமயம்-அவத்தையில்லாதது. உதாரணம்:—

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"புக்கானை யெப்பொருட்கும் பொதுவானானை"

(வள்ளலார்.)

"சார்பிரண்டு மற்ற சமநிலைய சுத்தத்து
வீற்றிருப்ப னெங்கணி மலன்."

(தத்துவராயர்.)

"நிரஞ்சன நிராமய பராபர புராதன."

(திருவள்ளுவர்.)

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய்நிட்களமாய்நீங்காப்புராதனமாய்."

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

"நிராமய பராபர புராதன பராவுசிவ
ராக வருளென்."

என்பனவற்றாற் காண்க.

"சித்தம் அறியாதபடி சித்தத்தில் நின்று இலகு திவ்ய தேசோமயத்தை" என்பது:—சிந்திக்குந் தன்மைத்தாகிய சித்தம் இன்னபடித்தென அறியாவண்ணம் அச்சித்தத்தினிடத்தே நின்று உள்ளும்புறம்புமாய்ப் பிரகாசிக்கின்ற உயர்வினு ளுயர்வான தேசோராசியை,

பாலுவுங் கன்றும் கரும்பிழனும் போலச் சிவசக்தியி
யின்கண் தற்போதமின்றி நீங்கா திருப்பவராகிய
பரையோடு ஒன்றென்றும் இரண்டென்றுஞ் சொல்லாக்
கலப்பிற் பரமசுகத்துடன் பொருந்தியிருந்தும், இருளக
நக்ஷத்திரங்கள் சந்திரன் முதலியன சூரியனொளி முன்
னொன்றுதலாறுபோல, எல்லாமும் எங்கும் எப்போது
தும் அகண்டாகாரசோதியே பரஞ்சோதியுமாகுதல்,
“திவ்யதிகசோமயமுமாம்” என்பதனால். இவ்வறு
பவக்காட்சிதோன்றித் தற்போதம் நீங்கினவழி விகற்ப
மின்றிஎங்குமாகப்பிரகாசிக்கின்றமையால் நிர்மல
பாதபடிசித்தத்தினின்றிலகுமென்றபடி. உதாரணம்:-

(அமுதசாரம்.)

“உள்ளத்தி னின்று மொளித்தான் பரன்குரவன்.”

(பிரமகீதை.)

“தீயரங்கொ தாறு மடைந்தழி வுறுத தெரிவா
காமை நின்றணி யால்வடிவு காறு மதுபோ
லாழு டம்பிலழி வின்றி மறை கின்றவைபல
ஞேமை யுய்யொரு ளுணர்ந்திட வுடம்பி லொளியாம்.”

(தேவாரத் திருவருட்பா.)

“சிந்தையு ளொன்றி நின்ற வெம்மான்.”

“ஊற்றிகி யுள்ளே யொளித்தாய் போற்றி.”

என்றும்,

(திருமூல நாயனார்.)

"பேரொளி யாய பெரிய பெருஞ்சுடர்."

(பிரபுலிங்கலீலை.

"தூயபர மானந்த பரஞ்சோதி
தோன்றக்கண் டிருந்தார்."

(அருணகிரிநாத சுவாமிகள்.)

"அதல விதலமுத லந்தந்த லங்களென
வவனி யெனவமர ரண்டத்த கண்டமென [பானு
வகில சலதியென வெண்டிக்கில் விண்டுவென - வந்தி
அமுத கிரணமென வந்தத்து மந்த்ரமென
மறையு மறைகளின ருந்தத்து வங்களென [காசம்"
வணுவி லணுவெனநி றைந்திட்டுநின்றதொர் பரப்பிர

(திருமூல நாயனார்.)

"பரமாண்டத் தூடே பராசத்தி பாதம்
பரமாண்டத் தூடே படரொளி யீசன்
பரமாண்டத் தூடே பகர்தரு நாதம்
பரமாண்டத் தூடே பரனட மாடுமே."

(வள்ளலார்.)

"நிராமயமாய்நிட்களமாய் நித்தியமாய்நின்மலமாய்ப் புராதனமாயசஞ்சலமாய்ப் பூரணமாய்ப்புனிதமாய்ச் சராசரமாய்ச்சாக்ஷியாய்ச்சத்தியமாய்ச்சித்துருவாய் பராபரமாய்வெறுவெளியாயிருக்குமந்தபரமசிவம்."

“ஈசனைப் பரம தத்துவ னைவி
யீறிடை முதலில னாகி
யேசறு மளியா யெவைக்குமா தார
மாகிய தனக்கிறை யிலியாய்ப்
பாசமோ சகனா யநிமுத் தனுமாய்ப்
பகருஞா னந்தக் கடவு
ளாசையாற் காண்போர்க் கற்புத வடிவா
மம்பிகா பதியினைப் பணிவாம்.”

என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க.

“சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரமதான பரதே
தையை அஞ்சலிசெய்வாம்” என்பது:—சித்தாகிய
பரமாகாயத் தில் பூரணாகாரமாயிருக்கும் சிவசத்தி
யை அஞ்சலித்து வணக்கஞ் செய்வாம். எ-று.

சிற்பரவெளி:—பரமாகாயமாம், இதன்பொருளை
முதற்பாட்டுரையிற்காண்க. ஆகவே, பராகாயவரி
யான சிவமென்பதாம். எனவே, சிவத்துக்குட்டைய
பதனுடு பூரணாகாரமாய்த் தான்அதுவாகியும் அ
தானாகியும்உள்ளதுசத்தியென்றவாறும். உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சுப-௫. பா-௬.)

“அருளது சத்தி யாகு
மரன்றனக் கருளை யின்றித்
தெருள்சிவ மில்லை யந்தச்
சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை

மருளினை மருளால் வாட்டி
மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்கட்
டிருளினை யொளியா லோட்டி
யிரவியைப் போல வீசன் "

ஆன்மாக்களுக்குப்பந் தபோசனகாரியர்த்தாராகக்
கலைகளத்தாவத்தைகளிற் சியத்தினைறதிருவருளின்
ரைதம்பியாதிக்கேற்ப அச்சிவசக்தியும்பலை ஆதிவி
தப்பு அறிவுதொழில்களான ஐந்து சத்திகளாயும்,
நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்து கலாசத்திகளாயும், வாமை
முதலிய அட்டசத்திகளாயும், உன்மனை சமனைமுத
லிய கலைகளாயும், இன்னும் காரியவேறுபாட்டாற்
பல்வகை உருவங்களையும் பெயர்களையும்பெற்று ஆறு
கோடி மாயா சத்திகளாகியும் பெற்று ஆறுகோடி
மாயாசத்திக ளாகியும் நிற்கும், சிவத்தோடென்
னும் பிரமாணமும் நிற்றலால் "அத்துவித வத்தனை"
எனத் தொடங்கி "நிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரம
தான பரதேவதையை" என முடித்து, அதனுண்
மையை யறிந்து வாழ்த்துதல் செய்தனர்.

"இனிச்சிவம் எவ்வாற்றுனிற்கும் அவ்வாற்றுற்சத்தி
யும் சமவேதமாய் நிற்குமென்னுமிபவாம் "அங்கிங்
கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமா யானந்த பூர்த்தி
யாகி" என்னுஞ் செய்யுளில் ஆனந்தபூர்த்தியாகி அரு
ளொடுநிறைந்தது" என்பதற்கு "அத்துவிதவத்துவா
கிய சொற்பிரகாசத்தனி" என்பதனையும், "உயிர்க்கு

யிராய்த் தழைத்தது" என்பதற்கு "ஆனந்தமயமான, ஆதி" யென்பதனையும், "மனவாக்கினில்தட்டாமனின்றது" என்பதற்கு "ஏகத்துவசொரூபம்" என்பதனையும், "வழக்கிடவுநின்றது" என்பதற்கு "மதசம்மதம்பெறாச் சாந்தபதவி யோகமிதே" என்பதனையும், "சித்தாகியின்பமா யென்றைக்குமுள்ளதெது" என்பதற்கு "நிட்ப்ரபஞ்சப் பொருள்" என்பதனையும், "கங்குல்பகலறநின்ற எல்லையுளது" என்பதற்கு "சுத்தமான நிர்விகாரத்தை" என்பதனையும், "அது கருத்திற்கிசைந்தது" என்பதற்கு, "தடத்தமாய், நின்றொளிர் நிராமயம்" என்பதனையும், அதுவே கண்டனவெலாம்" என்பதற்கு, திவ்யதேசோமயம்" என்பதனையும், "மௌனவுரு வெளியதாகவுங்கருதி யஞ்சலிசெய்குவாம்" என்பதற்கு "சிற்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரமதான பரதேவதையை யஞ்சலிசெய்வாம்" என்பதனையும் நிரைநிரையாகக்கூட்டிப் பொருளுரைத்துக் கொள்க.

சிவம் எவ்வாறுநிற்கும் அவ்வாறு சத்தியுமாமென்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத்-உ. பா-எ௬.)

சத்தியாய்விந்துசத்தி யாய்மனோன்மனிதானுகி
யொத்துறுமகேசையாகி யுமைதிருவாணியாகி [கு
வைத்துறுஞ்சிவாதிக்கிங்ஙன் வருஞ்சத்தியொருத்தியா
மெத்திநின்றானீச னத்திறமவளுநிற்பள்.

(விநாயக புராணம்.)

“எத்திற மிறைவ னின்றன னவனும்
மெய்புகர வத்திற நின்று
பெத்திய வுயிரின் மலவிருள் கெடுத்து
விளங்குறு ஏலிழையேத் தெய்வமாம்.”

மற்றும வருவனவற்று ளுணர்க.

சத்திக்கும் சிவத்திற்கும் பேதமின்மையென்பதற்கு உதாரணம்:—

(சிவஞானசித்தியார், சூத் - உ. பா - எசு.)

“சத்திரா னதபாதி தானுஞ் சிவமுமந்தச்
சத்திகா னதியாருந் தருப்வடிவான வெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமுமாகுஞ் சத்திதான் சத்தனுக்குச்
சத்தியாஞ் சத்தன் வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்திதானே.”

தேவதை, கடவுள், தெய்வம், சிவம்முதலிய சொற்கள் அஃறிணைப் பெயர்களாயினும் உயர்திணை முப்பாலினும் வழங்கிவருகின்றனவாதலாற் பரதேவதை என்பதைப் பரமசிவனென ஆண்பாலாகக் கோடலுமாம்.

“சித்பர வெளிக்குள் வளர் தற்பரம்” என்பதற்குதாரணம்:—

(நெஞ்சுவிடுதூது.)

“வெறுவெளியாய்ப் பாழாய் வெறும்பாழுங் கப்பா
லறு பொருளாய் நின்ற வொருவன்.”

(சிவப்பிரகாசம்.)

"சொற்பெறுமதீதம்வந்து தோன்றும்போதோன் றின்
சிற்பரமதனுளுள்ளச் செயலறத்திடவுதிக்கு [ற
தற்பரமாகிநின்ற சாக்கிராதிதந்தானே."

(அருணகிரிநாத சுவாமிகள்.)

"யானாகியவென்னை விழுங்கிவெறுந்
தானாய் நிலைநின் றதுதற் பரமே."

(திருவம்மானை.)

"சத்திய மானது சத்சித்தகா னம்மானை
தற்போதம் போனவிடந் தற்பரமா மம்மானை."

(திருவுந்தியார்.)

"இரவுபக லில்லா வின்பவெளி யூடே
விரவி விரவிநின் றுந்தீபற
விரய விரயநின் றுந்தீபற."

(விநாயக புராணம்.)

"நித்தியமாய் நிர்க்குணமாய் நின்மலமாய்
நிரஞ்சனமாய் நினைவுக கெட்டாச்
சத்தியமாய்த் தற்பரமாய்த் தத்துவமாய்ச்
சச்சிதா னந்த மாகி
யத்துவிதப் பொருளாகி யகண்டபரி
பூரணமா யமல ஞான
மெத்தியமுன் னத்தமர்ந்த விநாயகமான்
மியத்தவத்தோர் விருப்பிக் கேட்பார்."

தயா, உமா, மாலா, க்ருபா, சீதா, ப்ரமா, பூஜா, கலா, கதா, க்ரியாமுதலிய வடசொற்களினீற்றுயிர்கெட்டு ஐகாரமேற்றுத் தயை, உமை, மாலை, க்ருபை, சீதை, ப்ரமை, பூஜை, கலை, கதை, க்ரியை யெனத் தமிழில் வழங்குவதுபோலத் தேவதா என்னும் வடமொழியினீற்றுயிர்கெட்டு ஐகாரமேற்று 'தேவதை' யெனத் தமிழில் வழங்கிவந்தது. உதாரணம்:—

"வேத முதலாய் விரித்தபன் னூல்களு
மோதி யோதியு முரையாப் பொருடற்
போத மிறந்தோர் பொருந்துந் தேவதை
சீத மலரடி சிந்தையில் வைப்பாம்."

இச்செய்யுளிலும் "வத்துவை" "தனியை" "ஆதியை" "சொரூபத்தை" "வ்யோமநிலையை" நிட்பிரபஞ்சப்பொருளை" "நிர்விகாரத்தை" நிராமயத்தை" நிருபமத்தை "அஞ்சலிசெய்வாம்" எனத் தனித் தனிக் கூட்டியுரைத்துக் கொள்க.

இந்தச் செய்யுளுக்கு ஈசுவரிபரமாகப் பெண்பாலிலும், ஈசுவரன் பரமாக ஆண்பாலிலும் பொருளுரைத்தமை காண்க.

அ, அன், ரகிதம், நிர், நின், நிஷ் இவைவடமொழி எதிர்மறையைக் குறிக்கும் உபசர்க்கங்களென்னும் முதலடை மொழிகள்.

ஏ, இன் - அசைநிலைகள்.

அது—பகுதிப்பொருள் விகுதி.

பிரகாசம், ஒளிர், இலகு, தேசென்பனவும், அத்துவிதம், தனி, ஏகமென்பனவும், சாசுவதம், நித்தம் என்பனவும், வியோமம், வெளியென்பனவும், நின்மலம், சுத்தமென்பனவும் தனித்தனி ஒரு பொருட்கிளவிகள்.

ஆதி, அநாதி, ரகிதம், சகிதம், நிராலம்பம், ஆலம்பம் இவை ஒன்றற்கொன்று முரணாகவந்த சொற்கள்.

தனி, ஆதி, நிலை, நிர்விகாரம், நிராமயம், தேஜோமயம் முதலியவற்றை யிவற்றையுடையபொருளென வுருவகஞ் செய்யப்பட்டது.

"ஆயிரமுகத்தா னகன்றதாயினும், பாயிரமல்லது பனுவலன்றே" யென்றிருப்பதால் நூல் செய்யப்புகுந்த இக்கிரந்தகர்த்தர் இம்மூன்றுசெய்யுளாற் பாயிரம் புகன்றதாம். இது தெய்வவணக்கம் கூறியபடி. இவை கடவுள் வாழ்த்துத் துறையின் பகுதிகளாம்.

ஸ்ரீமத் தாயுமான சுவாமிகள் திருப்பாடல்களில் முதல் மூன்றுபாட்டுகளுக்கு மகா வித்துவானாகவிருந்த புரசை, அஷ்டாவதானம்-சபாபதி முதலியாரவர்களியற்றிய உரை எமக்கு வெகு அருமையாகக் கிடைக்க, அவசியமுள்ள இடங்களிற் சீர்திருத்தி, ஆங்காங்கு சேர்க்கவேண்டியவைகளைச் சேர்த்து பல சாத்திரங்களினின்றும் உதாரணங்களை யெடுத்துக் காட்டி அச்சிடுவித்தனம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்.

திருவருள்விலாசப் பரசிவ வணக்கம்.

ஆசிரியவிருத்தம்.

அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும்ப்ர காசமா
யானந்த பூர்த்தியாகி
அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடியெல்லாந்
தங்கும்படிக் கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக்கினிற்
றட்டாமனின்றதெது சமயகோடிகளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வெங்கணும் பெருவழக்கா
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ளதெது மேற்
கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
கருத்திற் கிசைந்த ததுவே

கண்டனவெலாமோன வுருவெளியதாகவுங்
கருதியஞ்சலிசெய்குவாம். (க)

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந்தஞ்சுற்று
முறவனந்தம்வினையினா
லுடலனந்தஞ்செயும் வினையனந்தங்கருத்
தோவனந்தம்பெற்றபேர்
சீரனந்தஞ்சொர்க்க நரகமுமனந்தநற்
றெய்வமுமனந்தபேதந்
திகழ்கின்றசமயமு மனந்தமதனாலெனது
சிற்சத்தியாலுணர்ந்து
காரனந்தங்கோடி வருஷிக்கதெனவன்பர்
கண்ணும்விண்ணுந்தேக்கவே
கருதரியவானந்த மழைபொழியுமுகிலைநங்
கடவுளைத்துரியவடிவைப்
பேரனந்தம்பேசி மறையனந்தஞ்சொலும்
பெரியமௌனத்தின் வைப்பைப்
பேசருமனந்தபத ஞானவானந்தமாம்
பெரியபொருளைப்பணிகுவாம். (உ)

அத்துவிதவத்துவைச் சொப்பிரகாசத்தனியை
யருமறைகண்முரசறையவே
யறிவினுக்கறிவாகி யானந்தமயமான
வாதியையநாதியேக
தத்துவசொரூபத்தை மதசம்மதம்பெறாச்
சாலம்பரகிதமான

சகலசகபுட்கல நிராலம்பமாலம்ப
சாந்தபதவ்யோமநிலையைச்
சித்தநிர்மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை
நிர்விஷயசுத்தமான
நிர்விகாரத்தைக் கூடத்தமாய்நின்றொளிர்
நிரஞ்சனநிராமயத்தைச்
சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலகு
திவ்யதேஜோமயத்தைச்
சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதானபர
தேவதையையஞ்சலிசெய்வாம். (௮)

பரிபூரணானந்தம்.

வாசாமகோசரிய மன்றியொருசாதன
மன்றுவாயுற்றும்வண்ணம்
வாலாயமாயும் பழகியறியேன்றுறவு
மார்க்கத்திலிச்சைபோல
நேசானுசாரியாய் விவகரிப்பேனந்த
நினைவையுமறந்தபோது
நித்திரைகொள்வேன்றேக நீங்குமெனவெண்ணிலோ
நெஞ்சந்துடித்தயருவேன்
பேசாதவானந்த நிட்டைக்குமறிவிலாப்
பேதைக்கும்வெகுதூரமே
பேய்க்குணமறிந்திந்த நாய்க்குமொருவழிபெரிய
பேரின்பநிட்டையருள்வாய்

பாசாடவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகுதேவதருவே
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (க

தெரிவாகவூர்வன நடப்பனபறப்பன
செயற்கொண்டிருப்பனவுமாந்
தேகங்களத்தனையு மோகங்கொள்பௌதிகஞ்
சென்மித்தவாங்கிறக்கும்
பிரிவாயபூதங்க ளொன்றோடொன்றாயழியு
மேற்கொண்டசேடமறவே
வெறுவெளிநிராலம்ப நிறைசூன்யமுபசாந்த
வேதவேதாந்தஞானம்
விரியாதபேரொளி பிறக்கின்றவருளருட்
பெற்றோர்கள்பெற்றபொருளே
பிறவாமையென்னுநற் பிறவியாய்வந்து
பேசாமையாகுமெனவே
பரிவாகவெனக்குநீ யறிவிக்கவந்ததே
பரிபாககாலமலவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (உ

ஆராயும்வேளையிற் பிரமாதியாலு
மையவொருசெயலுமில்லை
யமைதியொடுபேசாதே பெருமைபெறுகுணசந்த்ர
ராமெனவிருந்தபெரு

சோகமொருகோப மொருவேளைவரவந்த
நிறைவொன்றுமில்லாமலே
கெட்டியிர்த்துக்கட் டழிந்தாளுறவார்வசன
நிர்வாகரென்றபேரும்
பூசாயமாயொன்று பேசுமிடமொன்றைப்
புலம்புவார்சிவராத்திரிப்
போதுறாயிலோமென்ற விரதியருமறிதுயிற்
போலேயிருந்துதுயில்வார்
பிராந்திகளிலுள்ள செயலெலாமுடிவிலே
பார்க்கின் செயலல்லவோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௯.)

அண்டபகிரண்டமும் மாயாவிகாரமே
மாமாயையில்லாமையே
யாமெனமதிவுமுண் டப்பாலுமறுகின்ற
வறிவினையறிந்துபார்க்கி
னெண்டிசைவிளக்குமொரு தெய்வவருளல்லாம
லில்லையெனுநினைவுமுண்டிங்
கியானென தறத்துரிய நிறைவாகிநிற்பதே
யின்பமெனுமன்புமுண்டு
கண்டனவெலாமல்ல வென்றுகண்டனை செய்து
கருவிகரணங்களோயக்
கண்மூடியொருகண மிருக்கவென்றாற்பாழ்த்த
கர்மங்கள்போராடுதே

பண்டையுளகன்மமே கர்த்தாவெனும்பெயர்ப்
  பகுதிவாதிக்குமடியேன்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
  பரிபூரணானந்தமே.

சந்ததமுமெனதுசெய லினதுசெயலாயநோக்
  தன்மைநினையன்றியில்லாத்
தன்மையால்வேறலேன் வேதாந்தசித்தாந்த
  சமரசசுபாவமிதுவே
சிந்தனைதெளிவான வெனக்குருவியாடிய
  வியப்பைத்திருவுளமதியுமோ
மிக்கவிதிபிலேசற் றிருக்கவென்றுன்னடிமை
  வித்தசத்துவாசமங்கு
இக்கைதருமொகொன்றுதே மெய்மையைக்கண்டாங்
  கிரும்புமோசாதொலைக்காய்ச்
சென்மவருமோகவலையும் போக்கிநீதானற
  சிரத்தையெனும்வாளுருகனிப்
பந்தமறமெய்ஞ்ஞான நிராமுக்தர்தெளிவிப்
  பாலனாத்தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
  பரிபூரணானந்தமே.

பூதலயமாகின்ற மாயைமுதலென்பர்சிலர்
  போதபுலனடக்குமிடமே
பொருளென்பர்சிலர் காலமுடிவென்பர்சிலர்தூல
  போனவிடமென்பர்சிலபேர்

...தவடிவென்பர்சிலர் சித்துமயமென்பர்சிலர்
கட்டநடுவேயிருந்த
...ரமென்பர்சிலருருவ மாமென்பர்சிலர்கருதி
னாடிலருவென்பர்சிலபேர்
...பதமதைவிட்டெட்ட நிலையென்றிடுவர்சிலர்
பேசினருவென்பர்சிலபேர்
...பின்னுமுன்னுங்கெட்ட சூனியமதென்பர்சிலர்
பிறவுமேமொழிவரிவையாற்
...பரதரசமாய்மனது சஞ்சலப்படுமலாற்
பரமசுகநிட்டைபெறுமோ
...பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௯)

...அந்தகாரத்தைதபோ ரகமாக்கியின்போலெ
னற்றைவர்க்குருக்கினவரா
...சல்லறிவுதானுமே பற்றினதுபற்று
மழுத்தவுந்தலையீதிலே
...சொக்தமாமெழுதப் படித்ததார்மெய்ஞ்ஞான
சுகநிட்டைசேராமலே
...சோற்றுத்துருத்தியைச் சதமெனவுமுன்னிண்டு
தூக்கவைத்தவரார்கொலோ
...தக்கதாய்முதலான வகிலப்ரபஞ்சத்
தினைத்தந்தெனதாசையோ
...தன்னையேநோவனோ பிறரையேநோவனோ
தற்காலமதைநோவனோ

பந்தமானதுதந்த வினையையேபோலவினை
பரமார்த்தமேதுமறியேன்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௭)

வாராதெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த
மனதுசாக்ஷியதாகவே
மருவநிலைதந்ததும் வேதாந்தசித்தாந்த
மரபுசமரசமாகவே
பூராயமாயுரை யாகமந்தந்ததும்
பொய்யுடலைநிலையன்றெனப்
போதநெறிதந்ததுஞ் சாசுவதவானந்த
போகமேவீடென்னவே
நீராளமாயுருக வுள்ளன்புதந்ததும்
நின்னதருளின்னுமின்னு
நின்னையே துணையென்ற வென்னையேயாக்கவொரு
நினைவுசற்றுண்டாகிலோ
பாராதியறியாத மோனமேயிடைவிடாப்
பற்றாகநிற்கவருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (அ)

ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலையோகொடிய
வாலமமுதாகவிலையோ
வக்கடலின்மீதுவட வானனிற்கவில்லையோ
வந்தரத்தகிலகோடி

நாமமிலேசித்த னில்லேயோமேருவுந்
 தநுவாகவளேயவில்லேயோ
சத்தமேகங்களும் வச்ரதரனணேயிற்
 சஞ்சரித்திடவில்லேயோ
வாழாதுவாழவே யிராமனடியாற்சிலேயு
 மடமங்கையாகவில்லேயோ
மணிமந்த்ராதியால் வேண்டுசித்திகளுலக
 மார்க்கத்தில்வைக்கவில்லேயோ
பரமானவென்மனங் குவியவொருதந்திரம்
 பண்ணுவதுனக்கருமையோ
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
 பரிபூரணுனந்தமே. (௧)

ஆசைக்கொரளவில்லே யகிலமெல்லாங்கட்டி
 யாளினுங்கடன்மீதிலே
யாணைசெலவேநினைவ ரளகேசனிகராக
 வம்பொன்மிகவைத்தபேரு
நேசித்துரசவாத வித்தைக்கலேந்திடுவர்
 நெடுநாளிருந்தபேரு
நிலையாகவேயினுங் காயகற்பந்தேடி
 நெஞ்சுபுண்ணுவரெல்லாம்
யோசிக்கும்வேளேயிற் பசிதீரவுண்பது
 முறங்குவதுமாகமுடியு
முள்ளதேபோதுநா னெனெனக்குளறியே
 யொன்றைவிட்டொன்றுபற்றிப்

பாசக்கடற்குளே வீழாமன்மனதற்ற
பரிசுத்தநிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே. (௧0)

பொருள்வணக்கம்.

நித்தியமாய்நிர்மலமாய்நிட்களமாய்நிராமயமாய்
நிறைவாய்நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த்தூரமுமாய்ச்சமீபமுமாய்த்துரியநிறை
சுடராயெல்லாம்
வைத்திருந்ததாரகமா யானந்தமயமாகி
மனவாக்கெட்டாச்
சித்துருவாய்நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப்பெருவெ
ளியைச் சிந்தைசெய்வாம். (௧)

சாதுமனநினையுமந்த நினைவுக்குநினைவாகி
யாதின்பாலும்
பேதமறநின் றுயிருக் குயிராகியன்பருக்கே
பேரானந்தக்
கோதிலமுதூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன்றறத்தன்
னைக் கொடுத்துக்காட்டும்
நீதில்பராபரமான சித்தாந்தப்பேரொளியைச்
சிந்தைசெய்வாம். (௨)

பெருவெளியைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப்பேசாத
பெரியமோனம்

வருமிடமாய்மனமாதிக் கெட்டாதபேரின்ப
மயமாய்ஞானக்
குருவருளாற்காட்டிடவு மன்பரைக்கோத்தறவிழுங்
கிக் கொண்டப்பாலுந்
தெரிவரிதாய்க்கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப்
பொருளினையாஞ் சிந்தைசெய்வாம். (ரு)

இகபரமுமுயிர்க்குயிரை யானெனதற்றவருறவை
யெந்நாளுஞ்
சுகபரிபூரணமான நிராலம்பகோசரத்தைத்
துரியவாழ்வை
மகம்கிழவருந்தேனை முக்கனியைக்கற்கண்டை
யமிர்தநாடி
மொருமொகெனவிருவிழிநீர் முத்திறைப்பக்கரமலர்
கண் முகிழ்த்துநிற்பாம். (சு)

சாதிகுலம்பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தியருவுருவத்
தன்மைநாம
மேதுமின்றியெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும்பிரிவற
நின் றியக்கஞ்செய்யுஞ்
சோதியைமாத் தூவெளியை மனதவிழநிறைவான
துரியவாழ்வைத்
தீதில்பரமாம்பொருளைத் திருவருளோனினைவாகச்
சிந்தைசெய்வாம். (எ)

இந்திரசாலங்கனவு கானலினீரெனவுலக
மெய்க்குத்தோன்றச்

சந்ததமுஞ்சிற்பரத்தா லறியாதகற்பரத்தைச்
சார்ந்துவாழ்க
புந்திமகிழுறநாளுந் தடையறவானந்தவெள்ளப்
பொலிகவென்றே
வந்தருளுங்குருமௌனி மலர்த்தாளை யநுதினமு
வழுத்தல்செய்வாம். (௬)

பொருளாகக்கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப் போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர் மிடிதீரப்பருகவந்த
செழுந்தேனாகி
யருளானோர்க்கம்புறமென் றுன்னாதபூரணவா
னந்தமாகி
யிருமைதரவிளங்குபொரு ளியாதந்தப்பொருளினையா
மிறைஞ்சிநிற்பாம். (௭)

அருமறையின்சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்வாழ்முனி
வர்சித்த ராதியானோர்
தெரிவரியபூரணமாய்க் காரணங்கற்பனைகடந்த
செல்வமாகிக்
கருதரியமலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெயுடலுயிர்
போற் கலந்தெந்நாளு
ஓரியல்புடனிருக்க பெரியபொருளியாதந்தனைத்
தொழுதல்செய்வாம். (௮)

விண்ணாதிபூதமெல்லாந் தன்னடக்கிவெறு
வெளியாய்ஞானக்

கன்றார்க்கண்டவன்பர் கண்ணூடேயானந்தக்
கடலாய்வேறொன்
றென்னாதபடிக்கிரங்கித் தானாகச்செய்தருளு
மிறையேயுன்றன்
மன்றாருஞ்சாந்தவரு டனைநினைந்துகரமலர்க
டலைமேற்கொள்வாம். (கூ)

வின்னிறைந்தவெளியாயென் மனவெளியிற்
கலந்தறிவாம் வெளியினூடுந்
தன்னிறைந்தபேரமுதாய்ச் சதானந்தமானபெருந்
தகையேநின்பா
லுன்னிறைந்தபேரன்பா லுள்ளுருகிமொழிகுளறி
யுவகையாகிக்
கன்னிறைந்தபுனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்பநின்னரு
ளைக் கருத்தில்வைப்பாம். (க0)

வேறு.

ஆதியந்தங்காட்டாதமுதலாயெம்மை
யடிமைகொளவளர்த்தெடுத்தவன்னைபோல
நீதிபெறுங்குருவாகி மனவாக்கெட்டா
நிச்சமாய்ச்சொச்சமதாய் நிமலமாகி
வாதமிடுஞ்சமயநெறிக்கரியதாகி
மௌனத்தோர்பால்வெளியாய் வயங்காநின்ற
சோதியையென்னுயிர்த்துணையை நாடிக்கண்ணீர்
சொரியவிருகரங்குவித்துத்தொழுதல்செய்வாம்.

அகரவுயிரெழுத்தனைத்துமாகிவேறா
யமர்ந்ததெனவகிலாண்டமனைத்துமாகிப்
பகர்வனவெல்லாமாகியல்லதாகிப்
பரமாகிச்சொல்லரியபான்மையாகித்
துகளறுசங்கற்பவிகற்பங்களெல்லாந்
தோயாதவறிவாகிச்சுத்தமாகி
நிகரில்பசுபதியானபொருளைநாடி
நெட்டுயிர்த்துப்பேரன்பானினைதல்செய்வாம்.

சின்மயானந்தகுரு.

அங்கைகொடுமலர்தூவி யங்கமதுபுளகிப்ப
வன்பினுருகிவிழிநீ
ராறாகவாராத முத்தியினதாவேச
வாசைக்கடற்குண்மூழ்கிச்
சங்கரசுயம்புவே சம்புவேயெனவுமொழி
தழுதழுத்திடவணங்குஞ்
சன்மார்க்கநெறியிலாத் துன்மார்க்கனேனையுந்
தண்ணருள்கொடுத்தாள்வையோ
துங்கமிகுபக்குவச் சனகன்முதன்முனிவோர்க
டொழுதருகில்வீற்றிருப்பச்
சொல்லரியநெறியையொருசொல்லாலுணர்த்தியே
சொரூபாநுபூதிகாட்டிச்
செங்கமலபீடமேற் கல்லாலடிக்குள்வளர்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

ஏரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௧)

ஆக்கையெனுமிடிகரையை மெய்யென்றபாவிரா
ணத்தாவிகவாஞ்சையாத
அரியகொம்பிற்றேனை முடவனிச்சித்தபடி
யாகுமறிவிலிமுனின்பந்
தாக்கும்வகையேதிநாட் சரியைகிரியாயோக
சாதனம்விடுத்ததெல்லாஞ்
சன்மார்க்கமல்லவிவை நிற்கவெண்மார்க்கங்கள்
சாராதபேரறிவதாய்
ஆக்குமனமணுகாத பூரணப்பொருள்வந்து
வாய்க்கும்படிக்குபாயம்
அருவித்துவட்டாத பேரின்பமானசுக
வாரியினைவாய்மடுத்துத்
தேக்கித்திளைக்கநீ முன்னிற்பதென்றுகாண்
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
ஏரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௨)

ஒன்றியிருக்கநா னென்கின்றவாணவ
மடைந்திட்டிருக்கலோப
மருளின்மைகூடக் கலந்துள்ளிருக்கமே
லாசாபிசாசமுதலாம்
வெவ்வியகுணம்பல விருக்குமென்னறிவூடு
மெய்யனீவீற்றிருக்க

விதியில்லையென்னிலோ பூரணனெனும்பெயர்
விரிக்கிலுரைவேறுமுளதோ
கவ்வுமலமாகின்ற நாகபாசத்தினாற்
கட்டுண்டவுயிர்கண்மூர்ச்சை
கடிதகலவலியவரு ஞானசஞ்சீவியே
கதியானபூமிநடுவுட்
செவ்விதின்வளர்ந்தோங்கு திவ்வியகுணமேருவே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௧)

ஐவகையெனும்பூத மாதியைவகுத்ததனு
ளசரசரபேதமான
யாவையும்வகுத்துநல் லறிவையும்வகுத்துமறை
யாதிநூலையும்வகுத்துச்
சைவமுதலாமளவில் சமயமும்வகுத்துமேற்
சமயங்கடந்தமோன
சமரசம்வகுத்தநீ யுன்னைநானணுகவுந்
தண்ணருள்வகுக்கவிலையோ
பொய்வளருநெஞ்சினர்கள் காணாதகாட்சியே
பொய்யிலாமெய்யரறிவிற்
போதபரிபூரண வகண்டிதாகாரமாய்ப்
போக்குவரவற்றபொருளே
தெய்வமறைமுடிவான பிரணவசொரூபியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே (௫)
சின்மயானந்தகுருவே.

ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினு
லாகின்றவாக்கைநீர்மே
லெழுகின்றகுமிழியென நிற்கின்றதென்னநா
னறியாதகாலமெல்லாம்
புந்திமகிழுறவுண் டுடுத்தின்பமாவதே
போந்தநெறியென்றிருந்தேன்
பூராயமாகநின தருள்வந்துணர்த்தவிவை
போனவழிதெரியவில்லை
யெந்தநிலைபேசினு மிணங்கவிலையல்லா
லிறப்பொடுபிறப்பையுள்ளே
யெண்ணினெஞ்சம் பகீரெனுந்துயிலுறா
துவிழியுமிரவுபகலாய்ச்
செந்தழலின்மெழுகான தங்கமிவையென்கொலோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே (௬)
சின்மயானந்தகுருவே.

காரிட்டவாணவக் கருவறையிலறிவற்ற
கண்ணிலாக்குழவியைப்போற்
கட்டுண்டிருந்தவெமை வெளியில்விட்டல்லலாங்
காப்பிட்டதற்கிசைந்த
பேரிட்டுமெய்யென்று பேசுபாழ்ம்பொய்யுடல்
பெலக்கவிளையமுதமூட்டிப்

ரியபுவனத்தினிடை போக்குவரவுறுகின்ற
பெரியவிளையாட்டமைத்திட்
டரிட்டதன்சுருதி மொழிதப்பினமனைவிட்
டிடருறவுறுக்கியிடர்தீர்த்
திரவுபகலில்லாத பேரின்பவீட்டினி
லிசைந்துதுயில்கொண்மினென்று
சீரிட்டவுலகன்னை வடிவானவெந்தையே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௩)

கருமருவுகுகையனைய காயத்தினடுவுட்
களிம்புதோய்செம்பனையயான்
காண்டகவிருக்கநீ ஞானவனன்மூட்டியே
கனிவுபெறவுள்ளுருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின் னருளானகுளிகைகொடு
பரிசித்துவேதிசெய்து
பத்துமாற்றங்க மாக்கியேபணிகொண்ட
பக்ஷத்தையென்சொல்லுவே
னருமைபெருபுகழ்பெற்ற வேதாந்தசித்தாந்த
மாதியாமந்தமீது
மத்துவிதநிலையரா யென்னையாண்டுன்னடிமை
யானவர்களறிவினூடுந்
திருமருவுகல்லா லடிக்கீழும்வளர்கின்ற
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௭)

கூடுதலுடன்பிரித லற்றுநிர்த்தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன்விரிதலற்றுக்
குணமற்றுவரவினொடு போக்கற்றுநிலையான
குறியற்றுமலமுமற்று
நாடுதலுமற்றுமேல் கீழ்நடுப்பக்கமென
நண்ணுதலுமற்றுவிந்து
நாதமற்றைவகைப் பூதபேதமுமற்று
ஞாதுருவின்ஞானமற்று
வாடுதலுமற்றுமே லொன்றற்றிரண்டற்று
வாக்கற்றுமனமுமற்று
மன்னுபரிபூரணச் சுகவாரிதன்னிலே
வாய்மடுத்துண்டவசமாய்த்
தேடுதலுமற்றவிட நிலையென்றமௌனியே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௮)

தாரகவருவெலாந் தந்தருளமௌனியாய்த்
தாபனையகருணைகாட்டித்
தாளிணையென்முடிசூட்டி யறிவிற்சமாதியே
சாசுவதசம்ப்ரதாய
மோராமன்மந்திரமு முன்னைமன்முத்திநிலை
யொன்றேடிரண்டெனைம

அரியபுவனத்தினிடை போக்குவரவுறுகின்ற
பெரியவிளையாட்டமைத்திட்
டரிட்டதன்சுருதி மொழிதப்பினமனைவிட்
டிடருறவுறாக்கியிடர்தீர்த்
திரவுபகலில்லாத பேரின்பவீட்டினி
லிசைந்துதுயில்கொண்மினென்று
சிரிட்டவுலகன்னை வடிவானவெந்தையே
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௯

கருமருவுகுகையனைய காயத்தினடுவுட்
களிம்புதோய்செம்பனையயான் |
காண்டகவிருக்கநீ ஞானவனன்மூட்டியே
கனிவுபெறவுள்ளுருக்கிப்
பருவமதறிந்துநின் னருளானகுளிகைகொடு
பரிசித்துவேதிசெய்து
பத்துமாத்தங்க மாக்கியேபணிகொண்ட
பக்ஷத்தையென்சொல்லுவே
னருமைபெறுபுகழ்பெற்ற வேதாந்தசித்தாந்த
மாதியாமந்தமீது
மத்துவிதநிலையரா யென்னையாண்டென்னுடைமை
யானவர்களறிவினாடுந்
திருமருவுகல்லா லடிக்கீழ்வளர்கின்ற
சித்தாந்தமுத்திமுதலே

சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
    சின்மயானந்தகுருவே. (௭)

...ளிதலுடன்பிரித லற்றுயிர்த்தொந்தமாய்க்
    குளிதலுடன்பிரிதலற்றுக்
குணமற்றுவாளினொடு போக்கற்றுயிலையான
    குறியற்றுமலமுமற்று
...டுதலுமற்றுமேல் கீழ்நடுப்பக்கமென
    ...ன்றாதலுமற்றுநின்று
...ந்தமற்றவைகைப் பூதபேதமுமற்று
    நானாருநின்ஞானமற்று
...வாடுதலுமற்றுமே லொன்றற்றிரண்டற்று
    வாக்கற்றுமனமுமற்று
...மன்னுபரிபூரணச் சுகவாரிதன்னிலே
    வாய்மடுத்தாண்டவசமாய்த்
தேடுதலுமற்றவிட மிலையென்றமௌனியே
    சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
    சின்மயானந்தகுருவே. (அ)

தாராதவருளெலாந் தந்தருள்மௌனியாய்த்
    தாயனையகருணைகாட்டித்
தாளிணையென்முடிசூட்டி யறிவிற்சமாதியே
    சாசுவதசம்ப்ரதாய
மோராமன்மந்திரமு முன்னைமன்முத்திரை
    யொன்றோடிரண்டெனும

ஒளியெனவும்வெளியெனவு முருவெனவுநாதமா
　　மொலியெனவுமுணர்வுறாமற்
பாராதுபார்ப்பதே யேதுசாதனமற்ற
　　பரமவனுபூதிவாய்க்கும்
பண்பென்றுணர்த்தியது பாராமலங்கிலே
　　பதிந்தநின்பழவடியர்தஞ்
சீராயிருக்கநின தருள்வேண்டுமையனே
　　சித்தாந்தமுத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
　　சின்மயானந்தகுருவே. (௩)

போதமாயாதிநடு வந்தமுமிலாததாய்ப்
　　புனிதமாயவிகாரமாய்ப்
போக்குவரவில்லாத வின்பமாய்நின்றநின
　　பூரணம்புகலிடமதா
தாதரவுவையாம லறிவினைமறைப்பதுநின்
　　னருள்பின்னுமறிவின்மைதீர்க்
வறிவித்துநிற்பதுநின் னருளாகிலெளியனேற்
　　கறிவாவதேததறிவிலா
வேதம்வருவகையேது வினையேதுவினைதனக்
　　கீடானகாயமேதென்
னிச்சாசுதந்தரஞ் சிறிதுமிலைபிகபர
　　பிரண்டினும்பல்லுநீரத்
தீதிலருள்கொண்டினியுணர்த்தியெனையாள்வையோ
　　சித்தாந்தமுத்திமுதலே

ரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௧௦)

த்திநெறியிலேநின்று நவகண்டபூமிப்
பரப்பைவலமாகவந்தும்
ரவையிடைமூழ்கியு நதிகளிடைமூழ்கியும்
பசிதாகமின்றியெழுநா
த்தியிடைநின்றமுதிர் சருகுபுனல்வாயுவினை
வன்பசிதனைக்கடைத்து
மௌனத்திருந்துமுயர் மலைநுழைவுபுக்கியு
மன்றுதசநாடிமுற்றுஞ்
த்திசெய்தும்மூல ப்ராணனோடிங்கியைச்
ந்திராமவட்டத்தடைத்துஞ்
சொல்லரியவமுதுண்டு மற்பவுடல்கற்பங்க
டோறந்நிலைநிற்கவிறு
ததிசெய்துஞ்ஞான மலதுகதிகூடுமோ
சித்தாந்தமுத்திமுதலே
ரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயானந்தகுருவே. (௧௧)

மௌனகுருவணக்கம்.

ஆசைகளைத்தினை ர்க்துளிபடவுதறி
யாங்காரமுனையைப்பற்றி
த்துவித்தாடதமாகி மதமாறமாறுக
வன்னைகயின்விலாழியாக்கிப்

பாசவிருடன்னிழ லெனச்சுளித்தார்க்குமேற்
பார்த்துப்பரந்தமனதைப்
பாரித்தகவளமாய்ப் பூரிக்கஉண்டுமுக
படாமன்னமாயைநூறித்
தேசுபெறநீவைத்த சின்முத்திராங்குசச்
செங்கைக்குளேயடங்கிச்
சின்மயானந்தசுக வெள்ளம்படிந்துநின்
திருவருட்பூர்த்தியான
வாசமுறுசற்சார பீடத்தென்னையொருஞான
மத்தகஜமெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே.

ஐந்துவகையாகின்ற பூதமுதனாதமு
மடங்கவெளியாகவெளிசெய்
தறியாமையறிவாதி பிறிவாகவறிவார்க
ளறிவாகநின்றநிலையிற்
சிந்தையறநில்லென்று சும்மாவிருத்திமேற்
சின்மயானந்தவெள்ளந்
தேக்கித்திளைத்துநா னதுவாயிருக்கநீ
செய்சித்ரமிகநன்றுகா
ணைந்தைவடவாற்பரம குருவாழ்கவாழ்கவரு
ளியநந்திமரபுவாழ்க
வென்றடியர்மனமகிழ வேதாகமத்துணி
யிரண்டில்லையொன்றென்னவே

வந்தகுருவேவீறு சிவஞானசித்திநெறி
மௌனோபதேசகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (உ)

ஆதிக்கநல்கினைவ ராரிந்தமாயைக்கெ
னறிவன்றியிடமில்லையோ
அந்தரப்புட்பமுங் கானலின்னீருமோ
ரவசரத்துபயோகமோ
போதித்தநிலையையு மயக்குதேயபயநான்
புக்கவருடோற்றிடாமற்
பொய்யானவுலகத்தை மெய்யாநிறுத்தியென்
புந்திக்குளிந்த்ரஜாலஞ்
சாதிக்குதேயிதனை வெல்லவுமுபாயநீ
தந்தருள்வதென்றுபுகல்வாய்
சன்மதஸ்தாபனமும் வேதாந்தசித்தாந்த
சமரசநிர்வாகநிலையு
சாதிக்கொடண்டப் பரப்பெலாமறியவே
வந்தருளுஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௩)

மின்னனையபொய்யுடலை நிலையென்றுமையிலகு
விழிகொண்டுமையல்பூட்டு
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றும்வளர்மாட
மென்வீடுசொர்க்கமென்றும்

பொன்னையறியாதுவளர் பொருளென்றுபோற்றியிப்
    பொய்யுடலைநிதிநாடிப்
பொறையறிவுதுறவீதலாதிநற்குணமேலாப்
    போக்கிலேபோகவிட்டுத்
தன்னிகரிலாபாதி பாழ்ப்பேய்பிடுங்கிடத்
    தாணியிரையேலாபதன்
சமயநடைசாராமல் வேதாந்தசித்தாந்த
    சமரசசிவானுபூதி
மன்னவொருசொற்கொண் டென்னைத்தடுத்தாண்ட
    மின் வாழ்வித்தஞானகுருவே
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
    மரபில்வருமௌனகுருவே (௩)

போனகமிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ
    புசித்தற்கிருக்குமதுபோற்
புருஷர்பெறுதர்மாதி வேதமுடனாகமம்
    புகலுமதிகுலாம்பயன்
ஞானநெறிமுக்யநெறி காட்சியனுபவமுத
    னைவிதங்கடேர்ந்து
நானெனக்குளறு படைபுடை பெயர்ந்திடவு
    நான்குசாதனமுமோர்ந்திட்
டானநெறியாஞ்சரியை யாதிசோபானமுற்
    றனுபக்ஷசம்புபக்ஷசம்புபக்ஷ
மாமிருளிகற்பமு மாயாதிசேனையு
    மறிந்திரண்டொன்றென்னுமோர்

மோனந்தவிகற்பமற வென்றுநிற்பதுகடந்
தோ வென்றபரமகுருவே.
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௫)

கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியுங்
கருணைசித்திததாயில்லாக்
காட்சியுங்கொண்டனவு கட்காமமாட்சியாக்
காதலித்திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாதபொய்ம்மொழியு மல்லாதநன்மைகள்
பொருந்துநன்மையுமறியேன்
புருஷர்வடிவானதே யல்லாதுகனவிலும்
புருஷார்த்தமேதுமில்லை
வினைவல்லாமைக்கீ யறியாதநன்றெனக்
செவ்வைநன்முமவன்னமோ
திருமேனியிருமௌனதவர்க் கொளிதாரகம்பெறு
மௌனகுருவின்றருடாரகம்
எல்லாமென்னும்பெய ருனக்குள்ளேயிந்த
வஞ்சகனையாளனையாய்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௬)

கானகமில்க்குடிபுகுமொழிகுலாவுநின்
கண்காணமைதயாநிதி
நாட்டமுங்கையா னெகிழ்க்கெனப்பெரிய
கட்டைமிகவேத்திவருமே

போனகமமைந்ததென வக்காமமேதனுநின்
    பொன்னடியினின்றசொலுமே
புவிராஜர்கவிராஜர் தவராஜரென்றுனைப்
    போற்றிஜயபோற்றியென்பார்
ஞானகருணாகர முகங்கண்டபோதிலே
    நவநாதசித்தர்களுமுன்
னட்பினைவிரும்புவார் சுகர்வாமதேவர்முதல்
    ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார்
வானகமுமண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்கிடுமுன்
    மகிமையதுசொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
    மரபில்வருமௌனகுருவே. (எ)

சருகுசலபக்ஷணிக ளொருகோடியல்லாற்
    சகோரபக்ஷிகள்போலவே
தவளமதியொழுகமிர்த தாரையுண்டறியாத
    தன்மயானந்தகோடி
யிருவினைகளற்றிரவு பகலென்பதறியாத
    வேகாந்தமோனஞான
வின்பநிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ரசித்திநிலை
    யெய்தினர்கள்கோடிசூழக்
குருமணியிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின்மிசை
    கொலுவீற்றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட்டனந்தமுறை தெண்டனிட்டென்மனக்
    குறையெலாந்தீரும்வண்ண

..ருமலரெடுத்துனிரு தாளையர்ச்சிக்கவெனை
வாவென்றழைப்பதெந்நாண்
..ந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௮)

..ங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த
வாணவத்தினும்வலிதாகா
..ரிவினைமயக்கிடு நடுவறியவொட்டாதி
யாதொன்றுதொடினுமதுவாய்த்
..ங்காதமொழிபேசு மிகரப்பிரமாதி
தம்மொடுசமானமென்னுங்
..டையற்றதேரிலஞ் சுருலாணிபோலவே
தன்னிலைசையாதநிற்கு
..நீங்காரெனக்குநிக ரென்னப்ரதாபித்
திராவணைகாரமாகி
..பிதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசுநாடுசெய்
திருக்குமிதனொடேகோரமும்
..வாங்காவிலாவடிமை போராடமுடியுமோ
மௌனவுபதேசகுருவே
..ந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௯)
..பற்றுவெறுவிதமாகி யொன்றைவிட்டொன்றனைப்
பற்றியுழல்கிருமிபோலப்
..பாழ்ஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாகநின்னருள்
பார்த்துமறியேன்றவிதமோ

சிற்றறிவதன்றியுமெவரேனுமொருமொழி
திடுக்கென்றுரைக்கப்பொறா
சிந்தைதெளியாக்கேவ லறையனையடுத்தவெஞ்
சீநெஞ்சமளவாவ
வுற்றுணரவுணர்வற்றவன் மத்தவெறியினர்போல
வுளறுவேன்முத்திமார்க்க
முணர்வதெப்படியின்ப துன்பசமமானமா
யுறுவதெப்படியாயினு
மற்றெனக்கையநீ சொன்னவொருவார்த்தையிலே
மலையிலக்கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ரகுருவேமூலன்
மரபில்வருமௌனகுருவே. (௧0)

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குணநிராமய நிரஞ்சனநிராலம்ப
நிர்விஷயகைவல்யமா
நிஷ்களவசங்கசஞ் சலரகிதநிர்வாசன
நிர்த்தொந்தநித்தமுக்த
தற்பரவிஸ்வாதீத வ்யோமபரிபூரண
சதானந்தஞானபகவ
சம்புசிவசங்கர சர்வேசவென்றுநான்
சர்வகாலமுநினைவனே
வற்புதவகோசர நிவர்த்திபெறுமன்பருக்
கானந்தபூர்த்தியான

சத்தனித்திச்சய சொரூபசாக்ஷாத்கார
அனுபூதியனுபவமும்
தற்பரவிசாரணை முற்றுடன்வடவிருக்
கண்ணாயிருந்தகுருவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (க)

மண்ணாதியைந்தொடு புறத்திலுளகருவியும்
வாக்காதிகர்மேந்திரியமும்
விள்ளநின்றசப்தாதி மனமாதிகலையாதி
மன்னுசுத்தாதியுடனே
தொண்ணூற்றொடாறுமற்றுள்ளனவுமௌனியாய்ச்
சொன்னவொருசொற்கொண்டதே
தூவெளியதாயகண் டானந்தசுகவாரி
தோற்றுமனதவென்சொல்லுவேன்
பண்ணாருமிசையினொடு பாடிப்படித்தருட்
டாண்மைநெறிநின்றுகளறுப்
பக்குவவிசேடராய் நெக்குநெக்குருகிப்
பணிந்தெழுந்திருகைகூப்பிக்
கண்ணருவிபாயநின்றவன்பரையெலாங்
கண்டிடாக்காட்சியுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (உ)

எல்லாமுனதுடைமையே யெல்லாமுனுடைமையே
யெல்லாமுனுடையசெயலே

யெங்கணும்வியாபியென் றசொலுமியல்பென்
　　றிருக்காதிவேதமெல்லாஞ்
சொல்லான்முழக்கியது மிக்கவுபகாரமாச்
　　சொல்லிறந்தவரும்விண்டு
சொன்னவையுமிவைநல்ல குருவானபேருந்
　　தொகுத்தநெறிதானுமிவையே
யல்லாமலில்லையென நன்றாவறிந்தே
　　னறிந்தபடிநின்றுசுகநா
னாகாதவண்ணமே யிவ்வண்ணமாயினே
　　னதுவுமினதருளென்னிலோ
கல்லாதவறிவினுக் குள்ளேயுணர்ந்தினி
　　கதிக்குவகையேதுபுகலாய்
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
　　கருணாகரக்கடவுளே. (௮)

பட்டப்பகற்பொழுதை யிருளென்றவருணர்தம்
　　பக்ஷபோலெனதுபக்ஷம்
பார்த்தவிடமெங்கணுங் கோத்ததிலேநம்பாது
　　பரமவெளியாகவொருசொற்
றட்டுடன்மௌனியாயருள்செய்திருக்கவுஞ்
　　சேராமலாராகநான்
சிறுவீடுகட்டியதினடுசோற்றையுண்டுண்டு
　　தேக்குசிறியார்கள்போல
நட்டணையதாக்கற்ற கல்வியும்விவேகமு
　　நன்னியமாகவுன்னி

...வென்றநீயென் றிரண்டில்லையென்னவே
   நடுவேவழுவாத்தமனதைக்
...ட்டவறியாமலே வாடினேனெப்போது
   கருணைக்குறித்தாவனோ
...ருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
   கருணாகரக்கடவுளே. (ச)

...மெய்விடாதாவுள்ள மெய்யருளிருந்துநீ
   மெய்யானமெய்யையெல்லா
...மெய்யெனவுணர்த்தியது மெய்யிதற்கையமிலை
   மெய்யேதுமறியாவெறும்
...பொய்விடாப்பொய்யினே னுள்ளத்திருந்துதான்
   பொய்யானபொய்யையெல்லாம்
...பொய்யெனவுண்மைபோ புகலவைத்தாயெனிற்
   புன்மையேனென்செய்குவேன்
...மைவிடாதெழுநீல கண்டகுருவேவிஷ்ணு
   வடிவானஞானகுருவே
...மலர்மேவிமறையோது நான்முகக்குருவே
   மதங்கெட்டாறினறகுருவே
...ங்கவிடாதேயென்ற வன்பருக்கன்பாய்க்
   கருத்தூடுணர்த்துகுருவே
...கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
   கருணாகரக்கடவுளே. (ரு)

...யன்னோனுனக்கான பூசையொருவடிவிலே
   பாவித்திறைஞ்சவாங்கே

பார்க்கின்ற மலரூடு நீயே யிருத்தியப்
பனிமலரெடுக்க மனமும்
நண்ணேனலா லொருவர் தான் குவிக்கவுமெனி
னாணுமென் னுளநிற்றிநீ
கான்றுப்பிப்பொ நமைக்குர்ப்பொதவ
னுன் பூசைசெய்வன் முறையோ
விண்ணாதியாம் பூதமே நாதமே
வேதமே வேதாந்தமே
மேதக்கவிளக்கியே சென்னியப்பூமிக்குள்
வித்தேயவித்தின் முளையே
கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணமே யெழுத்தே
கதிக்கான மோனவடிவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே. (௮)

சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
தான்வந்து முற்றுமெனலாற்
சகமீதிருந்தாலு மரணமுண்டென்பது
சதாநிஷ்டர் நினைவதில்லை
சிந்தையிற் பார்த்திது போதிப்பதல்லவே
செப்பினும் வெகுதர்க்கமாச்
திவ்யருமைமார்க்கண்டர் சுகாதிமுனிவோர்கள்
சித்தாந்தசித்தபரலோரா
விந்தாதிநிதவலைதான் பிரமாதிகடவுள
ரிருக்காதிவேதமுனிவ

பிபன்னாரியகணைநர் கலைதரித்தர்க
ளிசவிமதியாதியோர்கள்
ளர்தருவர்கின்னரர்கள் மற்றையர்களியாவருங்
கைதொழுவித்திடுதெய்வமே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (எ)

தன்றுமறியாமனது பலிகொடுத்தேன் கர்ம
நாட்டதேவதைகளில்லை
திரியவிறைசாக்கமிந்த வாதையாமுணக்கே
தொழும்பான் பயப்பட்டேகர்
குன்றுறைநீசென்றனி நைவேத்தியப்பாணை
னெக்குமதிதூபதீப
மொருகாலமன்றிநா சதாகாலபூசையா
லொப்புவித்தேன் கருணைகூர்
தெள்ளிமறையடியிட்ட வழுதப்பிழம்பே
தெளிந்ததேனொளிவியே
திவ்யாசமியாவுந் திரண்டொழுகுபாகே
தெவிட்டாதவானந்தமே
கன்னலுநிலுதியே மெள்ளமெளவெளியாய்க்
காக்கவருகல்லவுறவே
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
கருணாகரக்கடவுளே. (அ)

உடல்குழைமூழல் வன்பெலா நெக்குருகயிழ்ந்தீர்க
ளூற்றெனவெதும்பியூற்ற

ஆசிகாந்தத்தினைக் கண்டவூசல்போலவே
    யோருறவுமுன்னியுன்னிப்
படபடெனநெஞ்சம் பதைத்தாண்டுக்குறப்
    பாடியாடிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனையபுன்னகை
    பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து
மடலவிழுமலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
    வானேயவானிலின்ப
மழையேமழைத்தாரை வெள்ளமேநீடூழி
    வாழியெனவாழ்த்தியேத்துங்
கடன்மனை திறந்தனைய வன்பரன்புக்கெளியை
    கன்னெஞ்சனுக்கெளியையோ
கருதரியசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
    கருணாகரக்கடவுளே. (சல)

இங்கற்றபடியங்கு மெனவறியுநல்லறிஞ
    ரெக்காலமும்முதவுவா
ரின்சொறவுறுர்பொய்மை யாமிக்குரையா
    ரிரங்குவார்கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்பசித்தரவ ருள்ளக்கருத்தினுறை
    சாக்ஷிநீயிகபரத்துஞ்
சந்தானகற்பகத் தேவாயிருந்தே
    சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய்
சிங்கத்தையொத்தென்ப் பாயவருவினையினைச்
    சேதிக்கவருகிம்புளே

சித்தர்குலத்திமிர மகலவருபானுவே
    தீனனேன்கரையேறவே
சமைத்ரபோராசை வெள்ளத்தின்வளரருட்
    ககனவட்டக்கப்பலே
குருதர்பசிற்சபையி லானந்தநிர்த்தமிடு
    கருணாகரக்கடவுளே. (௧௦)

சித்தர்கணம்.

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
    சென்றேருடியாடிவருவீர்
செம்பொன்மகமேருவொடு குணமேருவென்னவே
    திகழ்துருவனாளவரையி
யுக்ரமிகுசக்ரதர னென்னநிற்பீர்கையி
    லாமலகமிருமாசமனமா
வோரேழுடலையும் பருகவல்லீரிந்த்ர
    ஜாலகுமாரராவதுமே
சைக்கொளிபதந்தா வெடுத்துவிளையாடுவீர்
    ககனவட்டத்தையெல்லாங்
கவிகைபொருத்திபே யட்டகுலவெற்பையுங்
    காட்டுவீர் மேலுமேலு
மிக்கசித்திகளெலாம் வல்லநீரடிமைமுன்
    வினைகவருசித்தியிலையோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
    வித்தகசித்தர்கணமே. (க)

பாட்டளிதுதைந்துவளர் கற்பகநன்னீழலைப்
பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பத்மநிதிசங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டதுகொடுத்துவர நிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்டுப்பிழைப்போரையும்
கிரீடபதியாக்குவீர் கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடையுறவைப்பீர்
கோட்டினையொடித்தா யிரத்தெட்டுமாற்றாக
வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீர்
உரகனுமிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டிடவும்வல்லநீ ரென்மன[illegible]
மெழுகாக்கிவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௨)

பாரொடுகனீராதி யொன்றோடொன்றுதவி
பற்றிலயமாகும்போழ்து
பரவெளியின்மருவுவீர் கற்பாந்தவெள்ளம்
பரந்திடினு நழுவீரே
நீரினுறைவண்டாற் றுவண்டுபோல் யோகத்திலே
நிற்பீர்விகற்பமாகி
நெடியமுகிலேழும் பரந்துவருமேலை
நிலவுமதிமண்டலமதே

பூசெனவிளங்குயிர்ப் பிரபஞ்சமுடிவிற் கிடை
யூர்திபருளா லுலவுவி
ருவக்கள்கீழ்மேல வாகப்பெருங்காற்
றலைவினைத்துணையினென்
பேருமெனவசையாம லிற்கவல்லீருபது
மேதக்கசித்தியெனிற்கா
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௯)

என்னரியபிறவிதனின் மானுடப்பிறவிதா
னரியதிலும்மரிதரிதுகா
ணிப்பிறவிதப்பினெவ்வெப்பிறவிவாய்க்குமோ
வேதுவருமோவறிகிலேன்
கன்மகனிலத்துதா னுள்ளபொழுதேயருட்
கனவட்டத்தினின்று
காலூன்றிநின்றுபொழி யானந்தமுகிலொடு
கலந்துமதியவசமுறவே
பன்னுமதநன்மையிந் நிலைபதியுமட்டுமே
பதியாயிருக்கதேகப்
பவுரிகுலையாமலே சௌரிகுண்டலியாயி
பண்ணவிதனருளினாலே
விண்ணிலவுமதியமுத பொழியாதுபொழியவே
வேண்டுவேனுமதடிமைநான்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௰)

பொய்திகழுமுலகநடை யென்சொல்கேனென்சொல்
    பொழுதுபோக்கேதென்னிலோ [கேன்
பொய்யுடனிமித்தம் புசிப்புக்களைந்திடல்
    புசித்தபின் கண்ணுறங்கல்
கைதவமலாமலொரு செய்தவமதில்லையே
    கண்கெட்டபேர்க்கும்வெளியாய்க்
கண்டதிதுவிண்டிதைக் கண்டிந்துநிற்றலெக்
    காலமோவதையறிகிலேன்
மைதிகழுமுகிலினங் குடைநிழற்றிடவட்ட
    வரையிநெடுசெம்பொன்மேரு
மால்வரையினுச்சியிற்கூடும் யோகதண்டக்கோல்
    வரைந்துசயவிருதுகாட்டி
மெய்திகழுபட்டாங்க யோகபூமிக்குள்வளர்
    வேந்தரேகுணசாந்தரே
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
    வித்தகச்சித்தர்கணமே. ([illegible])

கேசூரகமுதலான சதுரங்கமனமாதி
    கேள்வியினிசைந்துநிற்பக்
கொடிகொண்டதலமாறு மும்மண்டலத்திலுங்
    கிள்ளாக்குசெல்லமிக்க
தேசவிதமாய்நின்ற நாதங்களோலிடச்
    சிங்காசனாதிபர்களாய்த்
திக்குத்திகந்தமும் பூரணமதிக்குடை
    திகழ்ந்திடவசந்தகால

மிசையமலர்மீதுறை மணம்போலவானந்த
மிதயமேற்கொள்ளும்வண்ண
மென்னைக்குறியாத சிவராசயோகமா
யிந்த்ராதிதேவர்களெலாம்
விஜயஜயஜயவென்ன வாசிசொலவேசொலு
மிருக்குமாம்பெருமையெனிதா
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௬)

ஞானிலேபெண்ணிலே யென்போலவொருபேதை
யகிலத்திலிம்மிசையுள்ளதோ
வாடியசருகுபோ லோடியுழல்கின்றதனை
யடக்கியொருகணமேனும்யான்
காணிலேன்றிருவருளை யல்லாதுமௌனியாய்க்
கண்மூடியோரிமைக்
கட்டிக்கலாமதியை மூட்டவேமூலவெங்
கனலினையெழுப்பநினைவும்
பூணிலேனிற்றைநாட் கற்றதுங்கேட்டதும்
போக்கிலேபோகவிட்டுப்
பொய்யுலகநடையிலே நயிலுங்கடையான
புன்மையேனின்னமின்னம்
வீணிலேயலையாமன் மலையிலக்காகநீர்
வெளிப்படத்தோற்றல்வேண்டும்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே. (௭)

கன்னலமுதெனவுருக் கனியெனவுள்ளூற
கண்டெனவுமடியெமக்குக்
கடவுளர்க்கடங்காத வமுதுகழுதுவேப்பொத்
கருத்திலெழுகின்றதெல்லா
பொன்னைநிகர்மானமாறி வெள்ளைப்பெருபதரீப
வீட்டுதயிலெழல்றயியூரீனுக்
இன்னல்பகராதவ யாசாலமேயேனிட்
ஒருத்தலவாகித்தவிமைப்பெ
சொல்லவசிவானபன் ஞானத்திருத்திகளெனக்
தோய்க்குநெறியேபடித்தீர்
சொல்லுமெய்யர்கீதன் சொன்னமெய்ஞானப்பீத்தி
தேடப்பெருமைகாரணமே
மின்னல்பெறுமிமிசொல்லனைச் சொரூபசொட்பனைமைக
னம் விகசிப்பதெந்தநாளோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே.

பொற்பிரிகிலைகாரில் மன்றுமிசைப்படைத்தசர்
போர்நிலைப்பொலிக்கொருவேத்
பொன்பரனெனன்சீர பூரியமருள்கொண்டு
பூரிக்கவினையோவைகா
வெற்படியினுச்சிவரா த்திமிலைபாகிறி
யிசைக்கிடமறைக்குமலா
விரவுபசுவிருமைசுவ கைதக்கிப்படாதி
ரிதயக்கவித்தெதிர்கலை

பற்பலவிதங்கொண்ட புவிகலேயிலுரியதா
படைத்தப்பரதாபமுறலாற்
பனிவெளிக்கண்புகுந்தாம னெடியவான்வெருட்கொடிய
பருமரவனங்கவர்ரும்
வெற்பினிடையுறைதனாற் றவராசசிங்கமென
மேவோருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநிலைபெற்ற
சித்தர்சித்தர்கணமே. (௯

அல்லதபேர்களோ கல்லார் சொல்லவர்கள்
கற்றமதியில்லாதவோ
கர்மத்தையென்சொல்வேன் பத்தியையென்சொல்லு
வேன் கைவல்யஞானநிதி
கல்லோருரைக்கவோ கர்மமுக்கியமென்று
நாட்டுவேன்கர்மமொருவ
ஞட்டிலொளிபரம ஞானமுக்கியமென்று
சாற்றுவேன் வடமொழியிலே
வல்லாரெனருந்தன்வர வுக்ராவிடத்திலே
வந்ததாவிவகரிப்பேன்
வல்லதமிழ்த்தேர்வரி னெனவடமொழியின்
வாசனையிலாதபுகல்வேன்
வெல்லாமலேலனையு மருட்டிவிடவைதவந்த
வித்தையென்முத்திதருமோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநிலைபெற்ற
சித்தர்சித்தர்கணமே. (க0)

காயிலையுதிர்த்தகனி சருகுபுனல் மண்டிய
கடும்பசிதனக்கடைத்துங்
கார்வரையின் முழைமுழையிற் கருங்கல்போ லசையாது
கண்மூடி நெடிதிருந்துந்
தீயினிடைவைகியுந் தோயமதின் மூழ்கியுந்
தேகங்களென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின் றுஞ்சென்னி மயிர்கள் கூடாக்குருவி
தெற்றவெயிலூடிருந்தும்
வாயுவையடக்கியு மனதினையடக்கியு
மௌனத்திலேயிருந்து
மதிமண்டலத்திலே கனல்செல்ல முதுகண்டு
வனமூடிருந்துமறிஞ
ராயுமறைமுடிவான வருணெறி யறிந்திடாமை
யகிலத்தைநாடன்முறையோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்தமான பரமே. (௯)

சுத்தமுமசுத்தமுந் துக்கசுகபேதமுந்
தொந்தமுடனிர்த்தொந்தமுந்
தூலமொடுசூக்குமமு மாசையுநிராசையுஞ்
சொல்லுமொருசொல்லின்முடிவும்
பெந்தமொடுமுத்தியும் பாவமொடபாவமும்
பேதமொடபேதநிலையும்
பெருமையொடுசிறுமையு மருமையுடனெளிமையும்
பெண்ணினுடனாணுமற்று

த்தமுமனித்தமு மஞ்சனிரஞ்சனமு
நிட்களமுநிகழ்சகளமு
ந்தியுமசிந்தியு மாகியொடறுதியு
நிர்விஷயவிஷயவடிவு
த்தவேபுற்பலவித னாத்தனையுமில்லையெனின்
யாக்கருநீன பன்றியுண்டோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே (௫)

காராருமாணவக் காட்டைக்களைந்தறக்
கண்டகங்காரமென்றுங்
கல்லைப்பிளந்துநெஞ் சகமானபூமிவெளி
காணத்திருத்திமேன்மேற்
பாராதிபதிபாத மோனமாம்வித்தைப்
பதித்தன்புநீராகவே
பாய்ச்சியதுபயிராகு மட்டுமாமாயைவன்
பறவைபறுகாதவண்ண
நேராகநின்றுகிளை போகம்புசித்தாய்ந்த
நின்னன்பர்கூட்டமெய்த
நிலைவின்படிக்குநீ முன்னின்றுகாப்பதே
நின்னருட்பாரமென்று
மாராருமறியாத ஆதானவெளியில்வெளி
யாகின்றதுரியமயமே
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (௬)

வானாதிபூதமா யகிலாண்டகோடியாய்
மலையாகிவளைகடலுமாய்
மதியாகியிரவியாய் மற்றுளவெலாமாகி
வான்கருணைவெள்ளமாகி
நானாகிநின்றவனு நீயாகிநின்றிடவு
நானென்பதற்றிடாதே
நானெனக்குளறி நானுனைக்காசிப்பக்
ஞானமிக்கதியாவையாய்ப்
போனவழித்திட்டவழி யெல்லவெளிப்ரதாபத்
பொழுதுபுகுமுன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள்வான்றனை பெரும்பயமடைந்தோ
வினிப் போதிப்பதெந்தநெறியை
யானுமென்னெஞ்சமா னிபாவியாய
மார்பாலெனித்துவொழிவே
னண்டபகிரண்டமு மடக்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (௩)

பொய்யினென்புலையினேன் கொலையினேனின்னருள்
புலப்படவறித்திலேனாய்
புன்மையேயல்லாத தன்மையேயன்மையோற்
பொருளைப்பொருளனாதே
வெய்யனென்கொடியனென் வெறியனென்கிறிய
னேன் வினையினேன்றெளிவிலேன்
விட்டுவிடகில்லையேற் றட்டழிவதல்லாது
வேறுகதியேதுபுகலாய்

ர்ப்பனே மெய்யனே யுயிரினுக்குயிரான
தவனேயினையினையொன் றிலாத்
சிவனேனா ரியமுங் காணுவதிதனை
கருதிமுடிமீதிருத்த
வைவினைப்பயனை யெனுமாற்றாற் றினைவிட்
டகலாத கருணைவடிவே
ண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (அ)

த்தனைத் தங்கடோன் சற்றினுங்கேட்டிறுமென்
னிதயமுமொருசுகமில்லை
னொனுமக்கந்தகா லென்னளவுமாதவிலை
யாதினுமபிமானமென்
தனைபினாருடிகொண்ட நீயைமொடிக்கமென்
சென்மநதனகாணற்றிலேன்
லகோபுதலசித மொருகளவிலாயினும்
தரிசனக்கன்மெதியேன்
பரப்பந்தமொழியல்லான் மருந்தனக்குமெய்ம்மொழி
புகன்றிடென்பிறர்கேட்கவே
பாதிப்பதல்லாது கம்மாவிருந்தருள்
பொருந்திடாப்பேதைநானே
த்தனைக்குணக்கேடர் கண்டதக்கேட்டதா
வெளிமிசையுண்டோசொலாய்
ண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (௯)

எக்காலமுந்தனக் கென்னவொருசெயலிலா
வேழைநீயென்றிருந்தி
டெனதாவியுடல்பொருளு மௌனியாய்வந்தகை
யேற்றநமதென்றவன்றே
பொய்க்காலதேசமும்பொய்ப்பொருளில்வாஞ்சை
யும் பொய்யுடலைமெய்யென்னலும்
பொய்யுறவுபற்றலும் பொய்யாருநானென்னல்
பொய்யினும்பொய்யாகையான்
மைக்காலிருட்டனைய விருளில்லையிருவினைகள்
வந்தேறவழியுமில்லை
மனமில்லையம்மனத் தினமில்லைவேறுமொரு
வரவில்லைபோக்குமில்லை
யக்காலமிக்கால மென்பதில்லையெல்லா
மதீதமயமானதன்றோ
வண்டபகிரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யானந்தமானபரமே. (௧0)

சுகவாரி.

இன்னமுதுகனிபாகுகற்கண்டுசீனிதே
னென்னருசித்திடவலியவந்
தின்பங்கொடுத்தநினை யெந்நேரநின்னன்ப
ரிடையறாதுருகிநாடி
யுன்னிபருத்தவிழ வுளைந்துளறியுடலெங்கு
மோய்ந்தயர்ந்தவசமாகி

ர்வழிபவேரின்ப வநுபூதியுணர்விலே
யுணர்வார்களருள்ளபடி கரண்
ன்னிகைபொருத்திசிற் றின்பார்வெம்பென்னிறுவ்
ளைக்கொள்ளன்பக்குவத்திற்
னையானருள்பெறின்முனே சொன்னவாறென்னெ
னக் கருதிகைபாவனாதுபோற்
சான்னபடிகேட்குமிப் பேதைக்குநின் கருணை
தோற்றிற்சொரப்பமாஞ்
த்தவிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (க)

ன்பின்வழியறியாத வென்னைத்தொடர்ந்தென்
னை யறியாதபக்குவத்தே
ாசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்துநா
னற்றலைத்தேனே
வென்புலமயக்கவே பித்தேற்றிவிட்டா
யிரங்கியொருவழியாயினு
ன்பவெள்ளமாகவக துள்ளங்களிக்கவே
யென்னைநீகலந்ததுண்டோ
ன்பருவமலருக்கு மணமுண்டுவண்டுண்டு
தன்முறைதனக்குமுண்டோ
யெயவினைத்திவ்வனைத் திருவுளமிரங்காத
தன்மையாற்றனியிருந்து
ன்பழுதினெங்ஙனே யறியாதபின்னன்பர்
சகம்வர்துவாய்க்குமுறையாய்

சுத்தநிர்க்குணமானபரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (உ

கல்லேனுமையவொரு காலத்திலுருகுமென்
கன்னெஞ்சமுருகவிலையே
கருணைக்கிணங்காத வன்மையையுநான்முகன்
கற்பிக்கவொருகடவுளோ
வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு
வழக்குக்கிழுக்குமுண்டோ
வானமாய்நின்றின்ப மழையாயிரங்கியென்
வாழ்விப்பதுன்பாரங்காண்
பொல்லாதசேயெனிற் றாய்தள்ளனீதமோ
புகலிடம்பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தைசொல்லிலோ திருவருட்கயலுமாய்ப்
புன்மையேனைவனந்தோ
சொல்லான்முழக்கிலோ சுகமில்லைமௌனியாச்
சும்மாவிருக்கவருளாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (ங

என்பெலாநெக்குடைய ரோமஞ்சிலிர்ப்பவுட
லிளகமனதழலின்மெழுகா
யிடையறாதுருகவரு மழைபோலிரங்கியே
யிருவிழிகணீரிறைப்ப
வன்பினான்மூர்ச்சித்த வன்பருக்கங்ஙனே
யமிர்தசஞ்சீவிபோல்வந்

னைத்தமறைபொழிவை யுள்ளன்பிலாதவெனை
யார்க்காகவடிமைகொண்டாய்
ன்புலன்மயிர்தோ னரம்பென்புமொய்த்திடு
புலைக்குடிலைருவருப்புப்
பொய்யல்லவெயிதன்றி மெய்யென்றுநம்பியென்
புத்திசெலுமேயோபாழிலே
ன்பமாயையோ வாவுலகநடையையவொரு
சொற்பனத்திலும்வேண்டிலேன்
த்தமிக்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௬)

வெந்நீர்பொருதெனுடல்காலின் முட்டைக்கயும்
வெடிக்கென்றசைத்தெடுத்தால்
ழிமைத்தக்கனை தன்னாருளோகாடுமென்
வேறொன்றறுபொருவர்கொல்லி
க்கோரமையேயாவென் முகம்வாடிநிற்பதவு
மைபநின்னருளறியுமே
ரனுமெத்தப் பயந்தவனியானென்னை
யாண்டநீகைவிடாதே
ச்சேரவென்றீனை யுடற்சுமையதாகவு
மெடுத்தாலிறக்கவென்றே
வென்செங்குமொருநீர்வை யாயமுண்டாயினு
மிறைஞ்சுசுகராதிபான்
தான்னீர்மையாளர்க்கு மானுடம்வகுத்தவரு
ளேயென்றுநம்புகின்றேன்

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (

பற்றுவன அற்றிடு நிராசையென் றொருபூமி
பற்றிப்பிடிக்குமியோகப்
பாங்கிற்றிராவலவ மென்றுமொரு பூமிதனை
பற்றின்மனமறுமென்னவே
கற்றைபந்தசடைமௌனி தானோ கனிக்குதவி
கனிவிக்கவந்தனியேபோற்
கண்டதிக்கெதிரியெனத் திகழுகற்பனிசிறுமெ
தனிவாய்திறக்குமொன்றைப்
பெற்றவருமல்லேன் பெருநலமுறாப்பேன்
பெருக்கத்தவிர்த்தாயிலே
பெண்ணீர்மையென்னவிரு கண்ணீரிறைக்குநான்
பேய்போலிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகைசெய்யவிவ பட்டபாடெனிற்
சொல்லலினியாருமுண்டோ
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (

அரும்பெரியவெளியை வெனக்கேயெனப்பான
வறிவேயெனறிவிலூற
மானந்தவெள்ளமே யென்றன்றபாடியே
னாடிநின்றாடிநாடி
விரும்பிமேவுகின்னை யுளத்தினைவுத்தினைக்
மெய்சிலிர்த்திருகைகூப்பி

ன்பமாரியெனவொளிரு கம்மாரிபெய்யவே
வேசறுமயர்க்கேதனியா
விரும்புநேர்பெருஞ்சுகக் கன்னலனுமுனே
விடைவிட்டுநின்றதன்றோ
வென்றவென்றநா னுன்னடிமையல்லவோ
யாதொருமறியாவெறுந்
துரும்பனெனினுஞ் சைகைதெளிந்திபோ
தொண்டரொடுகூட்டிக்கொண்டாய்
சத்தியர்க்குமான பரதெய்வமேபாரஞ்
சோதியேசுகவாரியே. (௭)

பாரதிபண்டங்க ளத்தனையும்வைக்கின்ற
பரவெளியினுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமனவெளிகாட்டி மனவெளியினிற்றோய்ந்த
பான்மையன்பரிசுகாட்டித்
தாரணையாய்நிற்க நிர்ச்சிந்தைகாட்டிச்
சதாகாலநிட்டையெனவே
சகசநிலைகாட்டினை சுகாதீதநிலைபந்
தனைக்காட்டநாள்செல்லுமோ
காரணமென்னரு மனந்தகோடிகளின்று
காலூன்றிமழைபொழிதல்போற்
கல்லினிலின்னிப் படர்ந்தபரவெளியெலாங்
கம்பிபானந்தவெள்ளஞ்
சோராமல்பொழியவே கருணையின்முழங்கியே
தொண்டரைக்காக்குமுகிலே

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே.

பேதித்தசமயமோ ரொன்றுசொன்னபடியொன்று
பேசாதுறநவாகியே
பேசாதபெரியோர்க ளிருநிலத்தற்பத்திஞர்
பேசார்கள்பரமகுருவாய்ப்
போதிக்குமுக்கணிலை யோர்மையாய்க்கைக்கொண்
போதிப்பதாச்சுதியிலே
போர்தலைவுதனிலப ரிச்சபறவசனமாய்
போதிப்பதெவ்வரையினே
சாதித்தசாதனமு மிரோமெய்சமயத்தென்று
சங்கிப்பராதலாலே
தன்னிலேதானு மயர்ந்தனிநிலைவைபெண்ணத்
தனியிருக்கிடவல்லேனே
சோதிக்கமானமாவை சகலமோனிறைவுடைமை
சகமாயதெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே.

அண்டமுந் தன்னிலே பகிரண்டமுந்தனிலே
வலம்மண்டலமெளிலே
வானவெளிலேயயிர் மதிரவிலிலேயலைப
ரகமுருமேகமெளித்
தெண்டபிடவருமூர்த்தி கிலிலேனாநிக்குத்
திகந்தத்திலேவெளியிலே

இசைந்திசை நாதந்தை நன்றிலேனைமெய்தந்த
சித்தாந்தவேதந்தன்னிலே
கண்டபலபொருள்வேள வுறுதல்லவோபர
கண்டறுவரியா தவரிலோ
மொழிவருமொருதுளிர்த்தவோ வத்தினில் தன்னிலோ
அருவிசாரணைக்கெவ்வரைப் புரத்த
பித்தரண்டாக்கிடத்திலோ மீறித்திருப்பது
தெரழுப்பிணைந்துளவ முடிகளாய்
த்தவிச் சுருமானபத தெய்வமேயாதம்
சோதியேசுகவாரியே. (௨0)

க்கொள்கருணைக் குறிக்காருகைமொன்ன
மெய்ஞ்ஞான ரவிமெய்வைபட்டுமே
பேதமெனும் நிசாசரன்றின் முன்பிறெகுமெய்யே
பித்தையெனவே பராதுமெடுத்தேன்
பத்தமான திட்ட மெழுகாவியன்னம்
பதைத்துப்பதைத்தருளமேவா
பரகைசமைதை மெத்தப்பரியதுயரமாய்
பலகாலுஞ்செப்பிடுதோ
சிங்கதானமாதிரைவ மெய்ன்னதிணைதீரமா
தெய்வமேயென்றுமடிதோ
தெசவிமலமேலே வுடைகைப்பற்றப்பாயி
திவாகரசித்துருவேடுதுளியோ
சொக்கநாமராண்டே நீ சுத்திதாக்கவேண்டுமே
துன்பத்திலாழ்த்தன்முறையோ

சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (௯)

எந்நாளு முடலிலே யுயிரா முளோர்போ ல
யிருக்கவிக்கேபோமனதெனு
மிபாலுமென்னட்டாங் பிராணனுமெனைச்சாட
தெங்ஙுனேச் சித்தென்றுமே
யந்நாளிலேவேறு மிரித்தாளைத்தேட்ட
வன்றாமு தனின்றவனையு
மதிபாயமாமெனமை படக்கிக் குறக்கிக
படர்க்காசமாள்ளியெக்கள்
முன்றுமீயென்ன கோட்டைகொண்டாயென்று
மூடமனமிகவுமேச
முன்பெடியுமனமிட்ட மெழுகாயுளங்குருகன்
முறைமைபோய நிறைமிகஞ்
சொன்னாலுமென்னரு ளிரங்கலிர்வேமிளிச்
சுகமருவ தெப்படிச் சொலாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே. (௧௦)

எங்குநிறைகின்ற பொருள்.

அவனன்றியோரணுவு மசையாதெனும் பெரிய
வாப்தர்மொழியொன்றுகண்டா
லறிவாவதேதுசில வறிவீனமேதிவை
யறிந்தார்களறியார்களார்

மௌனவொழுகுந்தாரென்போனுடம்பெலாம்
வாயர்ப்பிதற்றுமவரார்
வினவுமொருபாவை யெங்கேயிருக்குமவரும்
அனைமைமொழுக்கமெங்கே
மானமடைப்பதன் க்தனியமெய்யிடம்
நூதபெதக்கனைவிடம்
ப்பெறிகாணிதமேல் வருதன்மைதீமையொடு
பொறைமொழுகையுமெனவிட
செறிப்பிரவர்பெரிய தேவருறவெரவர்பகைஞர்
ரான்பண்டியுண்டோ
டுமனிது ளுயிருக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௧)

வெளியெனவுந் திசைபயின்னமேய
வயாமையாவென்னவே
திக்திசைப மல்லதுபேய்போல
ந்து வெயொன்றாமிலாய்ப்
ன்னே மொன்றைவிட்டொன்றைப்
பிதற்றிக்கொசைபய மேற்
ரியெனவுமென்றவ் வெளியென்றுநாதாதி
மென்றும்
தன்மையறிதந்தாரறு வென்றறுமொழிதக்
தன்மையாங்காலமென்றாந்
த்திருக்கொசைபய பிணையாகிவேறதாய்ச்
தனைமொனைக்கபா

யென்னைவென்னை யருணை விளையாட்டிருந்தவா
    றெம்பரனோர் புகலெளிதோ
விசுபரயிரண்டினிலு முயிருக்குயிராகி
    விளங்குகின்றபொருளே. (உ

வேதமுடனாகம புராணமிதிகாசமுதல்
    வேறுமுளகலைகளெல்லா
மிக்கான வத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே
    விரிவாயெடுத்துரைக்கு
மோதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை
    யுண்டுபணுஞானமாகு
மூகமுறுபவசன மூன்றுக்குமொவ்வுமீ
    துபயவாதிகள்சம்மத
மாதலினெனக்கினிச் சரியையாதிகள்போத
    மியாதொன்றுபாவிக்கநா
னதுவாகலா லுன்னை நானென்றுபாவிக்கு
    னத்துவிதமார்க்கமுறவே
மேதுபாவித்திடினு மதுவாகிவந்தருட்செ
    யெந்தைநீகுறையுமுண்டோ
விசுபரயிரண்டினிலு முயிருக்குயிராகி
    விளங்குகின்றபொருளே. (ந

சொல்லானதிற்சற்றும் வராதபிள்ளையைத்
    தொட்டிலமைத்தாட்டியாட்டித்
தொடையின்கணிடவல்பொற் சடைசுப்பமைத்துத்
    திருவிக்குக்கொடுத்தழிக்கும்

பொல்லாத மாயையெனுஞ் சக்கபூமியிடை
போக்குநல்காற்றியாரும்
புருஷனிலடக்காத பூவைபோற் றானே
புறம்போக்கு சஞ்சரிக்கும்
கல்லாடிரும்புக்கு மிகவன்மைகாட்டிடுங்
காறுணர் கேட்டவெல்லாங்
கண்டதாக் காட்டியே யறிவாக்குருக்கிடுங்
கபடநாடகசாலமோ
எல்லாமும்வல்ல இந்த மனமாயையைப் போழியா
தென்னிடைக்கவசமோ
இருபாதமுந்தாவி முயிரியுந்திரோதி
எங்குநிறைகின்றபொருளே. (௬)

[illegible] கள்ளமெல்லாக் குருநாத
கள்ளமெனுறுதுமோ
[illegible] குதிக்காடியும் பாடியுய்விடாமலே
கண்பனிந்தாரைகாட்டி
[illegible] பாங்கொடு யப்பாவுனைக்
[illegible] பொழுக்க
[illegible] கடக்குமே [illegible] மை
[illegible] நெறிதிரியு
[illegible] [illegible] குறைந்திலே
[illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] பாத [illegible]
[illegible] [illegible]
[illegible] தன் றுணைத்தியே
[illegible] தந்தாவென்றன்

றென்றைக்குநானுள்ளபடி கைகூடவிருக்குமோ
யேழையேற்கருள்செய்கண்டா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே.

காகமானதுகோடி கூடிநின்றாலுமொரு
கல்லின்முன்னெதிர்நிற்குமோ
கர்மமானதுகோடி முன்னேசெய்தாலுநின்
கருணைப்ரவாகவருளைத்
தாகமாய்நாடினரை வாதிக்கவல்லதோ
தமியனேற்கருட்டாகமோ
சற்றுமிலையென்பதுவும் வெளியாக்கவின்றுபார்
சங்கேதமாய்க்கூடியே
தேகமானதைமிகவும் வாட்டிநேதுன்பங்கள்
சேராமல்யோகமார்க்க
சித்தியாவரவில்லை சகசநிட்டைக்குமென்
சிந்தைக்கும்வெகுதூரநா
னேகமாய்நின்றபுருடோத்தமாவெந்தநா
ளினின்முற்றலுந்தகா
விகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே.

ஒருமைமனதாகியே யல்லலறநின்னருளி
லொருவனாய்வந்திருக்கி
லுலகம்பொருட்டோ மாயாவிசித்ரமென
வோயுமோவிடமில்லையோ

அருளுடையின் அன்பர் சங்கைசெய்திவிரோ
வலத்துகிர்த்திபகர்த்தரா
பரிசம்பாடைத்தெய்வம் பார்க்கின்றபேர்சில
ரடாதெண்பரோவகன்ற
பெருமைபெறுபூரணக் குறையுமோ யாதுதங்கள்
பேய்ச்சோரைப்பரிதன்னை
போகமோவதைதான் பரிபாககாலம்
பிறக்கவின்பமே தொல்லையா
பிருமவைசதிசடனின் யெதிர்த்துவாய்பேசுமோ
வேதாளவுசிறுதுபுகலா
மெய்யாயின்பமனிறு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (எ)

இல்லாததோன்றாது திளவுண்டுதேகநிலை
நின்றிடவுமௌனியாகி
நேரேயுபாயமொன் றுதவினையையாகித்தனை
னின்றதுபட்டிக்கவென்றாற்
கல்லாதபன்மைபோ லொருசிப்பியுபரதிபெறக்
கருணைவிழிபாலைமாலை
துகைபெற்றுமருட்டுபவொவ்வாதெகாருமுன்
காட்டிவிடுத்துக்கொண்டு
வல்லாளராகியே பிபாதித்தேறுகொண்ட
மாதவர்க்கேவல்செய்து
மனதின்படிக்கெல்லாஞ் சித்திபெறலாகுமாம்
வாய்க்குமொருமனவெளிக்கிங்

இல்லாமைபோற் றினையு மில்லாமையாக்கவே
யிப்போதிரங்குகண்டாய்
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௪)

மரவுரியுடுத்துமலைவனநெற்கொறித்துமுதிர்
வனசருருவாயில்வந்தால்
வன்பசிதவிர்க்குமனல் வெயிலாதிமழையால்
வருந்தியும்முலைவானலைச்
சிரமனவெழுப்பியு நீரிடைமூழ்கியுந்
தேகநமதல்லவென்று
சிற்சுகவேட்கையாய் நின்னன்பர்போகந்
செலுத்தினரியாம்பாவியேம்
விரவுமறுசுவையிலெறி வெண்டுவபுரித்தரையில்
வேண்டுவவெலாமுடித்து
மேடைமாளிகையாதி வீட்டினிடைவாழ்கிவே
வேறொருவருத்தமின்றி
யிரவுபகலைமையர்கள் கைபோசபாவினே
மெப்படிபிழைப்பதையா
யிகபரமிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (௫)

முத்தன்னமூரலும் பவளவாயின்சொலு
முகத்திலகுபசுமஞ்சளு
மூர்ச்சிக்கவிரகசர மதவேற்றவிருகும்ப
முலையின்மணிமாலைகாலை

...த்தெனைமயக்கியிரு கன்மவலையைவீசியே
 மாயாவிலாசமோக
...ரிதியிலாழ்த்திடும் பாழானசிற்றிடை
 மடந்தையர்கள்சிற்றின்பமோ
...ந்தமிர்தபோகம் புசித்துவிழியிமையாத
 பொன்னாட்டிம்வந்ததென்றாற்
...பாராட்டமல்லவோ பேரின்பமுத்திவீட்
 டுபெறிலிருந்தாகாரை
...க்கனாவிகாதம் வருமென்றாசுகர்சென்றநெறி
 யிவ்வுலகமறியாததோ
...வையிரண்டிலுமுயிரினுக்குயிராகி
 யெங்குநிறைகின்றபொருளே. (கo)

...டக்கனிலையுமென்னிலையு மொருநிலையெனக்கிடந்
 தாளுறிடுமவத்தையாகி
...யாதுவுநான்காட்டாத வாணவமுமொளிகண்
 டொளிக்கின்றவிருளென்னவே
...தக்கனிலைமைகாட்டா தொருங்கவிருவினையினாற்
 றனுகரணக்கவலை
...தட்டுப்படுமுற்றுமில் லாமாயையதனாற்
 றடுக்குநிலைபேதமான
...முன்னிலைபொழிந்திட வகண்டாகாரமாய்
 ஏகநிலையுமேலூதிப்ப
...முன்பிறுமித்தே னடுப்பக்கமென்றுமன்
 முற்றுமானந்தநிறைவே

யென்னிலைமையாய்க்கதிப்பப் பொருள்வடிவ
மெக்காலும்வாழிவாழி
யேகபரபிரம்மநிறைமுயிர்நுக்குயிராகி
யெங்குநிறைகின்றபொருளே. ( )

சச்சிதானந்தசிவம்.

பாராதிகளைப் பரப்புமூன் றாவென்று
படர்வெளியதாகியெழுநாப்
பரிதிமதியாறைச் சுயஞ்சோதியாயண்ட
பகிரண்டவுயிரெவைக்கு,
நேராகவறிவா யகண்டவா யேகமாய்
நித்தமாய்நிர்த்தொந்தமாய்ப்
நிர்க்குணவிலாசமாய் வாக்குமனமணுகாத
நிர்மலானந்தமயமாய்ப்
பேராதுநிற்றீசுரமாயிருந்ததாம்
பேரின்பமெய்திடாமற்
பொய்மனதைநண்ணியே தாயிலாப்பிள்ளைபோற்
பித்தாகிவாமனதைநான்
சாராதபடியருளிலிருவினைப்பாசமாந்
சாசுவதநிட்டையருளாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௧)
குடக்கொடுங்காற்றி திக்கினையுறக்கூடு
தொள்ளல்போல்க்குழுநம்

...மின்றருங்கிலைக் காதேமென்பது
குறைவறவுடைபினையநாளும்
...டக்கவிருமெய்ம்மையாம் பரமென்புதனைசயிறுன்
மதியவர்விழாநடந்த
...வைக்கின்றனைத்திரை மெனன்னிரசெநிர்மணிர்
மலநீர்புணிநிறைக்கும்
...டைக்கருக்கிலைக் கருமருந்துக்கூட்டை
வெட்டவெட்டத்தளிர்க்கும்
...வட்டையமுமானின்ற கபோட்டைமுடிவிலே
மெய்போலிருந்து பொய்யாந்
சடக்கைச்சடத்தெனச் சதமென்றுசின்மயந்
தானுயிர்ப்பதென்றே
சர்வபரிபூரணமெனக்கொண்டத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (உ)

...மகந்திருத்தவிதை பாடிப்படிக்கவோ
...த்திநெறியில்லைவேத
பாராயணப்பணியன் ஆவர்செப்பனுவலது
பகர்வோர்விசையுமில்லை
யோகத்திலேசித்த முயலவென்றாற்றேக
மோவ்வாதிருள்வேறுக்கா
ஞயர்வெறுக்கிடவொக்கு மல்லாது கிரியைபக
...பாயத்திறச்செயவோ
மோகத்திலேசித்த மொழியவில்லைமெய்ஞ்ஞான
மோனத்திலிற்கவென்றால்

முற்றாதுபரிபாக சத்திகளைனெக்கின்
    முதறிவிலேயெழுந்த
தாகத்திலேவாய்க்கு மமிர்தப்ரவாகமே
    தண்ணந்தணிப்பெருமையே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
    சச்சிதானந்தசிவமே. (௫)

இமையளவுபோதையொருகற்பகாலம்பண்ணு
    மிவ்வுலகமெவ்வுலகமோ
வென்றெண்ணம்வருவிக்கு மாகர்சித்திப்போல
    வென்னின்மகாபெருவாக்கிச்
சுமையெடுமியென்றுதான் சும்மாவிராமையைச்
    சுமையாளுமாக்கினானுந்
தூர்ப்புத்திபண்ணியுள நற்புத்தியானவையுஞ்
    சூறையிட்டிந்த்ரஜால
மமையவொருகூத்துஞ் சமைந்தானெனாமையை
    யம்மம்மவெல்லவெளிதோ
வருள்பெற்றபோக்கெலா மௌனிபெற்றிருக்குமீ
    தருமையாவலாதுமருளா
சமையநெறிகாணாத சாக்ஷிநிருவந்தமாந்
    தமியனேற்குளவுபாயஞ்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
    சச்சிதானந்தசிவமே. (௬

இனியேதெமக்குனருள் வருமோவெனக்கருதி
    யேங்குதேநெஞ்சமையோ

ின்றைத்திருக்காரை காலைக்கிருப்பயிரன்
றென்னவோ திடமில்லையே
ளியாயயாயிந்த வுடலைகளென் றவரு
மந்தகற்காளாகவோ
ாயுந் தானிந்தனான் கற்றதுங்கேட்டது
மவாமாய்ப்போதன்றோ
னியேதும் வழியசெல் கரியதுமுநிர்சகு
கந்தரலிங்கனேதுங்
னல்லாதார் செய்தி னன்னிப்புகிந்துகான்
கன்றுமடிமௌனியாகித்
னியேயிருப்பதற் கென்னவேனென்னமிது
சாமீயறியாததோ
ர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௬)

மத்தமாகாரிருநிற் குலமென்னநின்றிலகு
வாசிதுடன்பதியகுதைதாய்
மாடகூடச்சிகர மொய்த்தசந்திரகாந்த
மணிமேடையுச்சிமீது
முத்தமிழ்முழக்கமுடன் முந்தகைபார்களொடு
முக்கமுத்தாய்க்குலாவி
மோகத்திருக்குமென் யோகத்திலேயின்று
மூச்சைப்பிடித்தடைத்துக்
கைத்தலமனைப்படை விரித்தபுலிசிங்கமொடு
காடுதானையுறுவது கொண்ட

ஞானமலையுச்சியிற் றுறையுமுத்தமனென்
கரதலாமலகமென்னச்
சத்தமறமோனநிலை பெற்றவர்களுய்ப்பாசகன்
சமாதிருவிருதனேறு
சர்வபரிபூரண அகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (அ

கைத்தலம்விளங்குமொரு நெல்லியங்கனியெனக்
கண்டவேதாகமத்தின்
காட்சிபுருஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறுமுத்தியது
கருதினனுமானமாதி
யுத்திபலவோதிரு விகற்பமாதிக்கெலா
லொன்றொழுமன்றெடன்றவேயோ
வுரையுமில்லையுமில்லை நானுமில்லையென்பதா
முபாயமியுமுண்டொனுஞ்
சித்தமுனனுனிக்கில பெறுவாசனையற்றமை
தெரியார்க்கெட்டியவாசையோ
செப்புவேலகேதி பொய்ப்புவமையல்லவே
சின்முத்திராங்கசரிற்
சத்தமறவேயாண்ட குருமௌனிகைவிரற்
றம்பமேனைத்தருவுபொருளே
சர்வபரிபூரண அகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௯

சாயாதமயமிலா வல்லிறறிசல்லுமோ
கடவுணியாங்களடியேங்

…மைக்கருத்திறைச் சம்பைக்கம்பெறுக்
கற்பித்தனவன்ன தருவீள
…யாரவுண்டபேர் வாழ்க்கைவளைத்தொக்கபேர்
கைவகாவுபெட்கைறுக
…பாசித்தலின் வைதிகவொழுக்கநீரோ
வாழ்த்திறைப்பெறற்பெறாதா
…பொறுவெர முறையிட்டதாற்பின்ன
…வைவுமாகுமென்ற
…நெறியிதெனவி …நெறியெந்தநெறி
…லைவின …பொறாத்
…கருணையு முணர்க்கும் கொண்டிளிச்
சந்தைலங்கெட வருள்செய்வாய்
…பரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௮)

…ம்பிறப்பதற் கிடமென்னிவ்வுடல
மிறவாதிருப்பமூலத்
…ழிக்கியம் கொழுந்து மதிமண்டலத்தி லுற
வென்வைத்துண்டலினியாற்
…ன்றாக்கூ தசெபொ வளர்த்திடப்
…பேரின்ப …வென்பெ
…தெறிவெனக் குண்டென்னினிம்மையே
பெகுகர்ப்பூரதீப
…ம்படு …டாக…வன்னைபால்
…பெயினெ பொப்புவிக்கு

வீட்டுநெறி கூட்டுவிக் குந்தன் மிகவுசற் றிலைபண்டு
விவகார முண்டென்னிலோ
தன்னைத் தனிக்கெதிய ஞர்த்திகள் போற்றினைச்
சன்மார்க்க முத்திநிலை
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே. (க

வேதாவை யின்னம் விதித்துவிதித் தென்னினும்
வினைப்பகுதி யென்பார்க்கு
வினைபேச வழியாது நிற்கவிலை யவைதாம்
விளைந்ததா ன்மனைதகவும்
போதமேத் திருமப் போதத்தை நாடிலோ
போதமுறி னுல்விளக்கம்
பொய்யென்ற மெய்ம்மறை யாவுமே யொன்ற
போக்குவர வுறங்கழ்ந்த
மாதார வாதெப முறமு ஞர்யா தலா
லகிலமீதென்னை யாட்டி
யாடல்கண் டவனுநீ யாமென்ற வனுநீ
யருளுநீ மௌனகுரவ
தாதாவு நீபெற்ற தாய்தந்தை தானுநீ
தமருநீ யாவுநீயால்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே. (ரு

சொந்தனிழ் பாலர்ச் சொல்ல கல்வி நூல்கலையெலாம்
குளிர்நிட் புனற்றலையன்ளிக்

கொன்றுகிறுமக்ரி ரிடைத் திளைத் தாடினுங்
குளிர்சந்தமா மடைவார்
வர்ணமைமின் றலிகளுடன் றிரிடை யலைபெ
வசநிபெறு போதாம்வெள்ளை
வட்டமதிபட்டப் பகற்போல விலவுதர
மேல்ப்போது மெலவமுதம்
விச்சைபெற வருசகலையில் வந்திருளைவழு துன்னும்
வேஷமிறுமாலைகந்தம்
வெள்ளிலையடைக்காய் விரும்பிவேண்டுமவண்ணம்
விளையாடவிழி நாமினுந்
சச்சதமுமின் னகுளே பதவாவரத்தத்து
தம்மையெல்லாமெடுத்திரிவாய்
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்த சிவமே. (கஅ)

தேசோமயானந்தம்.

பருமலர்ச்சோலைசெறி தன்னிழல்மலைபாதி
பன்னுரு னிவர்க்கேவலாய்
மந்தமாவிழைகசெல்லு மிடமியமாதிய
மார்க்கத்தினின்று கொண்டு
கருமருவுகாய்க்கை நீர்மையதர்க்வே
மௌனசமாதிசேர்த்துக்
காலைப்பிடித்தலைபம்மைதுண்டவியா
கண்மூடிமுனித்தாக்கி

ணீடாகவேபாற விட்டினிரம்பியே
யிலங்கிவளர்பிரானையென்று
யிருதிரிதியினைக்கட்டி யோகபாருகாய
லேழைக்குடும்பனாகித்
தேடாதழிக்கவொரு பதிவந்ததென்கொலோ
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௮)

பாடாதபாடிப் படித்தளவில்சமயமும்
பந்தபடிசொல்லரியவனைப்
பார்ப்பதொபார்மிசை யென்றசபைகூடவும்
பரமார்த்தமிதுவென்னவே
யாடாதுமாடிநெஞ் சுருகிநெக்காடவே
யமலமேயேகமேயெம்
மாதியேசோதியே யென்றுநிறைகடவுளே
யரசேயெனக்கூவினான்
வாடாதுவாடிமன முமவாட்டமுங்கண்டு
வாடாவெனக்கருணை
வைத்திடாவண்ணமே சங்கேதபாவித்த
வன்மையையுணர்ப்பித்ததார்
தேடாததேடுவோர் தேடற்றதேட்ட
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௯)

பிரியாத தன்னருட் சிவஞானியாய்வந்து
பேசரியவாசியாலே
பேரின்பவுண்மையை யளித்தனையென்மனதுறப்
பேரம்பலக்கடவுளா
யிருந்திடு நாதவொலிகாட்டிப்பே
யமுதப்ரவாகசித்தி
யருளினையலாது திருவம்பலமுமாகியென்னை
யாண்டனைபிறெகுநெறியாய்க்
குறிகாணளித்தனைநன் மாவுரிகொளுந்தலைக்
கோலமாயசபாநலங்
கூறினைபின்மௌனியாய்ச் சும்மாவிருக்குநெறி
கூட்டினையெலாமிருக்கச்
சிற்றெண்மயங்கிமிக வறிவின்மையாவதறி
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௬)

ஆரெனக்கின்ன போதித்துமென்னவென்
னறிவின்மைபக்குவசமோ
வண்டகோடியையெலாங் கருப்பவறைபோலவு
மடிக்கடிக்காவலைத்துப்
பேராமனின்றபர வெளியிலேமனவெளி
பிறங்குவதலாதோன்றினும்
பின்னமுறாதருவாது நன்னயத்தாலினிப்
பேரின்பமுத்திநிலையுந்

தாராதருள்ளவும் போகாதுநானென்று
தன்னிலும்போகேனியான்
றனையேய மின்றியாண் டனையோவென் றாமிரு
தன்மையிலுமென்வழக்குத்
தீராதுவிவைதீர்க்க நடுவான கடவுளே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (எ)

கந்துகமதக்கரியை வசமாநடத்தலாங்
கரடிவெம்புலிவாயையுங்
கட்டலாமொருசிங்க முதுகின்மேற்கொள்ளலாங்
கட்செவியெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலினிரதம்வைத் தைந்துலோகத்தையும்
வேதித்துவிற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர்காணாம லுலகத்துலாவலாம்
விண்ணவரையேவல்கொளலாஞ்
சந்ததமுமிளமையோ டிருக்கலாமற்றொரு
சரீரத்தினும்புகுதலாஞ்
சலமேனடக்கலாங் கனன்மேலிருக்கலாந்
தன்னிகரில்சித்திபெறலாஞ்
சிந்தையையடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற
திறமரிதுசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (அ)

எல்லாமறிந்தவரு மேதுமறியாதவரு
மில்லையெனு மிவ்வுலகமீ
தேதுமறியாதவ னெனைப்பெயர்த்தமிக
வேழைக்குளேழையாகிக்
கல்லாதவறிவிற் கடைப்பட்டநானன்று
கையினாலுண்மைஞானங்
கற்பித்தநின்னருளி னுக்கென்னகைம்மாறு
காட்டுவேன்கூற்றுவனு
நல்லார்க்குமேனியொடு குண்டுநட்பிறையெயிற்
றுபாசவடிவமான
வந்தகாரியொரு பகட்டாற்பகட்டுவ
தடாதடாகாசநம்பாற்
செல்லாதடாவென்று பேசவாயதுதந்த
செல்வமேசந்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (௬)

மின்போலுமிடையொடியு மொடியுமெனமொழிதல்
போன்மென்சிலம்பொலிகளார்ப்ப
வீங்கிப்புடைத்துவிழு தனையென்னகொங்கைமட
மின்னார்கள்பின்னேவலா
வென்போலலைந்தவர்கள் கற்றவர்கள் கல்லார்க
ளிருவர்களிலொருவருண்டோ
வென்செய்வேனம்மம்ம வென்பாவமென்கொடுமை
யேதென்றெடுத்துமொழிவே

ஞானமலையுச்சியிற் றனையுயர்ந்தவரென்
 கரதலாமலகமென்னச்
சத்தமறமோனநிலை பெற்றவர்களுய்வரான்
 சகைகாதிஜனிவதல்லறு
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
 சச்சிதானந்தசிவமே. (௬)

வைத்தலர்விளங்குபொருளெனச்சிலயக்கலிபெனக்
 கண்டவேதாகமத்தின்
காட்சிபுருஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறுமுத்தியது
 கருதினனுமானமாதி
யுத்திபலவாயிரு விகற்பமலிக்கிலயா
 லொன்றேருடொன்றிடனதோர
வுரையுமில்லியுமிலை நானுமில்லையெப்பது
 முபாயமீயுண்டோநானுஞ்
சித்தமுளநனிக்கே வெறுவசனைபெறிவை
 தெரியார்க்குதெரியவசமோ
செப்புமேலவிமி பொப்புவமையல்லவே
 சின்முத்திராங்கபரமிற்
சத்தமறவென்யாண்ட குருமௌனிகையினுற்
 றமியனேனக்குதவுபொருளே
சர்வபரிபூரண வகண்டதத்துவமான
 சச்சிதானந்தசிவமே. (௭)

காயாதமரமீது கல்லெறிசல்லுமோ
 கடவுள்பாங்களைடுமேயம்

...மைக்கத்திறுஞ் சம்பவர்தாம்பெறக்
கற்பித்ததுன்னை தருமேள
...யோ ரவுண்டேபர் வாழ்க்கைவநிதொக்கபேர்
...வாதனைபொல்லைகளை
...பிறிந்தின் வைதிகவொழுங்குகினை
...க்கிறைப்பெறுபேறுதா
...னையாம் பெறுமென முறையிட்டதாற்பின்ன
...ளாறவதாகருமமென்று
...பூபெநறிநெனவி ...நெறியெந்தநெறி
...லகினைப்பொறாதுக்
...வருகுமையு முனர்க்குண்டெனக்கிளிச்
சந்தலச்செய்து செய்வாய்
...பூரணை வகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (அ)

...ம்பிறப்பதற் கிடமென்னினிவ்வுடல
மிறவாதிருப்பமூலத்
...ருபிலியிரொதொழுகு மதிமண்டலத்திலுற
வெள்ளமைதுண்டலினிபாற்
...ம்பிறக்காது பசெபனவளர்த்திடப்
பேபேர்னநல்கவேண்டிம்
பிறவாதநெறியெனக் குண்டென்னினிம்மையே
பேசுகர்ப்பூரதீப
...ன் தூம்பமுக்கசண் டாகாரவன்னைபால்
...னேவேனை பொப்புவித்து

வீட்டுநெறி கூட்டிடுந் தன்மிசைவுதன் றிமையன்றி
விவகாரமுண் டென்னிலோ
தன்னந் தனிச்சித்திய னற்றிசெல்போற்றிலார்
சன்மார்க்கமுத்திமுதலே
சர்வபரிபூரண அகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (ரு)

வேதாவையில்லாமல் விதித்ததே தென்னிறன்
வினைப்பாகு தியென்பனேல்
வினைபேசவறியாது நிற்கவிவ்வைமைதால்
விளைந்ததா னென்னைநாடிப்
போதமேநிற்குமப் போதத்தைநாடிலோ
போதமுநின்றல்விளக்கம்
பொய்யென்றுமெய்யறை யாவுமேயென்று
போக்குவரவறநிகழ்க்கு
மாதாரவாதைய முழுதறியாதலா
லகிலமீதென்னையாட்டி
யாடல்கண்டவனுநீ யாடுகின்றவனுநீ
யருளுநீமௌனஞான
தாதாவுநீபெற்ற தாய்தந்தைதாமுநீ
தமருநீயாவுநீகாண்
சர்வபரிபூரண அகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (சு)

கொந்தவிழ்மலர்ச்சோலை நன்னிழலினிழலுமக்
குளிர்நிப்புனற்கையன்விக்

கொள்ளுந்திறமன்றி யிடைக்கிளைத்தாடியுங்
குளிர்சந்தவாடைமடவார்
வன்றுலையின்றிதன முன்றிலிடையலைவிவ
வசதிபெறு போதும்வெள்ளை
வட்டமதிபட்டப் பகற்போலநிலவுதா
மதிற்போதுமெல்லையமுதம்
விக்கைபெறாறுசுவையில் வந்தெதிரமுதுண்ணும்
வேளையிலுமாசைகந்தம்
வெள்ளிலையடைக்காய் விரும்பிவேண்டியவண்ணம்
விளையாடி விழித்திலிருந்
சந்ததமுநின்னருளை மறவாவரந்தந்து
தமியேனைரக்ஷைபுரிவாய்
சர்வபரிபூரண அகண்டதத்துவமான
சச்சிதானந்தசிவமே. (௧௧)

தேசோமயானந்தம்.

மருமலர்ச் சோலைசெறி கன்னிமன்மலையாதி
மன்னுமுனிவர்க்கெலாய்
மந்த்ரமாலைகசொல்லு மிபரியமாதியா
மார்க்கத்திலின்றுகொண்டு
கருமருவுகாயத்தை நிர்மலமதாக்கிவெ
யமாசனதிசேர்த்துக்
காலைப்பிடித்தனலை யம்மைநான்டவிப்ப
கலைமதிமின்முடுதாக்கி

யுருகிவருமுயிர்க்கத்தை யுமின்றேங்காம
லுணர்வானவழியைநாடி
பொன்றெறிதண்டெனுஞ் சாதநிலையைப்பக்க
முற்றிடவென்மனதிசைவன்னைக்
திருவருண்முழுக்கத் தேகலியாமேகொண்டபிறை
ந்தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (க)

இப்பிறவியென்னுமோ ரிருட்கடலின் மூழ்கிநா
னென்னுமொருமகரவாய்ப்பட்
டிருவினையெனுந்திரையி னெற்றுண்டுபுற்புத
மெனக்கொங்கைவரிசைகாட்டுந்
துப்பிதழ்மடந்தையர் மயற்சண்டமாருதச்
சுழல்வந்துவந்தடிப்பச்
சோராதவாசையாங் கானாறுவானதி
சுரந்ததெனமேலுமார்ப்பக்
கைப்பரிசகாரர்போ லறிவானவங்கமுங்
கைவிட்டுமதிமயங்கிக்
கள்ளவங்கக்காலர் வருவரென்றஞ்சியே
கண்ணருவிகாட்டுமெளியேன்
செப்பரியமுத்தியாங் கரைசேரவுங்கருணை
செய்வையோசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (உ)

தந்தைதாய் தமர்தாரம் மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தைதிற் கூட்டமிதிலோ
சந்தேகமில்லைமணி மாடமாளிகைமேடை
சதுரங்கசேனையுடனே
வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசாலக்கோலம்
வஞ்சனைபொறாமைலோபம்
வைத்தமனமாங்கிருமி சேர்ந்தமலபாண்டமோ
வாஞ்சனையிலாதகனவே
வெந்தகாருஞ்சரி யெனத்தேர்ந்துதேர்ந்துமே
மிரவுபகலில்லாவிடத்
தேகமாய்நின்றநின் னருள்வெள்ளமீதிலே
யானென்பதறவுமூழ்கிச்
சிந்தைதான் றெளியாது சுழலும்வகையென்கொலோ
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (அ)

ஆடாமலொய்ந்திட்ட பம்பரம்போல்விசை
யடங்கிமனம்வீழ்நேர
மறிவாமைபறிகின்ற விருளகலவிருளொளியு
மல்லாதிருந்தவெளிபோற்
கோடாதெந்நாளு மெனக்குநிறைசாந்தவெளி
கூடியின்பாதீதமுங்
கூடுமோ சரியை கிரியையின்முயன்றநெறி
கூடினோமல்லனியா

தாராதநாள்ளவும் போகாதுறைந்து
தல்லினும்போகேனியான்
றடைபயின் மயிலேயாண் டவனடிமையென் றாயிரு
தன்மையினுமென்வழக்குத்
தீராதுவெகுநிலை நடுவானகடவுளே
தேடரியசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (எ)

கந்துகமதக்கரியை வசமாநடத்தலாங்
கரடிவெம்புலிவாயையுங்
கட்டலாமொருசிங்க முதுகின்மேற்கொள்ளலாங்
கட்செவியெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலினிரதம்வைத் தைந்துலோகத்தையும்
வேதித்துவிற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர்காணாம லுலகத்துலாவலாம்
விண்ணவரையேவல்கொள்ளலாஞ்
சந்ததமுமிளமையோ டிருக்கலாமற்றொரு
சரீரத்தினும்புகுதலாஞ்
சலமேனடக்கலாங் கனன்மேலிருக்கலாந்
தன்னிகரில்சித்திபெறலாஞ்
சிந்தையையடக்கியே சும்மாவிருக்கின்ற
திறமரிதுசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயானந்தமே. (அ)

எல்லாமறிந்தவரு மேதுமறியாதவரு
        மில்லையெனு மிவ்வுலகமீ
தேதுமறியாதவ னெனப்பெயர்தரித்துமிக
        வேழைக்குளேழையாகிக்
கல்லாதவறிவிற் கடைப்பட்டநானென்று
        னைகயினுலுன்னைநானுவங்
கற்பித்தநின்னருளி னுக்கென்னகைம்மாறு
        காட்டுவேனாற்றேவனே
னல்லார்க்குமேனியொடு முண்டுகட்பிறைபெயிற்
        றாபாசவடிவமான
வந்தசாமியொரு பகட்டாற்பாட்டுவ
        தடாதடாகாசநம்பாற்
செல்லாதடாவென்று பேசவாயதுதந்த
        செல்வமேசத்தாகியென்
சித்தமிசைகுடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
        தேசோமயானந்தமே. (௬)

மின்போலுமிடையொடியு மொடியுமெனமொழிதல்
        போன் மென்சிலம்பொலிகளார்ப்ப
வீங்கிப்புடைத்துவிழு முலையென்னகொங்கைமட
        மின்னார்கள்பின்னேவலா
வென்போலலைந்தவர்கள் கற்றார்கள்கல்லார்க
        ளிருவர்களிலொருவருண்டோ
வென்செய்கேனம்மம்ம வென்பாவமென்கொடுமை
        யேதென்றெடுத்துமொழிவே

பிறிவிலாதவனை நின்றிடாதவகை
பலதிறங்கவருமபலமாய்ப்
பெரியமாயையிலெழுந்திடின்வரு
ப்ரசாதகல்லருள்மறாந்திடுஞ்
சிறியனையுமின்னமுந்தனைக்குகை
மாயிருப்பதிவியெனவருவதான்
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௪)

ஐந்துபூதமொரு காலமின்றியென
வடங்கவந்தபெருவானமேல்
யாதியக்கமுமேவதாமின்றியொரு
ளாய்நிறைந்திலகுமோதியே
தொந்தரூபமுடனருபமாகிநிற்
குணமிறந்தவளர்வஸ்துவே
துரியமேதுரியவுயிர்தனக்குவா
தோன்றநின்றருள்கடாக்ஷமே
பொங்குகாருணிகம [illegible]
மாதியேகருணைநிதியே
யெந்தைதம்பிரானவிடைநிடைத்துருகு
மௌனியாகெனக்களவிதீருவ
சிக்கநடனனைதபதந்திமொருக்
செய்யமாமுனிவியப்படைந்திடு
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௫)

ஜீவிகென்றபுல வேடர்கொட்டம
தடங்கமர்க்கடவன்முட்டியா
யடவிநின்றுமலை யருகினின்றுசரு
காதிதின்றபனிவெயிலினன்
மெய்வருந்துதவ மில்லைநற்சரியை
கிரியையோகமெனுமூன்றதாய்
மேவுகின்றசவு பானநன்னெறி
விரும்பவில்லையுலகத்திலே
பொய்முடங்குதொழில் யாததற்குநல
சாரதித்தொழிநடத்திடும்
புத்திபூகமறி வற்றமூகமிவை
பொருளெனக்கருதுமருளன்யான்
றெய்வநல்லருள் படைத்தவன்பரொடு
சேரவுங்கருணைகூர்வையோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௪)

ஏகமானவுரு வானநீயருளி
னலனேகவுருவாகியே
யெந்தநாளகிலகோடிசிர்ஷ்டிசெய
விசையநாள்வரையநாண்முத
லாகநாளது வரைக்குமுன்னடினம
கூடனேசனனமானதோ
வனந்தமுண்டுநல சனனமீதிதனு
ளேறியவேண்டுவனவறியலா

மோகமாதிதரு பாசமானதை
யறிந்துவிட்டுனையுமென்னையுமே
முழுதுணர்ந்துபர மானவின்பவெள
மூழ்கவேண்டுமிது வின்றியே
தேகமோகழுவி நானுமோகழுவின்
பின்னையுய்யும்வகையுள்ளதோ
தெரியவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௭)

னியமலட்சணமு நியமலக்ஷணமு
மாசனாதிவிதபேதமு
நெடிதுணர்ந்திதய பத்மபீடமிசை
நின்றிலங்குமசபாநலத்
தியலறிந்துவளர் மூலகுண்டலியை
யெழிநிறைஞ்சியவளருளினு
லெல்லையற்றவளர் சோதிமூலவன
லெங்கண்மோனமனுமுறையிலே
வயமிருந்துவருமமிர்தமண்டல
மதிக்குளேமதியைவைத்துநான்
வாய்மடுத்தமிர்த வாரியைப்பருகி
மன்னுமாரமிர்தவடிவமாய்ச்
செயமிருந்துவரு சித்தயோகமிலே
பெற்றஞானநெறியடைவனே
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௮)

த்திரைக்கடலினிகர்த்தசெல்வமிக
வல்லனென்றொருவர்பின்செலா
தில்லையென்றாமுறை பேசிடாதுலகி
லெவருமாமெனப திக்கவே
ருதியின்மையிவளர் செல்வமும்முதவி
சோய்சுவாற்றசுகவாழ்க்கையாய்
யமமாதியில்லை நின்றஞானநெறி
நிட்டைகூடவுமெந்நாளுமே
தியினின்றொருரு வாயுரைத்தியதா
மன்றிமோனகுருவாகியே
லிலதுவா வந்திருளை
யையவையவிளியென்சொல்கேன்
ற்றியவினைமுதம தடிமையென்றனதா
திருவளத்தினிலிருந்ததோ
தரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (எ)

ன்னுயிர்க்கிரனு முலகிலென் னுயி
ரெனக்குறையுந்தருகிநன்மையா
தருமரைப்பவென தென்றயாவையு
மெடுத்தெரிந்தாதயாளைபோற்
ன்னையற்றடை பயிலவன்பரடி
கண்டதேவருளின்வடிவமாக்
ண்டயாவையு மகண்டமென்னவிரு
கைகுவித்தமலர்தூவியே

பவ்வவெண்டிரை கொழித்ததண்டரளம்
விழியுதிர்ப்பமொழி குளறியே
பாடியாடியு ளுடைந்துடைந்தெழுது
பாவையொத்தனைய ரின்றியே
திவ்யமானபுருவ மாகியன்பமொடு
மின்பவீட்டினிலிருப்பனோ
தெரிவதற்கரியபிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௮)

பத்தர்பேயரொடு பாலர்தன்மையது
மருவியேயுரியவழியதாய்
மன்னுமித்தசமொடு காலாதியை
மறந்துநின்னடியடியிலே
பத்தியாய்க்கொடி தநம்புமென்னையொரு
மையறுந்துகிலையாளையைப்
பாருபாரென நடக்கவந்ததனை
பாரதக்கிதாயிதாள்ளாதோ
சுத்தசித்தவியல் பாருமோவுனது
விசுவமாயைநடுவாகவே
சொல்லவொண்டுவ்வகை நல்லகாதிகதை
சொல்லுமாறையறியுமில்லையென்
சித்தமிப்படி மயக்குமோவருளை
நம்பினோர்கள்பெறுவபேறதோ
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதயவிலாசமே. (௯)

மன்றுமச்சமய வெறிவலைப்பட்டுழலு
　　மியாங்களே கடைதெளைற்றிடம்
பாதகத்தவரும் வாதநர்க்கமிடு
　　படிரநந்தலைவணங்கிடத்
தன்றுகைத்துயர் வசைவிழுக்குமெம
　　தருமதுங்கசிதம்பரமெய்த்
தனிப்ருப்பாட கிரு ஆடுவளர்
　　சனகநதிமுனிவர்க்கடைந்
சொன்மயக்கறத் திரவக்கைதொடு
　　போனஞானமதுணர்த்திபே
சுதர்த்தருஅ விருப்பதாமென
　　சொலமெனகதிபாருவாய்த்
தென்றுகைத்திடுமே பாதிருத்தகொது
　　மெய்மையூத்திறுவணங்குமென்
றெரியதற்கரிய பிரமமேயமல
　　சிற்கனோதயவிலாசமே.　　(௧0)

ஆகாரபுவனம்.

சிதம்பரரகசியம்.

ஆகாசபுவனமின்பாசசசமாக
　　வல்லினையொருமொழிபாகைகண்டாகார
யோசனைறுநூறுபெர்வைாபாசவிக்
　　குறுமினலோமொயள்ளை வழுமுகந்தகட்டுபெ
லைகாருமபடிரமிதைகின்கிளிவாமென்ன
　　மலைந்தாகளிடையாசம்வைங்குமாபோற்

றேகாதியுலகமெங்குங்கலந்தநாயே
திகழனந்தானந்தமயத்தெய்வக்குன்றே. (௧)

ஆனந்தபதவுயிர்களொடாவுழுமியராமென்று
மானந்தநிலையாகியவைக்கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின்மாத்திரமாய்க்கிழ்ப்பல்காட்டாச்
சதசத்தாயருட்சோதித்தமைத்தபேதை
யினம்பிரிந்தமான்போனுவிடையாவன்னை
மின்பமுறவன்பர்பக்கலிருத்திவைத்துக்
கனந்தருமாகனமேதண்ணருளிற்றுனை
கனிபலித்தவானந்தக்கட்டிப்பேறே. (௨)

பேறனைத்துமணுவெனவேயுதித்தவன்னைப்
பேரின்பமாகவந்தபெருக்கேபோத
வீறனைத்துமிங்கெறிக்கேவியன்னவென்னை
மேவென்றவரத்தேபோய்வெய்யமாயைக்
கூறனைத்துங்கடந்தவெல்லைச்சேடாகிக்
குறைவறநின்றிடுநிறைந்தவருள்வாரிநிற
வாறனைத்தும்புகுங்கடல்போற்சமயகோடி
யத்தனையுந்தொடர்ந்துபுகுமதிட்டமே. (௩)

ஆதியந்தமெய்யாழ்வாரிதற்றேங்கி
யருமறையின்னமுங்காணாதரற்றுமாறு
பேதமதங்களுமலைபமலைபோல்வாதப்
பேற்றியரும்வாய்வாதப்பேயராகச்

சாதகமோனத்திலென்னவடவாறிமுத்
தன்னருட்சாத்திரமெனவிதடக்கைக்கேற்ப
வேதகமின்மாத்திரமெய்ப்பேறோர்க்கும்
வெளியாகவைத்தவென்றேகிமலைவாழ்வே. (௪)

விமலமுசற்குணமாகி நாற்பெட்டாகி
வேதமெய்த்தெய்வத்தானைக்கவிருத்திற்கேற்க
வனையுமிலக்கணவடிவாயதாவும்போத
தப்பாதுக்கப்பாலாயருட்கண்ணுறைச்
சபருமுடன்கைப்புமித்துமியாங்கானைத்
தன்னருட்கெதமைக்காக்குஞ்சாக்ஷிப்பேறே
யியையளவழபாராய்ல்லாவ்வேவிருன்
நியக்காகிக்குவைக்கடவாயிருக்கவென்றே. (ரு)

ஒன்றுகிட்பலவாய்ப்பலவாக்கண்ட
வெளியாகிவெளியாயுருவுமாகி
நன்றுகிக்கீதாகிமற்றுமாகி
நாசமுடைத்தப்பத்திகன்றாதாகி
யின்றுகிநானேயுமாப்பேறுமான
வெற்றைத்தப்பெய்மனேயென்றெண்ணிறேங்கிக்
கன்றுகிகநினைர்க்குச்சேநாலாகிக்
கூடிதினில்வந்தருள்கூருகருணைவின்றோ. (சு)

அருள்பழுத்தபழச்சுவையேகரும்பேதேனே
பாராமிர்தேயென்கண்ணேயொளியவான

பொருளனைத்துந்தரும்பொருளைக்கருணைநீங்காப்
பூரணமாய்நின்றவொன்றைப்புனிதவாழ்வை
கருதரியகருத்தகத்துட்கருத்தாய்ப்பேசிக்
காலமுந்தேசமும்வகுத்துக்கருவியாதி
விரிவினையுங்கூட்டியுயிர்க்கிரையாவூட்டும் [ளே
விழுப்பொருளை யான்சொலும்விண்ணப்பங்கே

விண்ணவரிந்திரன்முதலோர்பதராதாதி
விளங்குசப்தரிஷிகள்கணவித்தைவல்லோ
ரெண்ணரியசித்தர்மனுவாதிவேந்த
ரிருக்காதிமறைமுனிவரெல்லாரிந்தக்
கண்ணகன்ஞாலமதிக்கத்தானேயுள்ளங்
கையினெல்லிக்கனிபோலக்காட்டியாசைத்
திண்ணியகல்லேனவாவிச்சமயத்தன்றே
செப்பரியசித்திமுத்திசேர்ந்தாரென்றும். (௮)

செப்பரியசமயநெறியெல்லாந்தன்றன்
றெய்வமேதெய்வமெனுஞ்செயற்கையான
வப்பரிசாளருபக்ஷேதப்படுத்தாலிப்பா
லெடுத்ததநூல்களுஞ்சிரித்தேயனுமானாதி
யொப்பவிரித்துரைப்பரிங்ஙன்பொய்மெய்யென்ன
வொன்றிலொன்றெனப்பார்ப்பதொவ்வாதார்க்
கிப்பரிசாஞ்சமயமுமாயல்லவாகி [கு
யாதுசமயமும்வணங்குமியல்பதாகி. (௯)

இயல்பென்றுந் திரியாமலியமமாதி
யெனவுரைமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள் பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுஞ் சோபானபஞ்சகங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்செய்தீசாதிட்டாகி
மற்றங்கூறவியலானங்கமெனமேலி
யயர்வறச்சென்னியில்வைத்தாரசங்கத்தி
லமர்ந்தவர்க்கதிகசைவமுகிதந்தேதா. (௰)

அந்தோவித்திசயரிச்சமயம்போலின்
றகிளதுமெல்லாமவெறியவனிமாலாதி
வந்தாவுத்திரிபவர்க்கும்பேசமோனம்
வைத்திருந்தாதவர்க்குமற்றுமற்றை
யிந்தாரதிப்பாகதலப்பெற்றோர்க்கு
மிறைவன்றிருத்தாயகம்வேதிவ்வில்லை
சந்தரவக்றபலம்போலருளங்காட்டுந்
தக்கநெறியிந்நெறியேதான்சன்மார்க்கம். (௧௧)

சன்மார்க்கஞானமதின்பொருளும்வீறு
சமயசங்கேதப்பொருளுந்தானென்றாகப்
பன்மார்க்கநெறியினிலுங்கண்டதில்லை
பகர்வரிய தில்லைமன்றுட்பார்த்தபோதங்
கென்மார்க்கமிருக்குதெல்லாம்வெளியேயென்ன
வெச்சமயத்தவர்களும்வந்திறைஞ்சாநிற்பர்
சன்மார்க்கநெஞ்சமுளவெனக்குந்தானே
கண்டவுடனெந்தங்காண்டலாகும். (௧௨

காண்டல்பெறப்புகன்றிலனைபடிமேயுள்ளோர்தங்
காட்சியெய்கனல்செலுமப்பதியானதடலநீ
நீண்டநெடுமையுமகலக்குறுக்குங்காட்டா
நிறையாய்பூரணவடிவாய்நித்தமாகி
வேண்டுமிருப்பொடுவெறுப்புச்சரியைத்தாகம்
விலகலுறாதுதலமுதலாம்வியகாரமாக
பூண்டவனையவகன்மனவாக்காதியெல்லாம்
பொருந்தாவகம்புறமும்புணர்க்கையாகி. (௧௯)

ஆசைசற்றாரிபழுகத்தைச்செற்ற
வமலமாய்ச்சுடுமாயோனந்தசத்தி
யோகமுறுமானந்தமயமதாகி
யுயிர்க்குயிராயெக்காலுமோங்காநிற்ப
மோகமிருண்மாயைவினையுயிர்கட்கெல்லா
மொய்த்துநின்றசெலுபசாசமுமயற்றியாசுப
பாசமிகவருளவொருசத்திவந்து
பதிந்துநின்கொளுநின்னுமப்பான்மையென்சொல்
நாவென்னுமொருநான்கையுமெவர்க்கும்வந்து
நலிந்தவுடன்சகமாயையானுவாக்கி
தான்வந்துதொடருமித்தால்வளருந்தன்பச்
சாகரத்தின்பெருமையெவர்சாற்றவல்லா
ருன்னென்றுமுடலென்றுங்கரணமென்று
முன்னென்றுபுறமென்றுமொழியாநின்ற
வானென்றுங்காலென்றுந்தீயென்று
மண்ணென்றுமலையென்றுமனைத்துமன்றோ (௨௦)

ஒவ்வியமாக்காட்சிகள் காணுமையாதி
மறைப்பென்றுநிலைப்பென்றுமாயாவாரி
யவியலாபமுக்குமின்பதுன்பமென்று
மனைதனிலக்கும்வினைகளென்றுமதனைத்தீர்க்கத்
துணையானவருசாமமென்றுந்தெய்வமென்றுந்
சுடதகவென்றும்மதற்குச்சாட்சியாகக்
கவிபமையாதெறிமென்றுதர்க்கமென்றுங்
கடெழுதலென்னமெலன்னிக்காறுமபோதம் ()

சரணியமல்லவெல்லாந்தானேகட்டிக்
கட்டாதவிலையுமதைக்கட்டோடேகான்
விளைவிற்சர்ப்பூரமலைபடுதிப்பட்ட
விக்கதயெனக்காணவொருவிவேகக்காட்ட
தீதுதரசமின்பதுன்பப்பேருமாகி
பொன்னிடைவிளைப்போலவுருவங்காட்டிக்
கேர்வைதபோர்மான்காட்டிமானாயிருக்கும்
சொன்னமெனவருண்மெளனகுருவாய்வந்து. ()

வைத்தெடைக்கொருளாளிருதன்றுதன்னை
வசமெனவேயத்துவாமார்க்கந்தோக்கி
மையற்றபுலனைப்பூதங்கரணமாதி
மடித்தகுணமதத்தனையுமல்லவல்ல
விந்தயுடலதிலபாமையுமேயல்லவ்
வாதொன்றுபற்றிநிதணியல்பாய்மின்று
பந்தமறும்பரிசனைபகித்தறியுக்
பக்குவங்கண்டநிக்குப்பான்மையேயாம். (கஅ)

அறிவாகி யானந்த மயமா யென்று
மழியாத நிலையாகி யதின்பா லும்
பிறியாமற் றன்னுருவே கோயி லான
பெரியபரம் பதியதனைப் பெறவே வேண்டு
னெறியாகக் கூறுவன்கே ளொந்தகா ரு
நிர்க்குணா நிற்குளம்வாய்த் துதீடு வாழ்க
செறிவான வறியாமை யெல்லா நீங்க
சிற்சுகம்பெற் றிடுகபந்தந் தீர்கவென்றே. (க௯)

பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான மான மோனப்
பண்பொன்றை யருளியந்தப் பண்புக் கேதான்
சிந்தையில்லை நானென்னுவர் பான்மையில்லை
தேசமில்லை காலமில்லை திக்குமில்லை
தொந்தமில்லை நீக்கமில்லை பிரிவுமில்லை
சொல்லுமில்லை பிராப்பகலாந் தோற்றமில்லை
யந்தமில்லை யாதியில்லை நடுவுமில்லை
யகமுமில்லை புறமுமில்லை யென்னத்துமில்லை. (உ0)

இல்லையில்லை யென்னினென்று மில்லாதல்ல
வியல்பாகி யென்றுமுள்ள வியற்கையாகிச்
சொல்லரிய தன்மையதா யான்றென்னைத்
தோன்றிநல்லார்க் கிழுங்குஞ் சொருபமாகி
யல்லையுண்ட பகல்போல வகிலத்தை யெல்லா
மடைபவுண்டு தடையலவுன் னறிவைத் தானே
வெல்லவுண்டு மங்குன்னையுந் தானைக் கொண்டு
வேறுகமாய்ப் பேசாமை விளங்குந் தானே. (உக)

நானெனுந் தன்மையெல்லா மொன்றைத்
தலையெடுக்கவொட்டா தகலைப்பட்டாங்கே
போனாலுங் கற்பூர தீபம்போலப்
பொலிபொளிப்பதல்லா துபலம்வேறின்று
ஞானாகாரத் திறனிலே நயபற்ற
ஞானருவுருமூவாமனமூவிரிற்கு
மானாலுந் தவபெருமையெவர்க்கார்சொல்வா
ரதுவானலதுவாவதுவேசொல்லும். (உஉ)

ஆதுவென்றுமிலதுவெனவொன்றுக்குஞ்சங்கை
யாதலினலதுவெனலுமறவேவிட்டு
மதுவுண்டவண்டெனவுஞ்சனகாதி
வன்னவர்கள்சுகர்முதலோர்வாழ்ந்தாரென்றும்
பதியிற்றனிலையெனவுமென்னையாண்ட
படிக்கேயிருவிகற்பத்தாற்பரமானந்த
கதிகண்டுகொள்ளவுநின்னருள்கூரிந்தக்
கதியன்றியுறங்கேன்மேற்கருமம்பாரேன். (உ௩)

பாராதிசின்னமேனைக்குதியாச்சிந்தை
பரியமடலாவெழுதிப்பார்க்குப்பார்க்கு
வாராபோவென்பரனைதாதவென்பேன்
வினைத்துவினைத்திதனையோலைக்குக்கொண்டு
பூரயமாமெலொன்றறியாவண்ணம்
புன்னூனர்பொனெஞ்சம்புலம்பியுள்ளே

நீராளமாயுருகிக் கண்ணீர்சோர
நெட்டுயிர்த்து மெய்ம்மறந்தோர் நிலையாய்நிற்பேன்.
ஆயுமறிவாயுன்னைப்பிரியாவண்ண
மணைந்தகம்பெற்றவர்பரையோவென்னத்
தீயகொலைச்சமயத்துஞ்செல்லச்சிந்தை
தெளிந்திடவுஞ்சமாதானஞ்செய்வன்வாழ்வா
காயிலைபுன்சருகாதியருந்தக்கானங்
கடன்பலைபெங்கேயெனவுங்கலைபாவேன்
வாயில்துரும்பப்போற்கிடந்துபுரள்வேன்வானின்
மதிகதிரைமுன்னிலையாவைத்தோரே. (உ௫)

நேரேதானிரவுபகல்கோடாவண்ண
நித்தம்வரவுங்களையிந்நிலைக்கேவைத்தா
ராரேயங்கவர்பெருமையென்னேயென்பே
னடிக்கின்றநாற்றேரியாராலேதான்
போராதேதகுமல்கின்றவென்பேன்வந்து
பெய்கின்றமுகில்காளெம்பெருமானும்போற்
றூராளமாக்கருணைபொழியச்செய்யுஞ்
சாதகமென்னைக்கருதிச்சாற்றுமென்பேன். (உ௬)

கருதரியவின்னேனீயென்றுமாறிக்
கலந்துனையேயுன்முடிவின்காட்சியாக
வருபொருளெப்படியிருக்குஞ்சொல்லையென்பேன்
மண்ணேயுன்முடிவிலெதுவயங்குமங்கே

ரியவழிவுடைச்சேடனீற்றி லுன்மை
சொல்லாதெனிசொல்லென்பேன்சுருதிபேசி
யசருவரைப்போலன்னவருக்குமுண்மையாமுன்
லையன்றோவென்முடிவைவுரைநீயென்பேன். (உஎ)

உரையிறந்தபெருமைபெற்றத்திரைக்கைநீட்டி
பொலிக்கின்றகடலேயில்வுலகஞ்சூழக்
கரையுமின்றியுன்னைவைத்தாரியாரேயென்பேன்
னைகத்திற்பைங்கிளிகாள்கமலமேவும்
வரிசிறைவண்டினங்காளதிமங்காளிது
க்கமென்றுநீங்களிதுவரையிலேயும்
பெரியபூரணமாம்பொருளைக்கண்டு
பேசியதுண்டோவொருகாற்பேசுமென்பேன். ()

ருவனவன்பன்னைகெடக்குடக்கூட்செங்கை
பொட்டுதல்போலுன்பேதையுப்போடப்பை
ருவிட்டிஞ்சர்ப்பூரபதனிற்றீபம்
வயங்கவிட்டுமைக்கிபமுன்னிவருந்திநிற்பே
னருந்தையபாமென்றேவென்றுதானே
யானளவொன்றும்மனக்கேயானவாதி
பெருதனிக்கட்டென்றுமென்றாற்கட்டிப்
பேசியதன்றோபருஞரால்பேசிற்றன்றே. (உகூ)

ன்றமுதமின்றவரைச்சனனகோடி
படைத்தடைந்திங்கியாதன்னயூலழிந்ததல்லா

லின்னைநவைமுத்தியின்றெபெற்றதேதோ
மெய்ப்பொருணெறியாநெறியிற்போதத்தான்
றான்றானைக்கவலைகெடப்புலைநாயேனைத்
தொழும்புகொளச்செரிந்தாரைபேணாது
சென்றிடவேபொருளைவைத்தாவலையப்பந்
சிவனப்பாவென்றவருட்செல்வத்தேவே. (௯0)

தேவர்தொழும்வாதவூர்த்தேவேயன்பேன்
றிருமூலத்தேவேயிச்சகத்தோர்முத்திக்
காவலுறச்சிவவென்வார்க்குடனேவந்த
வரசேசும்மாவிருந்துன்னருளைச்சாரப்
பூவுலகில்வளாருளைகிரிபோமற்றைப்
புண்ணியர்காளோவென்பேன்புரையொன்றில்லா
வோவியம்போலசைவறவுந்தானேநிற்பே
னேதரியதாபர்கெடவேயுரைக்குமுன்னே. (௯௧)

ஓதரியசநர்போலவேனைமென்னா
வொருவநிலையோவெனவழுமைப்பென்றுனே
போதமபெதங்கெடவுமொருபேசாமை
பிறவாதேதாவாழியிற்பெரியமோன
நாதனொருகரமூலம்பார்க்கவிக்கை
நன்னுனெவென்றென்றேறாறுவாவிக்
காதன்மிகுமணியனையபாவெனவாடிற்றேன்
கருத்தறிந்துபராப்பதான்பேற்கடன்மூன்காதும் ( )

...லமொடு தேவர்க்கரசனாகி
கலந்தாயின் றனிலைவாழி கருணைவாழி
...ராவுமைந்தை வழுதன்மதங்களாகி
மதாதிநானை வருள்பரபுவாழி
...சாலியிதுமெனிமேயனிவ்வழுக்குருப்பேசத்
தமையவைந்துவளர்த்தவருட்டன்மைவாழி
...ாவடியிற்பரமகுருவாழிவாழி
யுகண்டிடாகாரவருளடியார்வாழி. (௯௯)

தேனமுகம்.

தேன்முகம் பிதுற்றும் பைந்தாட் செய்யபங்கயத்
திர்யேவு, நான்முகத் தேவேனின்று னுட்டியவகில
...ாவை, எான்முகபற் கொம்பே யென்கோ கானலம்
புன்லெயென்கோ, வான்முகமுளரி யென்கோ மற்
றென்கோ கிளம்பல் வேண்டும். (க)

வேண்டுவ படைத்தாய் நன்னைத விதிப்படிபுரந்தர
...னத்தைக், காண்டகவழித்தான் முக்கட் கடவுடா
ளிணையவாற்று, லாண்டவ னெவனோ வென்னவறிகி
...ன தகிலமேய, வேண்டியவல்லதீர வெம்மனோர்க் கிய
ம்பு கண்டாய். (உ)

கண்டன வல்ல வென்றே கழித்திடு மிறுதிக்கண்
ணின் கொண்டது பரமா னந்தக் கோதிலா முத்திய
த்தாற், பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும் பறந்தன

மாவைபயோடே, வெண்டலை விழிகை காலின் விளம்ப
கிட நின்றான் யாவன். (௩)

விளங்குவெண் ணீறுபூசி விரிசடைக் கங்கை தாங்கித், துளங்குநன் னுதற்கண் டோன்றச் சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக், கயங்கமி னுருவந்தாயே னகையமா யப் பொலியப்பூமி, வளர்ந்ததா லென்னவுள்ள மன்றென மறையொன் றின்றி. (௪)

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே வரதமோ டபயக் கைகள், முறைமையி னேங்காத முரசெனக் கறங்க வெங்கும், குறைவிலா வணிநிறைந்து கோதிலா நடனஞ்செய்வா, னிறையவ னெனலா மியார்க்கு மிதய சம் மதமீதல்லால். (௫)

அல்லாத் தொழில் படைத்தே யடிக்கடி யுருவெடுத்தே, மல்லன்மா ஞாலங்காக்க வருபவர் கடவுளென்னிற், றொல்லையம் பிறவிவேலை தொலைந்திடா திருளீங்காது, நல்லது மாயைதானு நானென வந்து நிற்கும். (௬)

நானென நிற்குஞான ஞானமுன் றந்தஞான, மோனமா யிருக்க வொட்டா மோனமின் றுகவேதான், றேமெனக் குசிக்கு மன்பாற் சிந்தனைக் கருகும் வண்ணம், வாவென நிறைந்தா னந்தமாகடல் வரவ தின்றே. (௭)

இன்றெனை விருப்போ டென்னி லென்றுஞ்சூனிய
...மா முத்தி, நன்றெனு நீதாமன் றிகாமுன்னே பெறுமை
...வித்தை, கின்றது பெத்தர் தா மெனமொக்காமுத்தியெ
...ன்னி, லென்றொரு மாரைநான் கேட்கவுணர்விலலை
...குருவு மில்லை. (அ)

இல்லையென் றிடினிப்பூமி யிந்நவா றிருப்பபொ டெ
...ன்னி, னல்லமன் சாரு வாக நன்சொலு நெறிக்குவீ
...ணிற், சொல்லிபேறு காதிடொடுப்பவிதன்மயக்க மே
...தில், சொல்லவந்திருமி னென்ன வுறவுசெய் திடுவனை
...க்கந்தா. (௯)

அந்தணர் நால்வர்க்கா னை வருட்குரு வாகிவந்து,
...செவக்கை யபெல்லாந் தானென் றியம்பின னைமைப்
...படைத்த, தந்தையே பெம்மைக் காக்குந் தலைவனே நாக்
...கை, பன்னிரு. பக்தரில் சித்தி முத்தி படைத்தனின்
...னருள்பா லிப்பாய். (௧0)

பன்மாலை.

...ன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமையுணர்ந்தோர்
பாமாலைக் கேநாடன் பக்ஷமென்று
...நல்லோர்மெய் நிதாச்சொன் னார்நல்லோர்
...மலர்க்குதல்லா தாதுஞ்சொன் னேன்
சொன்மாலைமாலையாக் கண்ணீர் சோரத்
தொண்டனேன் றொண்டனேன் றுதிக்குதிற்பே

னென்மாலையறிந்திங்கேவாவாவென்றே
யெனைக்கலப்பாய்திருக்கருணையெம்பிரானே. (௧)

கருணைமொழிசிறிதில்லேனீகல்விலேன்
கண்ணீர்கம்பலையென்றன்கழிந்தாற்கேற்க
வொருபொழுதும்பெற்றிலேனென்னைபாரு
மொருவாவுன்னடிமைநானென்றுநாக்கோ
விருவினையுமுக்குணமுங்காணாவொரு
மிடர்செயுமைப்புலனுங்காமாதியாறும்
வாராவுமேழைக்கோட்டதான
மதத்தொடும்வந்தெதிர்த்ததவடிவமென்றே. (௨)

வடிவனைத்துந்தந்தவடிவில்லாச்சுத்த
வான்பொருளேயெளியனேன்பராபரனைக்
குடிகெடுக்கத்துசங்கட்டிக்கொண்டமோன
குருவேயென்றெய்வமேகோதிலாத
படியெனக்கானந்தவெள்ளம்வந்துதேக்கும்
படியெனக்குன்றிருக்கருணைபற்றுமாறே
யடியெடுத்தென்முடியினினம்வைக்கவேண்டு
மடிமுடியொன்றில்லாதவகண்டவாழ்வே. (௩)

வாழ்வனைத்துமயக்கமெனத்தேர்ந்தேன்றேர்ந்த
வாறேநானப்பாலோர்வழிபாராமற்
றாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தேனீதென்னமாயந்
தளையுற்றுன்மேற்கதியுந்தடைபடாமே

ஊழ்வலிபோ லல்லதுன்றன் றிருக்கூத்தோவுங்
கொருதமியேன் பெற்றுணர்ந்தோயா வுணர்த்தாயின்ன
பாழவதிப்பட் டெனக்குமுடியா தெல்லாம் [ம்
படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்லபரிசிறைனே. (ச)

காணுனிலெகனுமகக்கைத் தொளத்தேன் வைத்தாய்
நல்வினைதீவினையென வொருகோட்டி
நூறுருறுடற்சுமையை யென்பேதன்னை வைத்தா
யுயிசாவுமென்னையொன்றா யுள்ளேனைவைத்தா
யாறுமையாய பகிலகிலபேத
மன்னத்திருள்ளுந் தானுகிய பிரவானந்தத்
தேனுகிப்பாலாக்கனியாய்க் கன்னற்
செறும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்தவொன்றே

ஒன்றியொன்றி நின்றுநின்று மென்னையென்னை
யுன்னியுன்னும் பொருளலைநீ யுன்பாறன்பா
னின்றதன்மைக் கிரங்கும் வைராக்கியனல்லே
னிவர்த்தியைவேண்டுமிந்த நிலனுக்கே
யென்றுமென்றழுந்நெறியோர் குணமுமில்லை
யிடுக்குவார்கைப்பிள்ளை போலேதாவேதா
நன்றுமனக்காடுறுதமைதின்றேபோற்
கல்வியுங்கேள்வியுமாகிக் கலக்குற்றேனே. (சு)

உற்றதுனைப் பல்லாற்பற்றேவேறுன்
றுக்கேனங்பசனுலகத்தோடியாடிக்

கற்றதுங்கேட்டதுமிதனுக்கேதுவாகுங்
கற்பதுங்கேட்பதுமமையுங்காணுந்
நற்றுணையேயருட்டாயேயின்பமான
நாதாந்தபரம்பொருளேநாசாறுதி
சுற்றமுமாய்நல்லன்பாதகமைச்செய்யாத்
தொழும்புகொண்டாள் கருணைப்பேசோதிக்குன்றே

குன்றுதழுவுருவாயருவாய்ஞானக்
கொழுந்தாகியறுசமயபக்கத்துமாடி
நின்றேயேமாயையெனுந்திரையைநீக்கி
நின்னையாரறியவல்லார்நினைப்போர்நெஞ்ச
மன்றாகவின்பக்கூத்தாடவல்ல
மணியேயென்கண்ணேமாமருந்தேதேவர்க்
கன்றுலின்கீழிருந்தமோனஞான
பமைத்தசின்முத்திரைக்கடலேபரமமேதே. (அ

திரையில்லாக்கடல்போலச்சலனந்தீர்ந்து
தெளிந்துருகும்பொன்போலச்சிசத்தையெல்லா
கரையவேகனிந்துருக்குமுகத்திலேகி
கனிந்தபரமானந்தக்கட்டியிற்றான்
வரையறேவரக்காணவென்றுர்கட்டி.
வார்த்தைசொன்றுற்சம்வருமோவஞ்சனேனை
யிரையிலேயிருத்திநிருவிகற்பமான
வின்பநிட்டைகொடுப்பனையோவெந்தநாளோ.

எத்தாரணுக்கு மையானகாரணா
வெக்காலோகதிவருகாரணவியனென்றன்
சிந்தைதனா தவரைத்துமயக்கிற்றல்லாத்
தெளிந்தன்றோ வெளியாய்த் தெளியவோர் [சொற்
றந்தனன்மதலின்பக்காலசற்றல்லாற்
றடையறவானந்தவெள்ளந்தானேபொங்கி
யடைகளிக்கவெத்தகலஞ்சேதமின்றி
மறவாவின்பந்தானேவாழ்கின்றேனே. (௧0)

திணையொன்று.

ஞானிக்கிடப்பொருளேகல்.

திணையொன்று திணையாமவிற்றிவை யென்பார் திற் குயிட மேயுதோர் சிட்டையரு ளொட்டிக். தன்னொ ன்று மதாதிருப்ப வருள்வடிவா னதுபேற்றபடி பெ ருமை திருக்குறின்பந்தன் மயமேயனவாம், பின்னொ ன்று பிரிவைந்த வின்பமெனி லியப்பெற்றுமே பிறவா மைப் பெற்றேமற்றாக்தான் மனையென்று மகவென்றஞ் சுற்றமென்று மசுத்த வாதனைய மாசைமொழி மன் ஜெரு சொற்கொண்டே. (௧)

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்குமந்த வொருமொழியே பலமொழிக்கு மொழிக்கு மெனை மொழிக்க, குருமொழியே மலைவிலக்கு மற்றைமொழி

யெல்லாம் போடின்றி வட்டாடல் கொள்வதோ தக்கதுங் கண்டாய், கருமொழியின் குணக்கிலேன் மொழிக்கு மொழி நுவிக்கத்தும்பனைய சொற்கொடியினைக் காட்டவுங்கண்டனையோ, தருமொழியின் குணக்கிலையுன்னைவிட்டு நீங்காத் தற்பரமாயானந்தப் பொற்பொதுவாய்நில்லையே. (௨)

நில்லாத வாக்காதிலே யன்றெனவே கண்டாய் நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலயமதாகிற்கற், கல்லாதேயேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மடங்கற்றதெல்லா மடமென்றே கண்டனையு மன்று, சொல்லாலேயபனில்லை சொன்முடிவைத் தானே தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றொட்டதுபற்றுநில், லெல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண்டடிநீ யிராப்பகலில் லாவிடத்தேயமைக்கிடமென் றறிந்தே. (௩)

இடப்பொருளை வலைக்குறிக்கு மடம்புகு நாயெனவே யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கேகிடாடா, மடம்பெறும் பாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசையென்னிடமே யிடமந்த மாநிலத்தே பொருளுக், கிடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமுமாங் தேவல்செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் சனகன் முதன் முனிவர், கடம்பெறுமாமதயானை யென்னவுநீ பாசக்கட்டானை விளைபந்தக்கட்டவிழப் பாரே. (௪)

பாராதி யண்டமெலாம் படர்ந்தநற் சுகம்போற்
பார்த்தவிடமே முடிவின்றிப் பரந்ததா னென்றுதா
னாலு மறியாத சத்தன்றோ வதுவாயங்கிருந் தெங்கி
ருந்து மதுவாவை கண்டாய், பூராய மாகவுநீ பற்றெ
ன்றை விரித்துப் புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புந்தியை
கெட்டாதே, போராதே யொன்றையுநீ முன்னிலையை
யாதேயுள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடி காணே. ( )

உள்ளபடி யென்னவுநீ மற்றொன்றைத் தொடர்ந்
திட் டெண்ணுத வேண்டாவிக் களங்கமதியாகிக்,
கள்ளமனத் துறவை விட்டெல்லாந் துலங்கத்துறவோர்
கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்பகலற்ற, வெள்ள
வெளிக் கடன்மூழ்கி யின்பமயப் பொருளாய் விரவி
யெப்பித் தெதித்தெடுத்து விள்ளவும்வா யின்றிக், கொ
ண்ணீர் கொண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக் கும்பிட்
டுச் சுகம்பொய்யெனத் தமைபட்டமதியே. (௯)

அடிமுடியு நிறைவுற்ற பரவெளிமேற் கொண்டா
லிந்நாயின வாசைத்த சித்துமுண்டா கமது, குடி முழு
மும் பிழைத்த தொரு குறையுமில்லை யெடுத்த கோ
லமெல்லா நன்றாகுங் குறைவுநிறைவறவே விடியுமுத
யம்போல வருணுதயம்பெற்ற வித்தகரோடுங்கூடி
விளையாடலாகும், படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தந்தா

னுன் கனியாப் பாவருட னுன்மத்தர் பிசாசர்குணம் வருமே. (எ)

வரும்போலென் பனுவலின்றிபென்று மொருபடித்தாய் வானூறி தத்துவத்தை விளக்குந்திவெளியா யிரும்போகல் லோமரமோ வென்னுமென்னைச் சென்ன மேவிட்டமொழு காவுனக்குத் தல்ப வென்னமாயே கரும்போ கண்டோசினி சருக்கரையோ தேனோ கனியமிர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்தவிழ்ந்தோ குணா வா, கரும்போதன் மனங்காட்டுங் காமசங்கனி யறிவானோ வபக்குபவர்க்கோ மக்கலந்தாம் விளக்கும். (அ)

தானேயு மிவ்வுலக மொருமுகத்து மாகத் தன்மை யினைப் படைத்தளிக்குந் தன்மையதா யானை. சோனை யொருமுதலின் றென்டெனவும் பூசைகட்டியபதக் சமுடிவிற் குலவுமெய்ஞ் ஞான, யானைசெய்முற் னே நிற்குமிலே யப்பான் மதிபவரிதா மெனமொனமை யைந்தமுன்மனமே. யாதனுமனைத்துசடமொன் றழூங் கரதத புன்மைப விகந்த விடக்குமவா மருவில தொன்றிலையே. (௯)

பொன்னைமாதரை.

பொன்னைமாதரைப்பூமியைநாடிடே
னென்னைநாடியவென்னுயிர்நாதனே

ல்லைகாமெனுன்னருட்டிவெளி
ன்னைகாமவென்றன்னந்தனியனே. (௧)

ன்னமெதன்றுரைசாற்றவனெவலா
ன்னமெதன்றனைமின்னிடத்தேதந்தே
னின்னமெங்கையிடாருக்கூட்டி யற்
னின்னையுப்கிலன்பேதையறிவே. (௨)

ஆவிபேயுலையாறிவாய்கின்ற
செவிபெண்களக்கைதிறைகொடேன்
பாவிபேனுமபான்மைமைக்கண்டுநீ
கூவியாளெனைபாட்கொண்டகோலமே. (௩)

கோலமின்றிக்குறைபின்றிபின்னருட்
லமின்றிச்சிறியன்பிழைப்பனே
ஞாலமுறன்மெயிர்தாருவாய்வந்த
சாலமெக்கைதகதிரிலைகாண்பதே. (௪)

ஞானக்கண்ணிர்கலந்தகண்ணேயுனைச்
சேனும்பாருந்திரிபவர்காண்பரோ
யானும்பொன்னுமருமெனும்பான்மையும்
ஞானக்கோலம்பொருந்தியுளிர்க்கவே. (௫)

ற்குணன்னிலைமிர்கப்பெற்றாருள்
ர்க்கமன்றிமனிதரன்றேயையா
ர்க்குணக்கடற்சொங்கனைபாவியேற்
கற்குணக்கன்டெனபெயர்சொல்வதே. (௬)

சொல்லையுன்னித்றாடிந்தநாவரு
னொல்லையுன்னியென்னையுருக்கிலேன்
வல்லையென்னைவாவென்றிடாவிடிற்
கல்லையாமிக்கருபிறடக்கையே. (௭)

கையுமெய்யுங்கருத்துக்கிசைபவே
பையகத்தகற்றையாமினியுண்டோ
பொய்யனென்கிறதப்பொய்கெடப்பூரண
மெய்யதாமின்பமென்றுவிளைவதே. (௮)

என்றுமுன்னையிதயவெளிக்குளே
ஊன்றவைத்தனையருட்சோதியே
நின்றதன்மைநிலைக்கென்னைநேர்மையா
நன்றுதீதறவைத்தருள்வதே. (௯)

வைத்தமேதுகம்வருந்தவருந்திடும்
பித்தனேனருள்பெற்றுய்ந்திடாயிலேன்
சித்தமோனசிவசின்மயானந்தம்
வைத்தவையருட்செம்பொற்சோதியே. (௧௦)

செம்பொன்மேனிச்செழுஞ்சுடரேமுழு
வம்பனேனுனைவாழ்த்துமதியின்றி
யிம்பர்வாழ்வினுக்கிச்சைவைத்தேன்மன
நம்பிவாவெனிறென்கொல்செய்வதே. (௧௧)

செய்யுஞ்செய்கையுஞ்சிந்திக்குஞ்சிந்தையு
மையநின்னதென்றெண்ணுமறிவின்றி

மெய்யகமவெருளிமயக்கமாம்
பொய்யிலேசாமுன்றேனென்னபுன்மையே. (௧௨)

ஐம்புலன்களாற்பெண்புடைப்பெய்யுட
லன்பர்யார்க்குமருவருப்பல்லவே
விலைப்பொலாமணியேவிறையேயசித்தாற்
றன்பமன்றிசுகமொன்றுமில்லையே. (௧௩)

இல்லையுண்டென்றொருபக்கமாயினுஞ்
சொல்லவேயறியாததொழும்பன்யான்
சொல்லவேபெருநிக்கற்பயினெலாம்
வல்லபேயென்னவாழ்க்கவேண்டுமே. (௧௪)

வேண்டுஞ்சீருண்மெய்யன்பர்க்கேயன்பு
பூண்டவாறென்புலமறியாததோ
வாண்டையீபுண்ணியவறையென்று
ஆண்டுநீயனன்றிந்தொண்டனென்சொல்வதே. ( )

வைக்குநேயுயிரென்னவிருந்தநீ
மனக்கிலேசந்தைதமாற்றல்வழக்கன்றோ
கனத்தசீருட்காட்கியளாதொன்றை
நினைக்கவேயறியாதென்றநெஞ்சமே. (௧௫)

நெஞ்சகந்தனைநேசித்தமார்க்கண்டர்க்
கஞ்சலென்றவருணந்தையையா
தஞ்சமென்றுசரணடைந்தேனெந்தன்
நெஞ்சவேதனைநசிக்கவாரியே. (௧௭)

அறிவொன் றன்னுமைதாவுமதனின்ற
முதியஞானிகண்மோனப்பொருளான
வெறுமெவன் றெனக்கிறைந்தமையுறுமேயன்
மதியுணின்றின்பவாரியமுந்துமே.

வாரிக்கொண்டெனைவாய்மடுத்தின்பமாய்ப்
பாரிற்கண்டவையாவும்பருகியே
யோரிற்கண்டிடுமென்கனவென
யாருக்குஞ்சொல்வாயில்லையபரனே.

ஐயமற்றவறிவருணர்க்கெலாங்
கையிலாமலகக்கனியாகியு
மெய்யனேயிருந்தேதிரிமீதுழல்
பொய்யனேற்குப்புகலிடமெங்ஙனே.

எங்ஙனேயுய்ப்பயாவினைதென்பதற்
றங்ஙனேயுன்னருண்மையாகிலேன்
றிங்கட்பாதிதிகழ்ப்பவளப்பனி
கங்கைதார்ச்சடைக்கண்ணுதலெந்தையே.

கண்ணிற்காண்பதுன்காட்சியையார்த்தெறில்
பண்ணாற்பூசைபகர்வதுமந்திர
மண்ணெனுடம்புமுன்னுயிர்யாவுமே
யண்ணலேநின்னருள்வடிவாகுமே.

வடிவெலாநின்வடிவெனவாழ்த்திடாக்
கடியனேனுமுன்காரணங்காண்பனோ

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

மையுலாம்விழிமாதர்கடோதகப்
பொய்யிலாழும்புலையினிப்புரைநான்
கையிலாமலகக்கனிபோன்றவன்
ஐயனையெனையாளுடையண்ணலே. (௩0)

அண்ணலேயுன்னடியவர்போலருட்
கண்ணினாலுனைக்காணவும்வாவெனப்
பண்ணினாலென்பசுத்துவம்போயுயும்
வண்ணமாகமனோலயம்வாய்க்குமே. (௩௧)

வாய்க்குங்கைக்குமௌனமௌனமென்
றேய்க்குஞ்சொற்கொண்டிராப்பகலற்றிடா
சாய்க்குமின்பற்றன்றோநல்லடியனைத்
தோய்க்குமானந்தத்தூவெளிவெள்ளமே. (௩௨)

தூயதானநறியவறிவெனுந்
தாயுமின்பத்தந்தையுநீயென்றற்
சேயதாமிந்தச்செலந்திரவன்றேரு
வாயுப்பேரொளியானவனண்டமே. (௩௩)

அகண்டமென்னவருமறையாகமம்
புகன்றநின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ
செகத்தெனுங்குற்றிரிக்கனமோனத்தை
யுகந்தபேருணர்வொன்றலவரையனே. (௩௪)

ஐயனேயுனையன்றியொருதெய்வங்
கையினாற்றொழவுங்கருதேன்கண்டாய்

பொய்யனாகிறாய்பொய்யுரையென்கற்ச
மெய்யனுமுனக்கேவெளியாருமே. (௪௫)

வெளியினின்றவெளியாய்விளங்கிய
வொளிக்குள்ளின்றவொளியாமுன்றன்னைநான்
தெளிவுதந்தகல்லாலடிக்கேதென்று
களிபொருந்தவன்றேகற்றதல்லவே. (௪௬)

கல்லையுற்றகருத்தினைக்கார்திறந்
தல்லெனாத்தருணின்னரைசெயா
மெல்லையற்றமயல்கொளவேவெழிற்
றில்லையிற்றிகழுந்திருப்பாதனே. (௪௭)

திருவருட்பெப்பைச்செல்வியம்மைபா
வுருவிருக்கின்றமேனியொருபாக
னுருவைமுக்கணனைக்கோவைப்பணிநெஞ்சே
செருந்திருக்கின்றதன்பரிக்கில்லையே. (௪௮)

தன்மமேதுமெங்கரசேதமேம்
செம்மையேதென்றறிந்திட்டடைவதோ
வெமனிறைக்கதொழுதடைக்கரு
ணன்மைகூர்முக்கணனுதனிருக்கவே. (௪௯)

காதலேதென்னுதன்முக்கட்பிரான்
வேதவேதியன்வெள்ளிடைபூர்ந்திமைப்
போதமாய்நின்றபுண்ணியன்பூந்திருப்
பாதமேகதியாற்றிப்பாய்நெஞ்சே. (௫௰)

மற்றனைத்துமயக்கமென்னவன்னெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதலோனருள்
பெற்றபேரவரேபெரியோரெலா
முற்றுமோர்ந்தவர்முத்தரைப்பார்த்தமே. (௬௧)

உரையிறந்தனர்நல்லவிகாரமாந்
திரைகடந்தவர்தேடுமுன்கட்பிரான்
பரைநிறைந்தபரப்பெங்கணைக்கவினை
கரைகடந்தின்பமாகக்கலப்பனே. (௬௨)

நலந்தமுத்திகருதினுங்கேட்பினு
நிலங்களாதியுநின்றமைப்போலவே
கலந்துபோயினமென்னுமருமறை
மலர்ந்தவாய்முக்கண்மாணிக்கச்சோதியே. (௬௩)

சோதியாதென்னத்தொண்டநட்கூட்டியே
போதியாதவெல்லாமெனப்போதிக்க
வாதிகாலத்திருன்னடிக்காந்தவ
மேதுநான்முயன்றேன்முக்கணெந்தையே. (௬௪)

எந்தநாளோச்சுமீன்றருடாயெனா
வந்தசீரருள்வாழ்கவென்றுன்றுவேன்
சிந்தைநோக்கந்தெரிந்தருதிபவெலாந்
தந்துகாக்குந்தயாமுக்கணுதியே. (௬௫)

கல்லைகன்றனிக்காசினிபூடெங்கும்
பெண்ணொடாண்முதலாமென்பிறவியை

பெண்ணைப்போலவிதனைப்பகதிபெறும்
வன்னமுக்கண்மணியன்றாரக்குமே. (௫௬)

காக்குமின்னருட்காட்சியல்லாலொரு
பொக்குமில்லையென்புந்திக்கிலேசந்தைத
நீக்கியாறுதைநின்பரமன்பினை
தாக்கமேமுக்கணுளன்தமூர்த்தியே. (௫௭)

நூலாக்தன்கதியென்னவென்றனந்த
மேவன்றுசொன்னமுறைப்பெறமுக்கணாக்
கொளிக்கேந்துப்பதறெல்லவருந்
தினன்செய்கைதிருவருட்செய்கையே. (௫௮)

கைவிறைப்பெருஞ்சேதக்கிக்கிக்கள
மெய்யிறைனைக்காணவிரும்பினேன்
பொய்யினையாசேயருளையருட்
கட்டபலோர்புறம்வாழ்சகநாதனே. (௫௯)

சகத்தில்வாழ்நன்பச்சதமெனவெண்ணியே
மித்தத்தீமைபயிலேயவிலைக்கின்றே
வகைத்துளாரமுதாமையமின்முத்தி
சகத்தினுன்வந்துதோய்வதெக்காலமே. (௬௦)

மாலமுன்றுக்கடந்தொளிராநின்ற
சைமேனின்திருவருளாலிந்தர
காலமாயச்சகமெனவெண்ணிநின்
கோலகாலதவென்றகொடியனே. (௬௧)

கொடியவெவ்வினைக்கூற்றைத்துரத்திடு
மடிகளைச்சம்பொருளெனக்கன்பின்றிப்
படியிலேழைமைப்பற்றாகின்றேன்வெறு
மிடியினேன்கதிமேவும்விதியின்றே. (௯௨.

விதியையும்விதித்தென்னைவிதித்திட்ட
மதியையும்விதித்தாடகியானையைத்
பதியுமைவைத்தபாகபதியின்னருட்
கதியையெப்படிக்கண்டுகளிப்பதே. (௯௩

கண்டகன்றனக்குக்காட்டுங்கதிரொளிப்
பண்டுமின்றுமென்பாலின்றுணர்த்திடு
மண்டனேயுனக்கோர்பதியின்றியுந்
தொண்டனென்பொய்மைதீர்த்திடல்வேண்டுமே. (

வேண்டும்யாவுமிறந்தவெளியிடைத்
தூண்டுவாரற்றசோதிப்பிரானென்பால்
பூண்டவன்பர்தம்பொற்பணிவாய்க்குமே
மீண்டுசன்மமெடுப்பனனந்தமே. (௯௫

எடுத்ததேகமிறக்குமுனேயெனைக்
கொடுத்துநின்னையுங்கூடவுங்காண்பனோ
விடுத்தபோதிலாயதியாமையைக்
கெடுத்தவின்பக்கிளர்மணிக்குன்றமே. (௯௬

குன்றிடாதகொழுஞ்சுடர்மாமணி
மன்றுளாடியமாணிக்கமேயுனை

...ன்றிபார் றணையாருறவார்கதி
...யான் றூர்பெனக்கின்னருள் செய்வதே. (௬எ)

...ருளொலாந்திரண்டோர்வடிவாகிப
...பொருளெலாம்வல்லபொற்பொதுநாதனெ
...ருளெலாங்கெடுத்தேயுளமன்னலா
...ருளொளாயிரிக்கெதன்கொளித்திட்டதே. (௬அ)

...க்குமென்னையிசுறைவாட்டிய
...ன்றஞ்செய்தபழவினைபற்றற்று
...க்குறைவன்வடியிணையன்றியே
...ன்றுவிடமுன்போசகத்திலே. (௬௯)

...ண்டவர்க்கன்றியுட்பகியோயுமோ
...ண்டவர்க்கன்றிக்காதலடங்குமோ
...காண்டருக்கெளியானெனக்கோதான்றவான்
...ண்டமிழ்க்கிசைவாகபதிக்கவே. (எ0)

...மதியுங்கங்கையுங்கொன்றையுமக்கமும்
...பொதியுஞ்சென்னிப்புனிதனின்பொன்னடிக்
...கநினைபனிட்டிநந்தக்காமத்திலாழ்ந்தவென்
...னிதினைபபெண்ணினிறிதாயிலாதன்றே. (எக)

...ருன்றெனச்சொலவாமெனவற்புத
...ன்றெனச்சொலகண்ணியநன்மையை
...பொன்றெனச்சொனவொன்றெருளொளி
...யின்றெனக்கருள்வாயிருளேகவே. (எஉ)

இருவரேபுகழ்ந்தேத்தற்கினியரா
மொருவரேதுணையென்றுணராய்நெஞ்சே
வருவரேசொல்லக்காலர்கள்வந்தெதிர்
பொருவரேயவர்க்கென்சொல்புகல்வதே. (௭௩)

புகழுங்கல்வியும்போதமும்பொய்யிலா
வகமும்வாய்மையுமன்புமளித்தவே
சுகவிலாசத்தனைப்பொருட்டோற்றமாங்
ககனமேனியைக்கண்டவர்கண்களே. (௭௪)

கண்ணுணின்றவொளியைக்கருத்தினி
னுண்ணுணின்றவிளக்கைமெய்யினை
யெண்ணியெண்ணியிரவும்பகலுமே
நண்ணுகின்றவர்நான்றொழுந்தெய்வமே. (௭௫)

தெய்வம்வேறுளதென்பவர்சிந்தனை
நைவரென்பதுநற்பரதற்பர
சைவசிற்சிவனையுனைச்சார்ந்தவ
ருய்வரென்பதும்யானுணர்ந்தேனுற்றே. (௭௬)

உற்றவேளைக்குறுதுணையாயிந்தச்
சுற்றமோரைக்காக்குஞ்சொலாய்நெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதல்பாதமே
பற்றுமாயிற்பரசுகப்பற்றாமே. (௭௭)

பற்றலாம்பொருளேபரம்பற்றினை
லுற்றமாதவர்க்குண்மையைநல்குமே

ஞ்ஞானமார்க்கமெலாமெலித்
க்குவைப்பனவேதநூலெய்தவே. (௰அ)

ஆரணம்.

ரணமார்க்கத்தாகமவாசி
யற்புதமாய்க்கடற்கருணைக்
ரணருணர்த்துங்கையுகின்மெய்யுங்
தன்கள்சூரன்றனையவென்கண்ணே
ர்வாயிவிர்க்கண்டிலைக்கற்
போற்றிப்புந்தியோடிருந்த
களியுள்ளமட்டுமெவனக்கு
தமியனென்வேண்டுதக்கதுமே. (௧)
டமொருமடவாளுவைகளைக்கிக்கிட்
டெவ்வுலகத்தையுமீன்றுந்
ட்டுமுறாமலிடங்குனமைம
தன்னையுமொழித்துனின்றொனவே
குறாசோதிக்கருணையங்கடலே
பாயிருட்படுநெறிக்கிடக்கக்
டனைதேர்வினைப்புறப்பெறுந்திரையைக்
கனர்க்கேதீனவளர்ப்பாறன்கடனே. (௨)
லம்பெருஞானவாரிவாய்மடுத்து
மண்ணையும்விண்ணையுந்தெரியா
ப்பெறுந்துரும்பொத்தாவிர்சேட்டக்கை
யானந்தமாகவேயலந்தேன்

களம்பெறவஞ்சநெஞ்சினர்காணாக்
காட்சியேசாட்சியேயரு
ருளம்பெறாத்துணையேபொதுவினின்னடிக்கு
முன்பாடேயுள்ளவாறிதுவே. (க

உள்ளமேபீடங்கொவென்னைவாவாவென்
றலப்பிலாவானந்தமான
வெள்ளமேபொழியுங்கருணையான்முகிலே
வெப்பிலாத்தண்ணருள்விளக்கே
கள்ளமேதுரக்குந்தூவெளிப்பரப்பே
கருவெனக்கிடந்தபாழ்மாயப்
பள்ளமேவீழாதென்னைக்கரையேற்றிப்
பாலிப்பதுன்னருட்பரமே. (க

பராபரமாகிப்பக்குவம்பழுத்த
பழவடியார்க்கருள்பழுத்துச்
சுரந்தினிதிரங்குந்தானகற்பகமே
சோதியேதொண்டனேனின்னை
யிரந்துநெஞ்சுடைந்துகண்டுளிப்பொருப
லிருந்ததுமென்கணிருட்டைக்
கரந்துநின்கண்ணாற்காட்சிபெறல்வேண்டுங்
கருதினேன்கருத்திறுதானே. (

கருத்தினுட்கருத்தாயிருந்தறியுணர்த்துங்
காரணக்கண்ணேசெப்பாதான்

வருத்தமற்றிருந்தாசுகப்பெறுவன்னம்
வருந்தினென்மதியின்மைதீர்ப்பா
ரொருத்தராருளப்பாடினர்பவர்யாவ
ருலகவர்பன்னெறியெனக்குப்
பொருத்தமோசொல்லாய்மௌனசற்குருவே
போற்றினின்பொன்னடிப்போதே. (௬)
அடியெனுமதுவுமருளெனுமதுவு
மறிந்திடவிர்க்குணநிறைவு
முடியெனுமதுவும்பொருளெனுமதுவு
மொழிந்திடற்கசனமாமைக்
குடிகெடவென்றிடற்பணியறாநிற்றல்
குணமெனப்புன்னகைகாட்டிப்
படிமிசைமௌனியாகிநீயாளப்
பாக்கியமென்செய்தேன்பரனே. (௭)
என்செயலின்றியாவுநின்செயலென்
றென்றுமேவெவ்வொருகாலம்
புன்செயலனையமயக்கினென்செயலாப்
பொருந்துவனோவொருகாலம்
நின்செயல்யாதுமினின்றிங்கிடப்பேன்
நித்தனேயன்னிலைபெறநின்
றன்செயலாகமுடித்திடல்வேண்டுஞ்
சச்சிதானந்தசற்குருவே. (௮)
உருவருவாகிமௌனியாய்மௌனக்
கொள்கையையுணர்த்தியநற்

கருவுருவாய்த் தோன்றிநிலையிற்றக்
காயமோபொய்யெனக்கண்ட
திருவுருவாளராயுலகிலெலாஞ்
செறுமோனவாயிலாமெத்த
வருவுருவாகியல்லவாய்ச்சமய
மனைவிடாவானந்தவடிவே. (

வடிவிலாவடிவமாய்மனமிலாமனுரா
மார்க்கமாய்ச்சருஞ்சுகமாய்
முடிவிலாவீட்டின்வாழ்க்கைவேண்டினர்க்குள்
மோனமல்லாஸ்வழியுண்டோ
படியிருளகலச்சின்மயம்பூத்த
பசுங்கொம்பையடக்கியோர்கல்லா
லடியிலேயிருந்தவானந்தவாரமே
யன்புரைப்பருமாரமுதே. (

சொல்லற்கரிய.

சொல்லற்கரிய பரம்பொருளை சுகவாரிதியை
ர்க்கொழுந்தே, வெல்லற்கரிய மயலினென்னை
டெங்கொளித்தாயாகெட்டேன், கல்லிற்பசிய
ரித்துக் கடலிற் பெரிய கடலடைத்து, மல்லிற்
வந்தசனுர்க்கானக்கினேயோ வழியேனே. (

அறிவிற்கறிவு பூரணமொன் றறிந்தே பற்
யானை, நெறியிற் புகுதாதோர் படிக்காய் நின்றா

யுக் தெரியாத, குறியற் றகண்டா நிதாமபச் சோதி
லமுந்தே நிலைக்குறாகிப், பிறிவற்றிருக்கவேண்டாவோ
பேயற் கினிநீ பேசாயே. (௨)

பேசாவனுபூ தியையடியேன் பெற்றுப் பிழைக்கப்
பொருளாற், றேசோ மயக்தந் தினியொருகாற் சித்த
க் திருவுந் தீர்ப்பாயோ, பாசாடவியைக் கடந்தவன்
பர் பற்றுமகண்டப பரப்பான, வீசாபொதுவி னட
மாடு பிறைவா குறையா வின்னமுதே. (௩)

இன்பக் கடலிற் புகுந்திடுவா னிரவும் பகலுந்
தோற்றும, லன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி யன்று
பாதே யெனக்கூவிப், பின்புற் றழுஞ்சே யெனவிழி
ர் பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித், துன்பக்கடல்
விட் டகல்வேனோ சொரூபா னந்தச் சுடர்க் கொழு
ந்தே. (௪)

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிலக் கோவேம
ந்திற் கூத்தாடற், கெழுந்தசுடரே யிமயவரை யெ
ன்றாய் கண்ணுக் கினியானே, தொழுந் தெய்வமுநீ
குருவுநீ தானே தந்தைதாயுநீ, யழுந்தும்பவநீ நன்
மையுநீ யாவியாக்கை நீதானே. (௫)

தானே யகண்டா காரமயந் தன்னி லெழுந்து
பாதிடஞ்செய், வானே மாயப்பிறப் பறுப்பா

வர்தம் மடிக்கே கரங்கூப்பிந், தேனேயென்னை
பருகவல்ல தெள்ளா ரமுதே சிவலோகக், கோனே
யெனுந்சொன் னினதுசெவி கொள்ளா தெனவே
கூறுமே.

கூறுநின்ற விடர்க்கவலைக் குடும்பக் கூத்தாட் டிலே
க்குதவு, மாறுகின்ற பாவியைநீ வாவென் றழைத்த
லாகாதோ, நீறார்ந்தபணி முக்கணுடை விமலா வடியா
நினைவினிடை, யாறுப் பெருகும்பெருங்கருணை ய
சேயென்னை யாள்வாயே.

வாழ்வேமுதலாம் பெருப்பூதம் வகுத்துப் புரந்
மாற்றவல்ல, கோனே யென்னைப் புரக்குநெறி குறி
தாயிலேயே கொடியேனைத், தானைபடைத்திங் கெவ
னபலன் றன்னைப்படைத்தா யுன்கருத்தை, நா
தென்றிங் கறியேனே நம்பிநோன்கண் டருள்வாயே

கண்டார் கண்ட சாட்சியுநீ காணார் காணக் க
வனுநீ, பண்டாருயிர்நீ யாக்கையுநீ பலவாஞ் சமய
பகுதியுநீ, யெண்டோள் முக்கட் செம்மேனி யெ
தாய் நினைக்கே யெய்வாரு தொண்டாப் பணிவர
பணிநீ கூட்டிக்கொள்வ தெவ்வாறே.

கூட்டி யெனதென் றிருந்தமையைக் காமத்திலே
னையுஞ் சுமையாளர்க் கூட்டிப்பிடித்த வினைவழியே
கூத்தாட் டினையே நீயருளால், வீட்டைக் கரு

ப்போது வெளியா முலக வியப்பனைத்து, மேட்டுக் டங்காச் சொப்பனம்போ லெந்தா யிருந்ததென் சொல்வேன். (கo)

வம்பனேன்.

வம்பனேன் கள்ளங்கண்டு மன்னருள் வெள்ளமா ப, வம்பர்பா லேவல் செய்யென் றுணர்த்தினை யோ கள்வாநேர், தம்பிரானேநீ செய்த தயவுக்குங் கைம் மாறுண்டோ, வெம்பிரானுய்ந்தேனுய்ந்தேனினியொ ன்றுங் குறைவிலேனே. (க)

குறைவிலா நிறைவாய் ஞானக் கோதிலானந்தவெ ள்ளத், துறையிலே படிந்து மூழ்கித் துளைந்துநான் ருெருவாறுள், ளுறையிலே யுணர்த்திமோன வொ ன்கடர் வைவாடந்த, விறைவனே யுனைப்பிரிந்திங் கிருக்கிலே னிருக்கிலேனே. (உ)

இருநில மாதிநாத மீறதா மிவைகடந்த, பெருநில மாயதாய பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றுங், கருதரு மகண்டானந்தக் கடவுளின் காட்சிகாண, வருகவெ ன் றழைத்தா லன்றி வாழ்வுண்டோ வஞ்சனேற்கே.

வஞ்சனை யழுக்காறாதி வைத்திடும் பாண்டமான, நெஞ்சனை வலிதின் மேன்மே னெக்குநெக் குருகப்ப ண்ணி, யஞ்சலி செய்யுங்கைய மருவிநீர் விழியுமா

கத், தஞ்சமென் றிரங்கிக் காக்கத் தற்பரா பர
னக்கே. (

உனக்குநா னடிமைத்தொண்டாகி யுன்னடிக் கன்
செய்ய, வெனக்குநீ தோற்றியஞ்சே லென்றுநா
ந்தநாளோ, மனக்கிலே சங்கமர்ந்த மாதவர்க் கெ
டற் றோன்றுந், தனக்குநே ரில்லாவொன்றே சச்சி
னந்தவாழ்வே. (

வாழ்வென வயங்கியென்னை வசஞ்செய்து மரு
டும் பாழ்த்த, வூழ்வினைப் பகுதிசெட்டிங் குன்னையு
கிட்டுவேனோ, தாழ்வெனுஞ் சமயநீங்கித் தனையுண
ர்ந்தோர்கட் கெல்லாஞ், சூழ்வெளிப் பொருளேமு
கட் சோதியே யமரரேறே. (

ஏறுவாம் பரியாவாடை யிருங்களை யுரியாவெ
று, நாறுநற் சாந்தநீறு நஞ்சமே யமுதாக் கொண்ட
கூறருங் குணத்தோ யுன்றன் குரைகழல் குறுகொ
லா, லாறுமோ தாபசோப மகலுமோ வல்லலுநே. (

நானமுந் தவமும்யோகத் தன்மையு முணராவெ
ன்பான், ஞானமுந் தெளிட்டா லின்ப நன்மையு ந
குவாயோ, பானலங் கவர்ந்த தீஞ்சொற் பச்கிள
கிள்ளைகாண, வானவ ரிறைஞ்ச மன்றுள் வயங்கெ
நடத்தினோனே. (அ

சடத்திரிவ் வுலகையெல்லா நாதி நிறைந்தநின்
னை, நடத்துடனாதிருந்தா லந்தத் தென்னமு தருந்தி
டாதே, விடத்திரா னுலையுகாம வேட்கையி லழுந்தி
லமையச், சடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித் தளர
வோ தனியனேனே. (௯)

தனிவளர் பொருளே யாருந் தன்னருங் கருணை
யூற்றே, இனியகற் பகமே முக்க ணெந்தையே நினக்
கன்பின்றி, தனிபெறுங் குடிலங்காட்டு நயனவேற்
கணியகூந்தல், வனிதையர் மயக்கிலாழ்ந்து வருந்தவோ
வம்பனேனே. (௧௦)

சிவன்செயல்.

சிவன்செய லாலே யாதும் வருமெனத் தேறேனு
று, பவந்தரு வினைகளை யெல்லா மகற்றிலே னுசை
வெள்ளந், தவர்ந்துகொண் டிழுப்பவந்தக் கட்டிலே
யகப்பட்டடையோ, பவந்தனை யிட்டியிட்டுப் பதைக்
கின்றேன் பாவியேனே. (௧)

பாவியே னினியென் செய்கேன் பரமனே பணிந்
தன்பாகத், தேவியே னிழிநீர் மல்கச் சிவசிவவெ
ன்றேத்தும், யாவியே நிறையவந்த வமுதமே யென்
னை யந்தோ, சாவியோஞ் சமயந் தாழ்ந்து சகத்தி
டைத் தவிர்க்கின் றேனே. (௨)

இடைந்திழைந் தேங்கி மெய்புளகிப்ப வெழுந்தே
ழுந்தையநின் சரண, மடைந்தன னினிநீ கைவிடே

னுனக்கே யபயமென் றஞ்சலி செய்துள் ளுடைந்தெ
மூகசித்திரப்பாவை யொத்துநாசை வையறத்து
தொடர்ந்துநீ யென்னையாட் கொள்ளுவா யென்
சோதியே யாதிநா யகனே. (

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம் பாசமற்றவ
புறநிறைந்து, சோதியாய்ச் சுகமாயிருந்த வெம்பெ
ருமான் றொண்டனேன் சுத்ததிலே யிருக்கப், போ
யா வண்ணங் கைவிடல் முறையோ புன்மை
னென்செய்கேன் மனமோ, வாதியாநின்ற தன்றிய
புலன்சேர் வாயிலோ தீயினுங் கொடிதே. (

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர் வந்தெதி
ரிர்த்துவெங் காமத், தீயிலே மெழுப்பி யுயிரொடு
கிலைநற் சிந்தனைக் அருகிவெய் மறந்து, தாயிலாச்
சேய்போ லலேர்கலைப் பட்டேன் றுயிலுங் கருணையா
மகன்று. ஆயகாரி வொளிகிடு பளிகிய சாத
ஞானவாரிதியே. (

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு நாட்டமே
ட்டத்து விறைந்து, வானமே யெனக்கு வாருவை
தோன்று மார்க்கமே மருள்நாமதியா, மௌனமோ
தமில முத்திநல் கித்திக முடிவிலா வின்பமே மெ
யுஞ், தானமேதுவமே நின்னோடு விளைக்கேதன் றமி
னேன் றனிமறப் பதற்கே. (

மறுமையுலக வாழ்க்கையே வேண்டிக் வந்தினன
சந்தம் பணியா, பராபர னிடைக்கினன்றி யாவர்க்கு
பூத பிட்டையடி விளிந்தக, ததவாவேண்டு மெ
ன் கொளக்குத் தாயகமருடி னின்னர், பிறவி
பிவண்டு மாமெனை நிறக்கப் பெற்றவர் பெற்றி
பேறே. (௭)

பெற்றவர் பெற்ற பெருசுதலக் குன்றே பெருமிய
நிலைமரிநிபெற்றவைத் துணை வெயாவத்தக்கடலே
ஞானவொருபல், மற்றவர்க்குறு கட்புடைக்
பிய ஏழையாரும் நின்னைக் கண்டு, சற்றுறுஞ்சே
செப்புவ மனனைக் கண்டிடும் பொருட்டன்றோ
மோ. (௮)

அன்னதனால் யாருக்கு மௌிமெறி காட்டு மன்பு
சேதுநீயொட்டெபான், மன்றாண்முக்கண் ணுஞ்
கண்டமும் வைக்கிய வாளமே பென்றாட்,
ருகரிருதித் தாரதிநிடி மதியெதுன்பமு மின்
றமாக, நின்றவர்தமையும் கடந்தவர் நினைவே
சமே நின்பரம்யானே. (௯)

வாசிவைகல் மவென்ன பூரண நிறைவில் யாதினுமி
பேரொளி, தாமென விற்குஞ் சமத்தறிவென்
தன்னையுணர்வுற் றதுள்ளான், வரமெனைவயங்கி
ரான்டொன்று மாக்கமைலிறதி தந்தயாருத்,
மென்றுங்குது மலபாசமகற்க செல்வமே சிற்
நிலமே. (௧௦)

தன்னையொருவர்.

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த் தனேதானு
மெங்குநிறைந், தன்னற்கரிய பரவெளியா யுலைவ
வழுதா வொளிவிளக்கா, யென்னுட் கலந்தா யான
றியா திருந்தாலிறைவாவினியேனு, னின்னைப்பெறுவ
னெனக்கருளா னிலையைக் கொடுக்க வேண்டாமோ. (க)

நினையு நினைவுக் கெட்டாத நெறிபெற் றுணர்ந்த
நெறிபெற் றுணர்ந்த நெறியாளர், வினையைக் கரைக்
கும் பரமவின்பவெள்ளப் பெருக்கே நிறைந்தருளானே.
மனைவிபுதல்வ ரன்னைபிதா பாடிவீடென் றிடையக்
கந், தனையுமறந்திங் குனைமறவாத் தன்மைவருமோ
தமியேற்கே. (உ)

வரும்போ மென்று மிருநிலைமை மன்றே யொரு
தன் மைத்தாகிக், கரும்போ தேனே முக்கனியோ
வென்னுட் கலந்தாகலந். தரும்பேரின்பப் பொருளே
நின் றன்னைநினைந்து நெக்குருகேனிரும்போ கல்லோ
மரமோ வென்னிதய மியாதென் றறியேனே. (௩)

அறியுந் தரமோ நானுன்னை யறிவுக் கறிவாய் நிற்
கையினற், சிறியுந் தரமோ நீயென்னைப் பெம்மானே
ரின்பமதாய்ச், செறியும் பொருளே நின்னையறிச்
செறியாப் பொருளன் பெறும்பேற்றை, நெறியின்
றெழுக விசாரித்தா லெனக்கோவில்லையெனக்காமே

...னதென் பதும்பொய் யானெனல் பொய்யெல்
...விரதனிடங்காட்டி, வினைதென்பதும்பொய் நீயெ
...ல்பொய் மெய்ந்நிலைக்கே நேசித்தேன், மனதென்ப
...மோ வென்வசமாய் வாராதையை நின்னருளோ,
...னதென் பதற்கு மிடங்காணேன் றமியே னெவ்வா
...ய்வேனே. (௫)

...டையும் படிக்குன் றிருக்கருணை யொன்றைக்கொ
...றனை யுடையாய் பார்ப், பொய்யுமவாவு மழுக்கா
...ம் புடைபட்டோடி நன்னெறியா, மெய்யுமறிவுபெ
...யபேறும் விளங்குமெனக்குன் னடியார்பாற், செய்
...பணியுங் கைகூடுஞ் சிந்தைத்துயருந் தீர்ந்திடுமே.

...சிந்தைத் துயரென் றொருபாவி சினந்து சினந்து
...ர்மயங்க, நிந்தைக் கிடமாய்ச் சகவாழ்வை நிலை
...ன் றனைர்க்கேதநிற்கின்றே, னெந்தப்படியுன் னரு
...ளாய்க்கு மெனக்கெப்படி நீயருள்செய்வாய், பங்
...கதுயரற் றவர்க்கெளிய பரமானந்தப் பழம்பொ
...ளே. (௭)

...பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப் பொருளென்
...ன்னு மொருபாவி, யிருளைத் துரந்திட்டொளி
...நிலைய யென்னுட் பதிப்பதென்றுகொல்லோ, தெரு
...கதெருளவன்பர் நெஞ்சந்தித்தித் துருகத் தெவி
...டாத, வருளைப் பொழியுங் குணமுகிலே யறிவா
...தத் தாரமுதே. (௮)

ஆரா வமிர்தம் விரும்பினர்க ளறியவிடத்தையமி
தாக்கும், பேரானந்த சித்தனெனும் பெரியோ யா
க்குரியோய்கேள், காரா கிரக வலையினிடைக்கட்டு
டிருந்த கனகனெல்ல, மூராலொருகோட் டையுமெ
ற் றுண்டாலெனக்கிங் கொழிந்திடுமே. (

எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும் யானுமே
வென் றீந்தவன்னா, மனைத்து மிருந்து மிலதாகவு
ளாய் நில்லா தழிவழக்காய், மனத்துட் புகுந்தாமய
கவுமென்மதிக்குட் களங்கம்வந்த தென்னே, தன்
கொன்று வமை யறநிறைந்த தனியே தன்னந்தனி
முதலே. (௧0

ஆசையெனும்.

ஆசையெனும் பெருங்காற் றூடிலவம்பஞ் செனவு
மன நலையுங்கால, மோசம்வரு மிதனலேகற்றதுங்கே
ட்டதுந்தூர்ந்து முத்திக்கான, நேசமுநல் வாசமு
போய்ப் புலனயிற் கொடுமைபற்றி நிற்பார்க்கே, தே
பழுத்தருள்பழுத்த பராபரமேநிராசையின்றேற் றெ
ய்வமுண்டோ, (

இரப்பானங் கொருவனவன் வேண்டிய தே
டருள் செயென வேசற் றேதான், புறப்பான்
னருறைடி யிருப்பதுபோ லெங்குநிறை பொ
ளே கேளாய், மரப்பான்மை நெஞ்சினன் யா

வன்றே கேட்டிரங்கெனவே மௌனத் தோடந்,
ரப்பான்மை யருணிறை விலிருப்பதுவோ பராபர
ம சகசநிட்டை.
(௨)

ாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலா
ட்டுவா னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
கட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
ட்டறுந் துறவற மிரண்டு மென்மையே. (௩)

ன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தமியேனென்ஞான
லுந் தன்மைபேச, வுன்னெஞ்ச மகிழ்ந்தொரு
சால் லுரைக்கனையே யதனை யுள்ளியுருக்கனையா,
ன்னெஞ்சே யிரங்காத மரநெஞ்சோ விருப்புநெஞ்
சவையோனை, கன்னெஞ்சோ வலதுமன் றுங்கட்
னெஞ்சோவென துநெஞ்சங் கருதிற்றே. (௪)

ழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
ழ வந்தது டோற்றமுஞ் சோபன
ழி போலரு ளையன் மௌனத்தா
மை யென்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம். (௫)

ொடிக்கின் றோர்கள்பாற் குறையையா தியானெ
ங் குதர்க்கம், விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரிவிலா
னன்பு விடாதே, படிக்கின் றோர்களுக் கிரங்கிடுந்
ன்பமி ழலக்க, நெருக்கின் றோர்களுஞ் சோதியா
யபாது சோதி.
(௬)

உலகமா மாயை வெளியேயென் றன்னையுமல விட்டவி
யேயுடைய யாயரு, ளிலகு பேரின்ப வீட்டுவெளியெனை
யேயிருத்தி வைப்பதெக் காலஞ் சொலாயெழிற்
றிலை வாறுதற் கைநகொடு கண்ணினை தேக்கத்தகாட
கஞ் செய்தட யார்க்கெலா, மலகிலாவின்ப நீர்க்கத்
துசங்கட்டு மப்பனேயரு ளானந்தசோதியே. (எ)

முன்னிலைச் சுட்டொழிதியெனப் பலகாலு மெந்
சேநான் மொழிந்தே னெனின், றன்னிலையைக்காட்
டாதே யென்னையொன்றுஞ் சூட்டாதே சாறுன்போ
ந்த, வந்நிலையே நிலையந்த நிலையிலே சித்திமுத்தியனை
த்துந் தோன்று, நன்னிலையி தன்றியிலைசுகமென்றே
சுகர்முதலோர் நாடினரே. (அ)

அத்துவிதம் பெறும்பேரன் றறியாமல்யானெனும்
பேயகந்தை யோடு, மத்தமதி யினர்போலப்பனங்கெட
ட்ப வின்னமின்னம் வருந்துவேனோ, சுத்தபரிபூரண
மாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்ச் சொருபானந்த,
சத்தியெனுங் காதலனைத் தன்மயமாயருள் பழுத்துத்
தழைத்தவொன்றே. (௯)

தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த் துணையுநீ சஞ்சலம
துதீர்க்க, வந்ததேசிக வடிவுநீ யுனையலான் மற்றொரு
துணைகாணே, னந்தமாதியு மளப்பருஞ்சோதியேயா

தியேயமெய்யர்தந், சிந்தைமேவிய தாயுமா னவனை
ஞானச் சிரகிரிப் பெருமானை. (௰)

சாதிநெறியை வரைந்தமேற் குலமையுந் தவிர்
வேள் கருவேலப் போதும்பான்றிடுங் கன்னியர்மயக்
கில் போதமே தளராமல், மாதுகாதலிபங்கனை
பலகலை மாட்டமானிதை தருகுந், சேதுமேவிய ராமநா
தன்றனைச் சிந்தைசெய் மடநெஞ்சே. (௧௧)

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாதவொருயிரு
க்கோருயிரா யமர்ந்தாயானுற், கண்டவரார் கேட்ட
வராருனையுன்னைக் காண்பதல்லா லென்னறிவாற்
காணப்போமோ, வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வ
னேறி மன்னியொடுங் குடியிருந்துவணங்கிப் போற்
றும், அண்டரிசபுரத்திலிறை தாந்தமௌனபோதாந்
த கடம்புரியும் புனிதவாழ்வே. (௧௨)

பொறியிற் செறியைம் புலக்களிறைப் புந்திக்கவ
ராற் புகுந்திழுக்க, மறுகிச்சுழலு மனக்குரங்குமா
னவனை திருப்பேனே, யறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமா
யகண்டா னந்த மயமாகிப், பிறிவற்றிருக்கும்பெருங்
கருணைப் பெம்மானேயெம் பெருமானே. (௧௩)

உரையுணர் விறந்த தம்மையுணர்பவ ருணர்கிறா
ரே, கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடுமுகிலே

மாறப், பரையெனுங்கிரணஞ் சூழ்ந்தபானுவெயிலெ
னைப்பற்றித், திரையிலா நீர்போற் சித்தந் தெளிவனோ
சிறியனேனே. (௧௪)

கேவல சகலமின்றிக் கெழுமுமேலா யெங்கு, மே
வியவருளின் கண்ணாய் மேவிட மேலாமின்பந், தாவிட்
டின்பாதீதத் தனியிடை யிருத்திவைத்த, தேவெனு
மௌனி செம்பொற் சேவடி சிந்தைசெய்வாம் (௧௫)

நேற்றுளா ரின்றுமாளா நின்றனர் தனைக்கண்டும்,
போற்றிலே னின்னை யந்தோ போக்கினேன் வீணே
காலம், மாற்றிலே னைக்கண்டானந்த வண்ணலேயளவின்
மாயைச், சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ
சிறியனேனே. (௧௬)

போதமென் பதேவிளக்கொவ்வு மனைத்தைப்பொய்
யிருளாந், தீதிலா விளக்கெடுத்திருட் டேடவுஞ் சிக்
கா, தாதலா லறிவாய் நின்ற விடத்தறியாமை, யொரு
மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியேயியம்பும். (௧௭)

சுருதி யேசிவா, கமங்களே யுங்களாற் சொல்லு
பொருடனிப்பொரு ளனைத்தி தென்னவா யுண்
டோ, பொருதிரைக்கட லுண்மை யென்னினும்

மூலக் கருதவொட்டிடா நிறைபொரு ளளவையார்
காண்பார் (கஅ)

மின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்துமெய்ப் பொருளா, முன்னைப் போன்றநற் பரம்பொருளில்லை யென் றோர்ந்து, பொன்னைப் போன்றநின்போதங் கொண்டின்பணி பொருந்தா, வென்னைப்போன்றுள வேழையரைய விங்கெவரே. (ககூ)

தாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ்சாற்றி
னாயு நீயுநின் னருளுநின்னடியரு மன்றோ
பேய னேன்றிரு வடியிணைத் தாமரைபிடித்தே
னைய னேயெனை யாளுடைய முக்கணா யகனே. ( )

காந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்லு மந்தங் காந்தத் தொன்று, தேய்ந்தவிட மெங்கே தா னங்கேதான் சலிப்பறவு மிருக்குமாபோற், சாந்த பதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு ளிருக்குமத்தாற் சலிக்குஞ் சித்தம், வாய்ந்தபொரு ளில்லையெனிற்பே சாமை யின்றமிலை வாய்க்குமன்றே. (உக)

பொற்பு றங்கருத் தேயக மாயிற் பொருந்தக், கற்பின் மங்கைய ரென்பிழி கதவுபோற் கவினச், சொற்ப னத்திலுஞ் சோர்வின்றி யிருந்தநான்சோர் ந்து, நிற்பதற்கிந்த வினைவந்தவா றென்கொ ளிமலா

வந்த வாறிந்தவினைவழி யிதுவென மதிக்கத் தாந்தெ வாறுண்டோ வுன்னுணர் விலையன்றித் தமியே, னெ ந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைமற்ற றாலா. லெந்த வா றினித் தற்பரா வுய்குவே னேழை. (௨௩)

சொல்லாலும் பொருளாலு மளவை யாலுந்தொட ரவொண்ணா வருணெறியைத் தொடர்ந்துநாடி, நல் லார்க ளவையகத்தே யிருக்கவைத்தாய் நன்னர்நெ ஞ்சந் தன்னலமுற னுருவேனோ, வில்லாளியாயுலகோ டுயிரை யின்றிட் டெண்ணரிய யோகினுக்கு மிவனே யென்னக், கல்லாலின் கீழிருந்தசெக்கர்மேனிக் கற்ப கமே பராபரமே கைலைவாழ்வே. (௨௪)

சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம் பத்துஞ் சத்தாதி வசனாதி வாயு பத்து, மிக்கமி லந்தக்கரணம்புருட னோடு நின்றதுமுப் பானைந்து நிலவுங்கண்டத், தாக் கியசொப் பனமதனில் வாயுபத்து மடுத்தனசத் தா திவச னாதியாக, நோக்குகர ணம்புருடனுடனே கூட நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணியோரே. (௨௫)

சுழுத்தியித யந்தனிற்பி ராணன்சித்தஞ் சொல் லரிய புருடனுடன் மூன்றதாகும், வழுத்தியநாபியிற் றுரியம் பிராணனோடு மன்னுபுரு டனுங்கூடவயங்கா

தீர்த்து. பழுத்திடுமு வந்தன்னிற் றரியாதீச மதனி
டைய புருடனென்றி யமருஞானம், பழுத்திடுபக்
குவா றிவ ரவத்தைத் தைபந்திற் பாக்குபெறக் கருவிநிற்
கும் பரிசுதானே. (உ௬)

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவாவெனப் புன்புலாலி
ளைர்ச்சி, சடத்தைக் காத்திட்ட நாயினே னுள்ளன்
பர் தயங்கு, மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தாள்வி
சேடராய் வாழ, விடத்தைக் காத்திட்ட கண்டத்
தோய் நின்னருள் வேண்டும். (உஎ)

வாதனைப்பழக்கத்தினன் மனமந்த மனந்தா
லோத வந்திடு முறையுரைப் படிதொழி லுளவா
மேதமம்மன மாயை யென்றிடிற் கண்டவெல்லா
யாதாஞ்செயாப் பொய்யதற் கையமுண்டாமோ.

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வாதுதான்வை
யத்தினிற் பரம்பரை யாதினுமருவ, மெய்யினின்
றொளிர் பெரியவா சார்வுற்று விளங்கிப், பொய்யதெ
ன்பதை யொருவிமெய் யுணர்தல்போதம்

குலமிலான் குணங்குறியிலான் குறைவிலான் கொடி
தாம், புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்றிலான்
பொருந்து. மிலமி லான்மைந்தர் மனைவியில்லானெனவ
னவன்சஞ், சலமி லான்முத்தி தரும்பர சிவனெனத்
தகுமே. (௩0)

கடத்தை மண்ணென வுடைந்தபோ தொழிந்தத் கருமச், சடத்தைப் பொய்யென விறந்தபோதோ சொலத் தருமம், திடத்தை நல்லமிர் தாவுண்டு பொற்பொது வெளிக்கே, நடத்தைக் காட்டியெவ் வுயிரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய். (௧௧)

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மைநாடாமனிலே சும்மா, தானமரு நிலையிதுவே சத்தியஞ்சத்தியமென நீ தமிய னேற்கு, மோனகுரு வாகியுங்கைகாட்டினையே திரும்பவுநான் முளைத்துத் தோன்றி, மானதமார்க் கம்புரிந்திங் கலைந்தேனே பரந்தேனே வஞ்சனேனே. (௧௨)

தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள் வடிவஞ் சாந்த, மின்மய மான வண்ட வெளியுருவானபூர்த்தி யென்மய மெனக்குங் காட்டா தெனையபகரிக்கவந்த சின்மய மகண்டாகாரந் தக்ஷிணைதிக்கமூர்த்தம். ( )

சிற்றரும்பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தான்
மற்ற ரும்பென மலரெனப் பேரறிவாகிக்
கற்றரும்பிய கேள்வியான் மறித்திடக் கதிச்சிர்
முற்றரும்பியமௌனியாய்பரத்திடை முளைப்பான்

மயக்கு சிந்தனை தெளிவென விருநெறி வகுப்பா, னயக்குமொன்றன்ப லொன்றிலை யெனலவழுக்கே

மயக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெளிவுறவினிதாம், பயக்க வல்லதோர் தெளிவுடை யவர்க்கெய்தல் பண்போ. (௧௫)

அருள்வடி வேழு மூர்த்த மனைவகள்சோ பானமென்றே, கருதிசொல்லியவாற்றாலே தொழுந்தெய்வ மெல்லா மொன்றே, மருளெனக் கில்லை முனபின் வருநெறிக் கில்வழக்குத், தெருளின்முன் னிலையா முன்னைச் சேர்ந்தியான் றெளிகின் றேனே. (௧௬)

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெளியனேற் கிதுவரை யமைத்த, தத்தனையெல்லாமறிந்தநீ யறிவை யறிவிலி யறிகிலே னந்தோ. சித்தமும் வாக்குந் தேகமு நினைவே சென்மமு மினியெனலாற்று, வைத்திடுங்கென்னை நின்னடிக் குடியாமறைமுடி யிருந்தவான் பொருளே. (௧௭)

வான்பொருளாகி யெங்குநீ யிருப்ப வந்தெனைக் கொடுத்துநீ யாகா, தேன்பொருள் போலக் கிடக்கின்றேன் முன்னையிருவினை வாதனையன்றோ, நின் பொருளான வமிர்தமே நின்னைச் சிந்தையிற் பாவனை செய்ய, நான்பொரு ளாமென னல்ல னல்லசேநானி றந்திருப்பது நாட்டம். (௧௮)

நாட்டமூன் றுடைச் செந்திறமணியே நடுவுறநாயக விளக்கே, கோட்டமில் குணத்தோர்க் கெளிய

நீர்க் குமிழ்மே னேர்தலை யாயினுமென்னை, பாட்டளி
நெஞ்சக் கின்னமாச் சேர்த்து வாய்மடுத்தருந்தினை
னுந்தே, பாட்டளி கறவை முன்பயந்ததுபோற் பற்ற
யாந் திருப்பதெந் நாளோ. (௧௯)

என்னுடையுயிரே யென்னுளத்தறிவே யென்னு
டை யன்பெனுநெறியாய்க், கன்னன் முக்கனியே தேன்
கண்டமிர் தென்னக் கலந்தென்னை மேவிடக் கருணை
மன்னிய வறிவே யுன்னைநான் பிரியா வண்ணமே மன்
மனமெனுங் கருவி, தன்னதுவழியற் றென்னுழைக்
கிடப்பத் தண்ணருள் வரமதுவேண்டும். (௨௦)

எனக்கெனச்செயல்.

எனக்கெனச் செயல்வேறிலை யாவுமிங் கொருநின்
றனக்கெனத் தகு முடல்பொரு ளாவியுந் தந்தேன்,
மனத்தகத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம்பிரானே,
நினைத்ததெப்படி யருளுதனீதம். (௧)

உளவறிந் தெலா நின்செய லாமென வுணர்ந்தோ
ர்க், களவிலானந்த மளித்தனை யறிவிலாப் புன்மைக்,
களவுநாயினேற் கிவ்வண மமைத்தனை கருத்தாத், தா
ருந் தன்மையிங் காரொடு புகலுவேன் றந்தோய். ()

என்னைத் தானின்ன வன்னையென் றறிவிலா மேவ
லை, தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிந்தியற் றங்
கோய், பின்னைத் தானின்றனருள் பெற்றமா தவப்பெ
ரியோர், தன்னைத் தானிகராமென வாழ்த்துவர் நெறி
யால். (௩)

ஏதமின்றித்தன் னடியினைக் கன்புதா னீட்டுங்
காத லன்பர்க்குக் கதிநிலை வீடுதனைக் காட்டும்
போத சித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
நாத தற்பர நானெனவா றாய்ந்துவே னவிலாய். (௪)

வேத மெய்த்தலை யந்தலை சிரத்திலும் விளங்கும்
பாத நித்திய பரம்பர நிரந்தர பரம
நாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கு
நீத நிற்குண நினையன்றி யொன்றுநா னிலையே. ()

நெறிக டாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்காஞ்,
செறியுந் தெய்வமும் பலபல வாகவுஞ் செறிந்தா,
லறியுந் தன்மையின் காருணை யறிவினா லறிந்தோர், பிறி
யுந் தன்மையில் லாவகை கலக்கின்றபெரியோய். ()

பெரிய வண்டங்க ளெந்தனை யமைத்ததிற்பிறங்கு
முரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்தற் குறுதி, வரு
வெத்தனையமைத்தனை யமைத்தருள் வளர்க்கு, மரி
யதத்துவவெனக்கிந்தவன் னேமே னமைத்தாய். (௭)

கணபதிதனுமின் காரணந் தன்னையே கருத்தி,
னொரு மாதவர்க் கானந்த முதலினை யொன்றுங்,
குணமிலாதபொய் வஞ்சகனுக்கெந்தை நிர்க்குணமா
மணமுலாமலர்ப் பதந்தரின் யாருனை மறுப்பார், ()

கன்னல் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கலந்த,
தென்ன முத்தியிற் கலந்தவர்க் கின்பமாயிருக்கு,
நன்னலத்தநின் னற்பதந்தனையென நம்பச், சொன்
னவர்க்கெனு லாங்கைம்மாறில்லையென் சொல்வேன்.

தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மனைவியெலாஞ் சகத்
திற், பந்தமாமென்றே யருமறை வாயினாற் பகர்ந்த,
வெந்தை நீயெனை யின்னமவ் வல்லலி லிருத்திற், சிந்
தை தான்றெளிந் தெவ்வண முய்வணஞ்செப்பாய்.

தூயன் றன்னருள் வடிவினன் பொறிமையாற்
றுலங்கு, மெய்யனென்றுனை யையனேயடைந்தனன்
மெத்த, நொய்ய னுன்னிய வறிவில னென்றைநாடொரு
க்கும், பொய்யனென்றெனைப் புறம்விடினென்செய்
வேன் புகலாய். (௧௧)

ஒன்றதாய்ப்பல வாயுயிர்த் திரட்கெலா முறுதி,
யென்றதாயென்று முள்ளதாயெ வற்றினும்பிசைய

...னின்ற நாயினேன் நின்றிடு மறிஞரென்னெஞ்ச, மன்ற
...றதானிம்ப வுருக்கொடு மடிந்திடின் வாழ்வேன். ( )

...தனிசி ருத்தருட் சகசபே பொருந்திடத் தமியேற்
...கினிசி றந்துதல் கடனிது சமயமென்னி தயச்
...னவு மப்படி பாவினை தாதலாற் கருணைப்
...புனித நேயத் யாதநெறான் றுள்ளதோ புகலாய்

திருக்குறிரடித் தாமரைக் கன்புலான் செய்யப், பொருந்துகா வல்ல புண்ணியஞ்செய்யுளாள் பொருந்தா, திருந்த நாள்வெகு தீவினையிழைத்தா னென்று. கருத்தவாவுளேப் பொருந்துதாளெந்தகானடிமை,

நின்று மூன்றுமாய் நவையுமா பாவிநும் பெரிய, தென்றுந் தன்மையா லெவ்வுயிர்த் திரளொயு மியக்கி மன்றுள் நன்னாருள் வடிவமே புனக்கன் புவைத்தாற், றன்னு மின்னமேல்ன் யாதொனு மகந்ததேயென்சொல்லாய். (க௫)

மின்னே யென்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெய்யா, முன்னே நான்மறைத் தெவ்வணமுய்வண முறையாய், முன்னே வல்வினை வேரற முடித்தென்று முடியாத், தன்னைத் தன்னடியார்க்கருள் புரிந்திடுந் தக்கோய். (க௬)

எம்பராபர வெம்முறை யிட்டுத் துணையையென் றிறைஞ்சு
நம்ப ரிப்பர்க்கு முனக்கவினை நடலின் குபர்த. வம்
பொன் மைலைப் பதந்தைதியே முனிவோரா வருமை,
கம்பி சேனனிப் புறப்படுக் கைவிடேல் கண்டாய். ()

பாடி பாடிநின் றிரங்கியின் பதமலர்முடிமேற் சூடி
வாழ்ந்தவ ரமலனின் னடியர்வரம் பெறும்ப, னோடி
யோடிநெஞ் சுலைந்ததை மெய்யெனு நம்பித், தேடுமேனன
வெருவக் திகைமடப் பெண்ணினிச் செய்வேன். (ங௮)

கனவு வஞ்சனை காமமென் றிலைவெயலாக் காட்டு,
மனவு மாயையின் காமெனக் கனைத்துன மையாருவ
விலையெனக் குள்ளவா றுணர்த்தி நல்லறமு, மன
ரு மாமதி போல்மதி தளர்கின்றி வாழ்வேன். (ங௯)

வான நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர்
ஞான நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர்
மோன நாயக நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றுந்
தீனனுபகம் வாடவோ வென்செய்வேன் செப்பாய் ()

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாத கக்கருங் கன்மனக் கோயிலாப் பரித்து
ஆத ரத்தொடு யாதினும் பிச்சைபெற் றேனு நாம்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வேன். ( )

தெளிவோ ரடைவோ மற்றிவை யறிவிலர்க் கிறிதா
ழிவி லாளியின் றிருவருட் கயிலையைக் கேதா,
வழிய ருக்கிலை யெனச்செப்பே னெனச்செப்பினே
யுணர்வு யுக்கிலை வெளிசெப்பே யெனப்பொதுமா முதா
ர், வொளிவு கைமிகை வொளிருமாயவுமா (உஉ)
ரைகா.

தன்னி றன்மணி யெண்ணுமே தொழுமன்பர்கரு
த்தி, எண்ணற வென்றவன் எருவெனக் கொத்தரா
த்து, மன்ற வின்னுருக்குன்னல் நுதழுமாறுப்
முன்னுமா றுமா யன்னையாய் நிற்கின்றபெரியோய்.

கமெலாந் தனி புரந்தவ தகவுடைத் தக்கோ
கமெ லாம்மறைந் தாளந்த மாபின வாளின்
கமெ லாம்புரிக் கோரவாய் வித்தகா மாரு
கமெலாமெனப் பிறந்திடச் செய்தருக்கனைத்தாய்.

வாய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலை யெவிதயன்
வாய்ந்தா பொனபு வளர்க்கவுங் கருணைவளர்ப்பா,
வாய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனை யறிவாற், றேய்
ந்தபேர்கட்குத் தோன்றிலாத் தோன்றலைத் துபோய்.

தக்க சின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித் தமியே
ன், மிக்க தெய்வமே நின்னிடப வென்னத்திய்விடு,,
ஒருக்க ளுப்பத்தை மகமொதுப் பாசக்கட்டுடனே

துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்றே னென்செய்வான் றுணிந்தேன். (௨௬)

பவம்புரிந்திடும் பாவிபேற் கருணிலை பதியத்
தவஞ்செயும்படி தயவுசெய் தருள்வதே கரும
மவம்புரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை யளிக்க
நவங்கொடத்துவத் திரைஎறிகடலெனுநலத்தோய்.

உற்றுணர்ந்தெலா நியல தில்லையென் றுலேயபற்று
இன்றன் றெந்தநின்னடியர்யான் பாவி, முற்று மாய
மாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதறனப்பிருந்திடத்
தொழில் செல்வான் றனைநிகரானேன் (௨௭)

மண்டலத்தின்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்த வித்தை யகோவெனவும் வாரறிதி, யண்டமனைவ யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தினிறுத்து மவதானம்போல, வெண்டருநல் லகிலாண்ட கோடிவைத்தன் னருள்வெளியி லிலக வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற வற்புதத்தையெவராலுமிச் சயிக்கக் கூடாவொன்றை. (௧)

ஒன்றிரண்டாய் விகரிக்கும் விகாரங்கடந் தேகமாம் யோகபூமி நின்று தெளிந் தவர்பேசா

மௌனநியாயத்தைநிறை நிறைவைத்தன்னை, யன்றி
யொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான்முத
லா யசலமாகி, யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தன்
னொன்ற சாந்தபத வியற்கை தன்னை. (௨)

பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப்
பரிசுகாட்டிச், சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷியதா யாரம்
பத் தன்மையாகி, விதம்பியாவுங் கடந்நவித்தைத யெ
ழுயிருளைக் கீண்டெழுந்து விமலமாகி, மதமாறுங்
காற்றுத வானந்த சாகரத்தை மௌனவாழ்வை. (௩)

வாழ்வனைத்துந் தங்கவின்ப மாகடலை நல்லமிர்தை
மணியைப்பொன்னைத், தாழ்வறவென் றுளத்திருந்த
தத்துவத்தை யத்துவித சாரந்தன்னைச், சூழ்பெரு
ம்பேரொளியையொளி பரந்தபர வெளியையின்பச்
சுகத்தை மாறு, வேழுலகுங் கலந்தின்றுப் தானாயா
யென்றுமா மியற்கைதன்னை. (௪)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச் செய்தரு
ளுஞ் சமத்தை மேலாக, மின்னைநிகர்ந் திடவுறியாச்
சொருபானந் தக்கடலை வேதமாகி, யென்னையறிவ
ரிதெனச்சமயகோ டிகளிடைய விடைபருக, பொ
ன்னாவிரித் திருமலகத் தாம்பருமிட் பருப்பரவும்
புனிதமெய்ப்பை. (௫)

பாசமிலாப் பரவெளியா யுதயமிலை யனைப்பரமோனமானதர் பாசுபோல், விசுவிக்கு விரித்திருந்தவை யமைப்பரத்த தினிறுத்த விரிவைத்தன்னே, விசுவாச விளைப்பும் தப் பரமற்றொருந்த மந்தாரக விநுவம் போயநீ, பிர மையமற் பரமபதத்தைப் பணித்த நிர்மல நிராகா சத்தை. (௯)

அத்துவித வனுபவத்தைத் தனக்குமொரு விசேடமி ன்ன மத்தியென்று, சித்திரத்தைக் கொரு மனத்தாமத நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளை விளைவிக்குந் தன்ன. விவ த்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானு மெய்க்காஞ்ஞம் வளர்க்கும் ஒன்றும், நித்தியமாய் அமலயனைத் தம்பரமா யமர்ந்தத் தெய்வத் தன்னே. (௰)

தன்னிலே தானாக நினைந்தானீர் தனிக்குஞ்சுக சமாதியாகப், பொன்னிலே பணிபோல மாயை தரு மனமேயுன் புரைகள் தீர, வென்னிலே யானாகி யெமை பே தெளிவிசியா ருச்சொல்லா நிகழ்ந்திடுமோ, வருணி லோ திருவருளுக் கொப்பாமோ லென்னுவிக்கோ ருறவுமானாய். (௧௧)

உறவுடனே பெயர்த்தலிற் பிரகாசி செந்தருமே பொரிந்துதன்னற், சுமையகற் றந்தனிறு மெய்ப்பரமு முன்னிலைக்குந் தி பரவதன்பேர, வற்றிதுன்னெ மனத் தென்னல் வழக்கன்று வித்தெனவும் வைத்ததுவே

[illegible]

[illegible]

[illegible]

பாயப்புலி.

[illegible]

[illegible]

மாக், கற்பாந் தாக்குந் தலைக்திடமாய்நிறுத்த காட்டு நல்கும், பொற்பா மாயென் வினைக்குருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே. (௨)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாத காதனை நிறுவைத் தே, தொய்யும் புதுமலரிட்டு வெய்யனைப் புத்தக் குடனே, கையுஞ் சிரமீசைக் கூப்பிநின்றுருகக் கசிந்து ருகி, யுய்யும் படிக்கருள் செய்வதென் றேபுளி நாத் தனே. (௩)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனைப் பொன்னுருவி யாயிலங்க, சுத்தனைச் சுத்த வெளியா வயங்கும் காதலனை, சித்தனை நித்தனைப் பிரசாதமாக நின்பவனை, எத்தனை நாள்செல்லு போமன மேகண் டுறைந்ததுவே (௪)

கண்டா ருளத்தினிற் காணுந் திரு பெய்யுங் கரு ணையுருகி, லண்டார் புறத்துக்கு மப்பால் விளங்கு மக னிதனைக், கொண்டாடு நாமுன்னங் கற்றாலே மத தன்றன் கோலமெல்லாம், விண்டாலும் பொல் நாம் காணாது வெட்ட வெறுவெளியே (௫)

வெளியான நீயென் மனவெளியூடு விளங்கிலையா, லொளியாருங் கண்ணு மிரவியும் போலவென் றுரைய வல்லா, ளளியாருங் கொன்றைச் சடையாட வாய்ந் தோயாடக் கங்கைத், துளியாட மன்றா டையாமி மூக் கட் சுடர்க் கொழுந்தே. (௬)

• சொருகுற்ற அறைபோகச் சோகைதயச்சோசக்குழை
..டலி, மருந்தை வண்ணயின் பாதப்புனைதரு தருள்
..தன்றே, மெருக்க தரவுசெ மெய்ப்பெருமானை
.. நிறைந்தி விண்ணோர், தொழுந் தாதைதமென்ன
..பொருந்த யேலிக் கைப்பொருளே. (எ)

கைமாறு அரன் திருமேனியாகவே தொண்டர்
..க்க, மாமெய்ப்பொருந் தேசம் மெய்யறிந்தே மன்று
..ரவுளர், பாயேலுள் பொன்னடி நீழ்கண்டாளன்
..ப் பாலிக்கித்தக், செய்யாமையானை குல்கோடை
..ன்றுர் திரமின்றே. (அ)

இக்க ஆவிருக் குவிகாசி நின்று விளையதிக்கே, அ
..மாசத் தாக்கிலமணர்த் மெய்க்குச் சுழுமுள்
..டை, வோகார மாமைக் கெழுத்தரத், புயதத்தை
..ள்மெய்ணமீப், பாக்கா நடத்தும் பொருளே மக
..ண்ட பாசமிலரே. (௯)

இயமாதி காலிருதக் கொலத்த மாயமை. செப்புமி
..த, மயமாதிமயக்கிய மெய்யரேத கிரண்டத்தி கன்மை
..பெறு, தமிசே தருமைப் புமைப்பொதிக் கேமெய்மனதி
..மிமானமாட, பயிலே விளைக்கமெல் றேமெயனி மா
..மைளர் பாயத்ததுமே (௧0)

ஆமெறத் இலக்கு சமயங்க ளாதுக்கு மாழ்கட
..ாய், விதிப்பாசத்த பாயமை ..ரமைக்க மெள்ளமெயா

ன்று, தெறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர் சிந்தை திலோ, பூதப் பரந்தண்ட கோடியெல்லா மின்றாமை விடுமே. (௧௧)

அடக்கினு மோடிநின் றிற்கினும் வேறொரு காட்சியின்றிக், கிடக்கினுஞ் செல்லினு மிருக்கினு நல்லருட் கேண்மையிலே, தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குளே, முடக்குவன் பாம்பர மானந்த நித்திரை முடிப்பமே. (௧௨)

என்றாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயமொழி யென்னிரண்டு, கன்றோ யுறங்குறங் கென்றனே முக்கட் கருணைப்பிரான், நன்றார் கருணை மௌனத் திறைன் முத்தி சாதிக்கவோ, நன்றாத தொன்றில்லை யெல்லா நலமு நமக்குளவே. (௧௩)

நானென் றொருமுத லுண்டென்ற நாஸ்திகரை யொன்னுட், டானென் றொருமுதல் பூரணமாகத் தலைப்பட் டொப்பி, வானைத்தக் கன்னிதன் னழிவையெல் லாமுன் டவசங்கி, மோனர் தவர்க்கோர் தாயினி யாது மொழிகுவதே. (௧௪)

தானந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானிந்தச் சாதனைத் தீர்ந்து, மோனம் பொருளெனக் கண்டிடச் செய்தது மோனகுருவாய்த், தினந் தனைக்கின்ற சிரக்கிளை யருளி விச் சிந்தைக்கென்று, மானந்த தானைக்கினிய பரமேச்சி தானந்தமே. (௧௫)

சமைக்கோர் மதத்தை யில்லைப்பா ரெனக் கொய்ப்
பின் னைப்பார், மனக்கோ தாற்றும் பாம்பொருளை
யெய்மே வாழ்வித்திட, நினைக்கோ பாவினை நீங்காத
பூரண கொழுகினை, நனக்கே பாவினிச் சப்பாவிருக்
கத் தருவதுமே. (௧௬)

இடம்பெறு வீடுபின் னார்கேசய் சகமுமிருநிதியு;
முடக்கையில் டாருயிர் போம்போதகூடி யுடன்வ
ருமோ, டைப்பெறு மாயை யானமே யினியிங்குவா
ரெனவி, இடம்பெற வைத்தவெனனைஞ் சகாயன் செ
ய்த்துகொன்றோ. (௧௭)

சாற்றுஞ் சடலத்தைப் பொன்பதுமாச வடையுனை
யை, சோற்றுப் பனையினை முட்டிமல பாண்டத்தொ
டர் கறையை, யாற்றுப் பெருக்கென்ன கனமப்பெரு
க்கை படாதிருமிச், சேற்றைக் குனையென் றகாய்க்கு
முன் போகுஞ் சேர்வதுமே. (௧௮)

பொய்யாதுலக நிலையல்ல சானற் புனமெலாமே,
மெய்யா மறிக்கெதன்ன வென்றுலிதனை விட்டபடியோ,
கையான் மௌனர் தெரிந்தெகல் லாணிழற் கண்ணி
ருந்த, மையாய பாவென் சாரியோமுக் கன்றுவடை
யாமுயித. (௧௯)

ஆசு வறுமெதனை மோனப் பழித்துக்கல் லாணிழற்
கெழுப், போராது நால்வருடன் வாழ்முக் கண்றுவடைப்

பேராசை, நீரா யுருகவென் னன்புந்தேக்க நிட்டை
யைநீ, தாரா விடினென் பெருமூச்சுத் தாவத் தன
ஞ்சயனே. (உ0)

வாயுண்டு வாழ்த்த மௌனஞ் செய்போத மௌ
னவருட், டாயுண்டு சேயென்ன வென்னைப் புரக்கச்
சதானந்தமா. நீயுண்டு நின்னைச் சரண்புக நானுண்
டென் னெஞ்சமைய்யா, தீயுண்டிருந்த மெழுகலவோ
கதி சேர்வதற்கே. (உக)

கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனிமது
ரச், சொல்லாற் றுதித்துநற் பச்சிலை தூவியுங் கொண்
டரின, மெல்லாம் பிழைத்தன ரன்பற்ற நானினி யே
துசெய்வேன், கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற முக்கட்
குருமணியே. (உஉ)

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போதமுன்னை
க்கிலையோ, பின்னிலைச் சன்மம் பிறக்குங் கண்டாயிந்
தப், பேய்த்தனமேன், றன்னிலையேபெற் றுதானே தனி
ச்சச்சிதானந்தமா, தன்னிலை வாய்க்குமென் சித்தி
யுங்காணு நமதல்லவே. (உ௩)

சொல்லான மௌன மௌனமென் றேசொல்லிச்
சொல்லிக் கொண்ட, தல்லான் மனமறப் பூரணநிட்
டையி லாழ்ந்த துண்டோ, கல்லாத மூடனினி யென்
செய் வேன்சகற் காரணமாம், வல்லாளனான மௌன
சதானந்த மாகடலே. (உ௪)

ஆரண மாகம மெல்லா முரைத்த வருண்மௌன,
காரண மூலங்கள் லாலடிக் கேயுண்டு காணப்பெற்று
ம், பாரணங் கோடு சுழுனெஞ்ச மாகிய பாதரச, மார
ணை மாப்பிடி மெண்சித்தி முத்தியும் வாய்த்திடுமே. ()

சித்த வெளி வடபான் வெளிநந் தீபகுண்ட, சுத்
த வெளி யெனுமூ வருக்குந் தொழும்பு செய்து, சத்
த வெளி முதன்மூன்று மௌனமுந் தான்படைத்தே,
சித்த வெளிமல் லாலறி யேன்மற்றை நிட்டைகளே.

கண்டே வினைதரு ளவ்வருளாய் நின்று காண்ப
தெல்லா, முண்டே யதுவு நினைதாக்கி னேனுவட்டாத
வின்ப, மொண்டே யருந்தி யிளைப்பாறி னேனல்ல
முத்திபெற்றாக், கொண்டேன் பராபரமேயெனக் கே
தாங் குறையில்லையே. (உஎ)

மேற்கொண்ட வாயுவுங் கீழ்ப்பட மூலத்துவெந்த
ழலோர், ஆற்கொண்ட மேக மெனவூமை நின்று சொ
ரியமுதையென், னூர்கண்ட தன்று மௌனேபை தேசி
யளித்தை யினிவ், பார்கண்டு கொண்டனன் மேலை
யுயிர்தம் பருகுவனே. (உஅ)

சொல்லாற் றொடர்பொரு ளாற்றொடராப் பரஞ்
சோதி நின்னை, வல்லாளர் கண்டவழி கண்டிலேன்
சமார்க் கத்தினுஞ், செல்லாதென் சிந்தைநடுவே

வாரிபெருமையும்பிறவுந்தான்
சிரிதானநின்சின்மயத்தேதயென்று
ஸாரிபேலாளதாவித்திரளதை
யோரிலேனெண்ணாமண்டவொருவனே. (கஅ)

ஒருவனென்றனைத்தாங்குறிப்பறிந்
தருள்வரோவென்னையாளுடையண்ணலே
மருளேன்பட்டவாதைவிரிக்கின்றே
பெருகுநாளினிப்பேசவிதியின்றே. (க௯)

இன்றுனக்கன்பிழைத்திலனென்றே
யன்றுதொட்டென்னையாளாய்சேயென்று
நின்றபற்றியநிலைக்கைவிட்டான்
மன்றமெப்படிநின்னருள்வாழ்த்துமே. (௨௦)

வாழ்த்துநின்னருள்வாரம்வைத்தாலன்றிப்
பாழ்த்தசிந்தைதப்பதகனுழப்வதே
சூழ்த்துநின்றதொழும்பரையாளத்தக்
தாழ்த்துமுன்கனருட்செம்பொற்சோதியே. (௨௧)

சோதியேசுடரேசுகமேதுணை
நீதியேநிமலேநிறைவேநிலை
பாதியேயுனையாளுடைந்தோனகம்
வாதியாதருள்வாயருள்வானமே. (௨௨)

வானைப்போலவந்தெனைக்கொண்டாளத்தக்
தேனைத்தக்கநினைச்சேர்ந்துகலந்துமெய்ந்

ஞானத்தெய்வத்தைநாடிவெறுமென்று
ஈனப்பாழ்கெடவென்றிருப்பனே. (௨௩)

இரும்பைக்காந்தமிழுக்கின்றவாறெனைத்
திரும்பிப்பார்க்கவொட்டாமற்றிருவடிக்
கரும்பைத்தந்தானன்னீர்க்கம்பலைபலா
ததும்பச்செய்யெனதன்னையொப்பாமனே. (௨௪)

அன்னையப்பனென்றுவித்தானையெனுந்
தன்னையொப்பற்றசற்குருவென்பதே
பொன்னைப்பூரணவின்பவெளிக்குளே
துன்னவைத்தகடவுளெனத்தக்கதே. (௨௫)

தக்கதென்வியிற்சார்ந்தநற்பூமியின்
மிக்ககாதவிளங்குமகனொன்றே
பொக்கனுங்கொழுமானவையும்பூக்காய்க்
கொத்தனின்றமொன்றுப்பிறைவானதே. (௨௬)

ஆனமானசமயக்களாறுக்குந்
தானமாய்நின்றுதன்மயங்காட்டிய
ஞானபூரணநாதனையடியே
னீனவேவினைபந்தேங்கித்திளைப்பனே. (௨௭)

தேகவின்பந்திளைக்கத்திளைக்கவே
வாக்குமாயெனக்கானந்தமாகியே
போக்கிறுவரவற்றபூரணந்
தாங்கிநின்றவாதன்மயமாமதே. (௨௮)

அறிவென்றுன் ஞானமதாமென்ற
மூதியஞானிகள்போனப்பொருளை
வெறுமிவன்றெண்ணிப்பிறைந்தகவலைமையுழுபேன்
மதியுணரின்றின்பவாரிவழங்குமே (௨௯)

வாரிக்கொண்டென்னை வாய்மடுத்தின்பமாய்ப்
பாரிற்கண்டவையாவும்பருகின
போரிற்கண்டிடுமுமன்கனவென
யாருக்குஞ்சொல்வரிலையையனே. (௩0)

ஐயமற்றவைதிவருணர்க்கெலாங்
கையிலாமலகக்கனியாகியு
மெய்யனேயிந்தமேதினியீதுமுன்
பொய்யனேற்குப்புகலிடமெங்ஙனே. (௩௧)

எங்ஙனேயுய்ப்பபானெனைதென்பதற்
றங்ஙனேயுன்னருண்மயமாகிலேன்
றிங்கள்பாதிதிகழ்ப்பணிபணி
கங்கைவார்சடைக்கண்ணுதலெந்தையே. (௩௨)

கண்ணிற்காண்பதான்காட்சியையார்நெறியில்
பண்ணல்பூசைபகர்வதுமந்திர
மண்டொறைடந்தாட்வழங்குயிர்யாவுமே
யண்ணலேநின்னருள்வடிவாகுமே. (௩௩)

வடிவெலாநின்வடிவெனவாழ்த்திடார்
கடியனேனுமுன்காரணங்காண்பதே

கொடியவனென்னை வெங்குழி றைந்தொளி
ரடிகளேயரசேயருளத்தனே. (௫௪)

அத்தனேயகண்டானந்தனேயருட்
சுத்தனேயெனவுன்னைத்தொடர்ந்திலேன்
மத்தனென்பெருமாயமலமாயையான்
கத்தனேகல்வியாதுநான்கற்கவே. (௫௫)

கற்றுமென்பலன்கற்றிடுநான்முறை
சொற்றசொற்களகாரம்பமோநெறி
நிற்றல்வேண்டிநிருவிகற்பச்சுகம்
பெற்றபேர்பெற்றபேசாப்பெருமையே (௫௬)

பெருமைக்கேயிறுமாந்துபிதற்றிய
கருமிக்கையகதியுமுண்டாங்கொலோ
வருமைச்சேரன்பர்க்கன்னையொப்பாகவே
வருமப்பேரொளியேயுன்மனானந்தமே. (௫௭)

உன்மனிக்குளொளிர்பரஞ்சோதியாஞ்
சின்மயப்பொருளேபழஞ்செல்வமே
புன்மலத்துப்புழுவனபாவியேன்
கன்மனத்தைக்கரைக்கக்கடவதே. (௫௮)

கரையிலின்பக்கடலுமுதித்திட
வரையிறுனுனைவந்தாலக்கிலே
னுரையிலாவின்பமுள்ளவர்போலவிக்
கரையிலேநடித்தேனென்னதன்மையே. (௫௯)

மையுலாம்விழிமாதர்சம்போகப்
பொய்யிலாழும்புலையினிப்புரைதான்
கையிலாமலகக்கனிபோன்றிலென்
ஐயனேயென்னையாளுடையண்ணலே. (௩0)

அண்ணலேயுன்னடியவர்போலருட்
கண்ணினுனைக்காணவும்வாவெனப்
பண்ணிலேனென்பகத்தவம்போயுயும்
வண்ணமாகமனிலையம்வாய்க்குமே. (௩௧)

வாய்க்குங்கைக்குமௌனமௌனமென்
றேய்க்குந்சொற்கொண்டிராப்பகற்றிடா
நாய்க்குமின்பமுண்டோகல்லுடையரைத்
தோய்க்குமானந்தத்துவெளிவெள்ளமே! (௩௨)

தூயதானதறியவறிவெனுந்
தாயுநீயின்பத்தந்தையுநீயென்றற்
சேயதாமிந்தச்சிவத்திரளன்றோ
வாயுப்பேசொணாவானவகண்டமே. (௩௩)

அகண்டமென்னவருமறையாகமம்
புகன்றநின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ
செகங்களெங்குந்திரிந்தான்மோனத்தை
யுகந்தபேருண்மையொன்றறவுரையனே. (௩௪)

ஐயனேயுனையன்றியொருதெய்வங்
கையினாற்றொழவுங்கருதேன்கண்டாய்

பொய்யறிவைப் பொய்யுரையென்கதந
மெய்யறிவுணர்க்கெளியாருமே. (௪௫)

வெளிநின்றவெளியாய்விளங்கிய
வொளிநின்றவொளியாமுன்றன்னையன்
றெளிவுதந்தகல்லாவடித்தேவென்று
களிபொருந்துவன்றேறதகவிலியே. (௪௬)

கல்வியற்றவருந்திறக்கர்க்கிறந்த
நல்லவொத்தருளின்னரவையா
வெல்லையற்றமயல்கொளவேவெறியிற்
றில்லையிற்றிகழுந்திருப்பாதனே. (௪௭)

திருவருட்பெய்யச்செல்விமலமை
யருளிருக்கின்றமேனிபொருபரன்
ஒருமையுறக்கவெனக்கொவ்வப்பணிசெய்தே
கருதிருக்கின்றவன்மயல்கில்லியே. (௪௮)

கன்மமென்றதோர்கறுமேமெய்ச்
சென்மமேமிதனைத்தின்றேக்கடவதோ
வென்மனேதரவெய்துபயக்கரு
ணன்மைசேர்முக்கண்ணறுநதிருக்கவே. (௪௯)

காதலென்றதைத்தன்முக்கட்பிரான்
வேதவேதியன்வெள்விடையூர்தியெம்
போதமாய்நின்றபுண்ணியன்பூந்திருப்
பாதமேகதிமற்றிலைபாழ்நெஞ்சே. (௫௦)

மற்றெனக்குமயக்கமென்னவனெந்தே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதலோனருள்
பெற்றபேரவரேபெரியாரெலா
முற்றுமோர்ந்தவர்முறைமையர்க்கமே. (௬௧)

உரையிறந்துளத்துள்ளவிகாரமாந்
திரைகடந்தவர்தேடுமுக்கட்பிரான்
பரைநிறைந்தபரப்பெங்கணுங்கனே
கரைகடந்தின்பமாகக்கலப்பனே. (௬௨)

கலந்தமுக்திகருதினுங்கேட்டிறு
இலங்களாதியுநின்றெறைப்போலவே
மலந்துபோயினமென்றுமருமறை
மலர்ந்தவாய்முக்கண்மாணிக்கச்சோதியே. (௬௩)

சோதியாய்த்தன்னைத்தொண்டருட்கூட்டியே
போதியாதவெல்லாமெனப்போதிக்க
வாதிகாலத்திலுன்னடிக்காந்தவ
மேதுநான்முயன்றேன்முக்கணெந்தையே. (௬௪)

எந்தநாளைக்குநீன்றருடாவென
வந்தியருள்வாழ்கவென்றுன்றுவேன்
சிந்தைநோக்கந்தெரிந்தருளிப்பெலாந்
கந்துகாக்குந்தயாமுக்கணாதியே. (௬௫)

கண்ணகன்றவிக்காசினியுடெங்கும்
பெண்ணொடாண்முதலாபெண்பிறவியை

பென்னைவோவரித் தைதகதிபெறும்
வண்ணமுக்கண் மணிவந்து காக்குமே. (௫௬)

காக்குமின்னருட் காட்சியல்லாலொரு
போக்குமில்லையென் புந்திக்கிலேசத்தை
நீக்கியாளுகைநின் பரமன்பினை
ராக்கிபெறுக்கவானந்தமூர்த்தியே. (௫௭)

ஆனந்தக்கதியென்ன வென்னானந்த
மோனந்தொன்னமுறைபெறமுக்கணெக்
கோனிலங்குருப்பதறைவெறாக்
இனன்செய்கைதிருவருட்செய்கையே. (௫௮)

கையிருப்பெருழுந்தத்திக்கிக்குள
பொய்யிற்றூலினைக்காவிருப்பினை
மேயவினையாசேயருளையருட்
மெய்யுலோர்புறம்வாழ்சகநாதனே. (௫௯)

சகத்தின்வாழ்மையச்சதமெனவெண்ணியே
மிகுத்ததீமையினையவினைக்கின்றே
னகத்துளாரமுதானையநின்முத்தி
சுகத்திறன்வந்துதோய்வதெக்காலமே. (௬௦)

காவற்றன்றாக்கடந்தொளிராநின்ற
சிவமேநின்றிருவருளாலிந்த
சாலமாமிச்சாபெனவெண்ணினோ
கோலமாதெலென்றுகொடியனே. (௬௧)

இருவரோபுகழ்ந்தேத்தற்கினியரா
மொருவரோதுணையென்றுணாராய்நெஞ்சே
வருவரேகொடுங்காலர்கள்வந்தெதிர்
பொருவரேயவர்க்கென்கொல்புகல்வதே. (௭௩)

புகழுங்கல்வியும்போதமும்பொய்யிலா
வகமும்வாய்மையுமன்புமளித்தவே
சுகவிலாசத்துணைப்பொருடோற்றமாந்
தகனமேனியைக்கண்டனங்கண்களே. (௭௪)

கண்ணுணின்றவொளியைக்கருத்தினை
விண்ணுணின்றவிளங்கியமெய்யினை
யெண்ணியெண்ணியிரவும்பகலுமே
நண்ணுகின்றவர்நான்றொழுந்தெய்வமே. (௭௫)

தெய்வம்வேறுளதென்பவர்சிந்தனை
நைவரென்பதுநற்பரதற்பர
சைவசிற்சிவனேயுனைச்சார்ந்தவ
ருய்வரென்பதும்யானுணர்ந்தெனுற்றே. (௭௬)

உற்றவேளைக்குறுதுணையாயிந்தச்
சுற்றமோர்மைக்காக்குஞ்சொலாய்நெஞ்சே
கற்றைவார்சடைக்கண்ணுதல்பாதமே
பற்றதாயிற்பரசுகம்பற்றுமே. (௭௭)

பற்றலாம்பொருளேபரம்பற்றினை
னுற்றபாதவர்க்குண்டோமனைநல்குமே

ஏற்றும்வேறுளமார்க்கமெலாமெடுத்
திறத்துறவாய்மனமேகதியெய்தவே. (௫௮)

ஆரணம்.

ஆரணமார்க்கத்தாகமமாகி
யற்புதமாய்நடக்குருவுங்
காரணமுணர்த்துங்கையுநின்மெய்யுங்
கண்கள்மூன்றுடையவென்கண்ணே
பூரணவறிவிற்கண்டுபலமுகமுற்
போற்றிப்புகழ்ந்தியாடிருந்து
தாரணியுள்ளமட்டுமேவணங்கத்
தம்பனென்வேண்டிடத்தகுமே. (௧)

இடமொருமாடாளுலகனைத்திற்றிட்
டெவ்வுலகத்தையுமீன்றாந்
தட்டுறுமலைமடந்தாளம்மை
தன்னையுமொழித்துவின்றொனவே
படருறுசோதிக்கருணையங்கடலே
பாவிருட்படுகிறிற்கிடக்கக்
கடனெதாங்கைப்புறப்பெறுந்திரையைக்
கவர்ந்தெனைவளர்ப்பதுன்கடனே. (௨)

வளப்பெருஞானவாரிவாய்மடுத்து
மண்ணையும்விண்ணையுந்தெரியா
தளப்பெறுந்துரும்பொத்தாவிமேற்றோடாக்கை
யானந்தமாகவேயலந்தேன்.

களம்பெறுவஞ்சநெஞ்சினர்காணுக்
காட்சியேசாட்சியாயறிஞ
ருளம்பெறாந்துணையேபொருளினிமையுற்
றுலங்கடையேயுள்ளவாறிருவே. (௩.)

உள்ளமேநீங்காவென்னைவாவாவென்
றுலப்பிலாவானந்தமான
வெள்ளமேபொழியுங்கருணைவான்முகிலே
வெப்பிலாத்தண்ணருள்விளக்கே
கள்ளமேதுரக்குந்துவெளிப்பரப்பே
கருவெனக்கிடந்தபாழ்பாயப்
பள்ளமேவீழாதென்னைக்கரையேற்றிப்
பாலிப்பதுன்னருட்பரமே. (௪)

பரபரமாகிப்பக்குவம்பழுத்த
பழவடியார்க்கருள்பழுத்துச்
சுரந்தினிதிரங்குந்தானகற்பகமே
சோதியேதொண்டனேனின்னை
யிரந்தசெஞ்சடைத்தகண்டியில்பொருப
லிருந்ததுமென்கணிலிருட்டைக்
கரந்தநின்கண்ணாற்பார்வைபெறல்வேண்டிக்
கருதினேன்கருத்திதுதானே. (௫)

கருத்தினாட்கருத்தாயிருந்தறியுணர்த்துங்
காரணக்கண்டுகொம்மாதான்

வருத்தமற்றிருக்குஞ்சுகம்பெறுவண்ணம்
வருந்தினேன்மதியின்மைதீர்ப்பா
ஒருத்தராருளப்பாடினர்பவர்பாவ
ருலகவர்பன்னெறியெனக்குப்
பொருத்தமோசொல்லாய்மௌனசற்குருவே
போற்றிநின்பொன்னடிப்போதே. (௬)

அடியெனுமதுவுமருளெனுமதுவு
மழிந்திடநிர்க்குணநிறைவு
முடிவெனுமதுவும்பொருளெனுமதுவு
மொழிந்திடற்கருமையைக்
குடிகெடவெண்டுற்பணியறுபற்றல்
குணமெனப்புன்னகைகாட்டிப்
படிமிசைமௌனியாகிநீயாளப்
பாக்கியமென்செய்தேன்பரனே. (௭)

என்செயலின்றியாவுநின்செயலென்
றெண்ணுவேனெவ்வொருகாலம்
புன்செயன்மையைமயக்கினென்செயலாப்
பொருந்துவனஃதொருகாலம்
பின்செயல்யாதுமினின்றிக்கிடப்பேன்
பித்தனேனென்னிலெப்படிநின்
றன்செயலாகமுடித்திடல்வேண்டுஞ்
சச்சிதானந்தசற்குருவே. (௮)

குருவுருவாகிமௌனியாயென்னைக்
கொள்கையையுணர்த்தியநற்

கருவுருப்படுநாட்பிறவியிற்றக்
    காயமோபொய்யெனக்கண்ட
திருவுருவாளரனுபவித்திருந்
    தெருட்டோராவலோமெத்த
வருவுருவாகியல்லவாய்ச்சமய
    மனைவிடாவானந்தவடிவே. (௯)

வடிவிலாவடிவமாய்மனநினைவனுகா
    மார்க்கமாய்க்கருஞ்சுகமாய்
முடிவிலாவீட்டின்வாழ்க்கைவேண்டினார்க்கும்
    மோனமல்லால்வழியுண்டோ
படியிருளகலச்சின்மயம்பூத்த
    பசுங்கொம்பையடக்கியோர்கல்லா
லடியிலேயிருந்தவானந்தவரசே
    யன்புரைப்பருகுமாரமுதே. (௧0)

சொல்லற்கரிய.

சொல்லற்கரிய பரம்பொருளே சுகவாரிதியே சுட
ர்க் கொழுந்தே, வெல்லற் கரிய மயலிலெனை விட்
டெங் கொளித்தா யாகெட்டேன், கல்லிற்பசிய நாரு
ரித்தாக் கடுகிற் பெரிய கடலடைக்கு, மல்லிற்கரிய
வந்தகனார்க் காளாக்கினையோ வறியேனை. (௧

அறிவிற் கறிவு தாரகமென் றறிந்தே யறிவோட
யாமை, நெறியிற் புகுதாதோர் பசித்தாய் நின்றதே

புந் தெரியாது, குறியற் றகண்டா நிதமயக் கோதி லழுந்தி யின்னக் குறங்கிப், பிறிவற் றிருக்கவேண்டாமோ பேய்ப் பிணிப் பேசாமே. (உ)

பேசாவனுபூ திநிலையடியேன் பெற்றுப் பிழைக்கப் பொருளாற், றேசோமயந்தந் திணிபொருகாற் சித்தத்திருவுந் தீர்ப்பாயோ, பாசாடவியைக் கடந்தவன்பர் பற்றுமகண்டப் பரப்பான, வீசாபொதுவி னடமாடு மிறைவா குறையா வின்னமுதே. (௩)

இன்பக் கடலிற் புகுந்திடுவா ளிரவும் பகலுந் தோற்றம, லன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி யன்றுவரசே யெனக்கூவிப், பின்புற் றழுஞ்சே யெனவிழிநீர் பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித், துன்பக்கடல்விட் டகல்வேனே சொரூபா னந்தச் சுடர்க் கொழுந்தே. (௪)

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிலக் கோவே மன்றிற் கூத்தாடற், கெழுந்தசுடரே யிமயவரை யென்றுய் கண்ணுக் கினியானே, தொழுந் தெய்வமுநீ குருவுநீ துணைநீ தந்தைதாயுநீ, யழுந்தும்பவநீ நன்மையுநீ யாவியாக்கை நீதானே. (௫)

தானே யகண்டா காரமயந் தன்னி லெழுந்து பொதுநடஞ்செய், வானே மாயப்பிறப் பறுப்பா

வந்தான் வைகுமே சாக்கடப்பித்த், தேனென்னினை
பருகவல்ல தெள்ள சமுத்த மெய்யோகக், கொடியை
யொறுத்துகொண் வினைநுசெயி தொல்லை தெய்வதெ
கூறுமே. (௬)

கூறுநின்ற விடத்தையேக் குறிப்பாக் கூத்தாட் டினை
க்குதவி, மாறுகின்ற பாவியையும் வாவென்றழைத்த
வாசமே, நீறுர்மேனி முக்கணுடை நிமல வடிவா
கினையினிடை, யாமுப்ப் பெருகுமபெருக்காகுமே யா
சேயென்னை யாள்வாயே. (௭)

வானேமுதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்தாய் புரக்கு
மாற்றமைய, கேபென வென்னைப் புரக்குநெறி குறிக்
காவிலே வெறுமேயனைத், தானேயடைத்திங் கெ
ண்டான் றன்னையடைதல் புன்கருக்கை, கவலை
தென்றிம் குறியேனை காப்பேனென்றன் டருள்வாயே

கண்டார் கண்ட காட்சியுங் காணுங் காணக் கண்
வறுமே, பண்டாருதிர்த்த யாக்கையும் பலவாஞ் சமயப்
பகுதியும், பெண்டோண் முக்கட் செம்மேனி தெய்
தாய் நினைத்திட வெவ்வாறு தொண்டர்ப் பவிசு
பணிந்து கூட்டுக்கொள்ள தெவ்வாறே. (௮)

கூட்டுவெனைதெய் றிறைஞ்சுமையைச் சமைத்திடு
மேயுஞ் சமையாமல் கூட்டிப்பிழுத்து வினையுமிடு
கூத்தாட் டினையே நீதருளாய், வீட்டைக் கருகு

அப்போது வெளியா முகை வியப்பனைத்து, மேட்டுக் கடன்காரச் சொப்பனம்போ லெந்தா யிருந்ததென் சொல்வேன். (௧௦)

வம்பனேன்.

வம்பனேன் கள்ளக்கண்டு பன்னருள் வெள்ளாராய, வம்பர்பா லேவல் செய்வென் றுணர்த்தினை யோசொர்வாளோர், தம்பிரானேநீ செய்ததயவுக்குக் கைம்மாறுண்டோ, வெம்பிரானுய்ந்தேனுய்ந்தேனினி யொன்றுங் குறைவிலேனே. (௧)

குறைவிலா நிறைவாய் ஞானக் கோதிலானந்தவெள்ளத், துறையிலே படிந்து மூழ்கித் துளைந்துநான் றேன்றுவாறுள், குறையிலே யுணர்த்தி மௌன வொன்கடா யிவ்வாடந்த, விறைவனை யுனைப்பிரிந்திங் கிருக்கிலே னிருக்கிலேனே. (௨)

இருளிலா மாதிரத்தே ரிறந்தா யிவைகடந்த, பெருநிலை மாயநூய பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றுங், கருதரு மகண்டாகாரத் கடவுளின் காட்சிகாண, வருகவென் றழைத்தா லன்றி வாழ்வுண்டோ வஞ்சனேற்கே.

வஞ்சனை பழுக்காறாதி வைத்திடும் பாண்டமான, நெஞ்சனை வளித்தின் மேன்மே னெக்குநெக் குருகப்பண்ணி, வஞ்சவி செய்யுங்கைப் பருவிநீர் விழியுமா

கக், தஞ்சமென் றிரங்கிக் காக்கத் தற்பரா பராமு
னக்கே. (௪)

உனக்குநா னடித்தொண்டாகி யுன்னடிக் கன்பு
செய்ய, வெனக்குநீ தோற்றியஞ்சே லென்றுநா ளெ
ந்தநாளோ, மனக்கிலே சங்கடர்ந்த மாதவர்க் கொண்
டற் றேங்குந், தனக்குநே ரில்லாவொன்றே சச்சிதா
னந்தவாழ்வே. (௫)

வாழ்வென வயங்கியென்னை வசஞ்செய்து மருட்
டும்பாழ்த்த, வூழ்வினைப் பகுதிசெட்டிங் குன்னையுங்
கிட்டுவேனோ, தாழ்வெனுஞ் சமயநீங்கித் தமையுண
ர்ந்தோர்கட் கெல்லாஞ், சூழ்வெளிப் பொருளேமுக்
கட் சோதியே யமரரேறே. (௬)

ஏறுவாம் பரியாவாடை யிருங்கலை யுரியாவென்
று, நாறுநற் சாந்தநீறு நஞ்சமே யமுதாக் கொண்ட,
கூறருங் குணத்தோ யுன்றன் குரைகழல் குறுகினல்
லா, லாறுமோ தாபசோப மகலுமோ வல்லறுனே ( )

தானமுந் தவமும்யோகத் தன்மையு முணராவே
ழைபான், ஞானமுந் தெவிட்டா வின்ப நன்மையு நல்
குவாயோ, பானலங் கவர்ந்த தீஞ்சொற் பச்சிளங்
கிள்ளைகாண, வானவரிறைஞ்ச மன்றுள் வயங்கிய
நடத்திறைனே. (௮)

சடத்திலே வல்லமையெல்லா மாதர் நிறைந்ததன்
மை. நடத்துடனறிக்தா னக்தத் தெள்ளமுதருந்தி
டாதே, விடத்திர னிலையுகாம வேட்கையி லழுந்தி
யாவடர், சடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித் தளர
வோ தனிய னேனே. (௯)

தனியவர் பொருளை யாருந் தன்னருங் கருணை
யூற்று, இனியதற் பகமேறுக்க ணெக்கதேய நினைக்
கன்றின்றி, கனிபெறுங் குடலைகாட்டு நயனவேற்
கரியகடந்தல், வனிதையர் மயக்கிலாழ்ந்து வருந்தவோ
வாயபினேனே. (௧௦)

சிவன்செயல்.

சிவன்செய லாலே யாதும் வருமெனத் தேறேனு
ளு, மவந்தரு நினைவை யெல்லா மகற்றிலே னுசை
வெள்ளம், கவர்ந்துகொண் டிழுப்பவந்தக் கட்டிலே
யகப்பட்டடையோ, பவந்தனை யிட்டியிட்டுப் பதைக்
கின்றேன் பாவியேனே. (௧)

பாவியே னினியென் செய்வேன் பரமனே பவனிங்
துன்பாதந், சேவியே னகிழிநீர் மல்கச் சிவசிவவெ
ன்றுதேம்பி, யாவியே நிறையவந்த வமுதமே யென்
னே னந்தா, சாவிம்பாஞ் சமயந் தாழ்ந்து சகத்தி
டைத் தவிர்க்கின் றேனே. (௨)

இடைந்திழைக் தேங்கி மெய்புளகிப்ப வெழுந்தெ
ழுந் ததயநின் சரணை, மடைந்தன னினிநீ கைவிடே

லுனக்கே யபயமென் றஞ்சலி செய்துள் ளுடைந்தே
மூடு சித்திரப்பாவை யொத்துநா னசைவறநிற்பத்,
தொடர்ந்துநீ யென்னையாட் கொள்ளுநா ளென்றோ
சோதியே யாதிநா யகனே. (௩)

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம் யாவுமற் றெங்கும்
புறநிறைந்த, சோதியாய்ச் சுகமாயிருந்த வெம்பெ
ருமான் றொண்டனே னகத்திலே யிருக்கப், போதி
யா வண்ணங் கைவிடேன் முறையோ புன்மையே
னென்செய்கேன் மனமோ, வாதியாநின்ற தன்றியும்
புலன்சேர் வாயிலோ தீயினுங் கொடிதே. (௪)

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர் வந்தென
யீர்த்துவெங் காமத், தீயிலே வெதுப்பி யுயிரொடுந்
தின்னநற் சிந்தனைக் குருகிமெய் மறந்து, நாயிலாச்
சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன் றுயினுங் கருணையா
மகன்று, ஐயமாகி யொளிவிடு பவளிய நாதனே
ஞானவாரிதியே. (௫)

ஞானமே வடிவாய்த் தெரிவார்க்கெ நாட்டமே நா
ட்டத்து ணிறைந்த, வானமே யெனக்கு வந்துவந்
தோன்று மார்க்கமே யருள்தாமறியா, மோனமேமு
தலே முத்திநல் வித்தே முடிவிலா வின்பமே செய்
யுந், நானமேதவமே யென்னைநா னினைந்தேன் றமிய
னேன் றனைமறப் பதற்கே. (௬)

மறுமையுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்துதின்ன ன்பர்தம் பணியா, மறுமைதா கிடைக்கினன்றியானந்த ற்புர பெட்டையி னிமிர்ந்தங். துறவதுவேண்டு மென ளியா யெனக்குத் தாயகல்லருட்டி னின்வாய், பிறவி யுடேயன்றெட் யாவெனா சிறக்கப் பெற்றவர் பெற்றி டும் பேறே. (எ)

பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றே பெருகிய கருணைவாரித் தியுற்றவுந்துணை யெயானந்தக்கடலே ஞானத் தாலேஞெபன்ன, மற்றவர்க்கருத நட்புடைக் மைப்பெயமெனசாய் நின்னடிக் கன்பு, நற்றதாங்கே னி கொட்டநா நின்னைக் கண்டிடும் பொருட்டன்றோ காமேனா. (அ)

அன்றைக் வருந்து மொழிநெறி காட்டு மன்பு டை சோதிபேசே பொன், மன்றுள்முக்கண்ணுறாங் கண்டுயுபாய் வயங்கிய வானமே யென்றுட், நின்றுகூர் திருவேத் தாசந்திடு மதியேதுன்பமு மின் பமுமாகி, நின்றவைதவையக் கடந்தவர் நினைவே கிடைமே நின்பாரமாமேனே. (கூ)

பாவெனல் காணேன பூரண நிறைவில் யாதினுமி ருந்த பேரொளியே, தாமெனநிற்குஞ் சமத்துறவென் னைத் தன்னறுத்தவுந் தருங்காண், வாமெனவயங்கி திரண்டேன்று மார்க்கமாநெறி தந்துயாருந், தமெனருந்த அவைபரைகலந்த செல்வமே சிற் பர சிவமே. (கo)

தன்னை யொருவர்.

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த் தானே தானா
யெங்குநிறைந், தன்னாற்கரிய பரவெளியா யுலவா
வமுதா யொளிவிளக்கா, யென்னுட் கலந்த வானை
நியா திருந்தாலிறையா வினியேனும், நின்னைப்பெறுமா
றென்னைக்கருளா ளினேயைக் கொடுக்க நினையாயே. (க)

நினையு நினைவுங் கெட்டாத நெறிபெற் றுணர்ந்த
நெறிபெற் றுணர்ந்த நெறியாளர், வினையைக் கரைக்
கும் பரமவின்பவெள்ளப் பெருக்கே யென்றருளாளா,
மனைவிபுதல்வ ரன்னைதந்தை மறிவிலுடன் பிறப்பாக்
கக், தனையுமறந் திங் குன்னைமறவாத் தன்மைவருமோ
தமியேற்கே. (உ)

வரும்போ மென்று மிருநிலைமை மன்று மொரு
தன் மைத்தாகிக், கருப்போ தேயொ ரூக்கனிபோ
லென்னுட் கலந்தாலலா, நரும்பெரின்பப் பொருளே
யின் றன்னை நினைந்து நெக்குருகிக் கனிந்தபோ தல்லவோ
மரமோ வென்னிதய மியாதென் றறியேனே. (௩)

அறியுந் தரமோ நானுன்னை யறிவுங் கறியாய் நிற்
கையினாற், பிறியுந் தரமோ நீயென்னைப் பெருமையே
யின்பமதாய்ச், செறியும் பொருளே நின்னையறிச்
செறியாப் பொருளின் பெறும்பேற்றை, நெறியின்
றெழுக விசாரித்தா லினைக்கொளில்லை யெனக்காமே.

னதென் பதும்பொய் காயமும் பொய்யென்
பிறர்தமிடங்காட்டி, யனதென்பதும்பொய் மெய
ம்பொய் திருக்கின்றேனே யென்ந்தேன், மனதெனப
மேவ மெய்யாய வாசனையை யென்னுளோர,
னதென் பதுங்கு மிடமாயினன் றமிழே மெய்யா
ர்வே. (௬)

கட்டிய படிக்குள் நிருக்காறுவோ பொன்னைக்கொ
மதா ஞானபார்பாரம், பொய்யுமனமு மறுக்கா
புதைப்பட்டேவடு கன்னொற்பா, மெய்யுமறுயுமெ
விளக்குமொளிக்குள் வடிவாரபாதம், செய்
யாளியும் கைகட்டுக் கிட்டைத் தாயருள் தீர்த்திடுமே.

கிடைத்த தாயென் றெருபானி வெகுற வினைந்து
பாருமாவ, கிடைத்த மெடமாய்ச் சகமாழ்மை நீலெ
ன துணர்க்கேசிறிக்கேனே, னொதப்படியுள் னரு
மாய்ந்து மெனக்கெப்படி யருள்செய்வாய், பக்
துயரத் துளர்க்கொளிய பரமானந்தப் பழம்பொ
ளே. (எ)

பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப் பொருளென்
றொருபானி, மிருளைத் துரத்திட்டொளி
தீதைப் பொன்னுட் பதிப்பதென்றுகொல்லோ, தெரு
தெருளாளர் கெஞ்சகத்தித்தி தாருமத் தெவி
பாத, மருளைப் பொழியுங் குணமுங்கிலை யறிவா
க்குந் தாரமுதே. (அ)

ஆரா வமிர்தம் விரும்பினர்க ளறியவிடத்தையமிர்
தாக்கும், பேரானந்த சித்தனெனும் பெரியோர் பாலி
க்குரியோய்கேள், காராகிரக வல்லியினிடைக்கட்டுண்
டிருந்த களைகளெல்லா, மோராலொருநாட் கையுணவே
ற் றுண்டாலெனக்கின் றொழிந்திடுமே. (௯)

எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும் யாவுமினி
யென் றீந்தவன்னை, மனைத்து மிருந்து மிலதாகவரு
ளாய் நில்லா தழிவழக்காய், மனந்தாட் புகுந்து மயக்
கவுமென் மதிக்குட் களங்கம்வந்த தென்னே, தனக்
கொன்று வமை யறநிறைந்த தனியே தன்னந்தனி
முதலே. (௧0)

ஆசையெனும்.

ஆசையெனும் பெருங்காற்றூ டிலவம்பஞ் செனவு
மனதலையுங்கால, மோசம்வரு மிதனாலேகற்றதுங்கே
ட்டதுந்தூர்ந்து முத்திக்கான, நேசமுநல் வாசமும்
போய்ப் புலனாயிற் கொடுமைபற்றி நிற்பரந்தோ, தேச
பழுத்தருள்பழுத்த பராபரமேநிராசையின்றேற் றெ
ய்வமுண்டோ, (௧)

இரப்பானங் கொருவனவன் வேண்டிவ கேட்
டருள் செயென வேசற் றேதான், புறப்பானற்
னொருநொடி யிருப்பதபோ லெங்குநிறை பொரு
ளே கொளாய், மரப்பான்மை நெஞ்சினன் யான்

யவம்லெ கேட்டிராங்கெனவே மௌனத் தோடந்,
காப்பான்மை யருணிறை விலிருப்பதுவோ பராபர
மேக சுகசிட்டை.
(உ)

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலவா
ட்டுவா னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
ட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
ட்டறுந் துறவற மிரண்டு மென்மையே. (௩)

தன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தழிவினிகான் ஞான மௌனத் தன்மைபேச, வுன்னெஞ்ச மகிழ்ந்தொரு சொல் லுரைத்தனையே யதனை யுள்ளியுருகேனையா, வன்னெஞ்சோ விரங்காத மரநெஞ்சோ விருப்புநெஞ் சோ வைரமான, கன்னெஞ்சோ வலதுமன் றுங்கட் டநெஞ்சோ வெனது நெஞ்சங்கருதிற்றுனே. (௪)

வாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
ழ வந்தரு ளோற்றமுஞ் சோபன
ாழி போலரு ளாயன் மௌனத்தா
லவாழ யென்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம். (௫)

சொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா தியாமெ லவ கொதர்க்கம், விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரிகிலா ன்ப விடாதே, பகின் றோர்களுக்கிரங்கிடத் ண்டமி ழலங்க, நெருடுக்கின் றோர்களந் சோதியா துபரஞ் சோதி.
(௬)

உலகமாயைப்பழியிலே யெளியேன்றன்னை யுபுலம்விட்டனை
யெனுடைய யாயருளிதெது பேரின்ப வீட்டுவழியெல்
ணையுமருந்தி லைப்பலிதன் மாலஞ் சொல்லையெழிந்
நிலைகவாறுதற் பைம்பொற்றொடி கல்லினை தேக்கமாட
கஞ் செய்தடி யார்க்கெலா மலைகிளைவின்ன நிர்க்கந்
துசங்கட்டி மப்பனையரு ளானந்தசோதியே. (எ)

முன்னிலைச் சுட்டொழிதியெனப் பலகாலு நெஞ்
சேநான் மொழிந்தே னென்னி னுன்னிலைமையக்காட்
டாதே யென்னையொன்றாச் சூட்டாதே சாறுங்கோ
ந்த, வந்நிலையே நிலையந்த நிலையிலே சித்திமுத்தியனா
த்துத் தோன்று, நன்னிலைப் தன்றியிலைசுகமென்றே
சுகர்முதலோர் நாடினாரே. (அ)

அத்துவிதம் பெறும்பேரன் றறியாமல்யானெனவும்
பேயகந்தையோடு, மத்தமதி யினாற்போலமனங்கிட
ப்ப வின்னமின்னம் வருந்துவேனோ, சுத்தபரி பூரண
மாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்ச் சொரூபானந்த,
சத்திகளின் காதலனாந் தன்மயமாயருள் பழுத்துத்
தழைத்தவொன்றே. (௯)

தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த் துணையுநீ சஞ்சலம
துதீர்க்க, வந்ததேசிக வடிவுநீ யுனையலான் மற்றொரு
துணைகாணே, னந்தமாதிய மளப்பருஞ்சோதியே

மேயடியார்தஞ் சிந்தைமேவிய தாயுமா னவனை ஞானஞ் சிவகிரிப் பெருமானே. (கo)

கொதிகொலையை வளைத்துமேற் றுயிலையுங் கருவியென்ன ருகேப். போதாம்பான் றிடுங் கன்னியர்மயக்கிலேப் போதமே தளராமன், மாதாகா தலிபங்கனை யைங்கனைமாடமாளிகை சூழுந், சேதமேவிய ராமகா வகன்றனைச் சிந்தை நடுசெய் மடநெஞ்சே. (கக)

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாதவா ருயிருக்கோருயிரா யமர்ந்தாயானற், கண்டவரார் கேட்டவரா ருளனுன்னைக் காண்பதல்லா லென்னறிவாற் காணப்போமோ, வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனொடு மனைவியொடுங் கூடியிருந்துவணங்கிப் போற்றும், புண்டரீக புரத்தினின் றாந்தமௌனபோதாந்த நடம்புரியும் புனிதவாழ்வே. (கஉ)

பொய்யிற் செறியைம் புலக்களியைப் புந்திக்கவராற் புகுத்திழுத்து, மறுகிச்சுழலு மனக்குரங்குமா னாவாளவிருப்பேனை, யறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமா மகண்டானந்த மயமாகிப், பிறிவற்றிருக்கும் பெருங் கருணைப் பெம்மானேயெம் பெருமானே. (கங)

உரையுணர் விறந்து தம்மையுணர்பவ ருணர்வினூடே, கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடுமுகிலே

மாறப், பவையெனுங்கிரணஞ் சூழ்ந்தபானுவே வந்தென்
னைப்பற்றித், திரையிலா நீர்போற் சித்தந் தெளிவனென்றோ
சிறியனேனே. (கச)

கேவல சகலமின்றிக் கீழொடு மேலா ரென்று, மே
விய வருளின் கன்றாய் மேவிட மேலா யின்பந், தாவிட
வின்பாகித் தனியிடை யிருந்திலைக்க, தேவெனு
மௌனி செம்பொற் சேவடி சிந்தைசெய்வாம் (கரு)

நேற்றுளா ரின்றுமாளா நின்றன ரென்னக் கண்டும்,
போற்றிலே னின்னை யந்தோ போக்கினேன் வீணே
காலம், மாற்றிலே னகண்டானந்த வண்ணமே லயமா யிவ்
மாயைச், சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ
சிறியனேனே. (கசு)

போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தைபொய்
யிருளாந், தீதிலா விளக்கெதிர்ந்திரு டேடவுஞ் சிக்
கா, காதலாலறி வாய்நின்ற விடத்தறியாமை, யேது
மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும். (கள)

சுருதி யேசிவா கமங்களே யுங்களாற் சொல்லு
மொரு தனிப்பொரு ளானவை யீ தென்னவா யுண்
டோ, பொரு திரைக்கட லுண்மண லெண்ணினு மெண்

மூலக் கருதவெட்டிடா நிறைபொரு ளளவையார்
காண்பார் (கஅ)

பின்னைப் போன்றனை யகிலமென் றறிந்துமெய்ப்
பொருளா, முன்னைப் போன்றநற் பரம்பொருளில்லை
யென் றோர்ந்து, பொன்னைப் போன்றநின்போதங்
கொண்டென்பணி பொருந்தா, வென்னைப்போன்றனா
வெனையுமையரைய விங்கெவரே. (ககூ)

காயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ்சாற்றி
நாயு நீயுமின் னருளுநின்னடியரு மன்றே
பேய னென்றிரு வடியிணைத் தாமரைபிடித்தே
நாய னேயென்னை யாளுடைய முக்கணு யகனே. ()

கந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்லு
மந்தக் காந்தத் தொன்று, தேய்ந்தவிட மெங்கே
கோ ளங்கேதான் சலிப்பறவு மிருக்குமாபோற்,சாந்த
பதப் பரம்பொருளே பற்றுபொரு ளிருக்குமத்தாற்
சலிக்குஞ் சித்தம், வாய்ந்தபொரு ளில்லையெனிற்பே
ராமை யின்றாநிலை வாய்க்குமன்றே. (உக)

பொற்பு றங்கருத் தேயக மாயிற் பொருந்தக்,
கற்பின் மங்கைய ரென்பிறி கதவுபோற் கனைச்,
சொற்ப னத்திறுஞ் சோர்வின்றி யிருந்தநான்சோர்
து, நிற்பதற்கிந்த வின்னவந்தவா றென்கொ ளிமலா

வந்தவா றிந்தவினைவழி யிதுவெனு மதிக்கத்தாற்
வாறன்றோ வுன்றனை விலையன்றித் தபியே, நெ
ந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைகற்ற றாலை, வெந்த வா
றினித் தற்பரா வுய்குவே னேழை. (௨௩)

சொல்லாலும் பொருளாலுமளவை யாலுந் தொட
ரவொண்ணா வருளொளியைத் தொடர்ந்துநாடி, நல்
லோர்க ளவையகத்தே யிருக்கவைத்தாய் நன்னர்நெ
ஞ்சந் தன்னலமுந் நானுருகேன், வில்லாளியாயுலகோ
டுயிரை யின்றிட் டெண்ணரிய யோகினுக்கு மிவனை
யென்னக், கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர்மேனிக் கற்ப
கமே பராபரமே கைலைவாழ்வே. (௨௪)

சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம் பத்துஞ் சத்தாதி
வசனாதி வாயு பத்து, நீக்கமி லந்தக்கரணம்புருட
னோடு நின்றதுமுப் பானைந்து நிலவுங்கண்டத், தாக்
கியசொப் பனமதனில் வாயுபத்து மடுத்தனசத் தா
திவச னாதியாக, நோக்குகர ணம்புருடனுடனே கூட
நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணியோரே. (௨௫)

சுழுத்தியித யந்தனிற்பி ராணன்சித்தஞ் சொ
லரிய புருடனுடன் மூன்றதாகும், வழுத்தியநாபியி
றுரியம் பிராணனோடு மன்னுபுரு டனுங்கூடவயங்

ரிந்து, மழுத்திடுமுழ லந்தன்னிற் றரியாதீத மதனி டையே புருடனென்றி யாருனாமை, பழுத்திடுபக் குவாறிவ ரவத்தை யைந்திற் பாங்குபெறக் கருவிகளிற் றும் பரிசுதானே. (உசு)

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவாமிவனப் புன்புலாலி றைச்சிச், சடத்தைக் காத்திட்ட தாயினேனு னன்னன் பர் தமக்கு, மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தாள்வி சேடமாய் வாழ, விடத்தைக் காத்திட்டகண்டத் தோய் நின்னருள் வேண்டும். (உஎ)

வாத னைப்பழக் கத்தினன் மனமக்க மனந்தா
லோத வந்திடு முறையுரைப் படிதொழி லுளவா
மேதமம்மன மாயை யென்றிடிற் கண்டவெல்லா
மாதாஞ்செயாப் பொய்யதற் கையமுண்டாமோ.

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வாதுதான்வை யத்தினிற் பரம்பரை யாதினுமருவு, மெய்யினின் றொளிர் பெரியவா சார்வுற்று விளங்கிப், பொய்யதெ ன்பதை யொருவிமெய் யுணர்தல்போதம்

குலமிலான் குணங்குறியிலான் குறைவிலான்கொடி தாம், புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்து, மிலமி லான்மைந்தர் மனைவியில்லானெனவ கலவன் சஞ், சலமி லான்முத்தி தரும்பா சிவனெனத் தகுமே. (௩0)

கடத்தை மண்ணென வுடைந்தபோ தோவிந்தக் கருமச், சடத்தைப் பொய்யென விறந்தபோ தோசொலத் தருமம், திடத்தை நல்லுயிர் தாவுமம் பொற்பொது வெளிக்கே, கடத்தைக் காட்டியெவ் வுயிரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய். (௧௧)

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நடவாமலே சும்மா, ஞானமரு நிலையிதுவே சத்தியஞ்சத்தியமென நீ தமிய னேற்கு, மோனகுரு வாகியுங்கைகாட்டினையே திரும்பவுநான் முளைத்துத் தோன்றி, மானதமார்க் கம்புரிந்திங் கலைந்தேனே பரந்தேனே வஞ்சனேனே. (௧௨)

தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுத்தந் தன்னருள் வடிவஞ் சாந்த, மின்மய மான வண்ட வெளியுருவான பூர்த்தி யென்மய மெனக்குக் காட்டா தெனையபகரிக்கவந்த சின்மய மகண்டாகாரத் தக்ஷிணாமூர்த்தம். ()

சிற்றரும்பன சிற்றறி வானவே தெளிந்தால்
மற்றரும்பென மலரெனப் போதிவாகிக்
கற்றரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிர்சேர்
முற்றரும்பியமௌனியாய்ப்பார்த்திடைமுளைப்பான்

மயக்கு சிந்தனை தெளிவென விருநெறி வகுப்பா, னயக்குமொன்றன்பர லொன்றிலை யெனலயமூக்கே

வியக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெளிவுறலின்றாம், பய
க்க வல்லேதார் றெளிவுடை யவர்க்கெய்தல் பண்
பே. (கரு)

அருள்வடி வேமூர்த்த மனைவர்க்கேசோ பானமெ
ன்றே, கருதிசொல்லியவாற்றாலே தொழுந்தெய்வ
மெல்லா மொன்றே, மருவொணக் கில்லை முனையின்
மருநெறிக் கில்லைமுக்குத், தெருளின்முன் னிலையா
முன்னைச் சேர்த்திடான் றெளிவின் றேனே. (கசா)

எத்தனை பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெளிய
னேற் கிறைவனை யடைந்த, தத்தனையெல்லாமறிந்தநீ
யதிலை யறிவிலி யறிவிலே னந்தோ. சித்தமுமாக்
கைதேகமு மினமே செம்மறு மினியெனலாற்று,
வைத்திடு மென்னை நின்னடிக் குடியாமறைமுடி யிரு
ந்தவான் பொருளே. (கஎ)

வான்பொருளாகி யெங்குநீ யிருப்ப வந்தெனைக்
கொடுத்தனேன் யானா, நேன்பொருள் போலக் கிடக்
கின்றேன் முன்னையிருவினை வாதனையன்றே, நின்
பொருளான வமிர்தமே நின்னைச் சிந்தையிற் பாவனை
செய்ய, நான்பொரு ளாமே னல்ல னல்லரோ நானி
றக்கிருப்பது நாட்டம். (கஅ)

நாட்டமுன் றுடைச் செக்கிற்மணியே நடுவுறநா
யக விளக்கே, கோட்டமில் குணத்தோர்க் கெளிய

நீக்கு மானவே கேசநிலா வளர்ச்சிரவேனினை, மாட்டடி
செந்தமிழ் வென்னையாச் சேர்த்து மாயமிருந்தருணின
றுண்டோ, பாட்டுனி சுதமைறேன்றையர்க்குமேயோர் பற்ற
யர்ச்சி திருப்பதே காவோ. (௧௯)

என்னுடையுயிரே யென்னுளத் தறிவே யென்னு
டை யன்பெனு நெறியாய்த், தன்னன் றனக்களித்தென்
கண்டயிர் தென்னைக் கலந்துதன் னிலைமை யுந்திட்டகருணை
மன்னிய வறிவே யுன்னிலை தான் பிரிவற வன்னமுமெனை
மனமெனுங் கருவி, தன்னையு மயலுழியற் றென்னுளைழக்
கிடப்பத் தன்னருள் வரமருளவேண்டும். (௨0)

எனக்கெனச்செயல்.

எனக்கெனச்செயல் வேறிலை யாவுமிங் கொருவன்
றனக்கெனத்தகு முடல்பொரு ளாவியுந் தந்தேன்,
மனத்தகத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம்பிரானே,
நினைத்ததெப்படி யருளுதனீதம். (௧)

உளவறிந் தெனாதின்செய லாமென வுணர்ந்தோ
ர்க், களவி லானந்த மளித்தனை யறிவிலாப் புன்மைக்,
களவுறாயினேற் கெவ்வண மளித்தனை யருளுத்தாத், தள
ருந் தன்மையி லாமுதற் பகலுமேன் றக்கோய். ( )

எங்கேனுந் தானிடையே யவ்வணமெனப் புதிமைசயே
மையு, தன்னைத் தானறிந் திடைவருமை புதிதெயற் தன்
கொல்பு, பின்னைத் தானின்தனதுள பெற்றமாதலைமெ
யிலோர், தன்னைத்தானிலாவென வாழ்த்துமைநெறி
யால். (௬)

காத மின்றித்தான் வடிவினைக் கண்புதா வீட்டுங்
காத வனைபாக்கும் அறிவினை யுமெதனைக் காட்டும்
போத சித்திய புண்ணிய வெண்ணைரும் புவன
நாத தற்பர பரமெனப்பா நடிக்குமே னனிலாய். (௯)

வேத மெத்தனை யத்தனை சாத்திரமும் விளங்கும்
பாத சித்திய பரம்பர சொருப பரம
நாத தற்பர சிற்பர வடிவாய் நடிக்கு
சித்தர்க்குள சிலையகற் பொன்று சானிலையே. ()

செதிக டாம்பல பலவுமா யாந்தந்த நெறிக்காகு,
மொறியுக் தெய்வமும் பலபல வாகவுஞ் செறிந்தார்,
வாத்யுந் தன்மையின் காருமெ யறிவினுலகிற் றோர், பிறி
யுந் தன்மையின் ஞானைத் கலக்கின்ற பெரியோர். ()

பெரிய வண்டங்க ளெத்தனை யமைத்தத்தில் பிறங்கு
முரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்தத் ககுறதி, யரு
வெதெத்தனை யமைத்தனை யமைத்தருள்வளர்க்கு, மரி
யதத் தனையெனக்கிற் றவன்னிலே யமைத்தாய். (எ)

கணமந்தனுநின் காரணத் தன்னையே கருத்தி
னுணரு மாதவர்க் கானந்த முதலினை யொன்றாங்,
குணமி லாதபொய் வஞ்சகனுக்கெந்தை நிற்குணமா
மணமு லாமலர்ப் பதந்தரின் யாருனை மறுப்பார், ()

தன்னன் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கலந்த,
தென்ன முத்தியிற் கலந்தவர்க் கின்பமாயிருக்கு,
நன்னலத்தநின் னற்பதந் துணையென நம்பச், சொன்
னவர்க்கெனு லாங்கைம்மா றில்லையென் சொல்வேன்.

தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மனைவியெல்லாஞ் சகத்
திற், பந்தமாமென்றே யருமறை வாயினாற் பகர்ந்த,
வெந்தை நீயெனை யின்னமவ் வல்லலி லிருத்திற், சிந்
தை தான்றெளிந் தெவ்வண முய்வணஞ்செப்பாய்.

துய்யன் றன்னருள் வடிவினன் பொறிமையாற்
றாலங்கு. மெய்யனென் றுனை யையனேயடைந்தனன்
மெத்த, தொய்ய லுன்னிய வறிவில னென்னைநானு
க்கும், பொய்ய னென்றெனைப் புறம்விடினென்செய்
வேன் புகலாய். (௩௩)

ஒன்றதாய்ப்பல வாயுயிர்க் கிரட்டெலா முறுதி,
யென்றதாயென்று முள்ளதாயெ வற்றினும்மைய

நின்ற தாய்நிலை நின்றிடு மறிஞரென்னெஞ்ச, மன்ற றதாயின்ப வருக்கொடு நடித்திடின் வாழ்வேன். ( )

தனியி ருந்தருட் சகசமே பொருந்திடத் தமியேற்
கினியி ரங்குதல் கடனிது சமயமென் னிதயங்
கனிவு மப்படி யாயினா தாதலாற் கருணைப்
புனித நியதி யாதலொன் றுள்ளதோ புகலாய்

இருந்து நொடித் தாமரைக் கன்புலான் செய்யப், பொருந்துமா னல்ல புண்ணியஞ்செய்யுநாள் பொருந்தா, இருந்த நாள்வெகு தீவினையிழைத்தநா ளொன்று, வருந்தவாவினைப் பொருந்துமாலெந்தநாளுடைமை;

பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும் பெரிய, தென்னுந் தன்மையா யெவ்வுயிர்க் கிரணமு மியக்கி மன்னுந் தன்னருள் வடிவமே யுனக்கன் புவைத்துந், துன்னு மின்னலேன் யானொரு மகத்தையேன்சொல் லாய். (க௫)

மின்னை யென்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெண்ணா, முன்னை நான்மறைத் தெய்வமாய் வளமுறை யாய், முன்னை வல்வினை வேரற முடித்தென்று முடியாத், தன்னைத் தன்னடியார்க்கருள் புரிந்திடுந் தக்கோய். (க௬)

எம்பராபர வெம்முயிர்க் குயிரென வெங்கு நிறைந்த
மும்ப ரிம்பர்க்கு மெனக்கரு ளாடின் றுயர்ந்த. அம்
பொன் மாமலர்ப் பதத்தைமெய் யன்பொடு வடிவை,
நம்பி னேனினிப் புறம்பவிக் காலமோ நவிலாய். ()

பாடி பாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடிமேற், சூடி
வாழ்ந்தன ரமலநின் னடியார்யா னிருழும்ப, ஓடி
யேயிந்த வுலகத்தை மெய்யென நம்பித், தேடி னேன்
வெறுந் திமையே யென்னினிச்செய்வேன். (கஅ)

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெலாங் காட்டி,
முளவு மாயையிற் காரெனக் களைத்தனை யையா,வுள
விலேயெனக் குள்ளவா றுணர்த்திநின் னடிமை, வள
ரு மாமதி போன்மதி தளர்வின்றி வாழ்வேன். (க௯)

வான நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர்
ஞான நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர்
மோன நாயக நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றுந்
தீனனுயகம் வாடவோ வென்செய்வேன் செப்பாய் ()

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாத கக்கருங் கன்மனக் கோயிலாப் பரித்து
சூத கத்தனை யாதினு மிச்சைமேற் சென்றும்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வேன். ()

தெளிவோ மைகையோ வறிவிலா னறிவிலான் சிறிது
மளைப்பி லானிவன் றிருவருட் கயலெனவறிந்தோ,
வெளிய னாக்கினை யெனசெய்வே னென்செய்வேனெ
ன்னா, வொளியு மாய்நிறை வெளியுமாயவுமா முர
ணோய். (உஉ)

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்பர்கரு
த்து, வண்ணு கின்றநின் னருளெனக் கெந்தநாண
ணுமோ, மண்ணு விண்ணுமற் றுள்ளன பூதமுமாருப்
பெண்ணுமா ணுமா யல்லவாய் நிற்கின்றபெரியோய்.

சுதமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்கோ
ரகமெ லாநிறைந் தானந்த மாயினை யளவின்
பதமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை மாறு
விதமெலாமெனைப் பிறந்திடச்செய்ததேதெந்தாய்.

ஏய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலா யெளியேன்
வாய்ந்த பொன்பு வளர்க்கவுங் கருணைநீவளர்ப்பா,
யாய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனையறிவாற், றோய்
ந்தபேர்கட்குத் தோன்றிலாத்தோன்றலாந்தூயோய்.

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித் தமியே
ன், மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்ளத்திவ்வீழே,,
னெக்க ருய்தந்தை மகவெனும் பாசக்கட்டேனே

துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்றே னென்செய்வா
னுணிந்தேன். (௨௮)

பவம்புரிந்திடும் பாவிபெற் கருணையிலே பதியத்
தவஞ்செயும்படி தயவுசெய் தருள்வதே கரும
மவம்புரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை யளிக்க
நவங்கொடுத்துவந் திரைஎறிகடலெனுலகத்தோய்.

உற்றுணர்ந்தெலா நியமல தில்லையென் றுணர்வேபற்று
கின்றன் றெங்கைதானடியர்யான்பாவி, மற்றுமா
மாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதனான்றிருந்திடத்
தொழில் செல்வான் றனிதராமெனன் (௨௯)

மண்டலத்தின்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்த வித்தை
யதோவெனவும் வாராது, அண்டமவை யடுக்கடுக்கா
யந்தரத்தினிறுத்து மவதானம்போல, வெண்டருவுல
லகிலாண்ட கோடியைத்தன் னருள்வெளியி லிலக
வைத்துக் கொண்டுநின்ற வற்புதத்தையெவராலே
சயிக்கக் கூடாதென்னே. (௧)

ஒன்றிரண்டாய் விகற்பிக்கும் விவகாரங்கடந்
ததேயுறாம் யோகபூமி நின்று தெளிந் தவர்பேசா

மெனவெய்ப்பொய்த்தத்தை நிறைவைத்தன்னே, யன்றி யொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்கும் தான்முத லா யவையாகி, யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தன் னொன்ற சாந்தபத வியற்கை தன்னே. (உ)

பதமொன்றும் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப் பரிசைகாட்டிச், சதமாகிப் பிரானம்ப சாசுவிதா யாரம் பத் தன்மையாகி, விதம்பியாவுங் கடந்தவித்தை யெ னவிருளைக் கீன்றெழுந்து விமலமாகி, மதமாறுங் காணுத வானந்த சாகரத்தை மௌனவாழ்வை. (௩)

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலே யாமுயிர்கதை யவனிலைப்பொன்னைத், தாழ்வறவென் றுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவித சாரந்தன்னைர். ஆழ்பெரு மதிப்பொரானியையொளி பரந்தபர வெளியையின்பச் சகத்தை மாறு, வேழுலகுங் கலந்தின்றுப் பானையா யென்னுமா மியற்கைதன்னை. (௪)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச் செய்தரு ளுந் தெய்வத்தை நேசக, பின்னிரைக் கிடையரியாச் சொருபானந் தச்சுடரை வேதபாதி, யென்னையறிவ றிவித்தவர்க்கமயமோ டீகளிடைய விடையறுத, பொ ன்னையிசிந்த திரெமலைத் தாம்பருப்பிப் பருப்பாவும் புனிதமெய்யை. (௫)

பாவரிய பாவனையை யகற்றியொளைகாய்ந்தவெங்கும் பாசகலம், கிரமின்ற சித்திரத்தை யனைத்தத் தினிருந்த வித்தைகதன்னை, நிறைவான வியாபகமுந் தப் பொருள்தோற்ற முயர்க விதயம் பெருக, மே மெளனம் பரபரத்தை யனந்த வேதாந்த சித்தாந்த சத்தை. (௬)

அத்துவித வநுபவத்தை யளித்தருளை யின்னமி ல்ல மந்திரவிமோன்று, நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளை விளைவித்துள்ளே, மவ த்துவத்துப் பார்ப்பவரைத் தாமு மென்றுடும் வளர்த்துக் காக்கும். நித்தியமா முமொளியாய்த் தன்மயமா யனந்தத் தெய்வத் தன்னை. (௭)

தன்னிலே தானாக நினைந்தானனிற் றன்மத்துசுக சமாதியாகப், பொன்னிலே பணிபோலு மனையதரு மனையெல்லாம் புனைகமேய்ந்தா, பெல்லாந்ற வான்பிறை யே யெத்தனையா ருன்போல்வா ரிக்கேலிலே, யுன்னி லே திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்கோ ருறவுமானாய். (௮)

உறவுடலை யெடுத்தவிற் பிரபஞ்ச வேதனையை யொழிந்துதன்னாற், கறவுள் தீர்த்துமே க்கமு முன்னை யன்றி யாமுறன்மேடா, யதிலேயுள்ள வத் தெள்ளல் வழுத்தல்லு சத்திதனையும் வாழ்த்துவே

ஞானத் திருவமைரொடப் பெருமையினின் செம்மிகு
த்திரிவி செல்லல் வேண்டும். (௯)

மெய்ஞ்ஞான மௌனத்தொடு பழகுவ ரெனப்பிறி
தா விகாரத்தாலே, மாணிக்கத் திருமந்த மொழியை
யும் பூரண மனைத்துஞ்செய்யினை, அன்புருக
மௌனிதன்னை யிபாவனைதற் றவனருளானாவனா
புனிதர். காண்டகவென் சித்திமுத்தி யெனக்குண்டா
ரன்றுமென் கவலையிர்வேனோ. (உ௰)

பிராத வென்சனன வழக்கெல்லாந் தீருமிந்தச்
சனனந்தனிலேதானே, யாரேனு மறிவரிய சிவன்முத்தி
யுண்டாகு மாயமையே, சாரேனுங் கற்பகப்பூங் கா
வனு மௌனக்குருவைக் காட்டிப்போலோ, பராபரமாக
வெறும் மண்டலத்தி னின்மகிமை பகரலாமோ. (உ௧)

பாயப்புலி.

பாயப் புலிமுன் மான்கன்றைக் காட்டிப்படி பகில
னையைப் பெரும்பாடைக் கேட்டிலங் காவென்னை நைந்த
னமோ. நியெப்படியருந் தானுகன்று மேன்பெருந்த
ருமை, தாயொத் தடியர்க் கருள்தச்சி தானைந்த தற்
பரமே. (௧)

தற்பரமாந் தெய்வமதி மன்றுந் துணிநடித்து,
ற்பரம் பொருளன் மால்பணி கிரன் னெஞ்சந

மாங், கற்பரந்தாங்குக் கரைந்திட வாரொருத்த காட்சி நல்கும், பொற்பர மாயென் வினைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே. (உ)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாதநானுன் றிருவடிக்கே, கொய்யும் புதுமலரிட்டு மெய்யன்பர் குழாத்துடனே, கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின்றாடிக் கசிந்துருகி, யுய்யும் படிக்கருள் செய்வதென் றோபுலி யூரத்தனே. (ந)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென்னுயி ராகிநின்ற, சுத்தனைச்சுத்த வெளியா னவனைச் சுகவடிவா, நித்தனை நித்தனை நிராதார மாகிய நின்மலனை, எத்தனை நாள்செல்லு மோமன மேகண் டிறைஞ்சுதற்கே (ச)

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங் கருணைமுகி, லண்டார் புரத்துக்கு மன்பர் விளக்கு மசணிதன்னைக், கொண்டாடி னார்முனங் கூத்தாடி மத்தன்றன் கோலமெல்லாம், விண்டா லம்பா லென்றுங் காணாது வெட்ட வெறுவெளியே. (ரு)

வெளியான நீயென் மனவெளியூடு மிரண்டையா, வொளியாருங் கண்ணு மிரவியும் போலின் றுலாவுவன்கள, னளியாருங் கொன்றைச் சடையாட வம்புலியாடக் கங்கைத், துளியாட மன்ற னடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே. (சு)

கொழுந்தா றுறைமலர்க் கோதையர்மோகக்குரை
கடலி, லழுந்தாத வண்ணநின் பாதப்புணை தந் தருள்
வதென்றோ, வெழுந்தா தரவுசெ யெம்பெருமானெ
ன் றிறைஞ்சி னின்றோர், தொழுந் தாதையேவெண்
பொடிபூத்த மேனிச் சுகப்பொருளே. (௭)

சுகமாகு ஞானந் திருமேனியாநல்ல தொண்டர்
தங்க, ளகமேபொற் கோயி லெனமகிழ்ந்தே மன்று
ளாடியகற், பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்கண்டாலன்
றிப் பாவிக்கிந்தச், செகமாயையானவ ருங்கோடை
நீங்குந் திறமிலையே. (௮)

நீங்கா தாயிருக் குயிராகி நின்ற வினையறிந்தே, தூ
க்காமற் றூங்கினல்லாதே யெனக்குச் சுகமுமுண்
டோ, வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற், புவனத்தை
யுண்டுபண்ணிப், பாங்கா நடத்தும் பொருளே யக
ண்ட பரசிவமே. (௯)

சிவமாகி நான்முகக் கோவந்த மாமறை செப்புகி
ன்ற, நவமா யிலங்கிய வொன்றே யிரண்டற்ற தன்மை
பெறு, தவமே கருணைம் புலப்பொறிக் கேயென்னறி
வுபொல்லாப், பவமே விளைக்கவென் றேவெளி மா
னெனப் பாய்ந்ததுவே (௧௦)

ஆறெனத் திலங்கு சமயங்க ளாறுக்கு மாழ்கட
லாய், விரிப்பரந்த பரமான வானந்த வெள்ளமொ

பேரரசே, நீரா யுருகவெள் ளன்புதந் தேசுக நிட்டை யைநீ, தாரா விடினென் பெருமூச்சுத் தானேத் தன ஞ்சயனே. (௨௦)

வாயுண்டு வாழ்த்த மௌனஞ் செய்போத மௌன வருட், டாயுண்டு சேயென்ன வென்னைப் புரக்கச் சதானந்தமா. நீயுண்டு நின்னைச் சரண்புக நானுண் டென் னெஞ்சமையா, தீயுண்டிருந்த மெழுகலவோ கதி சேர்வதற்கே. (௨௧)

கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனிமது ரச், சொல்லாற் றுதித்துநற் பச்சிலை தூவியுந் தொண் டரின, மெல்லாம் பிழைத்தன ரன்பற்ற நானினி யே துசெய்வேன், கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே. (௨௨)

முன்னிலைச் சுட்டொழி நெஞ்சேநின் போதமுன் னோ க்கிலையோ, பின்னிலைச் சன்மம் பிறக்குங் கண்டாயிந் தப், பேய்த்தனமேன், றன்னிலையே நில்லுதானே தனி ச்சச்சிதானந்தமா, தன்னிலை வாய்க்குமென் சித்தி யுங்காணு நமதல்லவே. (௨௩)

சொல்லான மௌன மௌனமென் றேசொல்லிச் சொல்லிக் கொண்டே, தல்லான் மனமறப் பூரணநிட் டையி லாழ்ந்த துண்டோ, கல்லாத மூடனினி யென் செய் வேன்சகற் காரணமாம், வல்லாளனான மௌன சதானந்த மாகடலே. (௨௪)

ஆரண மாகம மெல்லா முரைத்த வருண்மௌன, காரண மூலங்கல் லாலடிக் கேயுண்டு காணப்பெற்றாற், பாரணங் கோடு சுழுனைஞ்ச மாகிய பாதரச, மாரண மாய்விடு மெண்சித்தி முத்தியும் வாய்த்திடுமே. ()

சித்த மவுனி வடபான் மவுனிநந் தீபகுண்ட, சுத்த மவுனி யெனுமூ வருக்குந் தொழும்பு செய்து, சத்த மவுன முதன்மூன்று மௌனமுந் தான்படைத்தே, வித்த மவுனமல் லாலறி யேன்மற்றை விட்டைகளே.

கண்டே னினதரு ளவ்வருளாய் நின்று காண்ப தெல்லா, முண்டே யதுவு நினதாக்கி னேனுவட் டாத வின்ப. மொண்டே யருந்தி யிளைப்பாறி னேனல்ல முத்திபெற்றுக், கொண்டேன் பராபரமேயெனக் கேதாங் குறையில்லையே. (உஎ)

மேற்கொண்ட வாயுவுங் கீழ்ப்பட மூலத்துவெந்த ழலை, நூற்கொண்ட மேக மெனவூமை நின்று சொரியமுதையென், ஞானக்கண்ட தன்று மௌனதேசி யளிக்கை யினிப், பாற்கண்டு கொண்டனன் மேலே யமிர்தம் பருகுவனே. (உஅ)

சொல்லாற் றொடர்பொரு ளாற்றொடராப் பரஞ் சோதி நின்னை, வல்லாளர் கண்டவழி கண்டிலேன் சகமார்க் கத்தினுஞ், செல்லா தென் சிந்தைநடுவே

கிடந்து திகைத்து விம்மி. பல்லை யுதவ வென்னு
வாய்விட் டரற்றுவனே. (௧௯)

அறியாத வென்னை யறிவாயு நீயென் றகம்புறமும்
பிரியா திருந்த பெருஞ்சோதி யறிந்தத் தப்பேரோன் மெய்
குறியாத வானந்தக் கோவே வருந்துறுன் குன்றமில்
யோ, நீங்கேன் படுதுயர் கண்டுகொல்லாமிழுந் மின்ன
தருமே. (௨௦)

எல்லா முதவு முனையொன்றிற் பாவனை யோதுஞ்
செய்து, புல்லா யிறுமொரு பக்குவமாயினும் போட்
டுறைந்து, நில்லேனல் போக நெறியுஞ் சொல்லா
னீதியொன்றுங், கல்லேனெல் வாறு பரமே பராபர
காண்பதுவே. (௨௧)

ஒன்றுந் தெரிந்திட வில்லையென் றுன்னைத் தொழுத
லென்னக், கொன்றுந் தெரிந்த விலையமையில் மிகவும்
பகுதிந், குன்றுங் குழியும் வனமுமலையும் துறைகட
லு, மன்று மன்னயு மனைமாதி தத்துவ மானயபிற. ()

பழுதன்றி பாவனை போக விரைப் பரவைவழி
யடை, விழுகின்ற பாவிக்குள் தன்னுட் புணையை விட்டு
தனித்தான், ஏழுகின்ற வன்ப ருளங்கனி கூறத் து
மழுகுபன் று, வாழுகின்ற வானந்தக் கடந்தென்
கண்மணி பொன்னப்புனே. (௨௨)

அழுக்காற்று நெஞ்சுடையோனும் வையாநின் வா
ஞுள் நடுங்கி, விழுந்தாரு போல் நெஞ்சினி லேவிரவ
ங்கு விருப்புடையாய், முழுக்காடு காலி விழிநீர் பெ
ருக்கி முற்றுமெழுவன், குழுக்காண நின்றுவடையவிக்
கிலையேக் கொழுந்தடிரே. (௩௪)

துவைமயடைத்த விழியார்கள் மாய்கொண்டவர்
செயிர்தா, காலம் படைத்துத் தளர்ந்தனையே பெண்
ணுக் தன்னைநுள்கர், கொலை படைத்துக் கல்லால
டிக் கிற்றவைனும் தேசவுக் கன்பாங், காலம்படைக்கத்
தவம்படையாதென்கொல் கன்னெஞ்சமே. (௩௫)

கம்பா திருக்கச் சகஞ்சகமென்று சுருதியெல்லா,
மம்பா நேக்கரஞ் சொல்லவுங் கேட்டு மறிவின்றியே,
பொம்மாணவ மெளனி மொழியையுந் தப்பியென் பே
தைமையாக் கொம்மையக் காட்டி லலைந்தேனந் தோ
வென் விதிவசமே. (௩௬)

திரமே செகச்செலவாழ்நாளு நீக்கச் சொந்த
முண்டோ, பணமே பெண்மேலி கண்டே யிருக்கவும்
பாசபந்த, மினமே தன்னைபென் றிருந்தோ ரேன்வழி
நெஞ்செய்குமோ, வணமே போலவுன் டோசுத்த
முடலில் வையாத்தே. (௩௭)

கடலைத் தனையகல் மெய்த்தலை பத்தினை கன்மபந்தங்,
குடலைத் தன்பத் தனைகட லுண்மையா லொக்குமின்

தச், சடலத்தை நான்விடு முன்னே யுனைவந்து சாரு
விருட், படலத்தை மாற்றப் படாதோ நிறைந்த பரா
பரமே. (௧௮)

நினையு நினைவு நினையன்றி யில்லை நினைத்திடுங்கால்,
வினையென் றொருமுத வினையல்லாது விளைவதுண்
டோ, தனையுந் தெளிந்துன்னைச் சார்ந்தோர்க ளுள்
ளச்செந் தாமரையா, மனையும்பொன் மன்றமு நின்
றாடுஞ் சோதி மணிவிளக்கே. (௧௯)

உள்ளத்தையுமிங் கென்னையுநின் கையிலொப்பு
வித்துங், கள்ளத்தைச் செய்யும் வினையால் வருந்தக்
கணக்குமுண்டோ, பள்ளத்தில்வீழும் புனல்போற்
படிந்துன் பரமவின்ப, வெள்ளத்தின் மூழ்கினர்க்கே
வெளி தாந்தில்லை வித்தகனே. (௨0)

கள்ளம் பொருந்து மடநெஞ்ச மேகொடுங்காலர்வ
ந்தா, லுள்ளன் பவர்கட்குண் டோவில்லையே யுலகீ
ன்றவன்னை, வள்ளம் பொருந்து பலரடி காணமன்
றாடுமின்ப, வெள்ளச் செம்பாகப் புனையேயல் லாற்
கதி வேறில்லையே. (௨௧)

தன்மய மான சுபாவத்தின் மௌனத் தலைப்படுங்
கால், மின்மயமான சகம்யா துரைத்தென் வெளியி
லாய்த்த, சின்மய முத்திரைக் கையேமெய்யாகத் தெ

றிற்கநெஞ்சே, நின்மய மென்மய மெல்லா நிறைந்த
நிராமயமே. (௪௨)

ஆயுங் கலையுஞ் சுருதியுங் காண்டற் கரியவனைத்,
தோயும் படிக்குக் கருணைசெய் வாய்சுக வான்பொரு
ளே, தாயும் பிதாவுந் தமருங் குருவுந் தனிமுதலு,
நீயும் பரையுமென் றேயுணர்ந் தேனிது நிச்சயமே.

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபய மென்று,
சொல்லுஞ் சொலின்னந் தெரிந்ததன் றேதுதிப்பார்
கண்மலர்க், கல்லுங் கரைக்கு மெளனா வுனதுகருணை
யென்பார், செல்லும் பொழுதல்லவோ செல்லுவே
னந்தச் சிற்சுகத்தே. (௪௪)

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்ன
ருளே, யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோவதுவே
நில்லாய், நில்லாயுன் றற்பரமி யேற்குக் கதியுண்டிந்
நிலத்திற், பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தாவ தென்
னை புகனெஞ்சமே. (௪௫)

ஒளியே யொளியி னுணர்வே யுணர்வி னுவகை
பொங்குங், களியே களிக்குங் கருத்தே கருத்தைக்
கவளங்கொண்ட, வெளியே வெளியின் விளைசுகமேசு
க வீறுகண்டோர், தெளியேயென் றெளிந்தவரைப் போற்
றிட வென்னசெய் குவனே. (௪௬)

இறக்கின்ற தன்மை பிறந்ததெல்லாரு மாயிறந் தொழிந்து, பிறக்கின்ற தன்மை பிறந்ததெப் பாருமிப் பேய்ப்பிறவி, இறக்கின்ற வெல்லைக் களவில்லையே பசித் துச் சவம்வல்ல, துறக்கின்றதை யெந்நாளைக் கடைமேயி ன் றெழும்பாதுக்கே. (௩எ)

காட்டிய வந்தக் கரணாதிபாசமனைத்துங் காயமென்று, ஆட்டிய கோலமு நானு மியக்கத் துறையிருந்து, ஆ ட்டிய நாயகனைக் கண்டேனு மறிவுற்ற காணியற்றதைக், கூட்டியின் கூட்டியே பொருந்த மனமல்ல கூத்திதுவே. ()

பொல்லாத பாமர்க் கடமை யேயெய்துப் போனவி த்த, வெல்லாற்றை யுப்பற்றிக் கொண்டனையே யெ ன்னை யின்பமயமா, தில்லை யருள்வெளி கொளிர்ப்போ ரு ளிட்டைபொரு, சொல்லாற்பதிந்து பரிபூரண ந்தந் தொய்குவனே. (௩௯)

வைராக்கெந் தேயன்றன் றான்மார்க்கம் பாரவையும் ஹைவந் தங்கட்டுநீ, காரா யழுக்கு சுற்றுகின்றுமுன் னவளாதிக், கொரராயிரம் புத்தி சொன்னாலு மேயர்கி லை யோலிகேபொய், பாராயினைக் கொல்லுமென் கொல் லு பெனருட் பாக்கு கொண்டே. (௪0)

மாசுத்தி லேயெரு நிர்சுகுணமாகி மறைவனைத கின், போதக்கி லேசுற்றும் வைத்திலேயே வெறும்

ன்னையிருந்தே, தெருக்கி லெதார்க்க வாதத்திலே சிக்கி யுழலுகின்ற தருக்கி லெடம் கருத்தவன் பொருது துறக்கொண்டேனோ. (௫௧)

சகத்தை விட்டெனைத் துறவாவ யுளைக்கொண் டிருந்தத் தாள்பினை, சகத்துத் தூய்ச் செறியாத வின்னைத்தடை செய்ததுவு, சகன் குணக்குணன் குருகுலன்பாளர்க் கிக்கூட்டத்தே, பொய்த்துல் கருவினைக் கடலோசைப்பூரண போதத்தினை. (௫௨)

மையக மாதர் கருத்தையும் பொன்னையு மாவை யாசு பொய்யையு மெப்பொன்று மின்னைடியார்தக் கிடவே சுத்தையு மையமில் வீட்டையு மெய்த்தாலையும் பொ ய்யுமாக்கிய வல்லம், பொய்யர்தக் கட்டைக் கிறிதென் றேபரி பூரணமே. (௫௩)

அனியாங் கனியொத் தருவினை யாமெறுந் தயர்வுறு வோர், தெளியும் பழுக்கிட் பரிபாக காலமுந் சிக்கிறிங் குமோ. வொளியுங் கருணையு மாறுத வின்பமுமோரு ருவாய், வெளியங் கடியர் களிக்கநின்றாடும் விழுப் பொருளே. (௫௪

அடையார் புரஞ்செற்ற தேவேஷின் பொன்னை யுங் கல்புரத்தும், படையாத வெள்ளைப் படைத் திருக்கரித் படர்ந்தவினைத் தடையாற் றுளைபி

ட்டு நெஞ்சம் புண்ணாகத் தளரவைத்தா, யுடைய
யுடைய படியன்றி யான்செய்த தொன்றில்லையே. ( )

ஆடுங் கரங்குந் திரிகையும்போல வலைந்தலைந்து,
காடுங் கரையுந் திரிவதல் லானின் கருணைவந்து, கூடு
ம்படிக்குத் தவமுயலாத கொடிய ரெமன், றேடும்
பொழுதென்ன செய்வார் பரானந்த சிற்சுடரே. ( )

கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெனவே,
சுற்றுந் தொழில் கற்றுச்சிற் றின்பத்தூடு சுழலி
னென்றாலும், குற்றங் குறைந்து குணமே லிடுமென்பர்
கூட்டத்தையே, முற்றுந் துணையென நம்புகண்டாய்
சுத்த மூடநெஞ்சே. (௫௭)

நீயென நானென வேறில்லை யென்னு நினைவருளா
த், தாயென மோன குருவாகி வந்து தடுத்தடிமைச்,
சேயெனக் காத்தனை யேபர மேநின் றிருவருளுக்,
கேயென செய்யுங்கைம் மாறுளதோசுத்த வேழை
யனே. (௫௮)

ஆத்திரம் வந்தவர் போலலையாம லமேரா தரிட, கா
த்திரந் தந்தென்னை பேயன்னை போலுங் கருணைவை
த்திடும், மாத்திர முன்னின் றணைத்தினை பேயமனை
ஞயினிநான், சாத்திரஞ் சொன்ன படியிய மாதியுஞ்
சாதிப்பனே. (௫௯)

உடல்பொய்யுறவு.

நேரிசை வெண்பா.

உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மை யுறவாகக்
கடவாரார் தண்ணருளை கண்டாய்—திடமுடனே
யுற்றுப்பார் மோனமொரு சொல்லே யுண்மைநன்றாப்
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ். (க)

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்தின்
சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய்—நேராக
நிற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லாற்
கற்குநெறி யாதினிமேற் காண். (உ)

மெய்யான தன்மை விளங்கினல் யார்க்கேனும்
பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ—வையாவே
மன்னு நிராசையின்னம் வந்ததல்ல வுன்னடிமை
யென்னுமிதை யெய்துமா றென். (ந)

அறியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
குறியேற் கறிவென்ற கோலம்—வறிதேயா
யுணர்த்த நானுனரு நேசத்தாலோ வறிவென்
றேயெனக்கோர் நாம மிட்டதே. (ச)

எனக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றுனக்குப்
போதித்தவுண்மையெங்கே போகவிட்டாய்—வாதுக்கு
வல்லெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடி நின்றாயுன்
புத்தியென்ன போதமென்ன போ. (ரு)

சகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்தாற் றக்க
சுகமனைத்தும் பொய்யன்றோ சோரா—திகபரத்தும்
விட்டுப் பிரியாத மேலான வத்துவிதக்
கட்டிருக்கு மாவதென்றோ காண். (௬)

கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோவென்
சொற்கண்டா மீதெனநான் சொல்லுவேன்—நிற்கண்ட
வானமதி காணா மௌனிமௌ னத்தளித்த
தானமதி னூறுமமிர் தம். (௭)

கேட்டவுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளி
வால், வாட்டமறு வுற்பவநோய் மாறுமோ—நாட்ட
முற்று, மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்
றோதான், பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம். (௮)

மாயா சகத்தை மதியாதார் மண்முதலா
யேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ—நேயாறு
பூதியிலே நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்த
நீதியை யோர்மனமே நீ. (௯)

இகமுழுதும் பொய்யெனவே மெய்த்துணைக் கா
லாங்கே, மிகவளர வந்தவருண் மெய்யே—பகவெழி
மூப், பாரீ ரொருசொற் படியே யநுபவத்தைச், சேரீ
ரதுவே திறம். (௧௦)

ஆரணங்க ளாகமங்க ளியாவுமே யானந்த
பூரணமே யுண்மைப் பொருளென்னுங்—காரணத்தை
யோராரோ வுன்னுள்ளே யுற்றுணர்ந்த வுண்மையி
பாராரோ நெஞ்சே பகர். [அப்

நேசயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்பேசி
யாசபலந்தீர் நீராகுவீர்—தேரீர்
திரையுந் திரையுநதிச் சென்னியனை நாவாற்
கரையுங் கரையுமனக் கல். (கஉ)

அற்பமனமே பகலைவாழ் வத்தனையுந் [யொன்
சொற்பனக்கண் டயுண்மைசொன்னேனென்—கற்பனை
றில்லாவிடத்தே யெனைச் சும்மா வைத்திருக்கக்
கல்லாய்நீ தானோர் கவி. (கங)

ஏதுந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றெப்
போதும் பொருந்தும் புனிதர்பார்—தீதுநெறி
செல்லுமோ செல்லாதே செல்லுமிட மின்பமலாற்
சொல்லுமோ வேதத் தொனி. (கச)

கல்லேறுஞ் சில்லேறுங் கட்டியே றும்போலச்,
சொல்லேறப் பாழ்த்த தொளைச்செவிகொண் — டல்
லேறு, நெஞ்சமென்ன நிற்கவைத்தாய் நீதியோ தற்ப
ரமே, வஞ்சனல்லே னீயே மதி. (க௫)

அப்பொருளு மான்மாவு மாரணநூல் சொன்னபடி
தப்பிலாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு—மெப்படியுந்
தேரிற் றனிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுமிட்டை
யாருமிடத் ததுவித மாம். (க௬)

வேத முதலாய் விளங்குஞ் சிவவடிவாம்
போத நிலையிற் பொருந்தாம—லேதமிகு

மோகாதி யல்லலிலே மூழ்கினையே நெஞ்சேயித்
தேகாதி பொய்யோ தெளி. (௧௭)

நோக்கற் கரிதான நுண்ணியவான் மோனநிலை
தாக்கற் றுபாயஞ் சமைத்தபிரான்—பார்க்குமுனி
சத்தனைக்கு நாயடிமை யாதலினால் யானெனதென்
றித்தனைக்கும் பேசவிட மில். (௧௮)

ஒன்றாமறை யில்லென் றுணர்த்தியகம் மோனகுரு
தன்றனைத்தா னிறேழி தாம்வாழ்க—வென்னெஞ்சே
திக்கனைத்துங் கைசெறிக்குஞ் சின்மயமாத் தன்மயமாய்
கைக்குவரு மின்பக் கனி. [க்கே.

மனத்தாலும் வாக்காலு மன்னவொண்ணா மோன
வினைத்தாரே நல்ல வினைத்தார்—கனத்தபுகழ்
கொண்டவரு மன்னவரே கூறரிய முத்தியின்பக்
கண்டவரு மன்னவரே காண். (௨௰)

கண்ணெறிய மோனக் கரும்பே கனியமுதப், ப
ண்ணெறிக்கு முன்னொளியாம் பான்மையினே—னண்
ணிடவுன், சித்தமிரக்கிலநென் சித்தந் தெளிவாவ,
தித்தனைக்கு மாதரவு மில். (௨௧)

அறியாமை சாரி னறிவா யறிவா
நெறியான போதறிவாய் நிற்குங்—குறியாத்
சுதசத் தருளுணர்த்தக் காணுமா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய். (௨௨)

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்ட திருமேனி
கருவென்று பேணிக்காற் காட்டா—தருகொன்று
கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொள லாமலது
கொண்டவர்க்கின் றென்ன கிடைக்கும். (உ௩)

புனிதி னதனுடையான் பூதப் படையான்
பனிதிரக்கு மெல்லாம் பரிப்பான்—பனிபுனல்சேர்
பொன்முடியான் முக்கட் புனிதன்சரண்புகுந்தோர்க்
கென்றுமுடியா தேதுமுள தே (உ௪)

சொல்லுங் கடவுகர்க் சுகப்பொருளோ சாமெனவே
யல்லாம் பகுதா பரற்றுவதேன்—எல்லையே
ஞானமெய் பெற்றோர்க ளுறுயில்லை யென்பார்தோ
மோனமுடை மனமுறைந்த. (உ௫)

ஐயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல, மெய்யாக
வோர்சொல் விளம்பினர் யார்—வையகத்தோர், சாற்
றச்சொல் தேசற்றோர் தன்னையாய் முக்கமொத்தை,
சாற்றினைசத்தும் கைகொட்டி னேன். (உ௬)

சாதற்றப் போனமுத்தி கட்டினையுந் தாவிலதன்போட
நீதற்ற சாயநடைச் செய்கையே—போதமாய்
நிற்பாரவை யிச்சகத்தி லோராக்க ளேனிடினும்
தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம். (உ௭)

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையினான்
கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனே—னுள்ளத்தி
லில்லையென்று லன்னவன்று மெங்கும் வியாபகத்தா
னல்லனென்றுஞ் சொல்ல வழக்காம். (௨௮)

தத்துவப்பே யோடே தலைபடித்துக் கொள்ளாமல்
வைத்த வருண்மோன வள்ளலே—நித்தமன்பு
பூணாக் கருதுநெஞ்சு போற்றக் கரமெழும்பும்
காணத் துடிக்குமிரு கண். (௨௯)

தொல்லைவினைக் கோடாய்ச் சுழல்கின்றா ராவெனுருவ
னெல்லையிலா நின்கருணை யெய்துவனோ—வல்லவனு
மோன குருவே முழுதினையுந் தானுணர்ந்த
ஞான குருவே நவில். (௩௦)

ஒன்றாகன்றோ முத்தொழிலா மும்முதலா மூவருந்
தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே—யின்றுமென்னை
தன்னைப்போ லோரன்பு தழைத்தோ ரொருதெய்வ
முன்னைப்போ லுண்டோ வுரை. (௩௧)

நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக் குருவினைவைத்துப்
பூசிக்குந் தானிறைந்த பூரணமா—யோசித்த
நின்றதல்லான் மோனகுருவிருப்ப நிட்டையிலே
யென்றுவரு மோவறியேனே. (௩௨)

ஆதி நாதிரானமை யற்றறிவாய் நின்று
நீதிமுறைவா னந்தமயமாய்ப் போற்றிக்-குதியாயிருந்த
அன்னமறத் தூடல்வேண்டிடேனாயாவின் வாக்கையையே
யென்னைறாநும் வேண்டுவேனை யான். (௧௩)

உடலைப் பழித்திங் குணவுங் கொடாமல்
விடவிட்டே னசிவாசா மெய்மைப்-படபடென
வேண்டிய வித்தவுடன் மெய்யுணராப் பொய்யனு
னுள்ளடம் தரவே யறி. (௧௪)

அறியாமை யென்னொடுநீ யாண்டநீ சுத்த
வெறியாய பாசக்கேமன் விட்டாய்-நெறிமயங்கி
நின்றநீ சொரூபங் குருகுருபோ லையாவே
நன்றுமுட்டாத் தயருகேகாண். (௧௫)

எனக் குடற்சமைமெகாண் டேவிருந்தேனையனே
விதிக்க போனவருட் டாயே-சோதியா
மன்ன நிருவிகற்ப வானந்த நிட்டையிலே
யினவமுது மில்லாத யின். (௧௬)

இன்று முடற்சமையாப் பேசம் வழக்கதனை
யென்னபல னுற்று நிருக்கேதாமே-யன்னதனை
யானகதன் றாமோதா னுருமெய்ம்மையயனே
யேவிரதத் தன்பமினி. (௧௭)

அன்பக் கடலிற் றுளைந்தமெல்லாந் தீர்ந்ததே
யின்பக் கடலி லிருமென்-வன்பிற்

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்துவரு மானந்த மே. (௯௮)

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணீரா றாக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த—நிரந்தரமு
நின்னையே சிந்திக்க நீகொடுத்தாய் போனுநா
னென்னை முழுதுங்கொடுத் தேனே. (௯௯)

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே நானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே—பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீபிறந்த
வெப்பிலே யானந்த மே. (௱)

கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவுட னின்ப
மடுத்தேனே நீடூழி வாழ்ந்தே—னடுத்தேனே
பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவலை
யிற்றேனே யேழையடி யேன். (௱௧)

பெற்றோம் பிறவாமை பேசாமை யாயிருக்கக்
கற்றோ மெனவுரைக்கக் காரியமேன்—சற்றேனு
நீக்கற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றாற் பேசுமோ வாய். (௱௨)

காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரித்தான்
பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை ஞாலமெச்சப்
பின்னே நடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க்
கென்னே நடக்கை யிதே. (௱௩)

மின்னுருவு மேன்மேல் விளங்குவபோ லேயிரண்டு
கண்ணருவி வெள்ளமொடு கைகூப்பித்-தண்ணமிர்த
வெள்ளமே யானந்த வெற்பேயெனத்தொழுவோ
ருள்ளமேதான வொளி. (சச)

பின்னைமதிச்செஞ் சடையான் பேசாப்பெருமையி
னான், கள்ளவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்ணியா-னுள்
ளபடி, கல்லாலின் கீழிருந்து கற்பித்த நேர்வசன
மெல்லாரு பீட்டறவே. (சரு)

புலனைந்துந் தானே பொராமயங்கிச் சிந்தை
யலமந் துழலு மடிமை-நலமிகுந்த
சித்தான மோன சிவனைநின் சேவடிக்கே
பித்தானா லுண்டோ பிறப்பு. (சசு)

நிறைகடந்தார் சீர்கொளுமோ நிச்சயமா மோன
முறையுணர்ந்தார் யாங்கு முயல்வார்-பிறையணிந்த
பித்தனை லாயமலை வித்தகனை வேதியனை
செக்கரணி மேனியனை செப்பு. (சஎ)

நக்கமழு பாலுடையாய் சூலப் படையுடையாய் [ரு
திங்களணிசெஞ் சடையியாய்சேவுடையாய்-மங்கைகூ
பாலுடையாய் செங்கட்பணியென் சென்னியின்மேற்
காலுடையாய் நீயேகதி. (சஅ)

இனிய கருணைமுகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரியின்பக் கட்டி-தனிமுதல்வ

நித்தன் பரம னிமலனிறை வாய்நிறைந்த
சுத்த னெமக்கென்றுந் துணை. (௯௯)

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீ ழேயிருந்து
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா — னோதில்
சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ஞான
தினகரனு மோன சிவன். (௱௦)

தேகச் செயலறினுஞ் சிந்தையுட னேகுழையின்
யோகநிலை ஞானிகளுக் கொப்புவதோ — மோகநிலை
யல்லலிலே வாழ்வாரோ வப்பனே யேற்ற
வெல்லையிலே சும்மா விரு. (௱௧)

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே
யிம்மாயா யோகமினி யேனடா — தம்மறிவின்
சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண் டாங்கன்ம
நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ. (௱௨)

நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி னியிலைபோ
வாயற்றவனே மயங்காதே — போயற்
றிருந்தாலு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டே வா. (௱௩)

வாவாவென் றின்பம் வரவழைக்குங் கண்ணீரோ
டாவாவென் றேழுக வப்பனே — நீவாடா
வெல்லா நமக்கெனவே யிந்தனையே யிந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை. (௱௪)

இல்லாப் பொருளை நினையாதே நின்னையுள்ளோர்
சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லாதே—நல்லாத
சிந்தை குழைந்துருகுஞ் சேரக் குருவருளால்
வந்தவழி நல்ல வழி. (௫௫)

வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்லிற்
பழிபழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர்—மொழியுனக்
கே, யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றே யெங்கும் பெரு
வெளியாம், பார்த்தவிட மெல்லாநீ பார். (௫௬)

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்
ளையைப்போ, லாருந் துறக்கை யரிதரிது—நேரே, மன
த்துறவு மப்படியே மாஞளிவற்றி, னுணர்க்கிசைந்த
வாறென்றே யோர். (௫௭)

ஓரமில் லொருகா லுன்றுமே லுள்ளொளியைப்
பராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால்—வாராதோ
பத்துத்திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளந்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான். (௫௮)

தானா தன்மைவந்து தாக்கிறு லவ்விடத்தே
வானாதி மாயை வழங்காதோ—ஞானமே
நானுள்ளே தோன்று முறவாகி நின்றதென
வென்னுள்ளே யென்றறிந்து. (௫௯)

என்னையுன்னை யின்னதிது வென்றுமை யிறந்துநிலை
தன்னையரு ளென்ற தருணத்தி—லன்னைபெற்ற

பின்னைக்குஞ் சொல்லாத பெற்றிகண் டாலையமே
புன்னகத்தி னுன்னே புணர்.

சொன்னவர்தா மிட்டமே தொகுத்திரா மிட்டமே
மன்னினவர் போதிமரா பரமெனனன்—தன்னுள்
விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்கவடமீது
விருப்பா னிருளகற்றுக் கீத.

இந்த விருளகற்றுக் கெக்கை பிருக்கமிட்டை
இக்கதி தேறும் சொல்லிைத்தும்—வந்ததொடா
பாடுகெட வன்றேருமோ பாத்திரத்துக் காடமை
வைகுவேத னுட்டு மவன்.

அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே பதிவ மனைத்து—மவனோதா
மானமறே சொன்னு மவரே குருவெனக்கு
காலமுதும் தீர்ப்பதெந்த நாள்.

காலமைக்க பெரராம னிடோது கத்தமைவே
மானைக்கா தாமீளம் புரட்டிருந்தா—மீனவுன்
காட்டாம லிற்குவ கருத்தறிக்தா னெஞ்சேயுன
னுட்டாறு கையமிக்கு மாக.

பாலறு மொனமறிய மின்பமீட்டை பென்றநிலை
கோன்று மனைத்தமொழி சொன்னவபோ—தோமை
விழுங்கத்தாய் கெஞ்சேசீ வொல்லமைக் கோர
முழுக்கத்தும் மன்னுரை போராம்.

[illegible]றுதை யிவ்வுடலை யீரண்டத்து ம்நிலெனைஞ்சே
[illegible]ருத்து சுகி சுவிபாதே—பங்கில்லென்
[illegible]ண்ணுதே பாழ் விறந்து பிறந்துமுலைப்
[illegible]ண்ணுதே யாதுனை பரம். (௬௭)

[illegible]மைப்பைப்பொய் பொன்றிடவு மெய்யனையாய்
[illegible]க்கெஞ்சே, பொய்த்தான் மெய்யெனவுங் கோ
[illegible]—மையமறத், தன்மயத்தை மெய்யெனவே சா
[illegible]த்தனையே யானந்த, மென்மையுமு நின்மையுமு மே. ()

[illegible] மனதிருளும் புத்தருமுநஞ் சாத்தடநம்
[illegible]ந்த வானந்த மாமழைபு—நீக்காவாஞ்
[illegible]ந்தந்து மாண்டவர்போந் தாமெனவும்பினிரு
[illegible]யெனவே நிற்ற விடம். (௬௮)

[illegible]மான தன்னமொரு வின்ப மெனக்கேவை
[illegible]மாச் சுருதி பலிந்தது—மூடனுக்கு
[illegible]தார தாருமென வந்துமன்ன ருரு
[illegible]தரமேனுர் சொற்கொண்டு தான். (௬௯)

[illegible] தமருளனுஞ் சாத்தற்ப சித்திருமதி
[illegible]னையியல் லாக்தாமே யாருமே—மோனகுரு
[illegible]வொரு சொல்லாற் சுகமாகிரு மனமே
[illegible]லைமையான முமக் கேன். (௭௦)

[illegible]ன்னே கூடமையது பொருளைத் தாமெனவே
[illegible]வின் படிமைய் திருத்தனுன்—சொன்னவொரு

சொல்லை மறவாமற் றோய்ந்தா னெஞ்சேயுன்ற
னில்லை பிறப்ப தெனக்கே. (௭௧)

எனக்கு முனக்குமுறை யில்லையெனத் தேர்ந்து
நினைக்கவரி தாமின்ப நிட்டை—தனைக்கொடுத்தே
யாசான் மவுனி யளித்தானெஞ் சேயுனையோர்
காசா மதியேனுன் காண். (௭௨)

ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறிவின்
மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற் றேனுந்து
சொல்லெல்லா மோனந் தொழிலாதியு மோன
மெல்லாமென் மோனவடி வே. (௭௩)

எல்லாமே மோனநிறை வெய்துதலா லெவ்விடத்து
நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினார்—பொல்லாத
நானென்னவிங் கொன்றை நடுவே முளைக்கவிடங்
கேனலிங்கென் மோனகுரு வே. (௭௪)

மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது—வாறுதி
நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னானந்த மே. (௭௫)

அறிந்தவறி வெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்தமன மற்ற மவுனந்—செறிந்திடவே
காட்டினா னானந்த காட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினான் மோன குரு. (௭௬)

...ருவாகித் தன்னருளைக் கூறுமுன்னே மோனு
...ருதி சிரிர்பொருளு மொக்கத்—தருதியென [வு
...ர் இல்லையெ யேறுமுன்னை வைத்திடவுங் கேட்டிட
...கின்கொருவா ருண்டோ வினி. (எஎ)

இவிய கருப்புவட்டை யென்றுவி லிட்டா
...னவிராத மாறாது நாளுந்—தனியிருக்கப்
பெற்றிலேன் மோனம் பிறந்தவன்பேறு மோனமல்லாற்
...ற்றிலை யேதுங் கதி. (எஅ)

...தாந் தஞ் சம்மா விருநீ யெனவுரைத்த
...துக்கோ தோன்றாத் துணையாகிப்—போதித்து
நின்றார்க்கோ வென்னையா நீக்கிப் பிரியாமற்
கொன்றதற்கோ பேசாக் குறி. (எகூ)

...டியுங் குறைமுபறக் கூடாத கூட்டக்
...நெறியாய் நின்றுவிட வாங்கே—பிறிவறவுஞ்
சம்மா விருந்திச் சுகங்கொடுத்த மோனநின்பாற்
...கைம்மாறு நானொழிதல் காண். (அ0)

...ன்று னொனுமயக்க நண்ணுங்கா லென்னுணை
...வான்று னொனநிறைய மாட்டாய்நீ—யூன்றாமல்
...வைத்தமயு னத்தாலே மாயை மனமிறந்து
...துய்த்துவிடு ஞான சுகம். (அக)

ஞானநெறிக் கேற்றகுரு நண்ணரிய சித்திமுத்தி
தானந் தருமந் தழைத்தகுரு—மானமொடு

தாயெனவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென்சிந்தை,
கோயிலெனை வாழுங் குரு. (௮௨)

சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
வித்தன் பரமகுரு நேசத்தால்—சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற்
கற்றோமே மோனக் கரு. (௮௩)

ஏசற்றவந்நிலை.

கொச்சகக்கலிப்பா.

ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய்
மாசற்ற வானந்த வாரி வழங்கிடுமே
யூசற் சுழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற்
பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே. ()

பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத்து,
மாழாழி யின்பத் தழுந்தப் படியாயோ, தாழாயோ
வெந்தையருட் டாட்கீழ் நெஞ்சே யெனைப்போல்,
வாழாது வாழ்ந்தழியா வண்ண மிருப்பாயே. (௨)

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக்கே நமக்குக்
குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக்கிடைத் திடுமோ
வருட்பாய் நமக்காக வானவந்தார் பொன்னடிக்கீழ்
மருட்பேயர் போலிருக்க வாகண்டாய் வஞ்சநெஞ்சே,

வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையா லீயலேங்கு
கொஞ்சமுறுமுமுன்னைக் குறைசொல்வாயுமுண்டோ
அஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மானந்தமா கடற்கீழ்
நெஞ்சமே யென்போல நீயழுந்த வாராயோ. (௮)

வாராவாராய் வடகிழக்கில் வீற்றிருந்த
நேராய சும்மைப் புலப்படுத்த வேண்டியன்றோ
வோராயோ நெஞ்சே யுருகாயோ யுற்றிருந்த
பாராயோ வவ்வுருவைப் பார்க்கமிறை வாயவீடுமே.

காயாதோ வின்பவெள்ளம் வந்தான் வழியாகப்
பாயாதோ காணும் பயிராய்ப் பிழையேனை
வாயாம லுன்னி யுருகுநெஞ்சே பந்தலைக்கே
தாயனையோ னன்னருள் சந்திக்க வந்திடுமே. (௯)

வந்த வரனை மறந்தலைவாய் வாழ்ந்தாக்கால்
பந்தமுறு முன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா
ரிந்தமதி யேனுனக்கென் கெண்மதிசே ரொன்றுமிலை
சந்தநெஞ் சேபாரத்திற் சாரின்ப முண்டாமே. ()

இன்பமய மாயவதை மெல்லாம் பிழைப்பதற்குன்
அன்புநிலை யென்பா ரதுவுநிலையன்றி யுண்டோ
துன்பமிக்கதை யோரினருட் டொப்பாளாப் நெஞ்சேநீ
நெஞ்சுவந்தார் போடிருந்துசெய்பூசை கொண்டருளே

அருளைப்போ ராலயமா வாவந்த மாயிருந்த
பொருளோடியானிருக்கப்போயொளித்த நெஞ்சேசீ
மருமர் முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த்தேரோ
விருமாறியுறைந்த தெவ்விடமோ காணேனே. (கூ)

எவ்விடத்தும் பூரணமா மெங்கைபிரான் றன்னருளை, யவ்விடத்தே யுன்னைநெஞ்சே பாராயிற் கண்டிலனே, யவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ், செவ்விடமே நீயுஞ் செனனமற்று வாழியவே. (ய0)

காடுங்கரையும்.

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு கால்விட்டோட வதன்பிறகே, யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ வொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிராய், பாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை, தேடும் பருவ மிதுகண்டீர் சேரவாருஞ் சகத்தீரே. (க)

சைவசமய மேசமயஞ் சமயா தீதப் பழம்பொருளைக், கைவந் திடவே மன்றுள்வெளி காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப், பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டா முத்திதருந், தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் சகத்தீரே. (உ)

மாமுறவு கலந்துண்ணக் கண்மே லகண்டாகார சிவ, போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா, யேக வுருவாய்க் கிடக்குதையோ வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த, தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாருஞ் சகத்தீரே. (௫)

எடுத்ததேகம்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

எடுத்த தேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ யெனக்கொ டுத்தில்லை யெனமோன நன்னெறி, கொடுத்தபோது கொடுத்ததன்றோபி னாங்குளறி நானென்று கூத்தாட மாயையை, விடுத்தவாறுங் கண்ணீரொடு கம்பலைவி ண்டு மாறுமென் வேட்கைப்ர வாகத்தைத், தடுத்த வாறும் புகலாய் சிரகிரித் தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே. (க)

நோயும் வெங்கலிப் பேயுந் தொடரநின் னூலிற் சொன்ன முறையிய மாதிகள், நேயும் வண்ணமெ னைக் காக்குங் காலனுந் தொழும் கொள்ளுஞ் சுவா மியு நீகண்டா, பொய்யுஞ்சன்ம மினியஞ்ச லஞ்சலென் றைகங் கண்டு தொழவோ ருருவிலே, தாயுந் தந்தையு மாகிச் சிரகிரித் தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே. ()

மூகமெலாம்.

மூகமெ லாங்கண்ணீர் முத்தரும்பிடச் செய்கை முகி ழ்ப்ப, அகமெலாங்குழைந் தானந்தமாகக்கலந்து, மிக மெ லாந்தவ மிகுழுங்கின்றுபோன் மெய்ம்மையோரை, சகமெ லாம்பெற நல்லருளு தாமரசளையுந்தாய்.

திடமுறவே.

கொச்சகக்கலிப்பா.

திடமுறவே யின்னருளைச் சேர்ந்திருந்தோர் சாந் தாரக், கடலுலகிற்கென் றெண்ணி நின்னைக் கைதொழு த்தேதா ளெய்தேனோ, வடைவுகெட்ட பாழ்மனத்தை யா ரியிலே யின்னமல்லற், படமுடியா தெனதுள்ளப் பற் றே பராபரமே. (க)

ஆரானைகண்டிங் கருட்குருவாய் நீயொருநால்
வாராயோ வந்து வருத்தமெல்லாந் தீராயோ
ஆராயமாகவருட் பூரணத்தி லென்றுமுறும்
பாராதிவைத்த பதியே பராபரமே. (உ)

வாழாது வாழ்வினை வந்தடைந்தே னென்னக்கு
மாழாழி யென்ன வருளாறு ஏழுக்கின்றீர்
கேடுறா யென்னவுலக மேகமின்றி யின்னுமென்
பாழாகா வாழ்வுமும் பார்ப் பராபரமே. (ங)

உள்ளத் திருள்ளே யொளித்திருந்து மெய்யினின்ற
கள்ளக் கருணையெய்யானை காணுநாள் தருவையோ

வெள்ளத்தை மாற்றி விடக்குண்பார் நஞ்சூட்டும்
பள்ளத்தின் மீன்போற் பதைத்தேன் பராபரமே ( )

வாவிக் கமலமலர் வண்டாய்த் தாவண்டுதாவன், டாவிக்கு வின்றவனக் கன்புவைத்தார்க் கஞ்சலெ ன்பாய், ஆவிக்கும் வான்கடையிற் புல்விற்போர் போ லென்னைப், பாவிக்க மாட்டேன் பதியே பரா பரமே. (௫)

மின்னுறு வெற்பின் விழுந்தாங் கெனமார்பிற் [மேயா
மன்னுறு பாய்ச்சிடுமென் காதல்வெள்ளங் கண்டிலை
தன்னுறு சாந்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப்
பன்னுறு மின்பப் பதியே பராபரமே. (௬)

கூடியநின் சேடியார் கூட்டமென்றோ வாய்க்குமென
வாடியவென் னெஞ்சமுக வாட்டமுநீ கண்டிலையோ
சேடியரின் சீருளத் திக்கனைத்துங் கைகுவித்துப்
பாடியநான் கண்டாய் பதியே பராபரமே. (௭)

நெஞ்சத்தி னூடே நினைவாய் நினைவூடு
மஞ்சலென வாழுமென தாவித் துணைநீயே
சஞ்சலமாற்றினை யினிமேற் றுய்க்குபசா ரம்புகன்று
பஞ்சரிக்க நானோ பதியே பராபரமே. (௮)

புத்திநெறி யாகவுனைப் போற்றிப் பலகாலு
முத்திநெறி வேண்டாத மூடனென் றெண்ணிவிடேல்
சித்திநெறிக் கென்கடவேன் சீரடியார்க் கேவல்செயும்
பத்திநெறிக் கேனுமுகம் பார்நீ பராபரமே. (௯)

கண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டுவித்தா லேயறிவே னங், கொண்டறியேன் முத்தி குறிக்குந் தானுமுண்டோ, தொண்டறியாப் பேதைமையேன் சொல்லே னின் றொன்மை யெல்லாம், பண்டறிவாய் நீயே பரா ராய் பராபரமே. (௧0)

தன்னை.

கட்டளைக்கலிப்பா.

தன்னை யறியத் தனதருளாற் றானுணர்த்து
மன்னைப் பொருளென்று வாழாமற் பாழ்நெஞ்சே
பொன்னைப் புவியை மடப்பூவையரை மெய்யெனவே
யென்னைக் கவர்ந்திட் டென்னபலன் கண்டாயே.

ஆக்கை.

ஆக்கையை யாக்கையரா வு கொடியினி லவற்றையமான
நீக்குவை நீக்கமில்லா நினைப்பொடு மறப்புமாற்றிப்
போக்கொடு வரவுமின்றிப் புனிதநல் லருளானந்தந்
தாக்கவுஞ் செய்வாயன்றோ சச்சிதானந்த வாழ்வே.

கற்புறுசிந்தை.

கற்புறு சிந்தைமாதர் கணவரையன்றி வேறோர்
இற்புறந் தவரைநாடா ரியாங்களு மின்பவாழ்வுந்
தற்பொதி யாகநல்குந் தலைவநின் னலதோர்தெய்வம்
பொற்புறக் கருதோங்கண்டாய் பூரணானந்தவாழ்வே.

முருந்திள நகையார்பார முலைமுகந் தழுவிச்செவ்வாய், விருந்தமிர் தெனவருந்தி வெறியாட்டுக் காளாயிருந்தும், மிருந்தலோ காயதப்பே ரினத்தனா யிருந்த பேதைமை, பொருந்தவுங் கதிமேலுண்டோ பூரணானந்தவாழ்வே. (௨)

தீதிலா பொன்றும் வன்மை செறிந்திருட் படலம்போர்த்த, மாதுக சிந்தைபெற்ற பதகனுன் பாதநீழலாதல் வண்டைய வுள்ளன்பருள் ளிலையாயின் மற்றியார், போதனை செய்யவல்லார் பூரணானந்த வாழ்வே. (௩)

நாதனை நாதாதீத நன்பனை நடுவாய்நின்ற, நீதனைக்கண்டிறக்க நெஞ்சமே நீவாவென்றால், வாதனைபெருக்கியென்னை வசஞ்செய்து மனந்தன்மார்க்க, போதனை செய்தனன்றோ பூரணானந்த வாழ்வே. (௪)

என்னரிய வென்னைமெல்லா மிறப்புமேற் பிறப்புக் காதை, பன்னரியென் னறிவையெல்லாம் பாழாக்கி

டெளிப்பா ழாக்கும், இன்னிய விவேகைக்கொண்ட
இறியவினை யுய்யக்கொண்டாற, புன்னிய கலைக்கொ
ண்டே பூரணானந்த வாழ்வே. (௬)

பத்திநீ பத்திக்கான பலனுநீ பலவாச சொல்லாறு,
சித்திநீ சித்தர்சித்தித் திறமுநீ திறமார்க்கமான, முத்
திநீ முத்திக்கான முதலுநீ முதன்மையான, புத்திநீ
யெனக்கொண் டாண்டே பூரணானந்த வாழ்வே. (௭)

தாயினு மினியவென்னைச் சரணென வடைக்கலமே
ன், பேயினுங் கடையனாகிப் பிதற்றுதல் செய்தனன்
றோ, நீயிடை யொழுகாய் நொந்தேன் ஜெயித்தேயெ
னிம்மை காலம், போயினை தாற்றவில்லேன் பூரணானந்த
வாழ்வே. (௮)

மலைவளர்காதலி.

பதியுண்டு நிதியுண்டு புத்திரர்கள் மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக்கா லமும்
பவிசுண்டு தவிசுண்டு திட்டாந்த மாகயம
படரெனுந் திமிர மணுகாக்
கதியுண்டு ஞானமாங் கதிருண்டு சதுருண்டு
காயசித் திகளுமுண்டு
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மைநின் றருளிற்
கருத்தொன் றுமுண் டாகுமே

—திடும்டகொடுமெனச்சயத்தையுண்டபா
ஞானவானந்தமெய்யதிலே
—தாள் தளுப்பிறியே நாத்தமோனமே
நாமென்னுமகன்றைதீர்த்தெதன்
—திடுண்டாதிபாசமதிலதனைவல்லியே
மதுருநான் தன்னையே
—சராநகத்திருகண்மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௧)

—த்தப்பு வேளையிபடாதர்வாக்கெட்டிலே
விற்றிடைச்சேலைகடையிலே
—லவொக்கவிழிகளிலேபாவொத்தமொழியிலே
—றுபிறைநுதற்கீற்றிலே
—பாட்டுவையர்கட்டொட்டுவேயுகள்கந்த
பொருளினையுநீலேமேற்
—ரித்தருமிலைவித்தின்றுயிலிலே
புரிந்தநினைமுமாயிட்டு
—கெட்டுவேனவீனாமனதீனிலேபொனதயிலே
தினையுமாகட்டத்திலே
—மேபெறநகவர்பிலேமனமேற்றபெஞ்ஞான
நெறியதிலேயுவிருதாள்
—ட்டுவேனையாமெனவினைதந்தருட்குளமையோ
வனமருவுதேனையபரசே
—சராநகத்திருகண்மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௨)

பூதமுதலாகவேநாதபரியந்தமும்
 பொய்யென்றெனைக்காட்டிமெய்
போதத்தினுருவாகியடியிறுதியில்லாத
 போதபூரணவெளிக்கு
ளேதுமறநில்லென்றுபாயமாவைத்தவினை
 வெல்லாஞ்செய்வல்லசித்தா
மின்பவுருவைத்தந்தவன்னையேநின்னையோ
 யெளியேன்மறந்துய்வனோ
வேதமுதலானநல்லாகமத்தன்மையை
 விளக்குமுட்கண்ணிலார்க்கு
மிக்கநின்மகிமையைக்கேளாதசெவிடர்க்கும்
 வீறுவாதம்புகலும்வாய்
வாதநோயாளர்க்குமெட்டாதமுக்கணுடை
 மாமருந்தாக்கமிர்தமே
மலைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை
 வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௩)

பிடியிட்டவாழ்க்கையாலுப்பிட்டகலமென
 மெய்யெலாமுள்ளுடைந்து
வீடிட்டசெல்வர்தந்தலைவாயில்வாசமாய்
 வேதனைகளுற்றுவதனுந்
தடியிட்டவெவ்வினைப்பயனினாற்பாவிநான்
 றொடரிட்டதொழில்களெல்லாந்
தண்டிட்டசாண்குழிப்பின்பொருட்டாயதன்
 றெண்டர்பணிசெய்வதென்றோ

வடியிட்ட செந்தமிழி னருமையிட் டாரூரி
லரிவையே பரவைவாயி
லம்பட்டொடியிட்டு நடைநடந் தருளடிக
ளடியிது முடியீதென
லடியிட்ட மறைபேசு பச்சிளங் கிள்ளையே
வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காதலிப் பெணுமையே. (௫)

பூரணி புராதனி சுமங்கலை சுதந்தரி
புராந்தகி த்ரியம்பகி யெழிற்
புங்கவி விளங்குசிவ சங்கரி சகஸ்ரதள
புட்பமிசை வீற்றிருக்கு
காரணி மனோதீத நாயகி குணாதீத
நாதாந்த சத்தியென் றுன்
றுய்யவே யுச்சரித் திடுமடியர் நாமமே
நானுச் சரிக்கவசமோ
வாரணி சடைக்கடவு ளாரணி யெனப்புகழ
வகிலாண்ட கோடியீன்ற
வன்னையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசு
மானந்த ரூபமயிலே
வாரணியு மிருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைபுகழ்
வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காதலிப் பெணுமையே. (௬)

பாகமோபெறவுனைப் பாடவறிவேன்மன
பரிபாகம்வரவுமனதிற்
பண்புமோசற்றுமிலை நியமமோசெய்திடப்
பாவியேன்பாபரூப
தேகமோதிடமில்லை ஞானமோகனவிலுஞ்
சிந்தியேன்பேரின்பமோ
சேரவென்றாற்கள்ள மனதுமோமெத்தவுஞ்
சிந்திக்குதென்செய்குவேன்
மோகமோமதமோ குரோதமோலோபமோ
முற்றுமாற்சரியமோதான்
முறியிட்டெனைக்கொள்ளு நிதியமோதேடவெனின்
மூசுவரிவண்டுபோல
மாகமோடவும்வல்ல னென்னையாளவல்லையோ
வளமருவுதேவையரசே
வரைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே. (௯)

தூளேறுதூசுபோல் வினைபெறுமெய்யெனுந்
தொக்கினுட்சிக்கிநாளுஞ்
சுழலேறுகாற்றினிடை யழலுறுபஞ்செனச்
சூறையிட்டறிவையெல்லா
நாளேறநாளேற வார்த்திகமெனுங்கூற்றி
னட்பேறவுள்ளுடைந்து
நயனங்களற்றதோ ருரோறுபோலவே
ஞானிலந்தனிலலையவோ

ழிவிளை தந்திடைப் கறைதந்தியுடன்வென்று
விரைபொருபாகனொடு
நின்னோறுமேசல்கள் வெற்பேறிமறைவுற
வெருட்டிடைபகருங்கூட்டங்களைய்
ரானோடுமன்னரிடோ விடைபேறுமெம்பிரான்
மணநக்கிசைக்குமயிலே
மலைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெணுமையே. (எ)

ருதமொடுபழமையா கிந்திரியமாம்பேய்கள்
புகுதிருடனாணபேய்கள்
பொரசமோபாதி ராக்ஷதப்பேய்களென்
போதத்தையுடற்றிந்து
மயதமோவளர்த்திடா சதுர்வேதவஞ்சன்
விதித்தாளியவல்லலெல்லாம்
விழுப்பமுற்குமறது மௌனமந்த்ராதிக்யா
வித்தைகளைவிரக்குருள்வைரியா
ரகமடிவாசிய மறுமாமக்கருவிடு
காதரக்குவெட்டவெளியே
ந்சமையமாணையிற் றமைறுவருமேகமே
ஞானசாரத்தமயிலே
ரதமிசொசமயம் பாவுக்குமுணர்வரிய
மகிமைபெருபெரியபொருளே
மலைராஜனுக்கிருகண் மணியாயுதித்தமலை
வளர்காதலிப்பெணுமையே. (அ)

அகிலாண்டநாயகி.

சந்தவிருத்தம்.

வட்டமிட்டொளிர்பிராணவாயுவெனு
நிகளமோடுகமனஞ்செயு
மனமெனும்பெரியமத்தயானையையென்
வசமடக்கிடின்மூமண்டலத்
திடமுற்றவளராஜயோகமிவ்
யோகமென்றறிஞர்புகழவே
யேழையேனுலகினீடுவாழ்வனினி
யிங்குதற்குமனுமானமோ
பட்டவர்த்தனர்பராவுசக்ரதர
பாக்யமானசுகயோகமும்
பாரகாவியகவித்வநான்மறை
பாராயணஞ்செய்மதியூகமும்
மட்டசித்தியுநலன்பருக்கருள
விருதுகட்டியபொன்னன்னமே
அண்டகோடிபுகழ்காவைவாழுமகி
லாண்டநாயகியெனம்மையே (௫)

பெரியநாயகி விருத்தம்.

காற்றைப்பிடிக்குங்கசரத்தடைந்தபடி
கன்மப்புனற்கணுறாங்
கடைகெட்டநவவாயில்பெற்றபசுமட்கலக்
காயத்துளெனையிருத்திச்

சாத்திராகமத்திரிபத்திநூலைவைக்கத்
திருத்திக்குன்மறுவென்னவே
வள்ளிக்குடிக்கென்னபேறுபெற்றேனருட்
டோயகீபாய்ச்சல்செய்து
ற்றைப்பதிக்கதெனஞானமாம்பயிரதனை
காட்டிப்புலப்பட்டியு
மனுராதிப்பூமிமறுகாமன்முன்னின்று
ருசிவபோகமான
பெற்றைப்பருக்கருளியெனையாளவல்லேபோ
பெரியவகிலாண்டகோடி
பெற்றதாயகிபெரியகபிலமாநகர்மருவு
பெரியநாயகியம்மையே. (௩)

தந்தைதாய்.

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
கானைத்து மெளனியரு டழைத்த போதே
விந்திரசா லங்கனவு கான லீரா
யிருந்ததுவே யிவ்விழற்கை யென்னே யென்னே. ()

தன்னைநான் கொடுக்கவொருப் பட்ட கால
மியாதிருந் தென்னதுபோ யென்னென்னை நீங்கா
வன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணை வாரி
யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்வாய். (௨)

அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லா தொன்றை
யறியாத சிறியேனை யாதரித்துக்
கரைசேரும் படிக்குனருட் புணையைக் கூட்டிற்
கைப்பிடியே கடைப்பிடியாக் கருத்துட் கொண்டேன்.

கண்டேனிங் கென்னையுமென் றனையு நீக்காக்
கருணையுநின் றன்மையுநான் கண்டேன் கண்டேன்
விண்டேனென் றனைப்புறம்பாத் தள்ள வேண்டாம்
விண்டதுநின் னருட்களிப்பின் வியப்பா லன்றே. ( )

ஓவென்ற சுத்தவெளி யொன்றே நின்றிங்
குயிரையெல்லாம் வம்மினென வூட்டா வின்பத்
தேவென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி
சேர்த்தனையேற் குறைவாமோ செகவிலாசம். (௩)

செகத்தையெல்லா மணுவளவுஞ் சிதறா வண்ணஞ்
சேர்த்தணுவில் வைப்பையணுத் திரளை யெல்லா
மகத்துவமாப் பிரமாண்டமாகச்செய்யும் வல்லவா
நீநினைந்த வாறேயெல்லாம். (௪)

சொல்லாலே வாய்துடிப்ப தல்லா னெஞ்சந்
துடித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக்
கல்லாகிருந்தநெஞ்சங் கல்லான் முகக்கட்
கனிவேநெக் குருகிடவுங் காண்பனோ [illegible]. (ரு)

பெற்றவட்கே

பெற்றவட்கே தெரியுமத் தவருந் தம்பிள்ளை
பெறும்பெற்றியறிவாரோ பேரானந்த
முற்றவர்க்கே கண்டவர்க்கு மில்லையுண்டாகு
முறுதவரோ வன்றொருஞ் சமுறைடையராவர். (௧)

யாவரென் றழுதொழுங்கையராகி
யப்பனேயானந்தவடி களேயி
யாவரென் றவர்க்கருளுங்கருணை பெற்றாய்
யன்றொருச்சக்கிரன்றுவஷிதவ்வாறுகிலே. (௨)

போகின்றெனி லெற்குறிதாமபோக
நிலைகூடேறின்றனைச் சதிரிசழ்ந்தனாலே
பெரிதாகவேனும் வாசான்புறுமைடோ
பெம்மானேயினமையுபெருகப்பாராய். (௩)

யசாகேசவென் றயரமெல்லாமையா
பசுருமுன்னேதெரியாதேயானியேன்று
பாராயினமொருகாலாறலு
மனாக்காவென்சென்னிமிசைவைத்திடாயே. (௪)

வைத்திடென்ற கைப்பிடித்துக் கண்ணின்மார்பில, வை
த்தணைத்துக் கொண்டுகையால் வளைத்துக்காட்டிச்,
த்தம்பிசைப் புவிருத்திப் பிடித்துக்கொண்டு, அய
மற வின்பசுகஞ் சேர்வதென்றோ.
(௫)

சேராமற் சிற்றினத்தைத் தப்பிரிந்தெந் நாளுந்
திருவடிப்பேரினத்தூடே னைசேராவண்ண
மாரைக்கரளைக்கேதனாதேசிகா
னழிந்திருந்தாமரையி லேனழுந்தவைத்தாய். (௬)

வைத்தபொருளுடலாவிமூன்றுநின்கை
வசமெனவேயான்கொடுக்கவாங்கிக்கொண்டு
சித்தமிசைப்புகுந்ததுதான்மெய்யோபொய்யோ
சிறியேற்கின்குளவுரையாய்த் திகையாவண்ணம். ( )

திகையாதேகாவெந்நாளும்பேரானந்தத்
தெள்ளமுதமுதவாயற்றிவல்லகாட்டி
வளையாதகவலங்கழிந்தாயுண்டுடுத்தா
வாழ்ந்தேனெனிரண்டுநான்மாடுபோலே. (௮)

மாடுமக்கள்சிற்றிடையார்செம்பொனுடை
வைத்தகனகனமேடைமாடகூடம்
வீடுமென்பாற்றொடர்ச்சிபோவிடைவிடாமன்
மிக்கதிவீடன்றேவிளங்கல்வேண்டும். (௯)

விளக்கமெனக்குள்ளுள்ளே விளங்காநின்ற
வேதகமேபோதகமேவிமலவாழ்வே
களங்கரகிதப்பொருளேயென்னைநீங்காக்
கண்ணுதலேநாதாந்தகாட்சிப்பேறே. (௧௦)

நாதமெனாதாந்தவெளியேசுத்த
ஞானருவேஞானமேஞேயமேநல்

மேதேபெருமுடிவானமோன
விருத்தேதியின்கின்னைப்பிரிவிட்டிடாதே. (௧௯)

கல்லாலின்.

கல்லாலின் புடையமர்ந்தொருநால்வர்க்குங்
கடவுணீயுணர்த்துவதுங்கைகாட்டென்றாற்
சொல்லாலேசொலப்படுமோசொல்லுந்தன்மை
துரும்புபற்றிக்கடல்கடக்குந்துணிவேயன்றோ. (௧)

அன்றேவாமோவெனவஞ்சமடைக்கொடு
யுத்தனையுமெவ்வேவருமயரத்தகோ
வென்றுமேபிணிப்பெறுமாவவறுங்கே
கின்னருள்கொண்டிவக்கலானைநிவேறுண்டோ

கெம்பார்க்கினிஅன்னயம்பிடிக்கிம்மேவேறு
கிலநீர்த்தீக்காலவானுகிபலாத
குறியாதுமில்லையென்றால்யார்கள்வேறு
கோதறவெயொருகூறுடையாய்கூறாய். (௩)

கூறுமனைம்பூதக்கதைக்காண்கி
குணமிலாமனமெனுமோர்க்குரங்கின்பின்னே
யாருதவல்லுடன்சுழல்வன்
னைவத்தனையேபாபேசுமகிமைநன்றே. (௪)

ன்றெனவுநத்தெனவுமேங்கின்றோ
ராணுக்கியிருந்தவியாயருளுறும்

நின்றெனக்குவெளியானெல்லாம்வல்ல
விறைவாநின்னடியருடனிருந்துவாழ்வேன். (௫)

வாழ்வெனவுந்தாழ்வெனவுமிரண்டுபேசும்
மையலைத்தார்கற்பனையாமயக்கமாக
பாழ்வலையைக்கிழித்துத்தற்செயல்போய்வாழப்
பராபரநின்னுணர்த்தப்பார்வைபெய்வே. (௬)

எங்கேயெங்கேயருளொன்றோமையிருக்க
மேனறிவையன்னவுபேகவரியைச்சேரு
மெங்கேயெங்கேவெளிவாக்தென்னேயாண்ட
வாரமுதேயுனைக்காண்பானலந்தேபோமேன். (௭)

போனநாட்கிரங்குவதேதொழிலாயின்னம்
பொருந்துநாளைக்கவலையும்போக்கேனென்
ஞானநாயகனேநின்மோனஞான
நாட்டமுற்றுவாழ்ந்திருக்குநாளெந்நாளோ. (௮)

காட்பட்டகமலமென்னவிதயமேவு
நறுந்தேனேநின்மார்க்கமாமார்க்கம்
வாட்பட்டகாயமிர்தக்காயமென்று
வன்கூற்றுமயிர்பிடிக்கவருமந்நீதி. (௯)

ஆதியெங்கேமறையெங்கேமண்விண்ணெங்கே
நித்தியராமவர்களெங்கேநெறிதப்பாத
சாதியெங்கேயொழுக்கமெங்கேயாங்களெங்கே
தற்பரநீயின்னுமொன்றைச்சமைப்பதானால். (௧௦)

ஆறுநாற்பானென்ன விக்கற்பவெல்லை
யறுபோதுமநாதிதானல்லவென்று
வேறுறும்பரன்பேரவனல்லான்மோனப்
புண்ணியனே வேறுமொருபொருளோரேன். (௰)

பொருளாயின் பூரணமேயிட்டகாலம்
போக்குவரவுண்டோ தற்போதமுண்டோ
விருட்டானுண்டோ வல்லால் வெளிதானுண்டோ
வின்பமுண்டோ துன்பமுண்டோ யாமங்குண்டே
டுண்டோ நீடத்தவுயிர்த்திரளிலென்போ
லொருபாவிதேகாதியுலகம்பொய்யாக்
கண்டேயுமெள்ளளவுந்தூறவுமின்றிக்
காசினிக்குளைந்தவரார்காட்டாய்தேவே. (௧௧)

தேவரெல்லாந்தொழச்சிவந்தசெந்தாண்முக்கட்
செங்கரும்பேமொழிக்குமொழிதித்திப்பாக
மூவர்சொறூதமிழ்கேட்குந்திருச்செவிக்கே
மூடனென்புலம்பியசொன்முற்றுமோதான். (௧௨)

முற்றுமோவெனக்கினியானந்தவாழ்வு
முகத்துக்கினியாய்ப்பின்முனமீத்தாவிற்
பற்றுமோசற்றுமில்லையேபோனவாபோ
பாவிமனக்கட்கலக்கம்பார்த்திலாயோ. (௧௩)

பார்த்தனவெல்லாமழியுந்தன்றெட்டப்
பாராதேபார்த்திருக்கப்பரம்போதா
னூர்த்திவழிவாயுணர்த்துமைகைக்கட்டின்மை
மூர்த்தியெனுங்கல்லாலின்முதல்வனன்றே. (௧௪)

என்றனைநீயன்றுளம்பாரென்பதென்னை
விதுநிற்கவெல்லாந் தாமில்லையென்றே
பொன்றிடச்செய்வல்லவனீயெமைப்படைக்கும்
பொற்புடையாயென்னினதுபொருத்திடாதே. (

பொருந்துசகமனைத்தினையும்பொய்பொய்யென்று
புகன்றபடிமெய்யென்றேபோதருபத்
திருந்தபடியென்றிருப்பதன்றேயன்றே
வெம்பெருமான்யான்கவலையெய்தாக்காலம் (௧௭

காலமேகாலமொருமூன்றுங்காட்டும்
காரணமேகாரணகாரியங்களில்லாக்
கோலமேயெனைவாவா வென்றாடிக் குறைவற
நின்னருள்கொடுத்தாற்குறைவோசொல்லாய். (

சொல்லாயதொகுதியெல்லாங்கடந்துநின்ற
சொரூபானந்தச்சுடரேதொண்டனேனைக்
கல்லாகப்படைத்தாலுமெத்தநன்றே
கரணமுடனுறவுகலக்கமாட்டேன். (௨

கலங்காதநெஞ்சுடையஞானதீரர்
கடவுளுனைக்காணவேகாயபாதி
புலன்காணார்நானொருவனான்பேசிப்
பொய்க்கூடுகாத்ததென்னபுதுமைகண்டாய் (௨

கண்டிலையோயான்படும்பாடெல்லாமுன்றா
கண்ணிருந்துந்தெரியாதோகசிந்துள்ளன்பார்

தொண்டடியத் தொண்டனென்றோ கருணைநீங்காச்
சத்தபரிபூரணமாஞ் சோதிநாதா. (உஉ)

சேதியா விருட்பிழம்பைச் சூறை யாடிச்
சூரொளியே யுனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தென்னாளும்
வாதியா நின்ற வினைப் பகையை வென்ற
வாழ்வெயிற் குடிப்பிரிந்து மயங்குகின்றேன். (உ௩)

மயங்குறுமென் மனமறுகாப் பாதை காட்டி
வல்வினையைப் பறித்தன்றே வாழ்வே னாயென்
செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதே யென்று
செங்கைகுவிப் பேனல்லாற் செயல்வே றில்லை. (உ௪)

வெறுமயிலுஞ் சபமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்விள
க்காரம் பொருளே நின் விளையாட் டல்லான்மறு
படியு மொருத்தில்லை முடிவின்போனா, வாரிதிபோலத்தித்
திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா. (உ௫)

அம்மாவே தேசயந்தா னன்றோ வன்றோ
வண்டதிலே பார்க்கியென்னை யறிவாய வன்னஞ்
சும்மாவே யிருக்கவைத்தா யையா வாங்கே
சுகமயமா யிருப்பதல்லாற் சொல்வா னென்னே. (உ௬)

என்னேநான் பிறந்துழல வந்த வாறிங்
கெனக்கேநானோர் செயலிலையே பேதையென்பான்

[illegible]
[illegible]

தாயான தண்ணருளோ [illegible]
[illegible]
போயான [illegible]
[illegible] (௨

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

இரக்க [illegible]
[illegible] கண்டாற்
[illegible]
கருந்தாதே தாவல் [illegible]

பராபரக்கண்ணி.

[illegible]
பாரதியாண்ட பதியே பராபரமே.

கன்றாரக் கண்டோர் கருப்பொருள் கா[illegible]
[illegible] பராபரமே.

[illegible]த்திக்குமெல்லாமென் சிந்தையறிந்தேயுதவ
[illegible]ல்தக்குதுணையுமேயே பராபரமே. (௩)

[illegible]ராயுதிதேடிப்பேசுவா ரைத்தவென்னைப்
[illegible]பேராதேமோனப் பெருக்கே பராபரமே. (௪)

[illegible]ஆசற்பரவென்னைவணக்குமனதையே பாசமயிலும்
[illegible]போதுமின்பப்பெருக்கே பராபரமே. (௫)

[illegible]லைசிறந்தவன்ப ருளத்தேதாய்க்கொளியா யோங்கிக்
[illegible]கிறைவிறந்தவின்பக் கடலே பராபரமே. (௬)

[illegible]ளத்திருக்கானுமெ பென்னிதயத்தேயூறித்
[illegible]தித்திக்குமானந்தத் தேனே பராபரமே. (௭)

[illegible]க்கொழுந்தேகொழுந்தே திருவருளாய்ப்பொருந்தப்படர்ந்தோச்
[illegible]ருள்வளர் செழிக்க கனியே பராபரமே. (௮)

[illegible]க்கேடுமனமேயொப்புகப்பொருந்தாடே
[illegible]த்தேதொன்றுமன்னத் தெளிவே பராபரமே. (௯)

[illegible]ம்மேன உருத்தேவொர் கற்பகமே கண்ணிமையுமந்த
[illegible]வின்ஞானமருந்து விப்பிலே பராபரமே. (௧௦)

[illegible]க்கையம்புநாம் மனவரக்கிறந்தவர்பரத்
[illegible]குக்காத்தருக்குத் தனியேபராபரமே. (௧௧)

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவொளியத்தோன்றவொ
வார்த்தைசொல்வந்தகுருவேபராபரமே. (

வானந்த மன்னினந்தம வைத்துவைத்துப் பார்
கவெனக், கானந்தந் தந்த வரசே பராபரமே. (

அன்பைப் பெருக்கியென தாருயிரைக்காக்கவந்த
வின்பப்பெருக்கே யிறையேபராபரமே. (

வானெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப் பெட்ட
கத்துட் டானமணி யான மணியே பராபரமே. (

ஓம்பிருந்தியு மொன்றாகக்கண்டவர்க
ளோம்பொருளான நட்பேபராபரமே. (

சித்தநிலையுஞ் செயுஞ்செயலுநீயெனவா
மூத்தமர்க்கட்கான வுறவேபராபரமே. (

போதாந்தபுண்ணியர்கள் போற்றிசெயப்போற்றிபெறு
வேதாந்த வீட்டில் விளக்கேபராபரமே. (

முத்தாந்தவீதி முளரிதொழும்பன் முத்தே
சித்தாந்தவீதிவருந் தேவேபராபரமே. (

கனாக்கருமுடல மென்னநியானென்பதற
வானந்தத்தேவண்டி யலர்ந்தன்பராபரமே. (

ன்புருகி நெஞ்சமிளகிக் கரைந் துகரைக்
ன்புருவாய் நிற்கவலர்க் கேன் பராபரமே. (உக)

த்தவறிவாய்க் ககம்பொருந் தினல்லாலென்
த்தற் றெளியா தென் செய்வேன் பராபரமே. (உஉ)

ாறாவனுபூ திவாய்ந் தினல்லாலென் மயக்கந்
ந்தாறு தென் செய்வேன் சிவமே பராபரமே. (உங)

ாமறிக் கின்ப நிட்டை நாராயேலா தொரிவேன்
ந்தை விருந்திடு வென் செய்வேன் பராபரமே. (உச)

அப்பாவென் றெய்ப்பிலைப்ப யாறுதவி நீயென்
போற்றியென்று செப்புவதல் லால்வேறென் செய்வே
பராபரமே. (உரு)

ற்றுதியு மென்னவு முட்கருவி போற்சகிமாண்டற்று
பின்பந் தந்திலையே யையபராபரமே. (உசா)

சொல்லாலடங்காச் சுகக்கடலில் வாய்மடுக்கி
ல்லாதென்றுக மறுமோ பராபரமே. (உள)

பாராமோவென்னை முகம் பார்த்தொருகாலென் கவலை
தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே. (உஅ)

ஐயாதாவென் கவலை யுன்னை யறாத் தவெள்ளளவ
பாயாநாமையா பகராய் பராபரமே. (உகூ)

கோவென்னைப் பிரித்தாருள்ளங் கவலையிலைவத்த
பாகோ மெழுகோ பகராய் பராபரமே. (௩0)

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] (௪௰)

[illegible] (௪௧)

[illegible] (௪௨)

[illegible] (௪௩)

[illegible] (௪௪)

[illegible] (௪௫)

[illegible] (௪௬)

[illegible] (௪௭)

[illegible] (௪௮)

[illegible] (௪௯)

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே
யல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே. (௬௰)

கோசமறக் கற்ப விட்டையல்லா லுன்னடிமைக்
காசையுண்டோ பேதியா தன்றேபராபரமே. (௬௧)

துச்சமென வேண்டாமிந் தொல்லுலகிலெல்லாங் கண்டா
லச்ச மிகவுடையே னையாபராபரமே. (௬௨)

கண்ணாரோ யுன்னைக் கைகுவியா ராயினந்த
மண்ணாவார் நட்பை மதியேன்பராபரமே. (௬௩)

கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க
வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சைபராபரமே.

எத்தாற் பிழைப்பேனோ வெங்ஙனுய்வே னன்னருட்கே
பித்தானேன் மெத்தவுநான் பேதைபராபரமே. (௬௫)

வாயினாற் பேசா மௌனத்தை வைத்திருந்துந்
தாயிலார் போலுநான் றளர்ந்தேன் பராபரமே. (௬௬)

அன்னையிலாச் சேய்போ லலக்கணுற்றே னென்கண்ணா
வென்னகத்திற் றீப்போ லிருக்கும் பராபரமே.(௬௭)

ற்றுவினைக் கிற்றயர முன்னுள்ளே செந்தியராய்ப்
ற்றுமொழிக்கே யென்னைமுகம் பார்நீபராபரமே. ( )

பொய்யனிவ னென்றுமென்னைப் போதிப்பார்
சொற்கேட்டுக் கைவிடவும் வேண்டா மென்கண்ணே
பராபரமே. (௫௯)

ண்ணமறிந்தே யிளைப்பறிந்தே யேழையுய்யும்
ண்ணந்திருக் கருணை வையாய்ப்பராபரமே. (௬௦)

ட்டாதே யென்னையொன்றி னாட்டியிதமகிதங்
ட்டாதே யெல்லாநீ கண்டாய்ப்பராபரமே. (௬௧)

டன்னிலினைந் துன்னிறைவி னுள்ளே யுலாவுமென்னை
ன்னைவயிற் றின்னமடைக் காதேபராபரமே. (௬௨)

ழுமைக் கென்றென்னால் பழக்கமே மாறு
வமெனக்குக் கந்தருளென் வாழ்வேபராபரமே. ( )

வத்திக் குரின்னே மறவாக் கடனைச்
சிந்திக்க நின்னைத் தருள் செய்யாய்ப்பராபரமே. (௬௪)

ாவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங்கவுநின்
றெய்வவருட் கருணைசெய்யாய் பராபரமே. (௬௫)

விட்டவெளிப்பேறையன்பால் வேறாகப்பட்டறியேன்
சிட்டருடன் சேரனக்கிதென்டன் பராபரமே. (௬௬)

இரவுபகலற்றவிடத் தேகாந்தயோகம்
வரவுந்திருக்கருணை வையாய்பராபரமே. (௬௭)

மாய்காட்டிச்சிந்தை மயக்காமலின்றுனக்
கால்காட்டிவாங்காதே கண்டாய்பராபரமே. (௬௮)

எப்பொருளு நீயெனவே யெண்ணிநான் றென்றுத
வைப்பையுறி யாவிலையா வையாய்பராபரமே. (௬௯)

சும்மாவிருப்பதுவே சுட்டற்றபூரணமென்
றெம்மாலறிதற் கெளிதோபராபரமே. (௭௦)

முன்னெறிபின்பக்க முடியடிநாப் பண்ணறியின்
றன்னெறியோ னிற்பதென்றோ சாற்றாய்பராபரமே.

மைவண்ணக் கீர்த்த மௌனிசொன்ன தெவ்வண்ண
மவ்வண்ண நிட்டையருளாய் பராபரமே. (௭௨)

வித்தன்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்னருளாஞ்
சித்தன்றி யாக்கருண்டோ செப்பாய் பராபரமே. ()

ஆங்காரமற்றா னறிவானவன்யருக்கே
ஆங்கார நாசமதா னாக்கும்பராபரமே. (எச)

நிர்மைத னிழ்ந்தனிழ்ந்து சின்மயமா நின்னடிக்கே
விர்த மார்க்கே யின்ப நிலை வாய்க்கும் பராபரமே. ( )

சொல்லொடா லூமைப் போற் சொல்லிறந்த நீயாமே
னல்லா லெனக்கு முத்தி யாமோ பராபரமே (எசு)

பேச்சாசைமோனம் பிறவாமுனைத்தென்றாற்
காச்சாச்சமேற்பயனுண் டாமோ பராபரமே. (எஎ)

வெட்டியென்றா னன்பர் மலங்கெட்டயர்ந்தோர்
பூரணமாக், தொட்டிலுக்குட் செய்வோர்று யின்றார்
பராபரமே. (எஅ)

காட்டமருளிருக்கக் காணுதிருண்மலந்து
நாட்டமெனக்குவர னன்றோபராபரமே. (எகூ)

எத்தன்மைக்குற்ற மியற்றிடினுந் தாய்பொறுக்கு
மத்தன்மையின்னருளு மன்றோபராபரமே. (அ0)

வித்தன்னையா னேர்ந்தாலு மென்னுளே யின்பமுண்
டே, நித்தருளே யின்பச் சிவமே பராபரமே. (அக)

கண்ணெறிவின் காட்டி யனைந்து மறையாவருளைக்
கண்ணெறிக ளன்றுவென்று காண்பென்பராபரமே.

பஞ்சரித்துநின்னைப் பலகாலிரந்ததெல்லா
மஞ்சலெனும்பொருட்டே யன்றோபராபரமே. (அ௩)

எங்கெங்கே பார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்குமவ்வுயிரா
யங்கங்கிருப்பதுநீ யன்றோபராபரமே. (அ௪)

ஆனந்தமாய்நின்றே யான்வேறாநின்னை
நினைக்குமாறெங்கே நிகழ்த்தாய்பராபரமே. (அ௫)

நின்போதத்தாலே நினைப்புமறப்புமென்றா
லென்போதமெங்கே யியம்பாய்பராபரமே. (அ௬)

ஒன்றைநினைந் தொன்றைமறந் தோதிமனமெல்லை
நீயென்றறிந்தா லெங்கே யியங்கும்பராபரமே.(அ௭)

கொழுந்தில்வயிரமெனக் கோதறவுள்ளன்பி
லெழுந்தவர்க்கேசுகமுண் டாகும்பராபரமே. (அஅ)

பற்றும்பயிர்க்குப் படர்கொழுந்து போற்பருவம்
பெற்றவர்க்கே நின்னருடான் பேறும் பராபரமே. (

போதியர்க்கே ஞான மொழுங்காம் பேரன்பான
தாகியரும் போதமுன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே. (

அல்லும்பகலு மறிவாகிநின்றவர்க்கே
சொல்லும்பொருளுஞ் சுமைகாண்பராபரமே. (

ஸாக்ஷியென்று பூவை யிகழ்ந்தோர்க் குனைப்போற்றப்
பக்ஷியுமுண்டென்னைப் பதியோ பராபரமே. (௱௨)

அந்தக் கரண மடங்கத் துறப்பதுவே
யெந்தத் துறவினுநன் றெந்தாய் பராபரமே. (௱௩)

தன்னைப் பிடித்தாற் றலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றுமுண்டோ பேசாய் பராபரமே. ( )

அன்பாற் கரைத்துக் கண்ணீ ராறுகண்ட புண்ணியருக்
குன்பால் வரவரிதா னுண்டோ பராபரமே. (௱௫)

தன்னைப் பிடித்ததுவே தாரகமா யிருப்பதுவே
யுன்னைப் பிடித்தற் குபாயம் பராபரமே. (௱௬)

சற்றலவே யானிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லா
மற்றவிடத் தேவெளியா மன்றோ பராபரமே. (௱௭)

கண்மூடிக் கண்விழித்துக் காண்ப துண்டோ பின்
னருளாம், விண் மூடியெல்லாம் வெளியாம் பராபர
மே. (௱௮)

கேட்டவினை தருமென் மனத்தைக் கவர்ந்து விட்டும்
பாவென்ன கற்றும் படைப்பேன் பராபரமே. (௱௯)

வான்காண வேண்டுமென் மலைபோலக் குமுன்னை
காண்பானைப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே. (௧௧௦)

வாதனைவிட்டுன்னருளின் மன்னினல்லால் வேறு-
மொரு, சாதனை தானுண்டோநீ சாற்றாய்பராபரமே.

பாசகுணம்விண்ணைப்போற் பற்றறநிற்பதருட்
டாரகத்தைப்பற்றியன்றோ சாற்றாய்பராபரமே. ( )

விளக்குந்தகளியையும் வேறென்றார் மின்னைத்
துளக்கமறச்சிவனென்று சொல்வார்பராபரமே. (௧௦௫)

பாசாதீதியாய்ப் பகர்ந்தாலசுமெனவு
மாராயுஞ்சீலனாநீ யாங்காண்பராபரமே. (௧௦௬)

பொய்யைப் பொய்யென் றறியும் போதத்துக் கா
தாரம், மெய்யருளே யன்றோவிளம்பாய்பராபரமே.

வருவான்வந் தேனெனல் போல் மன்னி யறியுஞ்சக
த்தைத், தெரிவாக வில்லையென்ற றிரம்பராபரமே. ( )

மாயாசாபிலேயென் பற்றெனக்கோர்பற்றயிலை
நீயோவென் றுவந்து நிற்பேன்பராபரமே. (௧௦௭)

வானாதிநீயெனவே வைத்தமறையென்னையுநீ
தானாகச்சொல்லாதோ சாற்றாய்பராபரமே. (௧௦௮)

வெள்ளக்கருணைமத்த வேழமாமின்னருட்கென்
உள்ளக்கருத்தே கவளம்பராபரமே. (௧௦௯

'வண்டாய்த் துவன்றி மௌன மலரணைமேற்
கொண்டார்க்கோ ரின்பங் கொடுப்பாய் பராபரமே.

மாயை முதலாம் வினைநீ மன்னுயிர்நீ மன்னுயிர்க்குத்
தாயுமறி வானதுநீ யன்றோ பராபரமே. (௧௧௩)

என்னறிவும் யானுமென தென்பதுவு மாமிவைக
ணின்னவையே யன்றோ நிகழ்த்தாய் பராபரமே. ( )

பாரறியா தண்டப் பரப்பறியா நின்பெருமை
யாரறிவார் நானோ வறிவேன் பராபரமே. (௧௨௯)

அண்ட மனைத்துமா யப்பாலுக் கப்பாலுங்
கொண்ட நின்னை யாரறிந்து கொள்வார் பராபரமே.

ஒப்புயர் வொன்றின்றி யொலிபுகா மோன வட்டக்
கப்பலுக்காம் வான்பொருளே கண்டாய் பராபரமே.

என்போ லெளியவரு மெங்கெங்கும் பார்த்தாலு
முன்போல் வலியவரு முண்டோ பராபரமே. (௧௧௮)

பார்க்கினண்ட மெண்டப் பரப்பனைத்து நின்செயலே
யார்க்குஞ் செயலில்லை யையா பராபரமே. (அகள)

ஒன்றேப லவோ வுருவே யருவேயோ
வென்றே பகறப்பதன்ன வென்றே பராபரமே.

செப்புவதெல் லாஞ் செபநான் சிந்திப்ப தெல்லாநி
றெப்பிறியான மௌன வோர்ந்தேன் பராபரமே.

ஆரிருந் தென்னார் போயென்னா முதா நின்னருளி
சீரிருந்தா லுய்வேன் சிவமே பராபரமே. (க

வஞ்சநடன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கு
பஞ்சியுனையடைந்தே னையாபராபரமே. (க

எந்தப்படியுன் னிதயமிருந் ததெமக்
கந்தப்படிவருவ தன்றோபராபரமே. (க

எந்தெந்த நாளு மெனைப் பிரியா தென்னுயிராய்
சிந்தைகுடி கொண்டவருட் டேவே பராபரமே.

அஞ்சலஞ்ச லென்றடிமைக் கப்போதைக் கப்போ
நெஞ்சிலுணர்த்து நிறைவே பராபரமே. (க

என்னை யுன்றன் கைக்களித்தார் யாவரென்னை ய
கொடுத்துப், பின்னை யுன்றாற் பெற்ற நலம்பே
பராபரமே. (க

வாய்பேசா வூமையென வைக்கவென் றோமௌன
தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய் பராபரமே. (க

தன்னைத் தந்தென்னைத் தடுத்தாண்ட நின் கருணை
கென்னைக் கொண்டென்ன பலனெந்தாய்பராபர

பார்க்கண்டார்க்காக மறைவிபட்ட பாட்டை யுன்னிப்
பார்க்கி னம்பர்க் கென்ன பயங்காண் பராபரமே. ()

சுட்டு புணரா மற் றரியநிலையாய்வெளியில்
விட்டநிலையாமோ வியப்பென்பராபரமே. (௧௨௯)

குறிதொன்று மின்றியென்னைச் சும்மா விருக்க வைத்தா
யிதொன்றும் போதாதோ வின்பம் பராபரமே. ()

வாயொன்றும் பேசா மௌனியாய் வந்தாண்ட
தேயொன்றும் போதாதோ வின்பம் பராபரமே. ()

ஒன்றா யிருந்தபடிக் கென்னை யெனக்களித்த
தொன்றும்போதாதோ வுரையாய் பராபரமே. ()

எண்டிசை கீழ்மேலான வெல்லாம் பெருவெளியாக்
கண்டவிடத் தென்னையுநான் கண்டேன் பராபரமே.

சித்தனே வேதனு மறியாப் பேதையனை யாண்டவுனக்
கெத்தனை நான்றெண்டமிடுவேன் பராபரமே. ()

தாயர்கர்ப்பத் துடனமுன் றன்னலிருந்த கருத்து
நேயவினை யாரறிவார் பராபரமே. (௧௩௫)

விசித்தமன பொங்கும் வேலையினூறிப்
பரந்த வருள்வாழி பதியே பராபரமே. (௧௩௯)

சிந்தனைபோய் நானெனல்போய்த் தேக்கவின்ப
மழையை, வந்து பொழிந்தனையே வாழி பராபரமே

தந்தேனை யோர்வசனந் தந்த படிக் கின்பமுமாய்
வந்தேனையென்றனைநீ வாழி பராபரமே. (க[illegible]அ)

மண்ணும் விண்ணும் வந்து வணங்காவோ நின்ன
ருளைக் கண்ணுறவுட் கண்டவரைக் கண்டாற் பராப
ரமே. (க௫௬)

என்றுங் கருணை பெற்றவின்பத் தபோதனர்சொற்
சென்ற சென்ற திக்கனைத்துஞ் செல்லும்பராபரமே

ஆவெனும்பாவெனு மானந்தமாகினின்னைத்
தேடுவதுநின்னடியார் செய்கைபராபரமே. ([illegible])

பொங்கியநின் றண்ணருளைப் புட்கலமாப் பெற்ற
வர்கட் கெங்கெழுந் தென்ஞாயிறியம்பாய்பராபரமே

பாலரொடு பேயர் பித்தர் பான்மையென நிற்பது
வே சீலமிகு ஞானியர் தஞ்செய்கை பராபரமே. ( )

உண்டுடுத்துப் பூண்டுமென் றுலகத்தார் போற்றிரியுந்
தொண்டர் விளையாட்டே சுகங்காண் பராபரமே ( )

ஐந்நூல்பலகற்றறிந்த காட்சியர்கள்கண்டவழி
யென்றுமொருவழியே யென்றாய் பராபரமே. (௧௪௫)

காயமில்லையல்லவென்று காண்பாருநன்றுவரோ
நாயவருட்பற்றுத் தொடர்வார்பராபரமே. (௧௪௬)

அப்புமுப்பும் போன்ற வயிக்யபரா னந்தர்தமக்
கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோபராபரமே.

சித்தந்தெளிந்துசிவ மானோரெல்லோர்க்குந்
தொத்தடிமையான குடிநான்பராபரமே. (௧௪௮

தம்முயிர்போலெவ்வுயிருந் தாமென்று தண்ணரு
ள்கூர். செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன்பரா
பரமே (௧௪௯)

என்றைக்குமின்றுநி மேவுமுனக்கியான்பூசை
பண்ணவித்துமாறு பகராய்பராபரமே. (௧௫0)

நெஞ்சகமேகோயி னினைவேசுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர்பூசைகொள்ள வாராய்பராபரமே. ()

கெட்டவழியாணவப்பேய் கீழாகமேலான
திட்டருநற்பூசை செய்வார்பராபரமே. (௧௫௨)

காலிருத்துமூலக் கனலைமதிமண்டலத்தின்
மேலெழுப்பித்தேகம் விழுமோபராபரமே. ௧௫௩)

பஞ்சகத்தி செய்து நின்னைப் பாவிக்கப் புகுமவ
காலல், விஞ்சியஞானம் விளங்கும் பராபரமே.

அன்பர்பணி செய்யவெனை யாளாக்கி விட்டுவிட்ட
லின்பநிலை தானேவந் தெய்துமே பராபரமே. (

மூர்த்திதலந் தீர்த்த முறையாற் றொடங்கினர்க்கோ
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே.

விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞானம் நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே.

தானந் தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ் செய்வர்சிவ
ஞானந் தனையவரே நண்ணுவர்காண் பராபரமே. (

சொன்னத்தைச் சொல்லித் துதிக்கின்ற வாயை
பேய்க் கின்னலுறுவதெல்லா மென்றாய் பராபரமே

இன்றுவிருவினைவர் தேற்றுவதா லென்றே
வன்றேவிதித்த தன்றோ வாற்றிதனை பராபரமே.

என்னுருக்கா வில்லை விட விமலமெங் குருபரனே
முனமே, பன்னவிதி வேண்டு பராசரப் பராபரமே. (

கன்மவினை யின்னதென் றறியாமலேமுக்குணமே சேர்
முன்வினை விளைவுடன் முறையறிய பராபரமே. (

அறியாநான்செய்வினையை யையாநீகூட்டுங்
குறியாதெனக்குளவு கூறாய்பராபரமே. (ககரு)

என்னைக்கெடுக்க விசைந்தவிருவினைநோய்
தன்னைக்கெடுக்கத் தகாதோபராபரமே (கசுச)

வல்லமையேகாட்டுகின்ற மாமாயைநானொருவ
னில்லையெனினெங்கே யிருக்கும்பராபரமே ()

முக்குணத்தாலெல்லா மூளக்கப்பிரகிருதிச்
சிக்குணத்தைநல்கியதா ரெந்தாய்பராபரமே. ()

ஆற்றப்படாதுதுன்ப மையவென்றலென்மனது
தேற்றப்படாதினியென் செய்வேன்பராபரமே. ()

பூராயமாய்மனதைப் போக்கவறியாமலையோ
பாராயலைந்தே னரசேபராபரமே. (கசுஅ)

மனமிறக்கக்கற்றானுஞ் சித்தியெல்லாம்பெற்றானு
மனமிறக்கக்கல்லார்க்கு வாபேன்பராபரமே. ()

வாதுக்குவந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற்பாழ்த்தமன
மேதுக்குக்கூத்தாடு தெந்தாய்பராபரமே. (கஎ0)

சூதாடுவார்போற் றுவண்டுறுவண்டுமென்ம
வாதாடினென்னபலன் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

கொள்ளித்தேள்கொட்டிக்குதிக்கின்றபேய்க்குரங் காய்க், கள்ளமனந்தான்ஞூவதென் கண்டாய்பராபர மே. (௧௱௨)

வந்தனையும் போனைதயும் வைத்துவைத்துப்பார்த்திருந்தாற், சிந்தையிதமகிதஞ் சேரும்பராபரமே. ()

ஏறாமயிர்ப்பாலமுன்னர் விந்தவிடங்கனொருப் பாறெனவுநன்று வறிந்தேன்பராபரமே. (௧௱௪)

பொறிவழியேயேழை பொரியாயுழல்வதுநின் னறுவின்விதித்தவிதி யாமோபராபரமே. (௧௱௫)

பாசசாலங்களெல்லாம் பற்றுவிடஞானவைவாள் வீசுநாளெந்நாள் விளம்பாய்பராபரமே. (௧௱௬)

எந்தவுடலேனு மெடுத்தவுடனல்லதென்று சிந்தைசெய்வந்திறஞ் செப்பாய்பராபரமே. ()

பொய்யெல்லா மொன்றாய்ப் பொருத்தி வைத்த பொய்யுடலை, மெய்யென்றன் மொய்யாய் விடுமோ பராபரமே. (௧௱௮)

பின்னையெபொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பினையோ நின்னைமறக்கை நெறியோ பராபரமே. (௧௱௯)

நித்தியமொன்றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்றவுடம் பித்தனைதான் றுன்பமுண்டோ வென்னேபராபரமே.(

நோயிரு மென்றுசடர் தேப்புவதென் னித்திரையி
னையகமறிக் தாற்பயந்தானுண்டோ பராபரமே. ()

ஏதுக்குமையா வெடுப்பாரெடுத்தவுடற்
சேதமுறின்யாதுபின்னை செல்லும்பராபரமே. ()

தோற்பாவை நாளொட் சணைமயாகுஞ்சிவனென்றிங்
கார்ப்பாலெடுத்த தெவராலே பராபரமே. (கஅங)

ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பி நம்பி நானுமிமன்
றன், காலத்தைப் போக்கி யென்ன கண்டேன் பராப
ரமே. (கஅச)

பொய்யுலக வாழ்க்கைப் புலைச்சேரிவாதனைநின்
மெய்யருளின்மூழ்கின் விடுங்காண் பராபரமே ()

நூலேணிவின்னேற நூற்குப்பருத்திவைப்பார்
போலேகருதன் றாற் போதம்பராபரமே. (கஅசு)

இன்னஞ்சிறியார்கள்செய்த மணற்சோற்றையொக்கு
மன்றுங்கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே. (கஅஎ)

வாசகஞானத்தால் வருமோசுகம்பாழ்த்த
பூசலென்றுபோமோ புகலாய்பராபரமே. (கஅஅ)

கேட்டதையேசொல்லுங் கிளிபோலநின்னருளி
லொட்டமின்றிவாய்பேச னன்றோபராபரமே. (கஅகூ

வெளியாயருளில் விரவுமன்பர்தேக
மொளியாய்ப்பிறங்கியது முண்டோ பராபரமே. ()

காலமொருமூன்றுங் கருத்திலுணர்ந் தாலுமறை
ஞாலந் தனக்குரையார் நல்லோர் பராபரமே.

சொல்லா விரதமொன்று சொல்லுமிடே நல்லோர்க்
றல்லதுதாச்பாரோ அறிவிப்பாய் பராபரமே.

இல்லாதகாரியத்தை யிச்சித்துச்சிக்கைதவிர்
செல்லாமையல்லோர் திறங்காண் பராபரமே.

ஏதுக்கும் பேதித்தறிந்தவென்ன தேதென்றுக்
போதுநிலை கண்ட புறத்தோர் பராபரமே.

ஆயிரமொன்றாறு மறியாதவருஞ்செஞ்சப்
பேயரோடொட்டுங் கிளைநாண் பராபரமே.

மாயையைக்கொழித்தார் மற்றென்னைநாயினேனை
சேயனுருவிலிவி வித்பாராபராபரமே.

சித்திரையிற்செத்தநிலை சேருமுடற்கிரைசைய
அத்தர்க்கேயாக்க அறிவோர் பராபரமே.

ஊக்கெஞ்சகேபது மிரங்குமெனின்னருட்டுக்
கன்னெஞ்சுருகுமோ காட்டாய் பராபரமே.

மெய்நெறி யாரிசிக்கும் வாய திருத்தங்காற்
பிச்சைதபயன் காரேந்தமென் செய்வேன் பராபரமே.

[illegible]
[illegible] பராபரமே
[illegible] ([illegible])

[illegible]
[illegible] பராபரமே. ([illegible])

[illegible]
[illegible] பராபரமே. ([illegible])

[illegible]
[illegible] பராபர
[illegible] ([illegible])

[illegible]
[illegible] பராபரமே. ()

[illegible]
[illegible] பராபரமே. ()

[illegible]
[illegible] பராபரமே. ([illegible])

[illegible]
[illegible] பராபரமே. ([illegible])

ஏதுக்கு முன்னிட்ட லில்லையென்றுமென் கருத்தைச்
சோதிக்க வேண்டாநான் சொன்னேன் பராபரமே. ()

முத்தியிலுந் தேக மிசைமுலிதமாஞ் சித்தியொத்தோரு
மொத்தனைப்பே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய்பராபரமே ()

நீயன் றிநானுர் நினைவாரென் னெஞ்சமமார்
தாயன்றிச்சூழுமன்போ சாற்றுப்பராபரமே. ()

ஆங்குமெஞ்ஞின் வடிவ மானசுகர்க்கப்பிடியே
யெங்குமேயேனென்ற தென்னே பராபரமே. ()

கொள்ளைவெள்ளத் தண்ணருண் மேற்கொண்டெழுந்தார்த்திழுத்தாற், கள்ளமனக் கப்பலெங்கே காணும் பராபரமே. (உசஉ)

எக்கலையுங் கற்றுணர்ந்தோ ரென்ற அவர்க்குஞ்சம் மதஞ்சொல், வக்கணையா லின்பம்வருமோ பராபரமே.

கல்லெறிபாப் பாசி கலைக்குநல்லோர் காணுஞ்சோர்
சொல்லுணர்வின் ஞானம் வந்து தோன்றும் பராபரமே.

நின்னையுணர்ந்தோர் கடமை நிற்றித்த பெயர்ந்து
மென்ன கதிபெறுவ ரெந்தாய்பராபரமே. (உசசு)

என்னதியா னென்னலற்றே ரெங்கிருந்து பார்க்கிலுங்கிங், கன்னிதியா நீபெரிய சாமிபராபரமே. ()

சோற்றுத் துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக் காற்றைப்பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய்பராபரமே. ()

உள்ளபடி யொன்றை யுரைக்கினவர்க் குள்ளுற நாய்க், கள்ளமின்றி யன்பாய்க் கனிப்பேன் பராபரமே. (௨௧௮)

அடுத்தவியல் பாகவொன்றை யான்பகர்வதல்லாற் றெடுத்ததொன்றை யான்வேண்டிச் சொல்லேன்பராபரமே. (௨௧௯)

உள்ளமறி யாதொருவ ரொன்றையுன்னிப் பேசிலேபோ, துள்ளியிளங் கன்றாய்த் துடிப்பேன் பராபரமே. (௨௨0)

எல்லாருமின்புற் றிருக்கநினைப்பதுவே
யல்லாமல்வேறொன் றறியேன்பராபரமே. (௨௨௧)

மூன்றாண்மெய்ஞ்ஞான முனிவர்தவமீட்டுதல்போ
லீன்றாளிற் காணவெனக் கிச்சைபராபரமே. (௨௨௨)

கன்மமென்பதெல்லாங் கரிசறவேமெய்ஞ்ஞான
நன்மணிசேர்ந்தவன்பர் தன்மைபராபரமே. (௨௨௩)

கண்டிலேனென்னறிவின் கண்ணூடேகாட்டுமெழு
மண்டிலமேபேரொளியே வாழிபராபரமே. (௨௨௪)

நானெனுந்தன்மையென்று நாடாமலுன்னுடனின்ப
வானென்றுநின்றனைநீ வாழிபராபரமே. (௨௨௫)

அசைத்தாடனுவணுவா யண்டமெல்லாந்தானும்
மகத்தாகிநின்றனைநீ வாழிபராபரமே. (௨௨௬)

காரகமாங் கர்ப்பவறைக் கண்ணூடு மென்கண்ணே
வாரம்வைத்துக்காத்தனைநீ வாழிபராபரமே ()

புரந்தோர்தந்தேகமென்பார் பூமியைப்போராடி
யிருந்தோருந்தம்மதென்பா ரென்னேபராபரமே. ()

மூர்த்தியெல்லாம் வாழியெங்கள் மோனகுருவாழி
யருள், வார்த்தையென்றும் வாழியன்பர் வாழிபரா
பரமே. (௨௨௯)

சொல்லும்பொருளுந் தொடராவருணிறைவிற்
செல்லும்படிக்கருணீ செய்தால்பராபரமே: ()

இற்றைவரைக்குள்ளாக வெண்ணரியசித்திமுத்தி
பெற்றவர்களெத்தனைபேர் பேசாய்பராபரமே. ()

நாமேதருணினாட்டமுமப்பானமுமு
நீயேசெய்மொழியுனி னென்றாய்மாபராபரமே. ([illegible])

தேறித்தெளியவருந் தேர்ந்தமணிப்பெட்டகமுங்
கூடவருந்துணையோ கூறாய்பராபரமே. (௨௧௩)

நேடாத தேட்டமன்றோ செங்கைத் துலாக்கோல்
போல, வாடாச்சமனிலையில் வாழ்வார் பராபரமே. ()

நேயமுக்கண்ணுருகி நெட்டுயிர்த்தாங்கின்றேனைப்
போராகவென்றே பகராய்பராபரமே. (௨௧௫)

உள்ளபொருளாகி யுடன்றோன்றுமன்றே நான்
கொள்ளைகொண்டநீயென் குறைதீர்பராபரமே. ()

ஆழ்ந்தாயெயில்வலயி லல்லலெல்லாந் தீர்ந்தரு
ளாதல்; வாழ்ந்தாலே யென்றனைநீ வாழிபராபரமே. ()

தூராவருளே யெல்லாந் தந்தெனையுநின்னருளில்
வாராயோவென்றனைநீ வாழிபராபரமே. (௨௧௮)

ஆசையுன்மீதல்லா லருளறியவேறுமொன்றிற்
பாசமிலையானின் கருணைப் பாங்கார்பராபரமே. ()

ஆதியந்தவுருவா யாண்டதல்லா லென்னையன்றிப்
போதனையுமுண்டோ புகலாய் பராபரமே. (௨௨௦)

நானெனுமா நடித்தாண்டெனையின்ப
வானாக்கச்செய்தவன்பு வானேபராபரமே. (௨௨௧)

பற்றற்றிருக்குநெறி பற்றிக்கடன்மலையுஞ்
சுற்றநினைக்குமனஞ் சொன்னேன்பராபரமே. ()

படிப்பற்றுக்கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச்சிந்தைநைந்
துடிப்பற்றார்க்கன்றோ சுகங்காண்பராபரமே. ()

சத்தாகிநின்றோர் சடங்களிறக்கமேலை
வைத்தாருமுண்டோ வென்வாழ்வேபராபரமே. ()

சித்தநிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தாருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப்பூரம்போல் வயங்கும்பராபரமே. ()

ஆதிகாலத்திலென்னை யாண்டனையேயிப்பானி
போதிலெனிலெங்கேநான் போவேன்பராபரமே. ()

நாவழுத்துஞ்சொன்மலரோ நாளுந்திக்கும் பொன்மல
ரோ, தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய்பராபர
மே. [உசஎ)

கன்னலும் பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க் கற்கண்டா
யின்னமுதாயென் னுள்ளிருந்தாய் பராபரமே. ()

சிற்பரமே தற்பரமே தெய்வச்சுருதிசொன்ன
வற்புதமேயன்பே யறிவேபராபரமே. (உசகூ)

அறிவிப்பாரின்றென்னைப் புலன்கடந்த
நெறிநிற்பாராரேகிழ்ந்தாய்பராபரமே. (உ௫0)

அங்கக்கரணமெனு மாகாதபேய்களெனை
...க்குப்பிடித்தாட்ட வழக்கோபராபரமே. (௨௫௧)

ஐவரொடுங்கூடாம லந்தரங்கசேவைதந்த
தெய்வவறிவே சிவமேபராபரமே. (௨௫௨)

அருளாகிநின்றசுக மாகாமலேபோ
யிருளாகிநிற்க வியல்போபராபரமே. (௨௫௩)

அன்பரெல்லையின்ப மருந்திடவும்யானொருவன்
துன்புறுதனன்றோநீ சொல்லாய்பராபரமே. ()

...ந்தமுநின்கருணை சாற்றுவதல்லால்வேறு
சிந்தையறியேனுன் சித்தம்பராபரமே. (௨௫௫)

...னுனக்குளறு நாட்டத்தா லென்னைவிட்டுப்
போனதுமுன்னைவிட்டுப்போகேன் பராபரமே. ()

இக்காயம்பொய்யென்றோ நீட்டத்துனக்கபயம்
புக்காதாருண்டோபுகலாய் பராபரமே. (௨௫௭)

...னானற்பூரணமே சாருமிடமுண்டிருந்தும்
வானதியுமொழுங்காய்மன்னும்பராபரமே. (௨௫௮)

...டன்னுமனகர்ப்பூர வுண்டைபோலேசமைய
நின்னுமனக்க விளக்கேபராபரமே. (௨௫௯

காட்டப்பட்டவெந்த கடுக்கமெல்லாந்தீரவுனக்
காட்பட்டேன்துன்பமெனக்காமோபராபரமே. ()

பாவிபடுங்கண்கலக்கம் பார்த்தாமிரங்காதிருந்தா
லாவிக்குறுதுணையா ரையாபராபரமே. (௨௬௧)

நின்னிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுகமெய்தாம
லென்னிறைவே பாவித்தே னென்னே பராபரமே (…)

நின்னைச் சரண்புகுந்தா னீகாக்கல் வேண்டுமல்லா
லென்னைப்புறம்விடுத லென்னே பராபரமே. (…)

மாறாத துன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தா லின்செவியி
லேறாதவாறே தியம்பாய் பராபரமே. (௨௬௪)

விஞ்சுபுலப் பாடனைத்தும் வீறுதன்பஞ்செய்யுமா…
வஞ்சுபுல வேடருக்கு மாற்றேன் பராபரமே. (…)

கன்னங்கரியநிறக் காமாதிராக்ஷதப்பேய்க்
கென்னையிலக்காக வைத்த தென்னே பராபரமே. (…)

சித்திநெறிகேட்டன் செயமயக்குஞ்சென்மமற
முத்திநெறிகேட்டன முறைகாண்பராபரமே. (…)

சிந்தைதனைச் சிந்தையா நவானந்த
மெந்தவகையாலெய்துவம் பராபரமே. (௨௬௮)

கூர்த்தவறிவாற்றிப் கூடாதெனக்குரவன்
நேர்த்தபடி தானே திரிந்தேன் பராபரமே. (௨௬…

சித்தருக்கு நாம் பரமசுகம்யானருந்த
வைத்தனைநான் செல்லு மியம்பாய்பராபரமே. ()

நீரகத்தினுற் றுறவு சேராமலிவ்வுலகிற்
பாரகத்தனம்பேசல் பண்போபராபரமே. (உஎக)

இந்தவெளியினையுங் கடப்பமிடப்பேரறிவாந்
தந்தவெளிக்கேவெளியாய்ச்சார்ந்தேன்பராபரமே. ()

உணர்த்தா முன்னாடா துணர்ந்தவையே நாடியினைக்
குறையொன்றேனுமைமை தானென்னே பராபரமே. ()

உண்டுபோலின்று முலகைத்திரமெனவுட்
கொண்டோர்கள்பெற்றபலன் கூறாய்ப்பராபரமே. ()

உள்ளபடி யாதுமென வுற்றுணர்ந்தே னக்கணமே
கள்ளமனம்போனவழி காணேன்பராபரமே. ()

சித்தமவுனஞ் செயல்வாக்கெலாமவுனஞ்
சுத்தமவுனமென்பாற்றோன்றிற்பராபரமே. (உஎரு)

எண்ணில்பல கோடியுயி ரெத்தனையோ வத்தனை
க்கும், கண்ணிற் கலந்தவருட் கண்ணே பராபரமே.

எனக்கினியாருன்போலு மில்லையென்றாற்பாரு
முனக்கினியானாகா வுளவேன்பராபரமே (உஎஅ)

அண்டபிண்டங்காணே னகமும் புறமுமொன்றாக்
கண்டவென்னைநீகலந்த காலம்பராபரமே. (௨௩௯)

எத்தனையோகோடி யெடுத்தெடுத்துச்சொன்னாலுஞ்
சித்தமிரங்கிலையென் செய்வேன் பராபரமே. (௨௪௦)

அன்றந்தநால்வருக்கு மற்புதமாயுரைத்த
தொன்றந்தவார்த்தையெனக்குண்டோபராபரமே. ()

அப்பனென்று மன்னையென்று மரியவென்றா முன்னையே, செப்புவதுமுன்னிலையின் சீர்காண் பராபரமே. (௨௪௨)

கட்டுங்கணமுமற்றுக் காலர்வரும்போதெதிர்த்து
வெட்டுந்தளமோ விளம்பாய்பராபரமே. (௨௪௩)

பேசாதமோனநிலை பெற்றன்றோவின்னருள்வாய்
வாசாமகோசரந்தான் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

கற்றாலுங்கேட்டாலுங் காயமறியாதனித்து
பெற்றாலுமின்பமுண்டோ பேசாய்பராபரமே.

கண்டவடியெல்லாங் கரைக்கின்றவஞ்சனைப்போ
லண்டமெல்லாநின்னருளே யன்றோபராபரமே. ()

மாவில்லான்றமிலை நானென்றுமன்பாவி,
லடைப்பில்லா நினைவேன்பராபரமே.

கொலைகளவுகட்காமங் கோபம்விட்டாலன்றோ
மலையிலக்காநின்னருடான் வாய்க்கும்பராபரமே. ()

தன்னையறியாதுசகந் தானாயிருந்துவிட்டா
லுன்னையறியவரு மாறுண்டோபராபரமே. (உஅகூ)

ஒன்றிரண்டென் றுன்னுணர்வுகொடுத்துள்ளபடி
யென்றுமென்னைவையா யிறையேபராபரமே. ()

கருதுமடியார்களுளங் காணவெளியாகுந்
துரியநிறைவான சுகமேபராபரமே. (உகூக)

பொய்குளிக்க நெஞ்சனருட் பொற்பறிந்துநிற்க
லைத்தும்; மைகுளித்துநிற்பதெந்தக் காலம்பராபர
மே. (உகூஉ)

அத்துவிதமான வயிர்ப்பவனுபவமே
சத்தியமென்பெரியோர் சொல்வார்பராபரமே (உகூ௩)

வைத்த சுவரலம்பின் மண்போமோ மாயையினோர்க்
கெத்தனைபோதிக்குமென்று மெந்தாய்பராபரமே.

பட்டற்றுத் தேகமற்றும் போகுமுன்னின் னருளைக்
காட்டத்தகாதோ வென்கண்ணே பராபரமே. ()

சொல்லிப்பதர்களைத்தா சொன்றுமுடி யுதாறுதார்
செல்லிற்பதர்போல நிற்பார் பராபரமே. (௨௯௬)

அழுக்காற்று நெஞ்ச மழுங்கியபுன் மார்க்க
மிழுக்காற்றி லின்பநிலை யெய்தார் பராபரமே. ( )

தேகாதிபொய்யெனவே தேர்ந்துவப சாந்தருக்கு
மோகாதியுண்டோ மொழியாய் பராபரமே. (௨௯௮)

சாதனையெல்லாம்விழத் தற்போதங்காட்டாதே
போதனைநீ நல்குவதெப் போதோ பராபரமே ( )

ஒன்றுமறியா விருளாமுள்ளம் படைத்தவெனக்
கென்றுசதி வருவ தெந்தாய் பராபரமே. (௩௦௦)

சிந்திக்குந்தோறு மன்னுட் சிற்சுகமாயூற்றூறிப்
புந்திக்குணின்றவருட் பொற்பே பராபரமே. (௩௦௧)

என்று மடைந்தோர்கட் கிரங்கார்குறிப்பினைத்தங்க
கன்றையுதைகாலி கதைகாண் பராபரமே. (௩௦௨)

குற்றங்குறையக் குணமேமேலிடவருளை
யுற்றவரேயாவிக் குறவாம் பராபரமே. (௩௦௩)

ஒருநெறியால் · வாய்க்குமுண்மைத் தொண்டர்தா
ளடிப், பெருநிலைமையாற்பெசிலென்ன பெரும்பராபர
(௩௦௪)

சொன்னசமயநெறிச் சுற்றுக்குளேசுழலு
மன்னவொழிவதென்றைக் கையோபராபரமே. ()

பிடித்ததனையே தாபிக்கும் பேராணவத்தைப்
படித்துத்துரத்தவல்லா ராரகாண்பராபரமே. ()

தேசத்தாரின்னே நினைக்குநினைவுடையார்
ஆசைக்கடலி லழுந்தார்பராபரமே. (௩௦௭)

கன்னாருகட்டினையுங் காரியமோவொருசொற்
சொன்னாததீராசமன்றோ கூறாய்பராபரமே. ()

சென்றவிடமெல்லாந் திருவருளே தாரகமா
நின்றவர்க்கேடோகந்த நிட்டைபராபரமே. (௩௦௯)

கட்டிருக்கவில்லா நிற்பகலாரம்பரக
சாக்ஷியாமுன்னேவந்து சார்ந்திதன்பராபரமே ()

வாறுதிக்கனையடாய் மன்னிநின்றகாரணரே
சாறுவிர்ப்பிதெந்த நானோபராபரமே. (௩௧

காட்டத்திலக்கிலையு மந்தாவென்னையென்னு
சட்டத்திறுவெந்த நட்பேபராபரமே. (௩௧௨)

சித்திரையாய்த்தாவே நின்னவயர்ந்தானித்தநித்தந்
சேத்தவிழைப்பானே தெங்கள் செய்கைபராபரமே.

இன்பநிட்டையெய்தாமல் யாதெனினுஞ் சென்று மனந், துன்புறுதல் வன்பிறவித் துக்கம் பராபரமே. (௧௩௪)

பொய்யகலமெய்யான போதநிலைகண்டோர்க்கையமிலையையமிலை யையாபராபரமே. (௧௩௫)

மந்திரத்தையுன்னி மயங்காதெனக்கினியோர் தந்திரத்தைவைக்கத் தகாதோபராபரமே. ௧

நின்கருணைபூத்ததென்ன மேனியுயிர்க்குயிராய்த் தன்கருணைதோன்றவருடாய்நீபராபரமே. (௧௩௭)

தன்மயமாய்நின்றநிலை தானேதானாகிநின்று னின்மயமாயெல்லா நிகழும்பராபரமே. (௧௩௮)

எங்கிடையுநெஞ்ச வேழைமையைக்கோவென்றோ பாங்குபெறச்செய்வதுன்மேற் பாரம்பராபரமே. ( )

ஆண்டபின்னை நீங்கா வடிமைகள்பா லவத்தைப் பூண்டதென்ன தன்மம் புகலாய்பராபரமே. ( )

எங்கணுநீயென்று விருந்தபடியெய்தாம லெங்குமிக்குமென்றலைய லாமோபராபரமே. ( )

கற்குமறிவெல்லாங் களித்தலல்லா லின்னருளி னிற்குமதுதந்த நாண்டோதான்பராபரமே. ( )

அண்டபகிரண்ட மறியாதவென்வடிவைக் கண்டவரைக்கண்டாற் கதியாம்பராபரமே. ( )

அக்கறுற நெஞ்சை வைக்கிநித் திருப்பத்
தக்கதுபணி மேவோ சொல்லாய்பராபரமே. ( )

இன்பநிலை யென்போமச் செயலற் றடங்கிவிட்டார்
அன்பு மெய்ஞ்ஞான நிலைசெய்வாழ்வென் பராபரமே. ( )

பரத மொழிக்கதிர்ப் பரஞ்சோதிக் குருவாய்
வரத மருளை யறிவென் பராபரமே. (க௨அ)

நாயக் தயான சாகரிருளிகழ்ப
வாயைத் தட்டிடையாது ளோயபராபரமே. (க௨௯)

அன்னமெல்லாத் திரமெனக் காணத மாகமொரு
சொல்லையென் பான்மையத் தகைமயென் சொல்லென்பரா
பரமே. (க௨௬)

இம்மைதயமக்கமறக் கின்மயமாய்நின் றவுன்னைத்
தக்கதுணைக்கென்னையுநான் றந்தேன்பராபரமே. ( )

வைகரைப்பொருளை மயக்கமறக்குருவாய்க்
கைகாட்டவுங்கனவு கண்டேன்பராபரமே. (க௩௦)

பார்வைதந்திருந்த மயக்கர வென் சென்னி மிசைக்
காவலைக் கையுங்கனவுகண்டேன் பராபரமே. ( )

மணமுறு மலைமெல்லா மாண்டுவெளியாகவிரு
கண்ணுறவுங் கனவு கண்டேன் பராபரமே. ( )

மண்ணீர்மையபாலே மயக்கசாறுன்மையபாலென்
கண்ணீர்துடைக்கவொரான் கண்டேன்பராபரமே. ( )

உள்ள துணரா வுணர்விபரானியென்றே
மெள்ளமெள்ளக் கைசெறிது விட்டாய்பராபரமே. ( )

எல்லாநினதுசெய லென்றெண்ணு மென்னறிவை
யல்லாலெனக்குளதோ வையாபராபரமே. (௧௩௬)

பற்றுமயக்கிருக்கப் பற்றொழிற்கேதமென்றுணரு
மிற்றுமயக்க மெனக்கேன்பராபரமே. (௧௩௭)

காட்சியெல்லாங் கனவே விடக் கண்ட துண்டே
யாதினுக்கு, மாட்சியுளதருளே யன்றேபராபரமே.

எட்டுத்திசையுமொன்று மின்பமாய் நின்ற வுன்னை
விட்டுப்பிரியவிடம் வேறேபராபரமே. (௧௩௮)

பிரியாவுயிர்க்குயிராய்ப் பின்மறைவோர்க்குஞ்
செறிவையறிவே சிவமேபராபரமே. (௧௩௯)

ஏதேதுசொன்னாலு மென்னளவு நீயிரக்கச்
சூதேதெனக்குளவு சொல்லாய்பராபரமே. (௧௪௦)

கற்பனையாய்ப் பாடினேன் கண்ணீருங் கம்பலையுஞ்
சொற்பனத்துங் காணேனென் செல்வமேபராபரமே

வன்பொறையுந்தீர்க்கமான திறப்பமாறுமப்பே
நன்பொன்றும்போது மெனக்கையாபராபரமே. ()

ஏதுந்தெரியா வெளியேனையாவெனநின்
போதநிலைகாட்டிப் பொருத்தாய்பராபரமே. (௧௫௪)

ஊமையெல்லா மொழிகேட்குள்வெவரு
டாமேதிருக்கத் தருவாய்பராபரமே. (௧௫௫)

மோனந்தருஞான மூட்டியெனக்குவட்டா
வானந்தவாழ்க்கை யருளாய்பராபரமே. (௧௫௬)

வாடுமுகங்கண்டென்னை வாடாமற்காத்த
நீயின்கருணை நிறைவேபராபரமே.

புத்தியினு னின்னடியைப்போற்றுகின்றமெய்யடியார்
இங்கேயிறப்போ நின்றியானம் பராபரமே. ()

உனக்குவமையாக்கருணை யுள்ளவரும்வன்மைக்
கெனக்குவமையானவரு மில்லைபராபரமே (௧௫௮)

தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்விடத்து
மேவிருந்த நான்றளர்ந்துநின்றேனபராபரமே.

வாயற் கினைறுகெட்ட வாறேபோல் வாய்பேசிப்
பேயனுக் கின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பாவமென்றாலேதும் பயமின்றிச்செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார்போதந் தெரித்தார்பராபரமே. ( )

இன்பநிருவிகற்ப மின்றேதாவன்றெனிலோ
துன்பம்பொறுப்பரிதுசொன்னேன்பராபரமே. ( )

கற்குநிலைகற்றாற் கருவியவிழாதருளாய்
நிற்குநிலைகற்பதுவே நீதம்பராபரமே. (௩௫௩)

காச்சச் சுடர்விடும்பொற் கட்டி போனின்மலமாய்ப்
பேச்சற்றவரே பிறவார்பராபரமே. (௩௫௪)

பற்றொழிந்துசிந்தைப் பதைப்பொழிந்துதானேதா
னற்றிருப்ப தென்றைக் கமைப்பாய் பராபரமே. ( )

உருவெளிதான் வாதவூ ருத்தமர்க் கல்லாலிவ
குருவழிநின்றார்க்குமுண்டோ கூறாய்பராபரமே. ( )

தேகம்யாதேனுமொரு சித்திபெறச்சின்முத்தி
யாகுநெறிநல்லநெறி யையாபராபரமே. (௩௫௭)

உலகநெறிபோற்சடல மோயவுயிர்முத்தி
யிலகுமெனல்பந்த வியல்போபராபரமே. (௩௫௮)

பரமாப்பாவெள்ளியாப்பார்ப்பதல்லான்மற்றெவர்க்குந்
திரமேது மில்லைநன்றாத் தேர்ந்தேன்பராபரமே.

தேடுவேனின்னருளைத் தேடிமுன்னே யெய்தினட
பாடிவந்த வாவென்பராபரமே (௩௪௰)

உள்ளக்குறைய யுடற்குறைய யுள்ளிருந்த
கள்ளக்குறைய வென்று காண்பேன்பராபரமே ( )

பட்டப்பகல்போலப் பார்த்த சிந்தைமாறினெல்லாம்
வெட்ட வெளியாக விளங்கும் பராபரமே. (௩௪௨)

பார்க்கினுமப் போகிடந்த பாழ்ஞ் சிந்தைமாளி
னென்னை, யார்க்குச் சரியிடவோ வையாபராபரமே. ( )

பட்டிக்கோ வன்பினுக்கோ பத்திக்கோ வன்பாதங்
கட்டிக்கொள் ளாக்குறாகி நின்றேன்பராபரமே. ( )

முத்தாந்தவித்தே முளைக்குநிலமாயெழுந்த
சித்தாந்தமார்க்கச் சிறப்பேபராபரமே. (௩௪௫)

உன்னுவெளியா யுறங்காதபேருணர்வா
யென்றுநின்றன்னை யிருந்தாய்பராபரமே.

தத்துவமெல்லா மகன்றதன்மையர்க்குச் சின்மயமா
நிற்குருத்தக் கத்த நிறைவேபராபரமே. (௩௪௭)

உள்ளக்கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளேயானந்த
வெள்ளமலர்ந்தனை வேண்டும்பராபரமே (௩௪௮)

என்னைப்புரப்பதரு ளென்றடைமென்றடைந்து
நின்னிற்பரிவுறவே நிற்கைபராபரமே. (௧௬௯)

தானேயாத் தீநிலையைத் தந்தவருளானந்த
வானேயென்றேத்த வாழ்வேபராபரமே (௧௭

மண்ணாதி பூதமெல்லாம் வைத்திருக்க நின்னி
றைமையன்றோ கண்டுகளித்தேன்பராபரமே.

ஆதிபராமையமேதன் றறிவித்தவன்றேநான்
பிதிபராவருளையும் பெற்றேன்பராபரமே. (௧௭௨)

இதென்றுமன்றெனவுந் தேர்ந்துநான்தேர்ந்தபடி
பெருமாடக்கொட்டா நெஞ்சினைபராபரமே. ()

கண்டார்நிலைகண்டார் காரணமெய்யறிவிற்
கொண்டார்க்கேமுத்தி கொடுப்பாய்பராபரமே ()

ஈறாசவல்லினையா னென்றுமவின்பசுகம்
பெறும்படிக்கடிமை பெற்றேன்பராபரமே. (௧௭௫)

பெற்றாரனுபூதி பேசாதமோனநிலை
கற்றாரைப்பெரியார் கண்டாய்பராபரமே (௧௭௬)

நீயேநானென்று நினைப்புமறப்புமறத்
தாயேயனையவருடத்தாய்பராபரமே. (௧௭௭)

சஞ்சலமற்றெல்லாநீ நானென்றுணர்ந்தவென்
னஞ்சலியுங்கொள்ளா யரசேபராபரமே. (௧௭அ

பூதமுதலனைத்தும் பொய்யென்ற மெய்யரெல்லாங்
காதலித்தவின்பக் கடலேபராபரமே. (௩௭௯)

வாக்குமன மொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால்வே
ல்லொன்றும், போக்குடைய வார்த்தை பொருந்தேன்
பராபரமே. (௩௮௦)

வன்மையின்றி யெல்லா மதித்துணர்வாய்க்காகெ
டுவேன், தன்மையொன்றுந்தோயத்தடையோபராப
ரமே. (௩௮௧)

பத்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழிசெங்கோல்
வைத்தவர்கள் வாழி குருவாழி பராபரமே. (௩௮௨)

நல்லார்தந் நெறியுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார்
சொல்லாலேயென்னைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே. ()

சொல்லிறப்பச்சற்குருவாய்த்தோன்றிச்சுகங்கொ
டுத்த, நல்லுறைக்கே கொத்தடிமைநான்காண் பரா
பரமே. (௩௮௪)

முத்திக்குவித்தான மோனக்கரும்புவழி
தித்தித்திடவிளைக்க தேனேபராபரமே. (௩௮௫)

சித்திரையும்பார்த்த நினைவுமற்றாயிற்பதுவே
வாத்தனருளிலே சொல்லாப்பராபரமே. (௩௮௬)

மண்ணுமறிகடலு மற்றுளவுமெல்லாமுன்
கண்ணிலிருக்கவுநான் கண்டேன்பராபரமே.

பூட்டிவைத்த வஞ்சப் பொறிவழியே யென்றன்னை
யாட்டுகின்றதேதோ வறியேன்பராபரமே. (௩௮௮)

பொய்யுணர்வா யிந்தப் புழுக்கூட்டைக்காத்திருந்தே
னுய்யும்வகையு முளதோபராபரமே. (௩௮௯)

பைங்கிளிக்கண்ணி.

அந்தமுடனாதி யளவாமலென்னறிவிற்
சுந்தரவான்சோதி துலங்குமோ பைங்கிளியே (௧)

ஆகமெலா மண்ணாளுக் கென்னல்லல் லெல்லாஞ்சொல்லிச், சுகமான நீபோய்ச் சுகங்கொடுவா பைங்கிளியே. (௨)

ஆவிக்குளாவியெனுமற்புதனார் சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குங்கிட்டுமோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே (௩)

ஆறுமறியாமலென்னை யந்தரங்கமாகவந்து
சேரும்படியிறைக்குச் செப்பிவா பைங்கிளியே. (௪)

ஆனகண்ணீர்க்கென் னங்கபங்கமானதையுங்
கூறுதலென்னே குதலைமொழிப் பைங்கிளியே. (௫)

இன்பருள வாடைப்புழுக் கேறுமெய்யன்னைக்கெந்த
வம்பரமா மாடை யளிப்பானோ பைங்கிளியே. (௬)

உன்னுமை யொன்றிரண்டென் றோராமல்வீட்டுநெறி
சொன்னான் வரவும் வகைசொல்லாய் நீபைங்கிளியே

ஊருமிலார்பேருமிலா ருற்றார்பெற்றாருடனே
யாருமிலாரென்னை யறிவாரோபைங்கிளியே. (௮)

ஊரைப்பாராமலெனக் குள்ளகத்து நாயகனார்
சீரைப்பார்த் தாற்கருணை செய்வாரோ பைங்கிளியே.

என்றுமிடி யுமிறைவாவோ வென்றென்று
நின்றவில்லையெல்லா நிகழ்த்தாய்நீபைங்கிளியே. (௧௦)

எந்தமடலூரு மெழுதாவிறைவடிவைச், சிந்தைதம
டலாவெழுதிச் சேர்ப்பேனோ பைங்கிளியே. (௧௧)

கன்றூண்மணி போலின்பங் காட்டியென்னைப் பிரிந்த
தின்னியருமின்னம்வந்து சேர்வாரோபைங்கிளியே.

ஏடார் மலர்சூடி னெம்பெருமான்பொன்னடியாம்
வாடா மலர்முடிக்குவாய்க்குமோ பைங்கிளியே.(௧௨)

கல்லேன் மலரேன்கனிந்தவன்பே பூசையென்ற
நல்லோர் பொல்லா வென்னையு நாடுவரோபைங்கிளியே.

கண்டதனைக் கண்டு கலக்கந் தவிரேனே
விண்டபெரு மாயைதான் மேவுவனோ பைங்கிளியே.

காணாதகாட்சி கருத்தாவர்க் காணும்படி
வீணாள்கழிந்து மெலிவேனோ பைங்கிளியே. (௧௬)

காந்தமிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்ன வருள்
வேந்த னெனை யிழுத்து மேவுவனோ பைங்கிளியே.()

காதலால் வாடினதுங் கண்டனையே வெம்பிறைவர்
போதரவா யின்பம்புசிப்பேனோ பைங்கிளியே. (௧௮)

கிட்டிக்கொண்டன் பருண்மைகேளாப் பலவடிசொன்
பட்டிக்கு மின்பமுண்டோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.

கிட்டேராய் நெஞ்சிற் கினர்வார் தழுவவென்று
னெட்டேரா வரவர் நேசமென்னோ பைங்கிளியே. (௨௦)

கூறுங் குணமுமில்லாக் கொள்கையினு ரென்கவலே
யாறும் படிக்கு மன்னவாரோ பைங்கிளியே (௨௧)

சின்னஞ் சிறியேன்றன் சிந்தைகவர்ந் தாரிறைவர்
தன்னந் தனியே தவிப்பேனோ பைங்கிளியே. (௨௨)

சிக்கைதாருளிற் றெளிவித்தென்னையான
வத்தருநாதனருள் வாய்க்குமோ பைங்கிளியே. ()

சொல்லிறக் துநின்ற சுகரூபப் பெம்மானை
யல்லும் பகலுமினி வேண்டுமோ பைங்கிளியே. (உ௪)

தற்போதந் தாமேதலைமு தாகவைய, னற்போ
தமின்புறநாட் செலுமோ பைங்கிளியே. (உ௫)

தன்னை யறியுந் தருணந் தனிற்றலைவ, ரென்னை
யபாரவண்ண மெய்கொளித்தார் பைங்கிளியே.

தாங்கரிய வையமெல்லாந் தாந்தெளிவிட்டின்ன
லாகப், பாங்கிலைப்போர்ந் தாரிதைத்தப்பலன் போ
சொல் பைங்கிளியே. (உ௭)

காலியதோர் மர்க்கடமாந் தன்மைவிட்டே யன்
னைவிடக், கோலையப்போனிற்கினைனை புள்ளுவமோ
பைங்கிளியே. (உ௮)

நீரக் குருவரக்கைத் தீர்மை யிட்டடன் றென்னை
யினிப், பாவிற் றாண்டாளைப் பற்றுமோ பைங்
கிளியே. (உ௯)

ஆங்கிலிழிற் றென்ன பலன் ஆய்ந்தமத் தாங்கி
யிற்றும், பாங்குகண்டா லன்றோ புலன் காண்பேன்
பைங்கிளியே (௩0)

பற்றற்றிருக்குநெறி பற்றிற்கடன்மலையுஞ்
சுற்றநினைக்குமனஞ் சொன்னேன்பராபரமே. ()

படிப்பற்றுக்கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச்சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க்கன்றோ சுகங்காண்பராபரமே. ()

சத்தாகிநின்றோர் சடங்களிலிங்கமென
வைத்தாருமுண்டே யென்வாழ்வேபராபரமே. ()

சித்தநிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தாருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப்பூரம்போல் வயங்கும்பராபரமே. ()

ஆதிகாலத்திலெனை யாண்டனையேயிப்பாணி
போதியெனினெங்கேநான் போவேன்பராபரமே. ()

நாவழுத்துஞ்சொன்மலரோ நாளுநிதிக்கும் பொன்மல
ரோ, தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய்பராபர
மே. [உ௫௭]

கன்னற்றரும் பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க் கற்கண்டா
யின்னமுதாயென் னுளிருந்தாய் பராபரமே. ()

சிற்பரமேதற்பரமே தெய்வச்சுருதிசொன்ன
வற்புதமேயன்பே யறிவேபராபரமே. (உ௫௯)

அறிவிப்பானீயென்றாலைம்புலங்கடந்த
நெறிநிற்பார்யாரேநிகழ்த்தாய்பராபரமே. (உ௬௦)

அந்தக்கரணமெனு மாகாதபேய்களெனை
வந்துபிடித்தாட்ட வழக்கோபராபரமே. (உருக)

ஐவரொடுங்கூடாம லந்தரங்கசேவைதந்த
தெய்வவறிவே சிவமேபராபரமே. (உருஉ)

அருளாகிநின்றசுக மாகாமலையோ
இருளாகிநிற்க வியல்போபராபரமே. (உருங)

அன்பரெல்லாமின்ப மருந்திடவும்யானொருவன்
துன்புறுதனன்றோநீ சொல்லாய்பராபரமே. ()

எந்தமுனின்கருணை சாற்றுவதல்லாலேவேறு
சிந்தையறியேனுன் சித்தம்பராபரமே. (உருரு)

ஏனென்னைக்குளறு நாட்டத்தா லென்னைவிட்டுப்
போனாலுமுன்னைவிட்டுப்போகேன் பராபரமே. ()

இக்காயம்பொய்யென்றே யீட்டத்துனக்கபயம்
புக்காதாருண்டோபுகலாய் பராபரமே. (உருஎ)

நானென்றல்பூரணமே சாருமிடமுண்டேயிரும்
வானுதியுமொழுங்காய்மன்னும்பராபரமே. (உருஅ)

உன்னுமனங்கர்ப்பூர வுண்டைபோலேகரைய
மின்னுமானந்த விளக்கேபராபரமே. (உருகூ

காட்பட்டலைந்த நடுக்கமெல்லாந்தீரவுனக்
காட்பட்டேன்துன்பமெனக்காமோபராபரமே. ()

மாலைவளர்த்தென்னை வளர்த்திறைவர்பன்னெறியாற்
பாலைவனத்தில்விட்ட பாவமென்னே பைங்கிளியே.

மெய்யினைப் மாற்றவுற்ற மெத்தவுண்டெம்மன்
னைமறந்த, மையலினைய் தீர்க்க மருந்துமுண்டோ பை
ங்கிளியே. (௪௭)

மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்றாய் விண்ணிறையா வல்லவுற்
றாய், பாவிபஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்தவாறைபைங்கிளியே.

வாய்திறவா வண்ணமென்னை வைத்தாண்டார்க் கெ
ன்றுபவரை, நீ திறவாச் சொல்லி விசமாக்கான் பை
ங்கிளியே. (௪௯)

வாட்டப் படாத மவுனவின்பக் கையாலே, காட்
டிக் கொடுத்தாரைக் காண்பேனோ பைங்கிளியே.

வாரா வரவாக வந்தருளு மோனகுருவென், போரவை
யெல்லாம்போய்ப் பேசிவா பைங்கிளியே. (௫௦)

விண்ணவர்தம் பாலமுதம்வேப்பங்காயாக வென்பாற்
பண்ணிய நிர்மலன்றன் மயல் பார்த்தாயோ பைங்
கிளியே. (௫௨)

,வின்றுயன் வளியடங்கி வேறற்ற தென்னவருட்,
கன்றுதா னடங்கிடவுங் காண்பேனோ பைங்கிளியே. ()

விண்ணோர் கிளைநவம் பேசுடவீசெல் லாருமுற,
பண்ணான வீட்டிலென்னை வைத்தவென்றோ பைங்கி
ளியே. (௫௪)

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்ள
மெல்லாம், வள்ளமைந்த நாமிலனக்கு வாயுமென்றோ
பைங்கிளியே. (௫௫)

ஆசற்றார் முன்னே யாளித்தவிர வரைசாய் றாக
த்தின்வன்னாத் தழுவுவனோ பைங்கிளியே (௫௬)

தாவிளைசெய வல் தலைப்படநின்றுன் ஞான
வைனைவரும் வருவாரோ பைங்கிளியே. (௫௭)

கன்னத்தலைவர் கைகாட்டிப்போசாம
ஞானத்தில்வந்த வுபாயமென்றோ பைங்கிளியே. ()

எந்நாட்கண்ணி.

தெய்வவணக்கம்.

சீர்பூத்தவெள்ளி நிலவெறிப்பமன்றுநின்
சார்பூத்தகண்டனையாள் சாருநாளெந்நாளோ. ()

பொன்னுரு மன்றான் மணிப்பூவைவிழி வண்டுசுற்று
பென்னு ரமுதநிலை மிச்சிப்ப தெந்நாளோ. (௬௦)

நீக்கி மலக் கட்டறுத்து நேரே வெளியிலென்னைத்
தூக்கிவைக்குந் தாளைத் தொழுதிடுவ தெக்காலோ.

கருமுகங் காட்டாமலென்றுங் கர்ப்பூரவிளக்க
திருமுகமே நோக்கித் திருக்களிப்ப தெக்காலோ. ( )

வெஞ்செலெனும் விழிப்பார் வேட்கை யறுத்தென்னை
யஞ்செ லெனுங்கைக் கபயமென்ப தெக்காலோ. (௩)

ஆறுசமயத்து மருவாய்நின்றிலங்கும்
வீறுபரை நிறுத்தான் மேவுவ தெக்காலோ. (௪)

பங்கசநிறமாய்ச் சிவந்த பாதங்கலந்துலகை
யிச்சையுடனின்றினி யான்காண்ப தெக்காலோ. (௫)

ஆதியந்தங்காட்டாத கண்டிதமாய் நின்றுணர்த்தும்
போதவடிவாமடியைப் போற்றுவ தெக்காலோ. ( )

நன்மையில் லுருவடைய காட்டாமைத் தன்மையெனும்
புத்த வெண்கோட் டானைபதம் புத்திவைப்ப தெக்
காலோ. (௬)

அஞ்ச முகங் காட்டாமலாறுமுகங் காட்டவந்த
செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப தெக்காலோ

...ன்மைதவிரு நாமொளித்துத் தம்பிரான் றன்சேர்ந்த
...மெய்கைதவிரு நாமினைக்கே யின்புறுவ தெந்நாளோ.

குருமரபின் வணக்கம்.

...ய்ய சாயுசாத் செவ்வாய்ச்சொன்ன வுண்மை
...மையுமிலக்கம் வரவாகை பரமனை தெந்நாளோ

...க்கைதவிரும் கெட்டாத சித்தாந்தத்தைக் காட்டவல்ல
...ந்திபதச் சேர்க்குருபரமசாமியைநினைவதெந்நாளோ.

...ர்க்கு சனற்குமா ரநிதியைப் பரிசொன்மான்
...ந்தனைத்திறனை யாழ்ந்தூக்கொள்வதெந்நாளோ (௧)

...பொய்கண்டார் காணுப் புனிதமெனுந் தனித்த
...மெய்கண்டா தனருள் மேவுவதெந்நாளோ. (௨)

...ருதிவிருத் தத்தாயிப் பார்விருத்த மாசுவுண்மை
...சாதித்தசொன்னடியைத்தாள்பணிவதெந்நாளோ

...சித்தப்பெயன்னுழை சின்மயமாக்கிமேசர்க்
...சேர்த்தக்குருமூர்த்திக் கடிமைசெய்வதெந்நாளோ. (௩)

...ஞானதவிட னருள் ஞான முதல் கொற்றன் குருவடிக
...மைதவர்த்தாட்கன்புபெற்றுநாமிருப்பதெந்நாளோ

நாளவங்கள் போகாமனன்னெறியைக் காட்டியெனை
யாளவந்த கோலக்கட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. ()

என்னறிவை யுள்ளடக்கி யென்போல் வருமவுனி
தன்னறிவுக் குள்ளேநான் சாருநா ளெந்நாளோ (௯)

ஆறொன்றை மூன்றகற்கா றுமுண்டா மென்றெ
மக்குக் கூறுமவுனி யருள்கூடுநா ளெந்நாளோ (௧௦)

நில்லாமை நீக்குநிலை நேரேயா மென்றவொரு
சொல்லான் மவுனியருள் சொற்றுநா ளெந்நாளோ. (௧௧)

வைதிகமாஞ் சைவ மவுனிமவுனத் தளித்த
மெய்த்திறத்தி லென்னைநல் லவ்விடுநா ளெந்நாளோ. ()

வாக்குமனமற்ற மவுனிமவுனத்தருளே தாக்கவு
மென்னல்லெல்லாந் தட்டழிவ தெந்நாளோ. (௧௩)

ஆசிரியர் வணக்கம்.

வெம்பந்த தீர்த்துலகாள் வேந்தன் திருஞான
சம்பந்தனை யருளாற் சாருநா ளெந்நாளோ. (௧)

ஏரின் சிவபோக மிங்கிவர்க்கே யென்னவுழ
வாரக்கொள் செங்கையர்தாள் வாரம்வைப்ப தெந்நா
ளோ. (௨)

சித்திரை வென்றிக்கு பேதைபாற் றாதனுப்பு
விக்ர தமிழ்ச்சார்க்கர் மெய்புகழ்வ தெந்நாளோ. ( )

போரஞர் சாடியப் புத்தர் தமை வாதில் வென்ற
வீரனு டையவன்னை வாழ்த்திப்ப தெந்நாளோ. (௪)

எட்டுடன்பற் றின்றி புலைகைத் துறந்தசெல்வப்
பட்டினத் தார் பத்ரகிரி பண்புணர்வ தெந்நாளோ. ( )

கண்டதுவிபாய் வென்ற கண்டா காரசிவமெய்யெ
னவே, விண்டசிவ வாக்கியர்தான் மேவுநாளெந் நா
ளோ. (௭)

சக்கரவர்த்தி தவராசயோகியெனு
மிக்க திருமூலனருண் மேவுநாளெந்நாளோ. (௮)

தத்துவாநுபூதிபெற்றுக் கந்தரநுபூதிசொன்ன
வித்தகரருணை யிருக்குநாளெந்நாளோ.

எண்ணரிய சித்த ரிமையோர்முதலான
பண்ணவர்கள்பத்தரருள் பாலிப்பதெந்நாளோ.

யாக்கையைப்பழித்தல்.

சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறுமுடற் ளோ.
புக்குடலும் வாஞ்சையினிப்போது மென்பதெந்நா

நீர்க்குமிழிபூணமைத்து நின்றநிலையில்லாமெய்
பார்க்குமிடத்திதன்மேற் பற்றறுவதெந்நாளோ. (௨)

காக்கைநரிசெந்நாய் கழுகொருநாட் கூடியுண்ணு
தேக்குவிருந்தாமுடலைச் சீயென்பதெந்நாளோ. (௩)

செங்கிருமியாதிசெனித்தசெழும்பூமியினை
யிங்கெனுடலென்று மிழுக்கொழிவதெந்நாளோ. (௪)

தத்துவர்தொண் ணூற்றறுவர் தாமாய் வாழ்நாட்
டைப், பித்தனென்னும்பிதற்றொழிவ தெந்நாளோ

ஊனென்றிராத வுணர்த்துமறைதனிட்டதிலே
றானென்றபாவிதலை நாணுவதெந்நாளோ. (௬)

வேலையிலாவேதன் விதித்தவிந்த்ரசாலவுடன்
மாலைவியாபார மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (௭)

ஆழ்ந்தநினைக்கின்றரோசிகமாமிவ்வுடலில்
வாழ்ந்துபெறும்பேற்றை மதிக்குநாளெந்நாளோ. (௮)

மும்மலச்சேறான முழுக்கும்பிபாகமெனு
மிம்மலகாயத்து விகழ்ச்சிவைப்ப தெந்நாளோ. (௯)

நாற்றமிகக்காட்டி நல்லாயில்பெற்றபசுந்
சோற்றுத்துருத்தி சுவையென்பதெந்நாளோ. (௰)

உருவிருப்ப வுள்ளேநாறுமலக்கேணி, யுருவா
ப்பு வாழ்க்கையைக் கண்டஞ்சு நாளெந்நாளோ

மாதரைப்பழித்தல்.

மெய்யிசை நாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்சளான்மறைத்துப்
பொய்யிசைம் வாயார் புலையொழிவ தென்றோ. ( )

நின்னிய நெஞ்சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டிற்
கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநா ளென்றோ.

கண்டுமொழிபேசிமனங் கண்டு கொண்டு கைவிலையாக்
கொண்டுவிடுமாறார்பொய்க் கூத்தொழிவதென்றோ.

காட்டுவாரென் றிருண்ட கண் வலையைவிரிப்பின்றார்
கைமறக் கருணை நண்ணுநாளென்றோ. (௫)

தன்னாசிக்கென்பூணை காப்பக்கருமையிட்ட
பெண்கண்மயறப்பிப் பிழைக்குநாளென்றோ. (௬)

வீக்கித்தளர்க்கு விழுமுலையார் மேல் வீழ்ந்து
ஏங்கு மதன் சேரம்பைத் தடைக்குநாளென்றோ.

க்கிருக்கும் கொங்கை கரும்பிருக்கு மின்மார்நம்
வைக்கிருக்கு மாதர் மயக்கொழிவ தென்றோ. ( )

பச்சென்ற கொங்கையிப் பசப்பியர்பாழானமய
லச்சென்றறிக் கருணை நண்ணுநாளென்றோ. (அ

உந்திச்சுழியா றுளத்தைக்கழித்தகனை
தந்தித்தனைத்தார்த மைமறப்பதெந்நாளோ. (௯)
தட்டிவைத்த செல்வப்புகழ்பொய் சகத்திற் றிண்மைக
ளெல்லாம், ஈட்டு வைக்கு மாயமின்றேர் சட்டறிவ
தெந்நாளோ. (௧0)
ஆழாழியென்ன வளவுபடாவஞ்சநெஞ்சப்
பாழானமாதாயைப் பற்றொழிவதெந்நாளோ. (௧௧)
தூயபனித்திங்கள் சுவைதெவிட்டித்தேற்று
மாயமடவார் மயக்கொழிவதெந்நாளோ. (௧௨)
ஏழைக் குறும்புசெயு மேந்திழையார் மோகவிருளும்
பாழைக்கடந்து பயிலுவதெந்நாளோ. (௧௩)
விண்டு மொழி குளறி வெட்கைமறு மொனமிருக்
தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்றொழிவதெந்நா
ளோ. (௧௪)
மெய்யிற் செவிப்பிறக்க மேவுமின்பம் போன் மாதர்
பொய்யி லின்பின்றென்று பொருந்தா தவெந்நா
ளோ. (௧௫)

தத்துவமுறைமை

ஐம்பூதத்தாலே யலக்கழிந்ததேகமுற
மெய்பூதநாதனரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. (௧)
சத்தமுதலாம்புலனிற் சஞ்சரித்தகள்வரெனும்
பித்தர்பயந்தீர்ந்து பிழைக்குநாளெந்நாளோ. (௨)

ஏறும்பொறிவழியை நாடாதவென்னமைமை
வாறும்பொறியா லருள்வருமதெந்நாளோ. (௩)

வாக்காதி யானகன்ம மாயைத் தம்பால் வீண்காலம்
போக்காம லுண்மை பொருந்துநா ளெந்நாளோ. ()

மனமானவானரத்தைப் பாலையாகாம
லெனையாளடிகளடி பெய்துநாளெந்நாளோ. (௫)

வேட்டைப்புலப்புலியர் மேவாதவன்னமனக்
காட்டைத்திருத்திக் களைகாண்பதெந்நாளோ. (௬)

வந்தபிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடாதெந்தையருள்
வந்துபிறக்க மனம்பிறப்பதெந்நாளோ. (௭)

புத்திபெனுந்தத்திப் பொறியாலின் வாய்த்தேரை
பொத்துவிடாதெந்தையருளோய்ந்துநாளெந்நாளோ

ஆங்காரமென்னுமத யானைவாயிற்கரும்பா
போகாமலெந்தையரு ளெய்துநாளெந்நாளோ. ()

சித்தமெனும் பௌவத் திரைக்கடலில்வாழ்துரும்
பாய், நித்தபலையாதருளி னிற்குநாளெந்நாளோ. ()

விக்கியாதத்துவங்க ளேழும்வெருண்டோடச்
சுத்தபரபோகத்தைத் துய்க்குநாளெந்நாளோ. (௧௧)

சுத்தவித்தை யெமுதலாத் தோன்றுமோ ராறத்து வகைத், தத்துவத்தை நீங்கியருள் சாருநாளெந்நாளோ. (௧௨)

பொல்லாதகாமம் புலைத்தொழிலினெறிவு
செல்லாமனன்னெறியிற் சேருநாளெந்நாளோ. (௧௩)

அடிகளடிக் கீழ்க்குடியா யாம் வாழ வன்னெங்
குடிகெடுக்கும் பாழ்மடமைக் கூறொழிவ தெந்நாளோ

ஆனபுறக்கருவு யாறைபத்துமற்றனைவும்
போனவழியுங்கூடப் புன்முளைப்பதெந்நாளோ.. ( )

அந்தகனுக்கொங்குமிரு ளானவாறுவழியில்
வந்தவிருள்வேலை வடியுநாளெந்நாளோ. (௧௬)

புன்மலத்தைச் சேர்ந்தமல போதத்தொருக்கல் போய், நின்மலத்தைச்சேர்ந்து மல நீங்குநாளெந்நாளோ. (௧௭)

கண்டுகண்டுந் தேறாக் கலக்க மெல்லாந் தீரவென்னைப்
பண்டைவினை வேரைப் பறிக்குநாளெந்நாளோ. ( )

பைங்கூழ்வினைதான் பரிபாகமெய்தக்
கெங்கோன்கிரணவெயில் வெய்துநாளெந்நாளோ. ( )

குறித்த விதமர் தியாற் கூடிய் வினையெல்லாம், வறுத்த வித்தாம் வண்ணமருள் வந்திடுநாளெந்நாளோ.

சுத்திரமேயாதி சரக்கானமுஞ்சேரும்
வெந்தபொரியாகவருண் மேவுநாளெந்நாளோ. (௨௧)

தேகமுதலென்னாத் திரண்டொன் றாய்நின்றிலகு
மோகமிகுமாயை முடியுநாளெந்நாளோ. (௨௨)

சத்தமுதலாந் தழைத்திங்கெமக்குணர்த்து
மத்தமாமாயை தொடக்கறுநாளெந்நாளோ. (௨௩)

எம்மைவினையை யிறைமையெப்பாற்காட்டாத
வம்மைதிரோதை யகலுநாளெந்நாளோ. (௨௪)

சித்திரையாய்வந்து மினைவழிக்குங்கேவலமாய்
சத்துருவைவெல்லுஞ் சமர்த்தறிவதெந்நாளோ. ()

சன்னலின்னலான சகலமெனுங்குப்பையிடை
முன்னவன்ஞானக்கனலை மூட்டுநாளெந்நாளோ. ()

மாபாவிகார மலமொழிசுத்தாவத்தை
தோயாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (௨௭)

தன்னுண்மை.

உடம்பழியுமென்னுமந்த வூழலெல்லாந்தீரத்
திடம்பெறவேயெம்மைத்தெரிசிப்பதெந்நாளோ. (௧)

செம்மையதிவாலநின்று தேகாதிக்குள்ளிசைந்த
வெம்மைப்புலப்படவே யாமறிவதெந்நாளோ. (௨)

தத்துவமாம்பாழ்த்த சடவுருவைத் தானென்றெங்கு
சித்துருவாமெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ. (௩)

பஞ்சப்பொறியையுயி ரென்றுமர்த்தப்பஞ்சரச்
செஞ்செவேயெம்மைத் தெரிசிப்பதெந்நாளோ. ( )

அந்தக்கரணமுயிரா மென்றவந்தரங்க
சிந்தைக்கணத்திலெம்மை தேர்ந்தறிவதெந்நாளோ.

முக்குணத்தைச் சிவனென்று மூடத்தை விட்டருளா, லக்கணமேயெம்மை யறிந்துகொள்வதெந்நாளோ. (௪)

காலையுயிரென்றுங் கலதிகள்சொற்கேளாமற்
சீலமுடனெம்மைத்தெளிந்துகொள்வதெந்நாளோ.

வான்கெடுத்துத்தேடி மதிகேடர்போலவெமை
நான்கெடுத்துத்தேடாம னன்கறிவதெந்நாளோ. ( )

அருளியல்பு.

ஈனந்தருநா டிதாகமக்குவேண்டாமென்
றானந்தநாட்டி லவதரிப்பதெந்நாளோ. (௧)

பொய்க்காட்சியான புவனத்தைவிட்டருளா
மெய்க்காட்சியாம்புவன மேவுநாளெந்நாளோ. (௨)

ஆதியந்தங்காட்டாம லம்பரம்போலெங்கிறைந்த
நீதிலருட்கலைச் சேருநாளெந்நாளோ. (௩)

எட்டுத் திசைக்கிழமை யென்றும்பெருமிவரும், வெட்டவெளியின்றாற்றின் மெய்ப்பேராய்வதெந்நாளோ.

ஞானமென்ற கருதியெல்லாமோலமிடு
மீதானமான வெற்பை மேவுநா ளெந்நாளோ. (௫)

வெந்துவெடிக் கின்றசிந்தை வெப்பகலத் தண்ணருளாய், வந்துபொழிகின்ற மழைகாண்ப தெந்நாளோ. (௬)

சூரியர்கள் சந்திரர்கள் தோன்றாப் பரஞ்சோதிப்
பூரணதேயத்திற் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (௭)

கன்றுமன வெப்பக் கலக்கமெலாந் தீரவருட்
டென்றல்வந்து வீசுவெளி சேருநா ளெந்நாளோ. ()

கட்டுமன் செங்கோல் நடாவடிக்குஞ் சோலைக
வெட்டவெளிப் பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ. ()

காலக்கபாடத் தடைதீர வெம்பெருமா
னோலக்கமண்டபத்து ளோடுநா ளெந்நாளோ. (௧௦)

மின்னாவென்றுமொன் றும் விரிகிலாமண்டபத்திற்
றன்னிருந்த திக்கற்றார் மொழிவதெந்நாளோ. (௧௧)

மெய்யபுவிபார்த்து விழித்திருந் தவல்லிறைத்
துய்யவருளிற் றுயிலுநா ளெந்நாளோ. (௧௨)

வெய்யபிறவிநெறியில் வெப்பமெலாம்விட்டகல
ஐயனடிநீழலிணையுறவெந்நாளோ. (௧௩)

வாதைப்பிறவி விளைகடலைக் கடந்தையன்
பாதப்புணைப்பிணையைப் பற்றுநாளெந்நாளோ. (௧௪

ஊனமில்லா மெய்ப்பொருளை யிந்நாளில் காண
வெளி, ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான்பெறுவதெந்
நாளோ. (௧௫)

எல்லைபிறந்தவிடத் தெந்தைதிருவாய்மலரைப்
புல்லாமற்புல்லிப் புணருநாளெந்நாளோ, ௧௬)

சடத்தையுயிர் போலெமக்குத் தானுயிராய்ஞான
நடத்தைமுறை நான்பெறுநாளெந்நாளோ. ( )

எக்கரையுமாந்துன்ப விருட்கடலைவிட்டருளாம்
மிக்ககரையேறி வெளிப்படுவதெந்நாளோ. (௧௮)

பொருளியல்பு

கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார்போல்
மெய்ஞ்ஞான, மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்
காண்பதெந்நாளோ. ([illegible])

கேடில்பசுபாசமெல்லாங் கீழ்ப்படவந்தவனை
மேலாமெஞ்சுகப்பொருளுக் கன்புறுவதெந்நாளோ.

ஆணவத்தைநீக்கி யறிவுடைமைவகையாக்
கரணத்தைத் தப்பாலைக் காணுநாளெந்நாளோ. (௩)

சங்கற்ப விகற்பமறக்கக்கூடாப்
போக்குவரவற்ற பொருளையெந்நாளோ. (௪)

அண்டருக்கு மெய்ப்பில் வைப்பா மாருமுறைதமெ
ன்னகத்திற் கண்டுகொண்டு நின்று களிக்குநாளெந்
நாளோ. (௫)

காட்டித்திருவருளேகண்ணைக்கண்டபர
வீட்டின்பமெய்ப்பொருளை மேவுநாளெந்நாளோ. ()

காணுந்தன்மை நழுவியேயெவ்வுயிர்க்குந்
தானானவுண்மைதனைச் சாருநாளெந்நாளோ. (௭)

சிந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால், வந்த
பொருளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்நாளோ.()

எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் வியாபகமா
யுள்ளவொன்றை யுள்ளபடியேயாரு நாளெந்நாளோ.

அருவுருவமெல்லா மகன்றதுவாயான
பொருளெமக்குவந்து புலப்படுவதென்றோ. (௧௦)

ஆரணமுங்காணவகண்டிதாகாரபரி
பூரணம்வந்தெம்மைப்பொருந்துநா ளெந்நாளோ. ()

சத்தொடுசித்தாகித் தயங்கியவானந்தப்பரி
சுத்தமங்கலடங்கத் தோன்றுமெந்நாளோ. (௩௨)

எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்கமின்
றித், தங்குந் தனிப்பொருளைச் சாருநாளெந்நாளோ.

அஞ்சுமுடைச்சுட்டறத்தந்த வப்பவநுபோக நிலை
அறிவெளியிற்றன்னிலக்கைக் காணுநாளெந்நாளோ. (௩௪)

ஒன்றதனை யுங்காட்டா வுணர்த்திருநிலைக்குள்ளடங்கி
நின்றபொருளோடு நிருவிகற்பமாதனெந்நாளோ. (௩௫)

சாற்றுஞ்சமயமிகைசாதமதிப்புடறிவைய
வக்கியபொருளைப்பொருளாயறிவதெந்நாளோ.

எப்பாதிக் குற்றமுணர்ந்தார் யாவரவர் தாமே
யவ்வாறுயிரின்றப்பொருட்கண் புணர்வதெந்நாளோ.

பேசஞ்சூனியமெனவும் பேசாமல் மெய்யறிவின்
தன்னுறவேடமின்றிமெய்யைக் காணுநாளெந்நாளோ.

நினைப்பு மறப்புமற நின்றபடியேநின்று, தனைப்புலனை
வெல்லத்திசைச் சேர்ந்திருப்பதென்றோ. (௩௯)

ஆனந்தவியல்பு.

பேச்சறுக்கின்றது பேரின்பவெள்ளமுந்த
நீச்சுநிலைகாணாமல் நிற்குநாளெந்நாளோ. (௧)

ந்தத் தெளிந்தோர் தெளிந்தெளிவான
ந்தைக்கட்டிக் கொண்டாடா யுநாளெந்நாளோ. (௨)

ற்றின்ப முன்றிற் சிதைய வனைத் தங்கடல்போன்
முற்றின்ப வெள்ளமெம்மை மூடுநா ளெந்நாளோ. (௩)

க்கிலிவ்வி பின்பமெப்படியென்றோர் தமக்குச்
சொல்லறியா வூமர்கள் போற்சொல்லுநாளெந்நாளோ.

ண்டாண்டகோடி யனைத்துமாந்த வெள்ளங்
கொண்ட தெளிப் பேரின்பங் கூடுநா ளெந்நாளோ.

ஆதியந்தமில்லா தனாதிப நெறியெனுஞ்
சோதியின்பத் தூடே துளையுநா ளெந்நாளோ. (௬)

ராவோகமாதி சகலமும்விட்ட நம்பரன்
நிமலா வருள்ஞானவின்ப மேவுநா ளெந்நாளோ. (௭)

சற்பாதகி தனையுஞ் சாலோக மாதியெனும்
பொற்பாகித் தானந்தம் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. ()

உள்ளத்திலுள்ளே தானாகுஞ்சிவானந்த
வெள்ளத் தளைந்து விடாய்தீர்வ தெந்நாளோ. (௯)

கன்னலுடன் முக்கனியுங் கற்கண்டுந் தேனியுமாய்
மன்னுமின்ப வாரமுதைத் தவாய்மடுப்ப தெந்நாளோ. ()

மன்றாடி முன்றாமயக்கமெல்லாந் தீர்த்திடவும்
நின்றாடு பெருங்கூத்தை மேவுநாளெந்நாளோ. (௧௧)
கானற்சலப்போலன்ற கட்டுநிலைப்பொய்த்திர
வானமுதயமாகி மருவுநாளெந்நாளோ. (௧௨)
தீங்கரும்பென் றுலவினிய தென்ற லினிப்பனபோற்
பாக்குறும்பே ரின்பம் படைக்குநா ளெந்நாளோ. (௧௩)
புண்ணிய பாவங்கள் பொருந்தாவெப் பந்தமெல்லா
தன்னியல்பே யின்பக் காரணமவதெந்நாளோ. (௧௪)

அன்புநிலைமை.

தக்கரவிகண்ட சரோருகம்போலென்னிதய
மிக்கவருள் கண்டு விகசிப்பதெந்நாளோ. (௧)

வானமுகில்கண்ட மயூரபட்சிபோலையன்
ஞானநடங்கண்டு நடிக்குநாளெந்நாளோ. (௨)
சந்திரனைக்கண்டசகோரபக்ஷிபோலறிவில்
வந்தபரஞ்சோதியைப்பார்ம் வாஞ்சிப்பதெந்நாளோ (௩)
குத்திரமெய்ப்புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம்பொன்
றாட்டுஞ், சித்தனை யெனக்கண்ணுற் றிறைசிப்பதெந்நா
ளோ. (௪)
அந்தரத்தே நின்றுமோ மானத்தக் கூத்தாடுஞ்செல்
சிந்தைநிறைவைக்கநிர்த்தநாச் சேவிப்பதெந்நாளோ. (௫)

ற்ளவிவ னொன்று மென்னக் கைவிடுதல்காரியமோ
வன்னலே யென்று வருந்துநாளெந்நாளோ. (௬)

ரின் றுடைகாறு விமலாபராஞ்சோதி
பன்றுயாவாவென் றரற்றுநாளெந்நாளோ. (௭)

லைத்து செய்தாலு மென் பணிபோய் நின்பணியா
ளைநீதவாவென்றுவருந்துநாளெந்நாளோ. (௮)

பல்பிறவினைஞன் பழம்பொருளே யின்றமுதக்
ண்கொள்ளா னென்னைவுங் கைகுவிப்ப தெந்நாளோ.

பொங்கேதமான புழுக்குமெல்லாந்திரவிநப
செங்கேகபெருங்கேயென் றிரங்குநாளெந்நாளோ (௧௦)

டலின்படைகண்டஞ்சுபோற் கண்ணீராறுக
டல்வெதும்பிமூர்ச்சித் துருகுநாளெந்நாளோ. ( )

லர்க்கேதன் முகஞ்சருகாய்ப் போனேனிற்காண
வைபிக்கவென்றேங்கி யழுங்குநாளெந்நாளோ. (௧௨)

புன்னீர்மையாளர் புலம்புமாபோற்புலம்பிக்
கண்ணீருஞ்சம்பலியுங் காட்டுநாளெந்நாளோ. (௧௩)

போற்றேயென் றுமென்னைப் புந்திசெய்யும்வே
தனைக்கேல், காத்தேறுற் றேனென் றரற்றுநா ளெந்நா
ளோ. (௧௪)

பொய்ம்முடங்கும் பூமிசில பொட்டலாய்ப்போகமலங்
கைமுடங்க நான் கனாக் கட்டறுவ தெந்நாளோ.()

சற்குணத்தைப் பொன்றவஞ்சச் சாரர்கள்தகைகே
வாய், நற்குணத்தார் கைநோக்கி நான்றிரிவதெந்
நாளோ. (௧௬)

நாட்டமாமாயைச் சுழலிக்கியந்தரமே
விட்டனையோவென்று வியக்குநாளெந்நாளோ. (௧௭)

அன்பர்நெறி.

அத்துவாவெல்லா மடங்கச்சோதித்தபடிச்
சித்தருவாய்நின்றார் தெளிவறிவதெந்நாளோ. (௧)

மூச்சற்றுச்சிந்தை முயற்பெற்ற மூதறிவாய்ப்பேச்
சற்றோர்பெற்றவொன்றைப்பெற்றிடுநாளென்னாளோ.

கோட்டாலையான குணமிறந்தநற்குணத்தோர்
தேட்டாலேதேடுபொருள் சேருநாளென்னாளோ. (௩)

கெடுத்தேபகைத் தவத்தைக் கேடிலாவானந்தப் படு
த்தேதா ரடுத்த பொருட் கார்வமுவப்பதெந்நாளோ.

கற்கண்டாலோடுகின்றகாக்கைபோற்பொய்ம்மாய
யச், சொற்கண்டாலோடுமென்பர் தோய்வறிவதெந்
நாளோ. (௫)

பொய்த்த நூலங் கல்வியுநோ வேடமெல்லா மோட
விட்டு, சித்த மொன்றுஞ் சோராச் செயலறிவ தெந்நா
ளோ. (௬)

சுற்றச் சமயக் குறும்படர்க ளற்றபோத, மற்றவர்க
ட்கற்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ. (௭)

க்கமிட்டெப்பாழாஞ் சமயக்குதர்க்கமிட்டு
ற்குமவர்கண்டவழி நேர்பெறுவ தெந்நாளோ. (௮)

தியவே தாந்தமுதன் மிக்க கலாந்தவரை, யாறுமு
ர்க் கோருணர்வுங் கன்பு வைப்ப தெந்நாளோ.

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்து
கொண்டநெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற் கொண்டிருப்ப தெ
ந்நாளோ. (௰)

பாக்கியங்களெல்லாம் பழுத்தமனம்பழுத்தோர்
நோக்குந்திருக்கூத்தை நோக்குவதெந்நாளோ. ( )

எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந்தபோதன
ர்கள், செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தை வைப்பதெந்
நாளோ. (௧௨

அறிஞருரை.

திருவிலனுப் தியாகி யென்ற திருப்பாட்டின், பெ
மையக் கண்டனைந்து பேச்சறுவ தெந்நாளோ.(௧)

அற்றவர்கட் கற்றசிவ னாமென்ற வந்தமிலா
முற்றுமொழி கண்டருளின் மூழ்குநா ளெந்நாளோ.

தானென்னை முன்படைத்தா னென்ற தகவுரையை, நானென்று வுண்மைபெற்று நாமுணர்வ தெந்நாளோ. (௫)

என்னுடைய தோழனுமா மென்ற திருப்பாட்டின்
னன்னெறியைக்கண் டிணைதாஞ்செய்வ தெந்நாளோ.

ஆருடனே சேருமறி வென்றவவ் வுரையைத்
தேரும்படிக் காருடனாஞ் சேருநா ளெந்நாளோ. (௬)

உன்னின்று னின்றென்ற வுறுமொழியா லென்னிலையைத்
தன்னினுன்னி நன்னெறியைச் சாருநா ளெந்நாளோ

நினைப்பறவே தானினைக்கே னென்றதிலேயாய்
மனத்தாமப் பொருளி லாழுநா ளெந்நாளோ. (௭)

சென்றுசென்றே யணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாகி, நின்றாவிடு மென்றநெறி நிற்குநா ளெந்நாளோ. (௮)

ஆதியந்த மில்லா வரியபரஞ் சோதியென்ற
நீதிமொழி கண்டறிவாய் நிற்குநா ளெந்நாளோ. (௯)

ஏதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தே னென்ற நெறியுடையான் சொல்லினிலே நிற்குநா ளெந்நாளோ. (௰)

...ரைபற்றலிர்போற் றெளியவெனத்தேர்ந்த
...னைபற்றியுற்றல் கொடுக்குநாளெந்நாளோ. (௧௧)
...றியாவுறிவி லவிழ்ந்தேறுவென்ற
...றியாமுணர்வுணர்ந்து நிற்குநாளெந்நாளோ. (௧௨)
...னைக்குணியென்று மியற்கையாய்ப்பின்னு
...கைக்குறுமென்ற வுறுதிகொள்வாளெந்நாளோ.
...அறிவை யறிவதுவேயாரும்பொருளென், றறுதி
...ர்ன்ன வுண்மையின் யோருநா ளெந்நாளோ. ()

நிற்குநிலை.

...ன்னினைபோலப் பரமன்பானின்றதிற
...ண்ணியருளாசி யிருக்குநாளெந்நாளோ. (௧)
...றிவோடறியாமை யற்றதினூடே
...றிவிலறிவர்து கூடுநாளெந்நாளோ. (௨)
...செல்லாண்மனத்தாற் றெடாச்சம்பூரணத்தி
...னைநிலையாய் நிலைநிற்பதெந்நாளோ. (௩)
...சந்திரின் முன்மதியக் தேசடங்கி நின்றிடல்போ
...கணொர்தாவி லடங்குநா ளெந்நாளோ. (௪)
...னடக்கும் வளிபோலவின்புருவாய்
...றடக்கும் குறிப்பறிவதெந்நாளோ. (௫)
...ப்பரிபூரணசருவைச் சிற்சுகனூர்பூரணத்தி
...வெளிடைப்பா யவிழநாளெந்நாளோ (௬)

தூயவறிவான சுகரூபசோதிதன்பா ற்
றீயினிரும்பென்னத் திகழுநாளெந்நாளோ. (௭)

தித்தனையாக்கர்ப்பூர தீபமெனநான்கண்ட
சோதியுடனொன்றித் துரிசறுவதெந்நாளோ. (அ)

ஆராருங்காணாத வற்புதனார்பொற்படிக்கீழ்
நீரார்விழல்போ னிலாவுநாளெந்நாளோ. (கூ)

எட்டத்தொலையாத வெந்தைபிரான்சந்நிதியில்
பட்டப்பகல்விளக்காய் பண்புறுவதெந்நாளோ. (கo)

கருப்பு வட்டை வாய் மடுத்துக் கண்டார்நாய்போல
விருப்பு வட்டா வின்புருவை மேவுநாளெந்நாளோ.

துச்சப்புலனாற் சுழலாமற்றண்ணருளா
லுச்சிக்கதிர்ப்படிக மொவ்வுநாளெந்நாளோ. (கஉ)

இம்மாநிலத்தி லிருந்தபடியேயிருந்து
சும்மாவருளைத் தொடருநாளெந்நாளோ. (கந)

தானவனுந் தன்மையெய்தித்தண்டமென வண்ட
மெங்கு, ஞானமதயானை நடத்துநாளெந்நாளோ. ( )

ஒன்றிரண்டி யில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்ளதுவாய், நின்ற சமத்து நிலை நேர்பெறுவ தெந்நாளோ.

...ரசமதலாமற் பதியிற்கலவாமல்
...மாவெல்சமத் துமுத்தி வாய்க்குநாளெந்நாளோ. (௧௬)

...சிற்றறிவுமெள்ளச் சிதைந்தெம்மான்பேரறிவை
...பற்றறியாவண்ணமறிந் தோங்குநா ளெந்நாளோ. ()

...தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரினவை யாமறிவென்
...றெந்தையுணர் வேவடிவா வெய்துநாதென்றோ. ()

...போக்குவர வற்றவெளி போனிறைந்த போதநிலை
...க்கமறக்கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ. (௧௯)

...ரன்பாலுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்றவந்த
...பின்பாவம் போயதுவாய் மேவுநாளெந்நாளோ. ()

...பாடாமேதநாறுவாய் மாயாதேயெங்கோவை
...ரடாமேதநாடி நலம்பெறுவதெந்நாளோ. ௨௧)

ஆடலையே காட்டியெம தாடலொழித் தாண்டான்
...பாற், றுடலைமேற் சூடித் தழைக்குநாளெந்நாளோ.

...மலொடுகிழில்லாத வித்தகனார்தம்முடனே
...லொடுநீர்போற்கலந்து பண்புறுவதெந்நாளோ. ()

...றியாதறிந்தெமையா ளண்ணலைநாமாகக்
...றியாதவண்ணங் குறிக்குநாளெந்நாளோ. (௨௩)

ஓராமன் மந்திரமு மூன்றுமனப் பூசையுமாய்ப்
பாராமற் பார்த்துப் பழகுநாளெந்நாளோ. (௨௫)

என்பற்று மென்றென் றெவைபற்றும் பூரணமாம்
அன்பற்று மன்போன் மருவுநாளெந்நாளோ. (௨௬)

ஆண்டான்வெளி யளிக்கவறிவாலறிவைத்
தாண்டாமற் றாண்டிநிற்க லென்றுநாளெந்நாளோ. ( )

ஆணைவைத்தே தாடத் தனிபரமானபடி மெய்ஞ்ஞானக்
காணுமின்றே டக்கருணைதந் தாருநாளெந்நாளோ. ( )

ஸ்ரீ ஐம்பிரிந்தோர்கூடுநெற்குபாயம்.

கன்மநெறிதப்பிற் கடுநரகென் றெங்கோனு
நன்மைதருஞானநெறி நாமணுகுவதெந்நாளோ. (௧)

ஞானநெறிதவறா தண்டவருப்பதற்கு
வானமுந்திறல்குமெனை வசப்படுவதெந்நாளோ. (௨)

பன்மார்க்கமான பலவுபாட்டீடறுமொரு
சொன்மார்க்கமன்றி நாலறுநாளெக்காலமோ. (௩)

அத்துவிதமென்ற வாக்கியத் தொடர்புணர்ந்து
சுத்தவியல்நிறைந் தொடருநாளெந்நாளோ. (௪)

தேட்டமுற்றுதனக்காலே கேடிலாநாதப்பதமும்
வாட்டமறவமைக்கு வாய்க்குநாளெந்நாளோ. (௫)

...ன்னதிரா வென்பதற வெல்லிடமு மென்னுஞான்
...ன்னிதிபாக் கல்லே கிட்டை சாதிப்ப தெந்நாளோ.

...ப்பிரா மென்று ணபேவெல்லான் றுண்டாகா
...கப்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழுநாளெந்நாளோ. ( )

...ச்சமயமாறி முழுதுடைக்கண்டாகா
...ந்திதானைதனிவல் தாவென்பதெந்நாளோ. (அ)

...ல்லைநிறை பூரணமா மெங்கைதயுரு வென்றிசைந்த
...ல்லடியுக்குள்ளே யடங்குநாளெந்நாளோ. (௯)

...நிந்ததெல்லாஞ் சிவபூரணமாக
...நிந்தவாழ்ந்தி வணங்குநாளெந்நாளோ (௧௦)

...ங்கிபமாய்வின்றுநி தானேஞானக்கினியா
...ரங்குமியேபாசவுணர் வற்றிடுநாளெந்நாளோ. (௧௧)

...னமுர்த்தங்க ளறவகண்டாகாரசிவ
...மைசெய்யமன பொருந்துநாளெந்நாளோ. (௧௨)

...ச்செழுத்தி னுண்மை யறவானவப்பொருளை
...ஞ்சழுத்திபொன்றுவி நிற்குமதெந்நாளோ. (௧௩)

... அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிரு மானபிரான் றன்னடி
...ம, வெவ்வுயிரு மென்று பணி யஞ்செய்வதெந்நா
...ளோ, (௧௪)

தேசிகர்கோனான திறன்மவுனிநந்தமக்கு
வாசிகொடுக்க மகிழுநாளெந்நாளோ. (௧௫)

குருலிங்கசங்கமமாக்கொண்டதிருமேனி, யருமைய
மென்றன்புற் றருள்பெறுவதெந்நாளோ. (௧௬)

காண்பேனோவென்கண்ணி.

இந்திக்குந்தோறுந் தெவிட்டாவமுதேயென்
புந்திக்குணீதான் பொருந்திடவுங்காண்பேனோ. (௧)

கேவலத்தினான் கிடந்து கீழ்ப்படா தின்பவருட்
காவலன்பா லொன்றிக்கலந்திடவுங்காண்பேனோ. ()

துரியங்கடந்த வொன்றே தூவெளியாய்நின்ற
பெரியநிறைவே யுனைநான் பெற்றிடவுங்காண்பேனோ.

மாசற்றவன்பர்நெஞ்சே மாறாதபெட்டகமாத்
தேசுற்றமாமணிநின் றேசினையுங்காண்பேனோ. (௪)

மாயாவிகார மலமகலவெந்தைபிரா
னேயானுபூதி நிலைபெறவுங்காண்பேனோ. (௫)

பொய் யுலகும் பொய்யுறவும் பொய் யுடலும் பொய் யெனவே, மெய்யநினை மெய்யெனவேமெய்யு டனே காண்பேனோ. (௬)

வாலற்றபட்டமென மாயா மனப்படலங், காலற்று
வீழவுமுக் கண்ணுடையாய் காண்பேனோ. (௭)

டன்றும் புறம்பு மொருபடித்தாய் நின்று சுகங்கொ
ண்ணும்படிக்கிறை நீ கூட்டிடவுங்காண்பேனோ. (௮)

காட்டுகின்றமுக்கட் கரும்பே கனியேயென்
ாட்டமெல்லாந் தீரவுன தாடலையுங் காண்பேனோ.()

ங்காமற் றாங்கிச் சுகப்பெருமானின்னிறைவி
ீங்காமனிற்கு நிலைபெறவுங்காண்பேனோ. (௧0)

மாதவுரானிதனை வான்கருணையால்விழுங்கும்
போதலுமாரேநின் பொன்னடியுங்காண்பேனோ. ()

சட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசால
ாட்டமறவெள்ளைதசுத்தஞான வெளிகாண்பேனோ. ()

மன்றுமேவாழ்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக்
குன்றேநின் றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங் காண்பேனோ. ()

பொய்யென் றறிந்துமெமைப் போகவொட்டாதை
யவிர்த, வையங் கனமபக்க மாற்றிடவுங்காண்பேனோ.

சாதிநூல் கல்ல சமயநெறிய மின்னைபுன்னளித்திரிந்
மெழு மொத்தருந் திக்கை லாக்காண்பேனோ. ()

என்செயிது மெல்லெயறிது மொளவினையால் வே
லையன்பா, வின்மெயமெல் தான்று மினாயு லாக்கா
ண்பேனோ. (௧௬)

எள்ளத்தனைவு மிரக்கமிலாவன்பாவி
யுள்ளத்துமென்னை யுளானிடவுங்காண்பேனோ. (௧௭)

வஞ்சகத்தாக் காலயமாம் வல்வினையே ஞெசெறிபே
னெஞ்சகத்தி லேயாநீ நேர்பெறவுங் காண்பேனோ ()

தொல்லைப்பிறவித் துயர்கெடவுமென்னைதபிரான்
மல்லற்கருணை வழங்கிடவுங்காண்பேனோ. (௧௯)

வாளாருங்கண்ணார் மயற்கடல்வீழ்ந்தேனைத்
றுளாகவென்னை யருள்செயவுங்காண்பேனோ. (௨௦)

பஞ்சாய்ப் பறந்துநெஞ்சப் பாவியைநீ டவிமையா
வஞ்சாதேயென் றின்னருள் செயவுங்காண்பேனோ. ()

ஆடுகறங்காகி யலமந்துழன்றமனம
வாடிமெலிவையாநீ வாவெனவுங்காண்பேனோ (௨௨)

கிட்டாக்கொளிய சிவமேயென நினைந்தேயன்
மட்டற்றவானைமக் கறவுங்காண்பேனோ. (௨௩)

ஒன்றினுந்துணைர்ந்த பூரணத்திலொன் றேநின்
றன்மையொடு சார்ந்தவருள் சார்ந்திடவுங் காண்பேனோ.

ஒடுக்கருக்கொடாமிக்க வொன்றுணர்வே தோற்றமின்றிக்
கூடும்படிக்கெறி கூட்டிடவுங் காண்பேனோ. (௧௬)

வக்காணமன்றான் மதிப்பரியாய்நின்னருளை
நேராகவுமேதெனவிற்று மன்னறிவு காண்பேனோ. ( )

இவ்வுடம்புநீக்குமுன்னே யெந்தாய்கேளின்னருளா
மவ்வுடம்புக்குள்ளே யவதரிக்கக் காண்பேனோ. (௧௭)

நித்தமாயொன்றாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குணமாஞ்
சுத்தவெளிவெளியாய்த் தோன்றிடக் காண்பேனோ.

கள்ளிருந்த போனக்குருத்தேயென் கண்ணேயென்
றுள்ளிருந்த போதைப் பெருகிடவுங் காண்பேனோ.

அத்தாவிமலா வருளானாவானந்தா, சித்தாவெனக்
கருணையருள் செய்திடவுங் காண்பேனோ. (௨௦)

வினைபிறந்திரளா லாசைத்திறனுள செய்யுந்
சாவேனெனிறைதன் கருணைபெறக் காண்பேனோ. (௨௧)

சட்டையொத்தவிவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னேநான்
சகச, நிட்டையைப் பெற்றையா நிருவிகற்பங் காண்
பேனே. (௩௨)

எல்லாந்தெரியுமிறைவாவென் னல்லவெல்லாஞ்
சொல்லாமுனீதான்றொருத்திரங்கக் காண்பேனே. ()

அண்டபகிரண்ட மனைத்துமொரு படித்தாக்
கண்டவர்கள்கண்ட திருக்காட்சியையுங்காண்பேனே

ஊனிருந்தகாய முடனிருப்ப வெந்தைநின்பால்
வானிருந்தவென்னவுநான் வந்திருக்கக்காண்பேனே.

தினையத்தனையுந் தெளிவறியாப்பாவியே
னினைவிற்பரம்பொருணீநேர்பெறவுங்காண்பேனே. ()

துன்பமெனுந்திட்டனைத்துஞ் சூறையிடவையாவே
யின்பவெள்ளம்வந்திங்கெதிர்ப்படவுங்காண்பேனே

ஆகாதோவென்கண்ணி.

கல்லாதநெஞ்சங் கரைந்துருகவெத்தொழிற்கும்
வல்லாய்நின்னின்பம் வழங்கினலாகாதோ. (க)

என்னையறிய வெனக்கறிவாய் நின்னருணின்
றன்னையறிந் தின்பநலஞ் சாரவைத்தா லாகாதோ. ()

பொய்ம்மையமே யானபுரைதீர வெந்தையின்ப
மெய்ம்மையம்வந் தென்னை விழுங்கவைத்தலாகாதோ.

மட்டிலாச்சிற்சுகமாம் வாழ்வேநின்னின்பமயம்
சிட்டர்போல்யானருந்தித் தேக்கவைத்தாலாகாதோ.

அத்தாநின்பொற்று ளடிக்கேயனுதினமும்
பித்தாக்கியின்பம் பெருகவைத்தாலாகாதோ. (௫)

மெல்லியலார்மோக விழற்கிறைப்பேனையாநின்
னெல்லையிலானந்தநல மிச்சித்தாலாகாதோ. (௬)

சுட்டழகாயென்னுமனஞ் சூறையிட்டானந்தமயக்
கட்டழகாநின்னைக் கலக்கவைத்தா லாகாதோ. (௭)

சோதியேநந்தாச் சுகவடிவேதூவெளியே
ஆதியேநின்னை யறியவைத்தாலாகாதோ. ௮)

நேசஞ்சிறிதுமிலே னின்மலனேநின்னடிக்கே
வாசஞ்செயவிரங்கி வாவென்றாலாகாதோ. (௯)

என்னறிவுக்குள்ளே யிருந்ததுபோலையாவே
நின்னறிவுனின்னுடன்யா னிற்கவைத்தாலாகாதோ

ஆதிப்பிரானென்பன் னல்லிருளகலச்
சோதிப்பிரகாசமயந் தோன்றுவித்தலாகாதோ. (௧௧)

ஆசைச்சுழற்கடலி லாழாமலையாநின்
நேசப்புணைதந்தா ளிறுத்தலாகாதோ. (௧௨)

பாசங்களெல்லாம் பஞ்சாகச்செஞ்சேவே
வீசவெனைவாவென் றிரங்கலாகாதோ. (௧௩)

ஓயாவுள்ளன்பா யுருகிவாய்விட்டரற்றிச்
சேயாகியென்னைநின்னைச் சேரவைத்தலாகாதோ.

ஆதியாம்வாழ்வா யகண்டிதமாய்நின்றபரஞ்
சோதியேயென்னைத் தொழும்பனென்றலாகாதோ. ()

மின்னைக்கண்ட விழிபோற்பரஞ்சோதி
கண்ணைநின்னிறைவைக் காணவைத்தலாகாதோ.

சோரமற்சேர்க்கின்றசின்மயனேவிஸ்மயத்தைப்
பாராமற் பாரென்னீ பருகவைத்தலாகாதோ. (௧௭)

கண்ணாடிபோலவெல்லாங் காட்டுந்திருவருளை
உண்ணாடியையா வுருகவைத்தலாகாதோ. (௧௮)

மூலவிருள்கால்வாங்க மூதறிவுதோன்றவருட்
கோலம்வெளியாக வென்னைக் குறிவித்தலாகாதோ.()

சாற்றரியவின்பவெள்ளந் தாக்குமறி வீழ்ந்தொக்கி,
ழுந்தழுந்து மென்னவதி லுண்மைசொன்று லாகா
ந்தா. (௨௦)

றிவுக்குவித்திரண்டு கண்ணருவிபெய்பவரு
பதின்றட்டுமே படிமையின்றுவாகாதோ. (௨௧)

இல்லையோவென் கண்ணி.

றாவதெரியா தெய்வமறைந்தவல்விருளை
ந்தீக்கவொரு ஞானவிளக்கில்லையோ. (௧)

வனியற்றின்ற பகைநப்பறவென்கன் றுன்
ளவியொத்த சோதியின்ப வாரியெனக்கில்லையோ. ()

ாம்பாலறிவதற வெம்பெருமான்யாதுமின்றிச்
ம்பாவிருக்கவொரு சூத்திரந்தானில்லையோ. (௩)

ர்க்குக்கடையானே ஞதாரின்னிலைபம்பம்
வாய்க்கும்படியினியோர் மந்திரந்தானில்லையோ. (௪)

ஞகரிற்கு முனைர்வைமறந்தைதயாரீ
ளைகீற்கவொரு தந்திரந்தானில்லையோ. (௫)

குல் துயம்பத்த மகன்டவற வோனான்
ந்தும்படியெனக்கோர் போதனைதானில்லையோ. ()

வேண்டாவோவென்கண்ணி.

கண்டவடிவெல்லாநின் காட்சியென்றேகைகுவித்துப்
பண்டுமின்று நின்றஎன்னைப் பார்த்திரங்க வேண்டா
வோ.

வாதனையோடாடு மனப்பாம்புமாயவொரு
போதனைதன்னையா புலப்படுத்தவேண்டாவோ (௨)

தன்னையறியத் தனியறிவாய்நின்றருளு
கின்னையறிந்தென்னறிவைநீங்கிநிற்கவேண்டாவோ.()

அள்ளக்குறையா வகண்டிதானந்தமெனும்
வெள்ளமெனைக்கையா வெளிப்படுத்தவேண்டாவோ.()

அண்டனேயண்டரமுதேயென்னாருயிரே, தொண்
டனேற்கின்பந் தொகுத்திரங்க வேண்டாவோ. (௫)

பாராதேநின்று பதையாதேசும்மாதான்
வாராயெனவும் வழிகாட்டவேண்டாவோ. (௬)

நல்லறிவேயென்கண்ணி.

என்னிறைந்த மேன்மைபடைத் தெவ்வுயிர்க்குமெ
வ்வுயிராய்க், கன்னிறைந்தமோனநிலைகாணவா ந
ல்லறிவே. (௧)

த்தா னாமென் றடக்கைதரா மென்னவென் றுஞ்
த்தா லுண்மைதனைச் சாரவாநல்லறிவே. (௨.)

ழுந்து மின்று மென்று நிறை யற்புதனார்பொற்பறிந்து
பங்கயத்துள் வண்டாய்ப் பயன் பெறவாநல்லறிவே.

ன்றோ றென்னவிந்தக் காசினிவாழ் வத்தனையுந்
தோன்ற வருள்வெளியிற் றோன்றவா நல்லறிவே. (௩)

பலவகைக்கண்ணி.

ன்றே கேட்டிலையோ வென்செயலோ வேதுமிலை
நல்லராசு நாடாகித் தத்துவங்கூத்தாடியதே. (க)

பண்டொருகா லின்பாற் பழக்கமுண்டோ வெந்
தைதனைக், கண்டொருகாற்போற்றக் கருத்துங்கருதி
யதே. (௨)

வேறு.

கண்டனவே காணுமன்றிக் காணுவோ காணுவென்
கொண்டதுவே னெந்தைதனைக்கூடுங்குறிப்பினையே.

ல்லா லடியில்வளர் கற்பகமே யென்னளவோ
பொல்லாவினைக்குப் பொருத்தந்தான்சொல்லாயே.()

தப்பிதமொன் றின்றியது தானாக நிற்கவன்மை யதெ
ப்பிரம மல்லவெல்ல செல்லியது நொட்டனவே (௫)

வேறு.

பாரார நெஞ்சனிவன் வஞ்சனென்றே வாய்திறந்து
பேசா மௌனம் பெருமான் படைத்ததுவே (௬)

கற்பதெல்லாங் கற்றேமுங் கன்றுடையாய் பின்ப
லிவாய், அற்பதுங் கற்றனரே நிருவிகற்பமானதுவே. (௭)

முன்னையில்கன்ம முயன்றானிவனென்றே
யென்னையினிவெந்தா யிரக்காதிருந்ததுவே (௮)

வேறு.

நெஞ்சகம்வேறுநீ நின்றக்கட மென்றுமென் றுயவஞ்
சகநுமன்ப மெந்தாய் வாய்க்குமா றெவ்வாறே (௯)

வேறு.

பன்னாட்கடோறும் பார்த்தபுனல்போ லுலகை
நுள்ளப்பார்த்த னுடையாயென்செய்வேனே (௧0)

முன்னினைக்கப் பின்மறந்த முடைவிருள நோக்கிலே
நென்னினைக்க வேண்டுதல வன்மைத பெருமானே.

வல்லாளா போறுநின் வான்கருணை யென்னிடத்தே
யில்லாதே போனதென்னை யவன்னாருயிர்வேலே. (க௪)

வேறு.

மாக்குமனமுற மயலுற்ற வென்றனிற்கினே
சேர்க்குமவுனயிர்த றாலறிவிலிருண்டாமோ. (கரு)

நூன்றுப்பல்லவா புலகமெல்லாந் தானேயாய்
நின்றவையாவென்னே நீக்கற்கெளிதாமோ. (கசு)

ஆகித்தனியே யருமருந்தே யென்றன்னை
தீவிபமைந்திண்பம் பொருந்தாற்குமாதமோ. (க[illegible])

எத்தனை பெரியின் விளையாட் டொடுத்ததைய விவ்வ
லலிலை, சொந்தனையு மொன்று மறியுமாலமோ. ()

தேவொசென்றியமென் மேயாயிர்த்திருந்தான்
றூடனையபட்ட தயர் கூறக்கொளிதாமோ. (கள)

வேறு.

பற்றினைநப் பற்று மென்றாய் பற்றாவிட்டாக்கே
லைத்தி, ஆற்றாகி நெஞ்சாருனை யொளத்தில்லைதெப்
படியோ (கஅ)

அப்பென வென்றேநின் றனனையெனக்குக் காட்
டாமல், பொய்ப்புவியை மெய்யெனத் புகழ்க்கேவைத்த
தென்னோமே (க௯)

காலால் வழிநடவுங் காலத்தே கண்முன்னேத்தாற்
போமென் றெனதறிவிற் போந்தறிவாய் நில்லாயோ. ( )
தன்னரசாட் டாகுஞ் சடசாலமூர்த்திமிசை
யென்னரசே யென்னை யிறையாக நாட்டினையோ. ( )

வேறு.

திங்களமுதாமென் றிருவாக்கைவிட்டாசே
பொங்குவிடமன்ன பொய்ந்நூல்புலம்பேறே. (உ௨)
உன்னையுன்ன வெண்ணியெடுத் துள்ளிழுங்கு நின்னு
ணினைவை, பின்னைபின்னங்காணு மெங்காயசுழல்
வேறே. (உ௩)

ஆராவமுதன்ன வானந்தவாரியென்பார்
ரூராமலையாநீ துள்ளிவிடவந்ததென்றே. (உ௪)

நின்றநிலை,

நின்றநிலை யெயநிலை பாவைத்தானந்த
நிலைதானே நிருவிகற்ப நிலையுமாகி
யென்றுமழியாதவின்பவெள்ளந்தேங்கி
யிருக்கவென்னைத் தொடர்ந்துதொடர்ந்திழுக்குமந்
தோ. (௧)
இருக்காதிமறைமுடிவுஞ்சிவாகமாதி
யிதயமுங்கைகாட் டெனவேயிதயத்துள்ளே

பாடுகின்றபனுவல்.

பொருக்கமெய்யுணர்ந்தவர்கட்கெக்காலுந்தா
னொழியாதவின்பவெள்ளமூலவாரிதிற்கும். (உ)

சுற்றமெங்கெட்டதாங்கானையேதாக்காகக்
கட்டபட்டபென்றருட்டுதற்கோ கல்லாலெம்மான்
குற்றமறச்சைகாட்டுங்கருத்தைக்கண்டு
குணக்குறியற்றின்பநிட்டைகூடவன்றோ. (ந)

பாடுகின்றபனுவல்.

பாடுகின்றபனுவலோர்க
டேடுகின்றசெல்வமே.
நாடுகின்றஞானமன்றி
லாடுகின்றவழகனே. (க)

அத்தனென்றநின்னையே
பத்திசெய்துபனுவலால்
பித்தனின்றுபேசவே
வைத்ததென்னவாரமே. (உ)

சிந்தையன்புசேரவே
நைந்துநின்னைநாடினேன்
வந்துவந்துளின்பமே
தந்திரங்குதாறுவே. (ந)

அண்டரண்டம்யாவுநீ
கொண்டுநின்றகோலமே

தொண்டர்கண்டுசொரிகணீர்
கண்டநெஞ்சுகரையுமே. (௪)

அன்னைபோலவருள்மிகுந்த
மன்னுஞானவரதனே
என்னையேயெனக்களிக்க
நின்னைபானுயிலைவனே. (௫)

ஆனந்தக்களிப்பு.

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதியனாதியுமாகி எனக்
கானந்த மாயறி வாய்நின் றிலங்குஞ்
சோதிமௌனியாய்த்தோன்றி அவன்
சொல்லாதவார்த்தையைச்சொன்னாண்டிதோழி
சங்கர சங்கர சம்பு.
சொன்னசொல் லேதென்று சொல்வேனென்னைச்
சூதாய்த் தனிக்கவே சும்மா விருத்தி
முன்னிலையேதுமில்லாதே
முற்றச்செயுமேயென்னைப் பற்றிக்கொண்டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨)

பற்றிய பற்றறவென்னை தன்னை
பற்றச்சொன்னானென் பற்றிப்பார்த்த விடத்தே

பெற்றதை யேதென்று சொல்வேன் சற்றும்
பேசாத காரியம் பேசினன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௩)

பேசா விடும்பைகள் பேசிச் சுத்தப்
பேயர்க ளாகிப் பிதற்றித் திரிந்தேன்
ஆசா பிசாசைத் துரத்தி ஐய
னடியிணைக்கீழே யடக்கிக்கொண்டாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௪)

அடக்கிப் புலனைப் பிரித்தே அவ
னறிய மௌனியி னன்னைப வளர்ந்தேன்
மடக்கிக்கொண் டானென்னைத் தன்றாட் சற்றும
வாய்பேசா வண்ண மரபுஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௫)

மாயைக்கொடுத்தனன் கெட்டேன் இத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லிடின் வாழ்வெனக்கில்லை
நேயபுருட னுமல்லன் என்னைக்
காக்குந் தில்லைக் கடவுள்தான் பின்னை
சங்கர சங்கர சம்பு. (௬)

கட்டின் மடைவிண்ட தென்ன இரு
கண்களுமானந்தக் கண்ணீர்சொரிய
உடலும் புளகித மாக அன
ன்ன முருக வியாபகஞ்செய் தாண்டி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௭)

உள்ளது மில்லது மாகி ஒன்
றுணர்வது வாயுன் னுணர்வுடனெல்லாம்
தன்னைச் சொல்லியென் னையன் என்னைத்
தானாக்கிக் கொண்ட சமர்த்தைப்பார் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு (௮)

பாராதி பூதநீ யல்லை உன்னைப்
பாரிந்திரியங் கரணநீ யல்லை
யாராயுணர்வுநீ யென்றான் ஐய
னன்பா யுரைத்தசொல் லானந்தந் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௯)

அன்பருக் கன்பான மெய்யன் ஐய
னானந்த மோன னருட்குரு நாதன்
தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத்
தாவொதிக் கேன்மனந் தானிறந் தேனே
சங்கர சங்கர சம்பு. (௧0)

இறப்பும் பிறப்பும் பொருந்த எனக்
கெவ்வண்ணம் வந்ததென் றெண்ணியாம் பார்க்கின்
மறப்பு நினைப்புமாய் நின்ற வஞ்ச
மாய மனத்தால் வளர்ந்தது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு

மனமே நல்லவெனக் கன்றோ தெய்வ
மௌன குருவாகிவந் துனைகாட்டி

னைதாம் பணியற போற்றி — அவ
னின்னருள் வெள்ளத் திருத்திவைத் தாண்டி.
சங்கர சங்கர சம்பு. (க

அருளாக நிலையப்பா வென்றான் — அதை
யாராயாதே சுட்டியென் னறிவாலேபார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லாற் — கண்ட
வென்னையுங் கண்டில னென்னேடி தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கங)

என்னையுந் தன்னையும் வேறா — உள்ளத்
தெண்ணாத வண்ண மிரண்டற நிற்கச்
சொன்னது போலொரு சொல்லை — அந்தச்
சொல்லால் விளைந்த சுகத்தையென் சொல்வேன்
சங்கர சங்கர சம்பு. (கச)

வினையுந் தெய்வத்த ருளி — அந்த
வெட்ட வெளிக்குள்ளே நட்ட விருளான்
வளைமைக் களைந்துவிடப் பார்த்தேன் — ஐயன்
தனையன்றி வேறொன்றுங் கண்டிலன் தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (கரு)

கண்டார்க் கருணைப்புரி கார்க்கவே — திரு
வண்ணமு மெல்லவுங் கண்டோர் தமிழுள்
தொண்டர்க்குப் போறுதும்போறும் றிதிற்
குணமோது சுகமேது குறிப்பில தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு.

நலமேது மறியாத வென்னைக் காத்த
நாதாந்த மோனமா நாட்டத் தோடுஞ்
சலமேது மில்லாமை மெய்யா வல்லான்
ஞானாசிரியன் றயவி னிற்கின்றேன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு.

தாக்குமல் லானந்த சோதி அறு
தன்னிற் சிறிய வென்னைத் தன் னருளாற்
போக்கு வரவற் றிருக்குஞ் சுத்த
பூரண மாகின்றேன் புதுமைகாண் மின்னே
சங்கர சங்கர சம்பு. (கஅ)

ஆக்கை யளித்தாக் கடைக்குந் தொழி
லத்தனை வைத்தெமை யாக்கினை யுடைய
தாங்கு நிற்குஞ் சமர்த்தன் உன்பா
சாவியை நிந்திக்கத் தக்கது தோழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (க௯)

சிந்தை பிறந்தது மாங்கே அந்தச்
சிந்தை யிறந்தது தெளிந்தது மாங்கே
எந்த நிலைகளு மாங்கே கண்ட
யான்று மிரண்டற் றிருந்தது மாங்கே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உ0)

ஆர்மென் றுயிர்கொன் றுலங்கோ சசி
தானச் சோதி யகண்ட வடிவாய்

தம்பி யினைத்தர கண்டாற் — பின்னா
ரொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨௧)

ன்று மழியுமிக் காயம் — இத்தை
பெறுஞ்சுடு மெய்யென் றிருந்தி ருலகீர்
ன்று மழியாத சீரோ — யம
னேதெனிலக் காற்சொல்ல வுத்தரமுண்டோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨௨)

ண்டோ நனைப்போல வந்தா — மல
மூறித் ததும்பு முடலமெய் யென்று
கொண்டோ ரிறைப்பதில் கையோ — அருட்
கோலத்தை மெய்யென்று கொள்வேண் டாமோ
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨௩)

வெண்டா விருப்பும் வெறுப்பும் — அந்த
மிக்கலைக் காலே வினையுஞ் சனனம்
ஆண்டா றுரைத்த படியே — சற்று
மசையா திருந்துவிட்டா லறிவாகி நெஞ்சே
சங்கர சங்கர சம்பு (௨௪)

திகுரு பிறப்போ வையோ — என்னை
யாளென் றதிபாத வரங்கைத் தத்தில்
தித்தென மத்திரிற் சிக்கி — உன்னா
மாண்பொரு டோற்கவோ வந்தேனுன் — றெழி
சங்கர சங்கர சம்பு. (௨௫)

வந்த வரவை மறந்து மிக்க
மாதர்பொன் பூமிமயக்கத்தி லாழும்
இந்த மயக்கை யறுக்க எனக்
கெந்தைமெய்ஞ் ஞான வெறிவாள் கொடுத்தான்
சங்கர சங்கர சம்பு. (உசா)

வாளாருங் கண்ணியர் மோகம் மய
வாதைக் கனலை வளர்க்குமெய் யென்றே
வேளா னவனுமெய் விட்டான் கண்ணின்
மிக்கோர் துறக்கை விதியென்றே தேறி
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஎ)

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாம் சுத்த
வெளியின்மெஞ்ச னென்னவே வேதாகமங்கள்
மதிக்கு மதனை மதியார் அவர்
மார்க்கத்தின் மார்க்கஞ்சன் மார்க்கமோ மானே
சங்கர சங்கர சம்பு. (உஅ)

துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம் மனத்
தூர்த்துப் பற்றாத சொன்னேன் சனகர்
தன்மார்க்க நீதி திட்டார்தம் அவன்
றனந்த மான சதானந்த மன்றே
சங்கர சங்கர சம்பு.

அன்றென்று மாமென்று முன்போட உனக்
கானந்தம் வேண்டு மதியாகிச் சற்றே

ின்றாற் றொழியு மெனவே மறை
நீதியும் மாறி நிகழ்த்தினன் றோழி
சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ
சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

அகவல்

திருவருண்ஞானஞ்சிறந்தருள்கொழிக்கும்
ருவாயுருவாக்குறைவிலாவிறைவே
ின்றவொன்றேநின்மலவடிவே
ஒன்றாப்பொருளேயுளப்பெருங்கடலே
பாதியுமாதுமானந்தமயமானாய்
சோதியேசத்தேசெந்தாவிலாமுதலே
சீர்மைசெய்வாந்திருவருணைத்
பார்முதலண்டப்பரப்பெலாநிறுவி
ண்டசமுதலாமெண்டருநால்வகை
ரழுபிறவிலிற்றுமேழங்கு
மோருயிர்பாளிபிளிவப்பெருமக்க
வஞ்சுமுதலாமோரைவாக்கையும்
கைமுதலாவளவிற்கற்பகாலமுந்
ன்மைபெருதித்தொன்மைக்கோட
விளைப்பொழுதேனுந்தமக்கெனவற்றிலா
மெய்யுயிர்க்கிரன்வாழ்வமைத்தன
யெவ்வுடலெடுத்தாரவ்வுடல்வாழ்க்கை

இன்பமெனவேதுன்பமில்லையெனப்
பிரியாவண்ணமுரிமையின்வளர்க்க
வாதரவாகக்காதலுமமைத்திட்
டேகமின்றியேநேகநாளென
வறிவுபோலறியாமையிலக்கிக்
காலமுங்கன்மமுங்கட்டுங்காட்டியே
மேலுநரகமுமேதகுசுவர்க்கமும்
மாலறவுருத்தனையேனும்வன்னை
வமையாக்காதலிற்சமயகோடி
யறப்பொருளாதிதிறம்படநிலையிற்
குருவாயுணர்த்தியொருவர்போலனைவரும்
தத்தநிலையேமுத்திமுடிவென
வாதுதர்க்கமும்போதநூல்களு
நிறையிற்காட்டிமெய்ந்நெறியின்றிவபக்க
வங்களாகியன்றன்னையெங்குமாகிச்
சமயாதீதத்தன்மையாகி
இமையோர்முதலியயாவருமுனிவருந்
தம்மைக்கொடுத்திட்டெம்மையாளென
மேவசற்றிருக்கமாசற்றநாட
நலமுங்காட்டினைநானமிலேற்று
நிலையுங்காட்டிநனிநின்னருட்கடனே

வண்ணப்.

தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
தனனந் தனனதந்த தனனந் தனனதந்த
தனனந் தனனதந்த—தனதனதான
—தானதனதனதானதனனு.

அருவென் பனவுமின்றி உருவென் பனவுமின்றி
அகமும் புறமுமின்றி—முறையிறமாது
குறியுங் குணமுமின்றி நிறைவுங் குறைவுமின்றி
மறையொன் றெனவிளம்ப—விமலமதாகி
அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சபலமென்று—னறிவினர்காண
—ஞானவெளியிடைமேவியிராய் (௧)

அனலொன் றிடவெரிந்து புகைமண் டுமிவதன்று
புனலொன் றிடவமிழ்ந்து—படிவிலதாக
கருவும் பொழுதுயர்ந்து சவனம் படுவதன்று
அமர்கொண் டழிவதன்று—இயல்பினதாகும்
அயமென் பதுமன்றி அயமொன் பதுவுமன்றி
அறிவென் பதுவுமன்றி—பெரிதென்றென்னு
—மாருதிமேவதிபாதபடியே. (௨)

திருவென் பதுவுமன்றி பொருளென் பதுவுமன்றி
தெருவுந்தனைமடக்க—வொருமுதலாகு

முளனெதன் பதுவுமன்றி யிலனெதன் பதுவுமன்றி
உலகத் தொடுறவிருந்த—வயன்முதலோர்கள்
எவருங் கவலைகொண்டு சமயங் களில்விழுந்து
சுழலும் பொழுதிரங்கி—யருள்செயுமாறு
—கூறரியசகமாயையறவே. ()

எனவென் பதைதவிழ்க்க வறிவின்றிரளினின்று
மறிவொன் றெனவிளங்கு—முபயமதாக
வறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
வசரஞ்சரமிரண்டி—னொருபடியாகி
எதுசந் ததநிறைந்த தெதுகிந் தனையிறந்த
தெதுமங் களசபங்கொள்—சுகவடிவாகும்
—பாதுபரமதைநாடியபதி. (௨)

பருதங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடந் தனில்விழுந்து—கெடுநினைவாகி
வலையின் புடைமறிந்த மறியென் றவசமுண்டு
வசனந் திரமுமின்றி—யவரிதழூறல்
பருகுந் தொழிலிணங்கி யிரவும் பகலுமின்சொல்
பகரும் படிதுணிந்து—குழலழகாக
—மாலைவகைபலசூடியுடனே. ()

பதுமந் தனைபிசைந்த முலையென் றதையுகந்து
வரிவண் டெனவுழன்று—கலிலெனவாடுஞ்

சிறுகிண் கிணிசிலம்பு புனைதண் டைகண்முழங்கு
மொழிதன் றெனமகிழ்ந்து—செவிகொளாசி
பசுமஞ் சளின்வியந்த பணமுந் திடம்பிருந்து
பவமஞ் சிடவிறைஞ்சி—வரிசையிலாடு
—காலின்பிணைசமுமுடிமயலாய். ( )

மருளுந் தெருளுமற்ற கதியென் பதைமறந்து
மதனன் சலதிபொங்க—விரணமதான
வளிபுண் டலைவளைந்து விரல்கொண் டுறவளைந்து
சுரதஞ் சுகமிதென்று—பரவசமாகி
மருவுந் தொழிலின்மிகுந்து தினமுந் தினமும் விஞ்சி
வளரும் பிறைகுறைந்த—படிமதிசோர
—வானரமதெனமேனிதிரையாய். ( )

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
வரவுஞ் செயலழிந்து—விருமலுமாகி
அசைவுஞ் செறுதலின்றி விழியுஞ் சுடர்களின்று
முரமுங் கலைகளின்று—சரியெனநாடி
மனையின் புறவிருந்த வினமுங் குலைகுலைந்து
கலகஞ் செயவிருண்ட—யமன்வரும்வேளை
ஏதுதுணைபரிகாரமனமே. (க)

ஆகபாடல்-கசருஉ

தாயுமானசுவாமிகள் பாடல்.

முற்றிற்று.

அருள்வாக்கிய அகவல்.

ஸ்ரீமத் இராமலிங்கசுவாமிகளுடைய

மாணாக்கராகிய

அருளைய தேசம்பவர்

மேற்படி சுவாமிகளைத் துதிசெய்தது.

திருவளர்க்கருணைச் செல்வனைத்தூயனை
யொருவருமறியா வொருதனிச்சித்த
நவந்தரும்பதமாய் நாடகநடித்துத்
பவந்தனை நீக்கிப்பரிந்தருள்பராபரன்
எண்ணுளக்கருத்தி லிசைந்தொளி போல
கண்ணிடமெனக்குக் காட்டியகண்ணை
வென்றுமப்பலனா யொப்பிலாப் பொருளைக்
குன்றுபோ னிறைந்த கருணைப்பெருங்குன்ற
மன்னிலைக்கப்பாலயும் வானவர் புகழ்வையேயுஞ்
வின்மையுட்படாத் தனித்திரவியத்துப்
பத்தர்கள் தனையும் பாழ்பட நூறியென்
சிந்தையுட்டுகுந்து செழுஞ்சுடர்ச்சோதி
வின்னொணாஞானம் விளைவித்தபேரொளியை
தொன்மைசேர் விண்ணைக் குறைந்தவிர்சிவனைத்
தாட்டாமரைமலர்த் தாணினைப்பவர்க்குக்
காட்டாவின்பங் காட்டுமதிதியை
வாக்கொடுமனத்தான் மதித்திடரிதை
நோக்கரு திருக்கண்ணருணோக்க
மாற்றரும் பெரும்பண்டமாக்கொண்ட
சோதியாய்விளங்கு துணர்வைத்தோற்றும்

பரவெளிதன்னிற்பதிந்தவென்னுளத்தின்
விரவியவிமேற்கொளும்வெள்ளந்
கட்டிக்கடங்காச்சோதியடியார்
மட்டிக்கடங்கும்வான்பெருங்கருணை
வெல்லைக்கடங்காவேகப்பெருவெளி
தில்லைப்பொதுவிற்றிருநடத்தெய்வம்
வாதவுரெனைத்தையவரிசையாய்விழுங்கும்
சோதவூர்மேவுகர்ப்பூரவிளக்குச்
சுடரையகண்டத்துவெளியெல்லாந்
திகழவொட்டுஞ்சின்மயசாக்ஷி
செழுந்தமிழ்ப்பரைச்சிவலிங்கமாகி
விழுமியஞானவித்தகவேழு
பெருந்தருபட்டினத்திறைவரையென்று
மதிவிரலிங்கமாக்கியவனுதி
சாந்தபூமிதன்னருள்வெள்ள
மாந்தநீழலைசயாக்ககனம்
பருவுயர்நெஞ்சிற்பரவியமாட்சி
திருவுருவற்றம்வாகாந்தக்காட்சி
பட்டிபோலிருக்குயிலந்துளக்குச்
சாக்ஷிபோலிருக்குந்தாரகத்தனிமுத
லாறும்பென்னுமணியுமல்லாதமேதார்
தாறுவைப்பின்றசத்தத்தனிச்சுட
ரென்றுமெண்ணெயுமெப்படியப்படி
யுள்ளும்புறம்புமுலாவியவொருபொரு
ளசைவிலாமதத்தொறுமவரவர்பொரு

வுணர்வுறத் திருந்துமெய் யொருபொருட்பணிதெ
ன்றுணையாம் பெற்றுறு கைதந்திக்கக்
கொண்டருளியதன் மனர்கொடுத் திடமாக
பெரியபேறுபேசாப்பெருமை
யரியவுரிமையளவிலாவளவு
மரியதிறற்கு நீர்முன் றுற்றிதம்
விரியுநல்லம் புன்னைத் திரிப் பிரிவு
தீராப்பிணியாஞ் செனனமரணமாக
வாராவரவாய்வந்தசஞ்சீவி
யார்க்கரும்புபாகமுறு நற்கட்டிதீன்
சேர்கனி பாலக்கனி கதலிக்கனி
பாக்குமுமாச்சுனி பாற்றேன் சருக்கரை
யோக்குகற்கண்டிச் சேர்த்தொரு கூட்டு
வருந்தியரசமெனவருஞ்சுவையிற்
பொருந்தியவின்பப்பொழிச்சிறக்கோதய
மெய்ஞ்ஞானநிறைந்த கவிபக்கின்னையெனக்குச்
செய்கையால்விளங்கத்தெரித்தமெய்த்தேசிகன்
தன்னையறிவித்துத் தற்பரமாகி
யென்னுளத்திருந்தருளேகநாயக
னடிமுடியில்லாவரும்பொருடனக்கு
முடியடியிதுவெனமொழிந்திடுமுதல்வன்
மெய்யலான்மற்றவையெப்பலமெல்லாம்
பொய்யெனற்றிடெனப்புன்னகைபுரிந்தோ
னருநற்பொருளும்பெருமையிருந்த
மிருதிறமென்றுமிபதுமுன்டென்றே

னருளுண்க்குண்டேலருளும்வெளிப்படும்
பொருண்மயக்காதேபொருக்குமென்றுரைத்தனை
சக்கரத்திரயம்பெறல்மையுந்தாலே
பெத்தலைரசதசத்துனாச்சொனவுரைத்தோ
ஞானவாறுவிடினருளுறுதிகன்னக்
காணருமேர்வைவார்க்காணவேயுரைத்தோன்
செனமதத்தள்ளவுந்திராதிழுக்கும்
கன்மக்கேட்டிலெனைக்காட்டியவள்ள
ஆளதிலமெதலவழுக்களெனமையை
வளமிலமெதளவும்வதுக்கினியரைத்தோ
ளிலலறுத்திருக்குரமிதயமடக்கிய
வல்லவன்றமேனக்காரபோகிபென்றோன்
அறவறுத்திருக்குஞ்சூழமனக்குரங்கொன்
றுமனகைபற்பானஞ்ஞானியென்றே
னிறவாமனத்தாணிறக்கவுணர்த்திப்
பிறவாவரத்தரும்பேரறிவாள
னத்தனைதருமாலினைத்துறைகயமியங்குஞ்
சுத்தமாமாயையின்றோற்றமென்றுரைத்தோ
னிருண்மலமகலவிசைந்ததிலமூத்தும்
பொருளைருட்டிகோரனைதப்பொற்பெனப்புகன்றோன்
சிறுசிவமுதல்விளாய்வெளிபபடுமேப
பரமமணுதியென்றுமிதருக்குரைப்போன்
சொல்லாளிரதக்குமையகசேதாரக
னெல்லாம்பெறமவினைக்குரியம்பியதட்டாதிதி
க்கமுதருமானமூக்கவாழம்புரிபவர்க்

குரிமையாயவரோடுறவுகலப்பவன்
தன்னுயிர்போலத்தரணியின்மருவிய
மன்னுயிரனைத்தையும்வளர்த்திடும்மைந்தன்
களவுவஞ்சனைகள்செய்கருமிகட்குந்
தெளிவுவந்துறவருள்செய்திடுந்திறத்தோன்
நான்பெறும்பேறுசகமெலாம்பெறவே
வான்பெருங்கருணைவழங்கியமாரி
தஞ்சமென்றடைந்ததாபதர்தம்மை
பஞ்சமென்றாலுமறிஞர்சிகாமணி
சிவகோடிகளுஞ்சித்தர்கோடிகளும்
யாவரும்புகழுபாவையுமுணர்ந்தோன்
யானெனதென்றுவிறைவனெம்பெருமான்
ஞானவனாகியதலைவனெங்கோமா
னருணகிரியார்க்காறுமுகன்சொலும்
பொருணைமல்லதுபொருளெனப்படியான்
பூதமுதலாப்பொலிந்திடுநாத
போதமுங்கடந்தபெருந்தகைமூர்த்தி
மூலாதாரமுதலாயுள்ள
மேலாதாரமும்வெறுவெளிகண்டவன்
மண்டலமூன்றினுமன்னியவருளினுங்
கண்டவையதனுங்கடவுளாய்நின்றோன்
பகர்சமயந்தொறும்பரவியிருந்தா
லொருடப்பரியுந்தொழிலெனச்சொன்னோன்
பேதவபேதபேதாபேத
போதமிதுவெனப்புகன்றிடும்புண்ணிய

ஏதுகாரணனெனவேயாற்றிடுமறுபவஞ்
சதுர்வேதாந்தத்தன்மையென்றுரைத்தோ
னல்லும்பகலுமறிவானோர்க்குச்
சொல்லும்பொருளுஞ்சமமெனச்சொன்னோன்
சகலகுருவாஞ்சுவாமிநாயகற்கெனி
னதிசயமெய்ஞ்ஞானமல்லவோவென்றே
மேசயோகத்துறநிருபரெல்லாந்தொழு
மிராசயோகத்திறையிராசயோகத்தான்
பொறுமைதெளிவுபுனிதவாசார
மறுவிலாவண்மைவாரமியற்கை
தண்மைசாந்தந்தயங்கியபிர்த்தி
பெண்பொன்கலைபயிலிணையிலாகல்வி
கல்விரக்கநீதிசேந்திய
பில்லையென்றமிலவர்க்குந்தருங்கொடை
நற்குணமெல்லாநண்ணியபெருந்தகை
யிற்குணவாரிதிருவருட்செல்வன்
சாமேலெடுத்துக்கருத்துறவணங்கிப்
பரமேயுனக்குப்பரமெனப்பகர்ந்தோ
னலைமேயமாசிலாபித்தே
யெல்லாமெய்ஞ்ஞானந்தெளிந்தனனவுஞ்
சித்தபெயனிடைசித்தமாக
வைத்தகிலேபின்வளர்ந்தனனெனவு
நூலைமாபின்முன்னாத்தனனிதன்
பாவன்பபினவும்பரிவொடும்பகர்ந்தோன்
வடமொழியியற்கையின்மகிமையையுணர்ந்து

நெடுமுறைப்பொருட்டிறத்தைநயந்தெளிந்து
கண்டமுதென்னக்கனிரசமென்னத்
தண்டமிழ்மாரிதன்னைப்பொழிந்து
சித்தியுமுத்தியுஞ்சிறந்தருள்சொரிந்து
நித்தியநிரஞ்சனநிராலம்பவிறைவனைப்
பாடியுநாடியும்பணிந்தெழுந்தன்பா
லாடியுமார்த்தியுமகங்குழைந்தெய்தியு
முடலங்குழையவுரோமஞ்சிலிர்ப்பப்
படபடென்றுள்ளம்பதைத்துப்பதைத்துப்
பாங்குறநெட்டுயிர்ப்பாகிப்பரதவித்
தேங்கியேங்கியிரங்கியிரங்கி
யோய்ந்தபம்பரம்போலொடுங்கியேசிறிது
மேய்ந்தவிழிகளிமைப்பதுமின்றிச்
சோர்ந்துசோர்ந்துதுவண்டுதுவண்டுபொய்
பார்த்தவன்போலவசமுற்றடிக்கடி
யுண்ணடுக்குறவேயுருகியசற்றுத்
தண்ணமர்மொழியுந்தழுதழுத்திடவே
யுள்ளும்புறம்புமொருமித்துருகி
வெள்ளநீர்போல்விழிநீர்பெருகிக்
கன்றுபசுவைக்கருதிக்கதறிச்
சென்றுசென்றோடித்திகைப்பதுபோல
வென்புநெக்குடையவிருகரங்குவித்துப்
புன்புலால்யாக்கைபொருந்தாதினியென
வுணர்ந்துணர்ந்தன்பாயுவகைமேற்கொண்டிரச
கணம்பிரியேனெனக்கருதியேகுறித்துத்

திருவுருவெல்லாந் திருநீறிலங்க
திருக்கரகவினையியன் முடிகுளித் தப்
பூரணசந்திரன் போலொளி காட்டிச்
சரணவதனங்களின் குறுமெயர்வத
ளிளநிலாவெனவே விலங்கியபிறகனை
தளதளவென்னத் தயங்கியெழிற்பெற
வித்தன்மையெல்லாமிசைந்தாயினருள்
சித்தெனைச்சிவகதிசேர்ந்தவருரைப்பப்
பாத்திரமாடப்பரிவுடனுடிச்
சாத்திரங்காட்டித்தயவுசெய்தருளும்
வல்லவனெனவேமன்னுயிர்க்காக
வெள்ளையிலங் பனிவனெனவிளங்கி
யீனவுலகத்தியற்கைபொய்யென்றே
ஞானநூன்மெய்யெனநவின்றினிதிரங்கிக்
கேள்விசகலங்கீழ்ப்படமேலாய்
மேவருஞ்சுத்தமெய்ப்பயினைநல்க
வருநிலையுருவுகொண்டவனியில்வந்த
பொருளெனவிவனெனப்பொலிந்திடும்புனிதன்
சைவஞ்சிவனுடன்சப்பந்தமென்பது
மெய்யளர்ஞானம்விளக்குமென்றிசைத்தோன்
சதிர்விழியொளியுறக்கலத்தல்சித்தாந்த
விதிமுறையாமெனவிளம்பியமேலோன்
முடிவிலாகமமுறைமையினுண்மையை
யடியவரைக்குறித்துரைத்தருளியவண்ணால்
சிதப்பரநேர்மைதிறமாவுரைத்திறை

பதம்பரவெனப்பகர் பரமமெய்ஞ்ஞானி
முத்திபஞ்சாக்கரமுறைமையளிக்கிடுஞ்
சத்தியமிதுவெனச்சார்ந்தவர்க்குரைத்தோ
னைந்தெழுத்துள்ளோரெழுத்தையுங்காட்டியெவ்
னைந்தசமுத்தியருந்தீர்மாதவ
னெல்லாநிறைந்தவிறையவன்செயலெனக்
கல்லாவெனக்குங்கருணைசெய்தவன்
குருவருளாலேகூறியதல்லாற்
றிருவருளுறுநெறிதெரிந்திடவுரைத்தோன்
குருவுருவருளெனக்கொண்டபின்னுறுமப்
பொருண்மையமாவெனப்புகன்றிடுமேத
னேர்தருமூர்த்தியேயெழிற்குருவடிவெனச்
சிந்தையிற்றியக்கப்பத்தேர்ந்தவர்க்குரைத்தோன்
சதாசிவமென்றபேர்தானபடைத்தநா
னோதாவதேதுபொருளென்றெடுத்தெடுத்துரைத்தோ
கல்லார்களென்னல்லவர்க்கிடச்செய்தவ (ன்
னெல்லாம்வல்லசித்தெம்பிறைவனென்றே
னெவ்வுயிர்தோறுநிறைமேவியதிறஞ்
செவ்வியபிரமப்படிசெப்பிடுமென்றே
னெவ்வகைமொழியோவரிசைத்தனராதலாற்
கல்வியறிவானசெம்பாவெனவுரைத்தோ
னொருபரஞானக்கேபொருளெனவகுப்படுங்
வருவடிபசுத்திறமமுதவிதாறுநெறிதனிலோன்
இவனடிபரனார்க்கியனெனக்காண்பவ
னெவனவன்சிவமேயென்றெறித்துரைத்தோன்

விருப்புவெறுப்பினைவேரறப்பறித்துக்
கருப்புகாவெனதன்னைக்காத்தருள்செய்தோ
னிருசொல்லுரைபாதிபானின்பமெய்த
வொருசொல்லுரைத்தவபர்குணபூரா
னத்தவாமார்க்கமோறையுமாற்றித்
தத்துவாதீதத்தன்மையைத்தந்தோன்
திருமகன்மருவியதிசைவளமறைதனையில்
வருமுனர்வானன்மருவிலாமனத்தா
னெண்ணியவெல்லாமெல்லாந்தெரிந்தெனக்குத்
தண்ணருள்செய்தவன்றயுமானவ
னொருமொழிபகர்கவுதவியாலவன்ற
னிருபதமுப்போதிறைஞ்சிவாழ்த்துவமே.

அருள்வாக்கிய அகவல் முற்றிற்று.

இக்கொச்சகங்கள் ஒப்பமைமுயபிரதிபில் வண்ணத்தின்
இடை இடையில் காணப்படுகின்றன.

கோச்சகம்.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௧)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௨)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௧)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௨)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௩)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௪)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௫)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௬)

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி.

திருப்பாடலகராதி முற்றிற்று.